

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 1 Ons Hiernamaals

Bronnen
van de
toelichting

Stichting De Eeuw van Christus

© 2016-2020 Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap
“De Eeuw van Christus”, Nederland.
auteur: Ludo Vrebos
website: rulof.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze hetzij elektronisch, mechanisch, door middel van druk, door fotokopie, microfilm, of worden vertaald in een andere taal zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 1 Ons Hiernamaals, 2e druk 2020
ISBN 978-94-93165-78-6

Het
Jozef Rulof
Naslagwerk
Deel 1
Ons Hiernamaals

Bronnen van de toelichting

Voorwoord

Beste lezers,

De vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk' bevatten naast de 140 artikelen van de 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' ook de bronteksten waar deze artikelen op gebaseerd zijn. Bij de toelichting hoort het volgende voorwoord:

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen.

Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeest van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het ‘woord van de uitgever’ naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek en als e-book, en staan alle artikelen als aparte webpagina’s op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk’, in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,
Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,
Ludo Vrebos
11 juni 2020

Deel 1

1. **Ons Hiernamaals**
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste lichtsfeer
7. Tweede lichtsfeer
8. Derde lichtsfeer
9. Zomerland - Vierde lichtsfeer
10. Vijfde lichtsfeer
11. Zesde lichtsfeer
12. Zevende lichtsfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel
36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals

Deel 2

41. **Onze Reïncarnaties**
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlecht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester
75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie

Deel 3

81. **Onze Kosmische Ziel**
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie

Deel 4

111. **Universiteit van Christus**
112. Mozes en de profeten
113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

De 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' bestaat uit 140 artikelen met bijbehorende bronnen. In dit overzicht ziet u de verdeling van de 140 artikelen over de 4 delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', vanaf de (her) uitgave in juni 2020.

Inhoudsopgave Deel 1

1. Ons Hiernamaals	17
2. Bijnadoodervaring	18
3. Uittreding	22
4. Sferen in het hiernamaals	61

Sferen van licht

5. Lichtsferen	70
6. Eerste licht sfeer	73
7. Tweede licht sfeer	88
8. Derde licht sfeer	92
9. Zomerland - Vierde licht sfeer	100
10. Vijfde licht sfeer	105
11. Zesde licht sfeer	123
12. Zevende licht sfeer	132
13. Mentale gebieden	134
14. Hemel	139
15. Gene Zijde.....	140
16. Kindersferen	141
17. Weide	167

Overgang

18. Sterven als overgaan	175
19. De dood	203
20. Geest en geestelijk lichaam.....	220

21. Crematie of begraven.....	243
22. Balseming	282
23. Orgaandonatie en transplantatie	291
24. Aura	307
25. Fluïdekoord.....	314
26. Euthanasie en zelfmoord	315
27. Schijndood	355
28. Geesten op aarde	361

Weinig licht

29. Duistere sferen	387
30. Schemerland.....	390
31. Land van haat, hartstocht en geweld ..	409
32. Dal van smarten	440
33. Hel	453
34. Dante en Doré	458

Meesters van het licht

35. Engel	463
36. Lantos	465
37. Meesters	473
38. Alcar	475
39. Zelanus	483
40. Boeken over het Hiernamaals	490

Waar staan de teksten in de boeken

In dit naslagwerk vindt u geselecteerde teksten uit de boeken van Jozef Rulof bij de bronnen van artikelen. De teksten zijn afgedrukt op een grijze achtergrond. Onder elke tekst staan de naam van het boek en een zancode die aangeeft om welke zin(nen) het gaat.

Een voorbeeld uit het boek 'De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1':

Hij kan een geleerde deze wetten verklaren, want hij heeft ze gezien doordat hij de gave voor het uittreden bezit. Wie ben je achter de kist? Daar ben je als op aarde, je gaat naar een wereld die afstemming heeft op je innerlijk bewustzijn en leeft verder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.93.95)

Voor de zancode (C1.93.95) is geen gebruik gemaakt van een aanduiding van een bladzijde in een gedrukt boek, omdat paginanummers bijna bij elke nieuwe druk verschillen. Dat wordt veroorzaakt door verschillende lettertypes, paginagroottes en dergelijke. Zo zijn we bij het eerste boek 'Een Blik in het Hiernamaals' inmiddels bij de 20e druk aanbeland. Het wordt dan zeer omslachtig om aan te duiden waar u een bepaalde zin in de verschillende pagina's van al die 20 drukken op papier kunt terugvinden. Bovendien hebben deze pagina's dan weer geen gelijke referentie met de online versie van de boeken op onze website, of in de digitale e-books.

Als toekomstbestendige oplossing hebben we elke zin uit een boek van Jozef Rulof een uniek zinnummer gegeven. Zo begint de bovenstaande tekst bij zinnummer 93 van dat boek, en eindigt bij zinnummer 95. De zinnummers worden voorafgegaan door de boekcode C1. Op de volgende pagina vindt u een lijst met alle boekcodes.

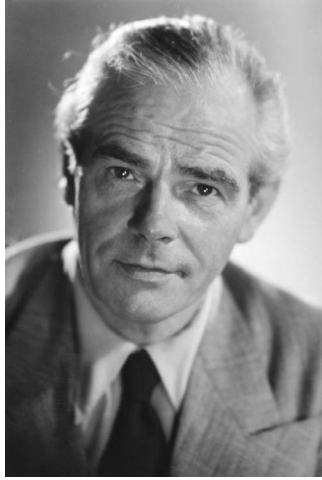
Op onze website rulof.nl staat rechtsboven een zoekvak waar deze zancode ingevuld kan worden. Bij het intypen van C1.93.95 toont de website de aangehaalde zinnen in hun context van het hele boek. Wanneer u in een online boek op onze website op een zin klikt of tikt, kunt u het zinnummer terugvinden.

In de onderstaande tabel geven we in de laatste kolom de jaartallen aan waarin de inhoud van dat boek tot stand kwam. Zo kunt u de aangehaalde teksten in dit naslagwerk in hun juiste tijdperiode situeren. Voor een volledig begrip van de aangehaalde teksten is het natuurlijk raadzaam ze te lezen in de context van het hele boek.

Code	Titel	Jaar
VI	Een Blick in het Hiernamaals	1933-1936
TH	Zij die terugkeerden uit de Dood	1937
CY	De Kringloop der Ziel	1938
ME	Zielsziekten van Gene Zijde bezien	1939-1945
OR	Het Ontstaan van het Heelal	1939
BE	Tussen Leven en Dood	1940
PE	De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien	1941
GR	Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven	1942
SP	Geestelijke Gaven	1943
MA	Maskers en Mensen	1948
J1	Jeus van Moeder Crisje deel 1	1950
J2	Jeus van Moeder Crisje deel 2	1951
J3	Jeus van Moeder Crisje deel 3	1952
Q1	Vraag en Antwoord deel 1	1949-1951
Q2	Vraag en Antwoord deel 2	1951-1952
Q3	Vraag en Antwoord deel 3	1952
Q4	Vraag en Antwoord deel 4	1952
Q5	Vraag en Antwoord deel 5	1949-1952
Q6	Vraag en Antwoord deel 6	1951
L1	Lezingen deel 1	1949-1950
L2	Lezingen deel 2	1950-1951
L3	Lezingen deel 3	1951-1952
C1	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 1	1944-1950
C2	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 2	1944-1950
C3	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 3	1944-1950
C4	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 4	1944-1950
C	De Kosmologie van Jozef Rulof deel	1944-1950
AR	Archief van de stichting	-

Jozef Rulof

Jozef Rulof ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Jozef Rulof (1898-1952)

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van

het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blick in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij

steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich afscheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hier-

voor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trance-lezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trance-lezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

1. Ons Hiernamaals

De ervaringen van Jozef Rulof en zijn geestelijke leiders in het hiernamaals zijn doorgegeven in 11.000 pagina's unieke kennis.

Jozef Rulof heeft tijdens zijn aardse leven door uittredingen uit zijn lichaam alle duistere en lichtende geestelijke werelden in het hiernamaals zelf mogen ervaren. Het verschijnsel 'uittreding' is vooral bekend geworden door de bijnadoodervaringen. In het artikel 'uittreding' leest u hoe Jozef door zijn geestelijke leider in staat was om reizen in het hiernamaals te maken.

Hierdoor kon hij ook met eigen ogen waarnemen hoe het sterven precies verloopt, waardoor de ongekende gevolgen van euthanasie en zelfmoord, crematie, orgaandonatie en balseming eindelijk op aarde bekend worden.

Ons Hiernamaals wordt toegelicht in de hiernavolgende 39 artikelen:

2. Bijnadoodervaring

Tijdens hun bijnadoodervaring hebben miljoenen mensen een uittreding uit hun lichaam beleefd.

Buiten het lichaam

Op basis van onderzoek is geschat dat 2% van de bevolking een bijnadoodervaring (BDE) of soortgelijke ervaring heeft meegemaakt. Tijdens deze ervaringen zien vele mensen hun eigen lichaam vanuit een ander perspectief. Ook Jozef Rulof kan tijdens een uittreding buiten zijn fysieke lichaam waarnemen. Zijn lichaam ligt dan niet voor dood neer, maar het is in een diepe slaap.

Lichtend of duister hiernamaals

Sommige mensen zien tijdens hun bijnadoodervaring een wereld van ongelooflijke schoonheid. Ze spreken van prachtige landschappen, bloemen en schitterende kleuren. Ze horen hemelse muziek, mooier dan ze ooit op aarde hebben gehoord.

In de trilogie 'Een Blick in het Hiernamaals' van Jozef Rulof worden de zeven duistere en de zeven lichtende sferen van het hiernamaals uitvoerig beschreven. Als men tijdens een bijnadoodervaring een geestelijke wereld ziet, kan dat een afspiegeling zijn van het eigen gevoelsleven. Sommige mensen zien een lichtvolle wereld, en anderen een duister hiernamaals.

Meer informatie over de indeling van het hiernamaals vindt u in het artikel sferen in het hiernamaals.

Ontmoeting met overleden geliefden

Sommigen zien een overleden geliefde tijdens hun bijnadoodervaring. Anderen voelen de aanwezigheid van een liefdevolle persoonlijkheid in een helder licht. Volgens Jozef Rulof wordt iedereen in het hiernamaals verwelkomd door een liefdevolle persoonlijkheid om te helpen bij het afscheid nemen van het aardse leven en het leren kennen van de nieuwe geestelijke wereld.

Verbinding met het lichaam

Sommige mensen voelen tijdens de bijnadoodervaring een subtiele verbondenheid met hun aardse lichaam. Jozef Rulof voelt tijdens een uittreding door deze verbinding wat er met zijn aardse lichaam gebeurt.

Levensfilm en grens

Vele mensen zien tijdens hun bijnadoodervaring hun hele leven in een flits. Jozef zegt dat elke gedachte op onze levensfilm vastligt. De bijna-doodervaring wordt dikwijls beëindigd door een grens die men niet kan overschrijden. De meeste mensen voelen dan dat het hun tijd nog niet is, dat ze op aarde nog een taak hebben. Jozef geeft aan dat hun dit gevoel ook gegeven kan worden door een liefdevolle persoonlijkheid die hen straks zal verwelkomen als ze 'echt' doodgaan.

Bronnen

Uit het lichaam treden

Jozef Rulof geeft een voorbeeld van een uittreding tijdens een operatie:

En dat is helemaal niet vreemd, want als een mens onder narcose ligt... die dames en heren heb ik bij me gehad, in huis: 'Meneer Rulof, ik heb boeken gelezen, vindt u dat niet vreemd: ik was eruit, ik lag op tafel en ik stond ernaast en ik zag dat een oude man bijna omver werd gereden op straat en ik schreeuwde onder de narcose en onder de operatie: 'Dokter, die oude man komt onder de tram!' En een dokter laat het controleren en zegt: 'Ja, zij ziet, zelfs nu zij slaapt.' De buik lag open, maar zij zag. En toen zegt die dokter: 'Nou, van nu af aan moeten wij wel aanvaarden: je kunt die ziel niet doodsnijden, want ze staat naast ons en ze lacht ons uit.' Die dokter was ineens overtuigd. Hij vertelde het aan zijn collega's. Toen zegt hij (een collega): 'Ga jij nog in op dat geïjl van een narcose-kind?' Daar staan ze weer.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3441.3448)

Jozef noemt het uittreden in een gesprek met een priester het grootste van alles:

„Dat uittreden, zoals u het noemt, is dat het schoonste?”

„Ja, het mooiste en het grootste van alles. Want door de mensen daarvan te vertellen, zullen zij anders gaan leven en zullen oorlog en doodslag ophouden te bestaan.”

„Ge zijt een profet.”

„Neen, eerwaarde, dat ben ik niet, ik ben maar een gewoon mens zoals alle mensen, maar wat ik u vertel is de waarheid. Is het niet heerlijk om de mensen over een eeuwig voortleven te vertellen, zoals je het zelf hebt beleefd? Zij kunnen zich daaraan vastklampen, want zij hebben een steun nodig.”

„Ge zoudt daar veel over kunnen vertellen,” zei hij.

„Dat heb ik reeds gedaan en wanneer u mijn leider en mijn leven en dat van hen aan Gene Zijde wilt leren kennen, dan kunt u het eerste deel van mijn boek meenemen, ik heb ze hier in de kast staan. Daarin krijgt u een waarachtig beeld van het leven na de dood.”

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.257.266)

Ontmoeting met overleden geliefden

„Eenieder vindt in dit leven hem of haar, die de mens steunt, zodat de overgegangene zijn leven aan deze zijde leert kennen. Het is anders niet mogelijk, om u van uw aardse leven vrij te maken.

De Kringloop der Ziel (CY.5493.5494)

De levensfilm

Uw levensfilm, elke gedachte ligt vast, dat kunt u terugzien. U hebt miljoenen gedachten wellicht in een maand, in een dag, maar elke gedachte, hoe nietig, hoe zwak ook, behoort tot uw levenssfeer. Dat is de menselijke film.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.5759.5761)

De donkere tunnel

Vraag uit de zaal: Mijnheer Rulof, wij hadden het zoëven over narcose. Ik heb als kind iets dergelijks beleefd. Toen ik ongeveer tien jaar geleden

voor een operatie werd opgenomen, voelde ik mij in een droevige toestand. Het was mij, of ik omringd werd door vreselijke krachten, waaraan ik mij moest overgeven. Er was een hevige tegenzin in mij en ik deed mijn best, het van mij af te zetten, maar die afkeer en tegenzin bleven, totdat ik de narcose onderging. Doch toen ik weer tot mezelf kwam, zat ik rustig in de natuur en even daarvoor of later, dat weet ik niet meer zo precies, was ik in een donkere tunnel en zat ik in een trein en toen werd ik wakker. Aan die tunnel kwam dus een einde en is dat nu het wakker worden uit de narcose?

Jozef zegt: „Ja, dame, dat was het wakker worden uit de narcose, uit de slaap. De slaap was nu die duisternis en uw angst was het ongekende, de operatie, niets anders. Maar u ziet het: wij krijgen verschijnselen door de narcose, en dat is waarheid, omdat de slaap onbewustzijn is. Het terugkeren tot het dagbewustzijn ging door een tunnel, die u moet zien als de graden van slaap!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.8764.8774)

De grens die men niet kan overschrijden

In het volgende citaat leest Jozef een briefje voor van een dame uit de zaal:

Ik heb hier nog van u: Ik droomde, dat ik door een lange tunnel ging en toen ik er door was, stond ik voor een hek en kon niet verder. Achter dat hek zag ik mijn zuster, die over is. Ik vroeg: „Mag ik bij je komen?” Toen zei ze: „Neen,” en ik schrok. Wat is dit nu?

Jozef geeft haar nu: „Dit wil zeggen, dat het uw tijd nog niet is; zij stuurde u dus naar de Aarde terug en dat is alles! Maar u weet nu, dat zij nog in leven is, en dat is al heel mooi, tenminste om het zelf te beleven. Dit kan en is mogelijk door visioenen en dromen. Doch die dromen zijn door Gene Zijde op uw leven afgedrukt. Uw zuster wilde u slechts doen weten, dat zij leefde en dit is net genoeg, meer hebt u niet nodig en gij zult haar straks terugzien.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.8136.8145)

3. Uittreding

Door honderden uittredingen uit zijn lichaam heeft Jozef Rulof alle lichtende en duistere werelden van het hiernamaals leren kennen.

Het weerzien van overleden geliefden

Jozef Rulof is niet de enige die over uittredingen uit het lichaam heeft gesproken. Het bestaan van een uittreding is vooral bekend geworden door de bijnadoodervaringen. Miljoenen mensen hebben een bijnadoodervaring beleefd, waarbij velen over een uittreding spreken. Ze zien hun lichaam liggen vanuit een ander gezichtspunt, dikwijls van bovenaf. Sommigen ontmoeten een overleden geliefde tijdens die uittreding.

Ook zonder ‘bijna-dood’ te gaan, kan de mens een uittreding beleven, bijvoorbeeld wanneer men diep in slaap is. De uitgetreden mensen krijgen dan de kans om hun overleden geliefden te bezoeken. Ze zien dat hun geliefden voortleven in een lichtende wereld in het hiernamaals. Hierdoor kunnen ze hun leven op aarde beter aan, zelfs al herinneren ze zich dit weerzien slechts als een vage droom. Deze nachtelijke uittredingen worden begeleid door een lichtgeest, een mens die na zijn leven op aarde is overgegaan naar de licht-sferen in het hiernamaals.

Het doel van het uittreden

Jozef Rulof heeft door zijn vele bewuste uittredingen een schat aan kennis over het geestelijke voortleven verkregen. Hij wordt hierin geleid door een lichtgeest die zich Alcar noemt. Zo leert Jozef alle eigenschappen kennen van het geestelijke lichaam, dat bij een uittreding tijdelijk uit het aardse lichaam gaat. Sommige mensen proberen zelf uit te treden zonder leiding van een lichtgeest, maar zij komen op eigen kracht niet verder dan gedachtenuittredingen, waarbij hun geestelijke lichaam niet uit hun aardse lichaam gaat. Het werkelijke uittreden wordt bij een medium alleen ontwikkeld door een meester van het licht, indien hiermee een belangrijke taak vervuld kan worden om vele mensen te overtuigen van een eeuwig voortleven.

Deze taak is bij Jozef Rulof gerealiseerd door het schrijven van 27 boeken, waardoor een universiteit aan geestelijke kennis beschikbaar is gekomen over onder meer het leven in het hiernamaals.

Hoe verloopt een bewuste uittreding?

Meester Alcar laat Jozef alle fasen van een uittreding bewust beleven, zodat Jozef uit eigen ervaring kan vertellen hoe het geestelijke lichaam uit het stoffelijke lichaam gaat. Tijdens het sterven verlaat het geestelijke lichaam definitief het stoffelijke lichaam, en hierover wil meester Alcar veel kennis op aarde brengen.

Om uit te treden gaat Jozef op bed liggen, zodat zijn lichaam kan ontspannen. Jozef moet zijn gevoel uit zijn stoffelijke lichaam terugtrekken, om met dat gevoel in de geestelijke wereld te gaan waarnemen. Door dit terugtrekken van zijn gevoel valt zijn stoffelijke lichaam in slaap. Hijzelf echter blijft zich bewust van alles wat er gebeurt.

Om dit te bereiken heeft hij jarenlang stap voor stap meer concentratie opgebouwd om zelf wakker te blijven bij het inslapen van zijn lichaam. Jozef kon zo ver komen omdat hij in vele vorige levens al gebouwd had aan deze concentratie. Bovendien werd hij hierin geholpen door meester Alcar.

Wanneer hij meer dan de helft van zijn gevoel uit het aardse lichaam teruggetrokken heeft en naar het geestelijke niveau overgebracht heeft, kan hij in de geestelijke wereld gaan waarnemen. Met de hulp van zijn meester lukt het uiteindelijk om het grootste gedeelte van zijn gevoel naar de geestelijke wereld over te brengen, zodat hij daar helder kan zien en horen. Een klein deel van zijn gevoel blijft steeds met zijn aardse lichaam verbonden om het van levenskracht te voorzien.

Door die gevoelsverbinding voelt hij nog wat er met zijn aardse lichaam gebeurt tijdens de uittreding. Wanneer bijvoorbeeld iemand tijdens de uittreding aan zijn stoffelijke lichaam zou schudden om hem wakker te maken, zou al zijn uitgetreden gevoel razendsnel weer naar zijn stoffelijke lichaam teruggetrokken worden. Dit gevoel is dan nodig om zijn aardse lichaam in beweging te brengen, om zo te trachten dat schudden te stoppen. Maar wanneer zijn aardse lichaam met rust gelaten wordt, kan hij zijn gevoel op de geestelijke wereld blijven richten, en daarin met zijn leider Alcar geestelijke reizen maken.

Nieuwe kennis

Het grote voordeel van het uittreden voor Jozef Rulof is dat hij de geestelijke wereld met zijn eigen geestelijke ogen kan aanschouwen. Zo kan hij beoordelen of hetgeen de lichtgeesten in zijn boeken hebben doorgegeven, ook daadwerkelijk klopt met zijn eigen ervaring. Dat maakt zijn boeken anders dan bij schrijvers die hun eigen gedachten verwoorden over het hiernamaals. En dat maakt zijn kennis ook anders dan bij mediums die naar hun idee wel

informatie hebben doorgekregen, maar dit niet zelf konden controleren door uit te treden.

De kennis die Jozef op aarde brengt is voor de meeste mensen helemaal nieuw. En op vele punten is het volledig tegengesteld aan datgene wat vele mensen bedacht hebben. Zoals bijvoorbeeld over wat er gebeurt bij crematie. Vele mensen denken dat de overledene geen last heeft van de crematie van zijn of haar lichaam, maar Jozef heeft in uitgetreden toestand met eigen ogen gezien dat het tegenovergestelde waar is. Meer informatie hierover vindt u in het artikel crematie of begraven.

Verwante artikelen

Het artikel bijnadoodervaring behandelt naast het uittreden nog andere aspecten van deze ervaringen. Het artikel geest en geestelijk lichaam geeft een beeld van de mogelijkheden van een geestelijk lichaam.

Ook bij het sterven verlaat het geestelijke lichaam het stoffelijke lichaam. Het artikel sterven beschrijft de overgang naar de sferen in het hiernamaals.

Bronnen

Uittreding tijdens een operatie

Ook tijdens een operatie kunnen mensen een uittreding ervaren:

Vele mensen, die een operatie ondergingen, traden uit en werden in de geest geholpen. Daarvan wist men op aarde weinig af.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..14357.14358)

Jozef Rulof geeft aan dat deze mensen door hun eigen ervaringen het verschijnsel van uittredingen kunnen onderschrijven:

Vraag van de heer Reitsma: Kan de narcotische slaap, dus tijdens de operatie, nadelig op de geest, de ziel, werken?

Jozef zegt: „Nee, mijnheer, dat kan niet. Toch is er van beïnvloeding even sprake, doch die lost op; hierin kan de dokter geen stoornissen opwekken.”

Vraag: Kan de ziel nu uittreden?

Jozef antwoordt: „Jazeker. Vele mensen treden uit tijdens de narcose. Een vrouw beleefde dit en zei in haar slaap tegen de dokter, toen deze haar blindedarm wegnam {de vrouw heeft het mij zèlf verteld}: „Dokter, kijk, die oude man op straat ligt bijna onder de tram. O, help, help, daar gebeurt een ongeluk!” De dokter keek uit het raam ... en ja, de oude man lag bijna onder de tram. Deze vrouw was, als geestelijke persoonlijkheid, buiten haar organisme door de narcose, en nòg weten de geleerden niet, of de mens een ziel heeft. Een bewuste ziel dan, als mens achter de kist. En deze vrouw zag en beleefde dit reeds, waardoor zij, door mijn boeken die waarheid zèlf onderging en ervoor instond. Dit gebeurt vaker en is waarheid! Echter alleen dan, wanneer u die sensitiviteit bezit, of gij ondergaat alléén uw narcose, deze opgelegde slaap.”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.8716.8729)

Onbewuste uittreding als troost

Tal van mensen dromen, dat ze tijdens hun slaap met hun geliefden hebben gesproken. Dat is mogelijk en geschiedt tussen de vierde en vijfde graad van slaap. Hierin treden ze uit hun lichamen, doch blijven onbewust, ze weten niet hoe het wonder geschiedt. Hun geliefden maken hen nu tijdens de slaap wakker, zorgen echter voor het doorslapen van het organisme en brengen hen terug naar het lichaam. Heel veel mensen hebben hierin hun steun voor het aardse leven beleefd.

Een moeder verliest haar enig kind en lijdt daaronder zó, dat de krankzinnigheid haar wacht. Ze bezwijkt dus door haar verdriet. Dan grijpt haar eigen moeder, door een meester geholpen, in en nu beleeft de aardse moeder de eenheid met haar kind. Voor haar is God tot haar gekomen die nacht. God maakte haar wakker en zei:

„Zie eens, mijn kind, wie hier is?”

De moeder vliegt op haar kind af en drukt het in haar armen. In de morgen weet zij alles, maar denkt toch dat ze gedroomd heeft. Toch herstelt zij erdoor, deze genade gaf haar de weerstand terug. Duizenden mensen beleven iets anders, maar allen beleven het tijdelijke loskomen van het organisme tijdens de slaap en treden tussen de vierde en vijfde graad het astrale leven binnen. Ze moeten echter door een astrale persoonlijkheid worden bijgestaan, anders is het weer niet mogelijk.

Geestelijke Gaven (SP.10908.10923)

Jozef Rulof wordt in zijn boeken 'André' genoemd. De geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar, legt aan André uit dat de mens zich de onbewuste uittredingen beter zou herinneren, als hij zich bij het wakker worden zou kunnen concentreren op wat uit zijn onderbewustzijn opstijgt:

Maar alle dromen zijn geen fantasieën, zoals je bemerkt.

Wanneer de mens dit weet en hij is 's morgens geheel vervuld van gedachten aan degenen, die hij verloren heeft, dan zal zijn diepe smart aanmerkelijk verzacht worden en kan hij er zeker van zijn, dat hij 's nachts in de sferen geweest is. Zijn zielepijn zal dan in een stil verlangen veranderen.

Wat zijn geest in het Hiernamaals bewust doorleefde, draagt hij, na zijn terugkomst op aarde, steeds met zich mee en hij is dan van veel leed bevrijd door het bovenaardse geluk, dat hem geschonken werd, al is hij zich – in de meeste gevallen – daarvan niet bewust. Daarom zal hij deze heilige waarheid niet gemakkelijk aanvaarden. De stoffelijke mens kan zich moeilijk in geestelijke toestanden verplaatsen. Voel je wat ik bedoel, André? Wanneer hij zijn gedachten concentreerde op de dingen, welke hem 's morgens bezighouden, dus bewust tot hem doordringen, uit zijn onderbewustzijnsvoorraad opstijgen, dan zal hij zich veel herinneren en zich van het onderbewuste bewust worden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..5987.5994)

Wanneer André uit zijn stofkleed (lichaam) is getreden, ziet hij nog meer uitgetreden mensen in het hiernamaals. Die mensen ontmoeten hun overleden geliefden, waardoor hun diepe droefheid om het gemis verzacht wordt:

Wie zou hem kunnen geloven? Geen mens, want dit was nu eenmaal te machtig, te ongelooflijk voor aardse mensen. Toch beleefde hij dit alles, hij was uitgetreden en had zijn stofkleed verlaten. Hij zag nog meer aardse mensen die hier waren, maar zij zouden zich straks niet meer bewust zijn, dat zij hier waren geweest. Toch hadden zij in hun slaap, zoals zij zeiden, mooie muziek gehoord en hoe vreemd het ook was, met hun vader en moeder gesproken die reeds lang over waren. Toch was dit werkelijkheid en zij zullen dat ééns zien. Wanneer zij hier binnentreden en voorgoed en eeuwig hier blijven, zullen zij zien dat zij meermalen hier zijn geweest. Hij herkende hen duidelijk die nog op aarde leefden. Groot was hun geluk. Zie, hoe zij straalden! Ook daarvan wist de mens niets meer als hij 's morgens ontwaakte.

Neen, dat aardse leven drong alles terug, daarin loste alles op en verdoezelde dit beeld. Prachtig was het, hen zo te zien. Daar waren vaders en moeders bijeen, een moeder die haar kind bezocht. En ook dit was een genade, een heel grote genade. Dan konden zij het leven weer aan en was 's morgens die diepe droefheid verminderd.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.14942.14957)

In een diepe graad van slaap

Uittredingen vinden plaats in een diepe graad van slaap. Om het uittreden te kunnen begrijpen geeft meester Alcar uitleg over de graden van slaap:

In een slaap liggen, zoals zoëven gezegd, zeven graden. De eerste, tweede en derde graad zijn de menselijke rusttoestand, waarin de mens het gevoelsbewustzijn aan de stof onttrekt en waarin dus het gevoel in de geest overgaat. Dan is de concentratie in de geest overgegaan, wat de halfwakende afstemming is. Deze slaap is niet diep, doch evenredig naar de toestand van het stoffichaam. Wanneer het stoffichaam geen normale gezondheid geniet, schrikt de mens spoedig wakker, omdat hij in zijn slaap door ziekte van zenuwen en andere organen wordt gestoord.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.12953.12957)

Pas in de vierde graad van slaap komt ons gevoel lossers van ons stoffelijke lichaam en kan het geestelijke gevoelslichaam uittreden:

In de vierde graad van slaap onttrekt de geest zich aan de stof en is het stoffichaam van alle storende factoren verlost. Zij, die zich in deze afstemming bevinden, zullen rustig slapen en niet spoedig wakker schrikken, omdat het halfwakend bewustzijn is overschreden. In deze afstemming realiseert zich de mens zijn beleefd leven, al naar de gezondheid van het stoffichaam, omdat het stofkleed niet zal toelaten, dat het gevoelslichaam zich verwijderd. Maar ook hierin liggen duizenden afstemmingen, die ervan afhankelijk zijn, hoe zich de mens in de geest heeft ontwikkeld en afstemming vindt. Het is dus duidelijk, dat het zenuwlichaam op het gevoelslichaam reageert, ook, wanneer zich de mens in een onbewuste toestand bevindt, wat de slaap is. Het geesteslichaam blijft en is zoals het in de stof leeft en voelt. Wanneer dus het stoffichaam onder het peil van normale gezondheid verkeert, keert de concentratie in de stof terug en overschrijdt het gevoelslichaam de derde, tweede en eerste graad van slaap, om daarna in de bewustwakende levenstoestand terug te keren en in bewustzijn over te gaan. Dit is het wakker worden, waardoor

de stoffelijke organen hun werking hervatten.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..12961.12968)

Voor het uittreden is daarom een gezond aards lichaam nodig:

Is een medium nu niet in de normale slaap, zijn er stoffelijke stoornissen, u voelt het zeker, dan kan de meester dit leven niet eens van het organisme losmaken, er is nu disharmonie tussen ziel en stof. De grote mediums moeten daarom steeds goed slapen, of ze zouden zichzelf kapotbreken en wij kunnen niet beginnen. Zijn er lichamelijke kwalen aanwezig, de nietigste zelfs, het sluit ons af en van verdere ontwikkeling kan geen sprake zijn.

Geestelijke Gaven (SP.9913.9915)

De meeste mensen komen tijdens hun aardse leven niet dieper dan de vierde graad van slaap. En het is pas in de overgang naar de vijfde graad van slaap dat de deur tot een mogelijke uittreding op een kier komt te staan:

De vijfde (graad) is die afstemming, waarin zich de splitsing tussen geest en stoflichaam voltrekt en het gevoel in de geest overgaat, wat het uittreden mogelijk maakt. Dan eerst kan zich het geesteslichaam van de stof verwijderen en kan het gaan waarheen het wil. Het geesteslichaam is dan het halfwakend bewustzijn overschreden en de geest is het bewust geestelijke binnen getreden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..12969.12971)

De zesde en zevende graad van slaap hebben voor de uittreding geen meerwaarde. Meester Alcar verklaart dat een enkeling die deze graden van slaap door concentratie bereikt, toch niet kan uittreden wanneer zo'n persoon in gevoel niet is ingesteld op het geestelijke leven. Als die persoon hoofdzakelijk op het stoffelijke lichaam is ingesteld, zal de stof hem aantrekken, waardoor hij zich geen geestelijke schatten eigen kan maken. Hierover zegt meester Alcar tegen André:

De zesde graad bezitten maar weinigen op aarde. Dit is een verhoogd geestelijk concentratievermogen, dat door langdurige studie is te bereiken. De mens, die deze krachten bezit en de stof kan dwingen naar zijn wil en concentratie, kan in één uur meer slapen, dan anderen in de normale tijd, die op acht uren berekend is. Deze toestand overschrijdt die van het uittreden. Toch zullen zij niet kunnen uittreden, wanneer zij de geestelijke afstemming ervoor niet innerlijk bezitten. Wanneer zij stof-

felijk zijn, zullen zij door stof worden aangetrokken en is het dus niet mogelijk in de geest. Zo zij voelen en willen, zullen zij zich afstemmen. Het is dus een geestelijke wet, wat hun innerlijke afstemming is op geestelijk leven. Zij zijn door concentratie zo ver gekomen, maar kunnen zich de schatten des geestes niet eigen maken, wat jij kunt, omdat je gevoel in de geest afstemming vindt. Jouw afstemming is echter de vijfde en grenst aan de zesde. Deze proeven hebben we reeds samen genomen en je kent de prachtige uitwerking ervan. Het zal je dus duidelijk zijn, dat de mens alleen dan bewust kan uittrede, wanneer hij zich in de geest afstemt, en deze afstemming bezit.

De zevende graad van slaap is de schijndood.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..12972.12984)

Over schijndood kunt u meer lezen in een apart artikel.

Onze slaap blijkt dieper te zijn dan we dachten:

Ik zou alleen over slaap en droom boekdelen kunnen vullen, om iedere gevoelsovergang te ontleden en te analyseren.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..13007.13007)

Bewuste uittreding: van begin tot einde

De uittredingen van Jozef Rulof werden mogelijk gemaakt door zijn geestelijke leider Alcar. Jozef kon eerst alleen maar het begin van een uittreding bewust beleven:

Nadat hij zich te bed gelegd had, begon al spoedig die vreemde gewaarwording weer over hem te komen. Wanneer hij uittrad, werd hij altijd koud vanaf de onderkant van zijn voeten. Daarin kreeg hij dan een gevoel, alsof het leven eruit verdwenen was.

Op seances gebeurde het zo vaak, dat zijn geest naast zijn lichaam stond en wanneer hij dan later uit de trance-toestand ontwaakte, kon hij zich alles herinneren en wist precies, wat hij gezien had. Als geest had hij zichzelf zien zitten en ook zag hij, welk licht hij uitstraalde. Wanneer hij was uitgetreden, was dit voor hem wel het grootste bewijs, dat het leven een voortbestaan heeft. Hij kon alles zien; alleen was het licht anders dan dat, hetwelk hij met zijn stoffelijke ogen waarnam. Later zou Alcar hem uitleggen, wat de betekenis daarvan was en hoe van „Gene Zijde”

de verbinding met de mensen tot stand gebracht werd.

Wanneer deze gevoelloosheid tot boven de knieën gevorderd was, kon men hem prikken en knijpen, zonder dat hij daar iets van voelde; daarna overviel hem een gevoel van slaap. Dit was voor hem het teken, dat zijn geest het lichaam ging verlaten. Langzaam aan trok deze zich omhoog en wanneer hij voor de helft het lichaam verlaten had, begonnen zijn gedachten minder helder te worden, totdat hij zich ten slotte geheel vrij gemaakt had. Alcar zei, dat dit langzaam kon geschieden, maar ook gelijk een flits.

Zo zakte hij ook nu dieper en dieper weg. Het rumoer op straat kon hij nog maar even horen; het was, alsof het op verre afstand aan hem voorbijging. Tot zover wist hij alles. Daarna werd het stil om hem heen en kon hij niet meer denken.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..4047.4062)

Later kon Alcar hem het volledige loskomen bewust laten beleven:

Hij was zich bewust van alles, wat er om hem heen gebeurde. Duidelijk zag hij in zijn kamer een blauw waas hangen, dat al dichter en dichter werd. Het zweefde boven zijn hoofd en bleef daar hangen.

In zijn voeten voelde hij iets eigenaardigs, waardoor hij begreep, dat Alcar hem van zijn stoflichaam ging bevrijden. Eerst was het prikkelend en daarna kreeg hij een gewaarwording of er uit zijn lichaam iets verwijderd werd. Hij voelde langzaam iets in zich opkomen en omhoog trekken, daarna ging zijn hart sneller kloppen en de bloedsomloop versnelde zich.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..7270.7275)

Alcar vraagt André niets te vergeten van deze uittreding:

Nu hoorde hij Alcar, die hem verzocht te luisteren.

„Je volledige concentratie is gewenst, André”, werd hem gezegd. „Luister goed en vergeet niets van wat je thans zult beleven. Wanneer je alles, wat je zult ervaren, straks aan de mensen meedeelt, zal het velen gemakkelijker vallen het aardse leven te verlaten. Ik wil, dat je alle gevoelstoestanden en overgangen, tevens deze uittreding, bewust zult beleven en meemaken.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI..7293.7297)

Zo leert André de belangrijke rol van zijn zonnevlecht kennen:

André's hart ging steeds sneller kloppen. Ook voelde hij, dat zijn geesteslichaam steeds meer optrok, waardoor hij zijn kloppend hart op verre afstand hoorde. Het was een vreemde en hoogst merkwaardige gewaarwording voor hem. Dadelijk hoorde hij Alcar spreken, die zijn gedachten daarover had opgevangen.

„Dit komt, mijn zoon, omdat de scheiding van geestes- en stoffichaaam een aanvang heeft genomen. Zolang de mens in zijn stoffkleed leeft, voelt hij aan op de plaats, die wij het levenscentrum noemen: de zonnevlecht. Nu echter is het geesteslichaam dit punt overschreden. Het versneld kloppende hart, op verre afstand te horen, is het gevolg daarvan, dat het geesteslichaam het bewustwakend levenscentrum is overschreden. En vanaf dit ogenblik gaat de gevoelskracht over in de geest. Is je dat duidelijk?”

André begreep alles, omdat hij voelde, hoorde en zag. Alcar vervolgde: „Alleen zij kunnen op deze wijze uittreden, die de nodige sensitiviteit ervoor bezitten. Dan is er nog afstemming nodig op de geestelijke toestanden. Dit alles zal het uittreden vergemakkelijken en bespoedigen.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI..7298.7311)

André leert zijn geestelijke zintuigen kennen, die door het gevoel gevormd worden:

Weer voelde André, dat hij omhoog ging. Alcar vervolgde: „Wij zijn nu op die hoogte gekomen, dat wij uit het stoffelijke het geestelijke kunnen binnentreden; je zult echter nog even in deze toestand blijven, omdat ik je het een en ander duidelijk wil maken. Je zult hebben opgemerkt, dat het gevoel het essentiële in de mens als wezen is. Het gevoel is leven en het leven is liefde, waardoor de mens één kan zijn met God en daardoor goddelijk is. Van dit ogenblik af, mijn zoon, zie om je heen, gaat je gevoel over in de geest. Je zult nu alleen kunnen waarnemen door de kracht en de uitstraling van de liefde, omdat liefde licht is aan deze zijde. Liefde is dus gevoel en daardoor zal de mens licht en geluk bezitten, zoals hij innerlijk voelt en afstemming heeft. Nu zweef je tussen twee werelden; je geesteslichaam is nog met de stof verbonden, maar voelt en leeft reeds in de geest. Daardoor hoor je nog op verre afstand je hart kloppen, dat zijn slagen als een echo in de geest laat horen. Dit is een machtig gebeuren, André, wat maar weinigen, die nog op aarde zijn, beleven. Tracht nu te

zien, dan zul je waarnemen, dat de stof in een dicht waas gehuld ligt. Alles is anders dan wanneer je het in normale toestand ziet. Dat komt omdat je zintuigen bij het stoffichaam behoren, wat echter in de geest geen belemmering zal zijn. Aan deze zijde bevat het gevoel alle zintuigen! Het gehoor, het gezicht, de reuk, de smaak, kortom in het leven van de geest is alles één en dat éne is het gevoel. Het gevoelslichaam is daarom het essentiële. Dat heeft de mens te ontwikkelen om in een hogere bestaanstoestand over te gaan. Alle stof ligt nu in een grijs waas gehuld. Dit zal je het beste kunnen waarnemen, wanneer je de muren, de schilderijen en alle andere voorwerpen bekijkt. Zij zijn van een grove geestelijke substantie, waar je nog niet doorheen kunt zien, omdat je bewustwordingsgevoel half geestelijk half stoffelijk is. Het veranderen van alle stof komt dus, omdat je tussen twee werelden zweeft, waardoor de stof zich in een halfbewuste levenstoestand bevindt en je waarnemingskracht in de stof is verzwakt. Door mijn concentratie en ook mede door je eigen kracht en afstemming is het mij gelukt, je op deze hoogte te houden. Wij zullen nu het ontwakingspunt in de geest overschrijden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..7312.7334)

Alcar laat André de tegenwerkende kracht ervaren van het fluïdekoord, de gevoelsverbinding tussen het stoffelijke en geestelijke lichaam:

Let nu goed op, André, je komt nu weer in een andere toestand.”

André kreeg het gevoel, dat zijn geesteslichaam hoger werd geschoven, maar tevens, dat er iets was, dat het hoger gaan belette. Duidelijk voelde hij dat en vond het zeer merkwaardig.

„Wat je thans voelt, mijn zoon, is de tegenwerkende kracht voor dit gebeuren. Het is de aantrekkingskracht van je stoffichaam, hetgeen veroorzaakt wordt door het fluïdekoord, dat beide lichamen verbindt. Het is tevens duidelijk, dat je gevoel meer stoffelijk is dan geestelijk en dan is er nog deze moeilijkheid, dat je nog op aarde leeft. Dit zijn factoren, die tegenwerken, om als aards mens dit overgangspunt, dus van de stof in de geest, te kunnen overschrijden. Het fluïdekoord bezit die kracht, naarmate het gevoel afstemming vindt in de geest. Dus, zo als de mens voelt, zo gaat hij over. Ieder wezen heeft zijn eigen afstemming en daarom zullen ook alle overgangen verschillend zijn. Is je dat duidelijk? Buiten mijn hulp zou je niet bewust kunnen uittreden, omdat je krachten daartoe niet toereikend zijn. Het zou dus slechts bij een gedachtenuittreding blijven. Daarover heb ik je reeds gesproken. We zullen thans in

een andere toestand overgaan. Daarin zal het je duidelijk worden, dat het fluïdekoord de tegenwerkende kracht is bij dit gebeuren. Ik zal mijn concentratie van je af wenden, waardoor je in de vorige toestand zult terugkeren. Let goed op, André.”

André voelde, dat hij in zijn vorige toestand terugkeerde. Hij hoorde zijn hart duidelijk kloppen en alle stoffelijke voorwerpen werden zichtbaar voor hem. Tevens kon hij zijn geestelijke waarnemingen van de stoffelijke onderscheiden.

Als hem ooit iets zou overtuigen, dat het leven eeuwig is, dan was het dit. Als één beeld hem het intellect denken na de dood toonde, dan was het dit gebeuren. Groot was het. Nu eerst voelde hij, hoe groot geestelijke krachten zijn.

„Thans, mijn zoon, keer ik terug tot de gevoelskracht van het wezen, wat ik je wilde verduidelijken. Zij die op aarde heengaan, voor hen houden deze krachten op te bestaan, omdat het fluïdekoord bij hun overgang breekt. Allen zullen deze gevoelstoestanden overschrijden, doch zijn zich van alles onbewust. Voor de een zal het strijd betekenen, voor de ander niets dan liefde en geluk. Alles voltrekt zich naar hun innerlijke afstemming. Begrijp je nu alles? Het levenskoord verbindt beide lichamen en houdt de geest in myriaden draden omwikkeld. Het is een zacht fluïdum, waarin het geesteslichaam leeft. Het is alleen voor ons waar te nemen. Het is te ontwikkelen door het gevoel in de geest af te stemmen. Dus hoe hoger de mens verbinding heeft, hoe mooier en gemakkelijker zal ook het overgaan voor hem zijn. Alles is dus eenvoudig. Anderen echter, die zich in het leven op aarde hebben vergeten, komen bewusteloos hier aan. Lang duurt het voor zij ontwaken. Hun gevoelsafstemming is op de donkere sferen en daardoor zal hun overgang een schok veroorzaken. Over al deze toestanden zou ik veel kunnen vertellen, omdat de mens op de Kosmos afstemming heeft. Doch men moet kosmisch georiënteerd zijn, wil men zich kunnen verbinden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..7335.7376)

André kan nu door de aardse stof heenzien:

Ik zal nu mijn concentratie weer instellen, waardoor je in een hogere toestand zult komen.”

André voelde, dat hij omhoog ging en dat er een ander gevoel in hem

kwam.

„We zijn thans het punt genaderd, waar de scheiding een aanvang neemt en je stoffelijk bewustzijn in de geest overgaat. Je zult het duidelijk kunnen voelen.

Toch is je geest met je stoflichaam verbonden; doch zie nu naar alle stof!

Alles wat de aarde toebehoort, is doorzichtig. Door alles kun je nu heen-zien, het grijze waas is opgetrokken. Dit komt, omdat, zoals ik je zoëven zei, je gevoel in de geest is overgegaan. Wij staan dus op het punt, om het stoflichaam te verlaten. Je neemt waar naar de liefdekracht, die in je is, omdat liefde, zoals je weet, licht is aan deze zijde. Voor hen zal alles duisternis zijn, die geen liefde in de geest voelen of bezitten. Ik hoop, mijn zoon, dat je alles hebt begrepen. Voor mij is het niet mogelijk je deze toestanden op andere wijze duidelijk te maken dan je nu hebt beleefd. Doch je zult alles begrijpen, omdat je het ziet, hoort en voelt. En dit beleven is maar aan enkelen op aarde gegeven.

Ik vraag je daarom dringend, mijn jongen, niets van alles, wat ik je nog zal tonen, te vergeten. Je beleeft het voor duizenden. De mens op aarde wil ik op deze wijze trachten te bereiken. Ik wil hem duidelijk maken, dat het overgaan naar deze wereld niets anders is dan geluk, wanneer hij zich in de geest ontwikkelt. Hij zelf heeft het in handen. Aan hem zelf ligt het, of hij in dit leven geluk en liefde zal vinden, of wel diepe duisternis. Aan deze zijde kennen wij slechts één wet, één spreuk, die is: „Veel liefde te bezitten, is wijsheid in de geest.” Dit is ook voor jou, André! Wanneer je deze kracht niet zou bezitten, was het niet mogelijk voor mij, je dit alles te tonen. Liefde is weten, niets dan geluk in het leven na de dood. Geen wezen zal een hogere sfeer kunnen binnentreden, dat geen liefde kent, wat ik je op deze tocht zal leren en laten beleven.

Het blauwe licht, dat je waarnam, is de uitstraling van je liefde en dat houdt de stof omhuld. Het zegt je tevens, dat je nog op aarde leeft. Zij die overgaan, onttrekken alles aan de stof, omdat zij dat leven gaan verlaten.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..7377.7405)

En dan maakt Alcar André volledig vrij:

Ik zal je nu geheel vrijmaken.”

André voelde, dat hij van zijn lichaam werd verlost. Hij zweefde nu boven zijn eigen kleed. Bewust had hij het lichaam verlaten, meer wijsheid in de geest had hij ontvangen en het leven leren kennen. Hoe machtig was liefde. Alleen door liefde was dit mogelijk. Zijn stoffichaam lag daar, als was hij reeds gestorven. Toch leefde het. Het fluïdekoord hield beide lichamen bijeen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..7406.7414)

Voortaan hoeft André geen seconde het bewustzijn te verliezen bij een uittreding:

Het bewuste uittreden was het wonderbaarlijkste bezit van al de gaven, die zijn leider hem liet beleven, want dan leefde André bewust in het leven na de dood. Vroeger bracht Alcar hem van te voren reeds in trance, maar nu was hij zover ontwikkeld, dat hij zijn eigen bewustzijn behield, zodat hij nu tevens alles van zijn eigen leven en dat van de sferen kon volgen. Geen seconde verloor hij het bewustzijn en hij trad in deze toestand het geestelijke leven binnen.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.6954.6956)

Hoewel het bewustzijn geen seconde verloren wordt, is er wel sprake van een verhoogd geestelijk-astraal bewustzijn.

Nu beleefde hij twee verschillende toestanden. Wanneer hij normaal en bewust was in het aardse leven – Alcar noemde dat het dagbewust-zijn – trad hij vanuit dat bewustzijn het geestelijke binnen, waarvan hij reeds vele wetten had leren kennen. Doch ook in het andere, geestelijke leven bezat hij een eigen bewustzijn, gelijk aan dat van de aarde, doch nu volkomen los van het stoffelijke. Twee verschillende werelden beleefde hij thans in één toestand. In beide werelden was hij bewust, maar het verhoogde astrale bewustzijn kreeg hij door zijn meester.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.6957.6961)

Hoe meer gevoel aan het stoffelijke lichaam onttrokken kan worden, hoe bewuster Jozef kan waarnemen en denken in het astrale bewustzijn. Daarnaast moet er altijd een bepaalde hoeveelheid gevoel in het stoffelijke lichaam blijven, om over het lichaam te waken:

Toen ze waren uitgetreden?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

En hun daar slapen? Meneer, er treden zoveel mensen uit, die... dan dromen ze wel, maar er gebeurt ook iets. En die zijn uit het lichaam geweest in de nacht tijdens de slaap, die hebben iets anders beleefd daar natuurlijk, onder controle. Dat wordt gecontroleerd. De geest zelf, het gevoelsleven van de mens tijdens het dromen... En wat er ook gebeurt tijdens de slaap, is het toch nog altijd zoveel procent in die toestand, in dat lichaam, dat over iets waakt, over veel waakt. Wat is dat nu?

Als u slaapt, dames en heren, en u bent erg aan het dromen en u maakt reizen... In het oude Egypte... Ik heb dat ook meegemaakt, als ik uit mijn lichaam ging, dan bleef er toch nog altijd iets – dat hebt u allemaal gelezen, hoor – iets in dat, bleef waken. Wij hadden wel hulp nodig omdat wij bewust de wetten gingen aantikken. Wij gingen naar de maan, naar het hiernamaals, dus dan ga je bewust denken, en dan moet er nog meer gevoel van dat lichaam weg – ik zeg het u al – om dat in de sferen te kunnen beleven... want kom je daar op vijf procent dan zie je niks, dan heb je de ogen nog dicht. En hoe meer... Ga je over de vijftig heen dan gaan de ogen wakker, open. Dus het leven in elke cel van uw lichaam, hart, bloed, hersens, dat zorgt en waakt over het kasteeltje, dat kasteel, dat lichaam.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.4012.4028)

Alcar beschrijft het einde van de eerste astrale reis:

Dit is het einde van je eerste reis, bij uittreding naar de sferen gedaan. Wees sterk; we zullen vaker gaan, meerdere reizen gaan doen en hopen, dat ze alle slagen zullen. Voordat je nu in je lichaam terugkeert, ontdoe ik je weer van mijn fluïde en mijn sterke wil, want wanneer ik dit zou vergeten, dan zou zich morgen een vreemd verschijnsel bij je voordoen. Wanneer ik je niet bevrijdde van mijn fluïde, dan zou dit doordringen tot in je stoffichaam, hetgeen je sterk voelen en je in je aardse werk belemmeren zou. Dit moet ik natuurlijk voorkomen en zorgen, dat je rustig zult ontwaken na deze eerste reis. Het neerdalen in je lichaam zal een geringe schok veroorzaken, die niet voorkomen kan worden, hoe ik ook mijn voorzorgsmaatregelen zal toepassen. Na je ontwaken zal alles, wat je in de sferen gehoord en aanschouwd hebt, langzaam aan weer in je herinnering terugkomen.”

Nu voelde André zich vreselijk moe worden.

„Wat betekent dat, Alcar?”

„Dit betekent, dat ik je heb vrij gemaakt van mijn fluïde en mijn sterke wil. Je was op de sferen afgestemd en nu is je geesteslichaam weer bereid in het stoffichaam neer te dalen.”

Daarna werd hij huiverig; toen was alle moeheid verdwenen.

„Ziezo, André. Ik heb je nu gedemagnetiseerd, wat ik bij ons heengaan eveneens heb gedaan. En nu vaarwel! Hier is je kleed, je stoffelijk omhulsel.”

Nog eenmaal knielde André voor zijn geestelijke vriend neer, hem dankende voor alles, wat hem was geschonken.

Plotseling werd het donker voor hem en zag hij zijn leider niet meer. Weer voelde hij, dat hij omhoog ging; het was precies alsof hij werd opgetild. Daarna was het alsof hij daalde. Toen kon hij zich niets meer herinneren. Met een schok werd hij wakker, sprong overeind en zag, dat het pas zeven uur in de morgen was. „O”, dacht hij, „dan heb ik nog even de tijd.” Zijn lichaam voelde klam aan en zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd. Hij meende vast geslapen te hebben, want zijn ogen waren zwaar; ook voelde hij een band om het hoofd. Doch weldra was hij weer in diepe rust verzonken. Later kwam moeder hem wekken en met een uitgerust lichaam ging hij naar beneden.

De gehele morgen ging stil voorbij. Niets hoorde hij; alles was rustig om hem heen; maar in de middag, toen hij wat zat te mijmeren, zag hij plotseling Alcar naast zich staan.

„André”, hoorde hij hem zeggen, „ben je moe? Luister, ik heb je iets te zeggen. Je weet zeker, dat je vannacht met mij in de sferen bent geweest. Vandaar voel je die band om het hoofd, welke nu spoedig verdwijnen zal. Morgen zal je je alles weer herinneren. Dan zal je je beter kunnen concentreren en begrijpen, wat wij samen hebben gezien.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..1718.1752)

Geestelijk lichaam van de ziel

Welk deel van de mens verlaat het stoffelijke lichaam bij een uittreding? Uit welke ‘delen’ bestaat de mens eigenlijk?

In ‘Bewuste uittreding: van begin tot einde’ wordt uitvoerig beschreven hoe het geestelijke lichaam uit het stoffelijke lichaam oprijst. Dat geestelijke

lichaam wordt ook het gevoelslichaam genoemd, omdat het gevormd wordt door ons gevoel. Wanneer André zijn eerste uittredingen beleeft, is zijn geestelijke lichaam nog niet sterk. Daarom legt meester Alcar zijn eigen sterkere geestelijke kracht als een bescherming rondom het geestelijke lichaam van André:

Te grote ontroering zou niet goed voor je geweest zijn, zoals ik je zoëven zei; die zou het stoffelijk kleed, dat je nu hebt verlaten, een schok gegeven hebben en als een flits zoudt ge in je lichaam terug hebben moeten keren en de een of andere storing hebben gevoeld.

Doch dit heb ik voorkomen. Nu zal je tegen elke emotie kunnen, daar ik je bestraald en omringd heb met mijn geestelijke kracht, wat mijn fluïde is. In deze uitstraling kan je het Hiernamaals betreden. Zonder deze zou je geestelijk lichaam niet tegen alles bestand zijn.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..1049.1053)

Het geestelijke lichaam van de uitgetreden mens heeft een eigen uitstraling. Wanneer het wordt omwikkeld met het fluïde van de geestelijke beschermer krijgt het een dubbele uitstraling:

„Ziezo, André, nu zal je eerder dan vele andere broeders en zusters het Hiernamaals aanschouwen. Denk evenwel niet, dat je de enige bezoeker bent, want wanneer wij in de sferen zijn, zal je bemerken, dat er meerdere van de aarde zullen komen. Bij hen allen zal je dan kunnen zien, dat ze aardbewoners zijn.

Dit is te zien aan de dubbele uitstraling, zoals je eigen dubbel-licht nu om je heen ligt. Deze kracht is doorschijnend; daarom is je geestelijk lichaam door mijn uitstraling heen te zien. En hieraan zult ge hen herkennen, die, evenals jij, door hun beschermers begeleid, de sferen bezoeken.

Ik maak je dit duidelijk, omdat niemand vanaf de aarde het Hiernamaals kan betreden zonder die geestelijke omstraling. Van die dubbele uitstraling is de ene helderder dan de andere. De minst heldere is die van het geesteslichaam van de stoffelijke mens. Zo zal je dus straks velen zien die, zoals jij, worden meegenomen naar de sferen, terwijl ze nog op aarde leven.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..1103.1112)

Het geestelijke lichaam wordt niet gehinderd door de aardse stof. In het

geestelijke leven kan men zich verplaatsten met de snelheid van een gedachte:

We zijn hier ver van je huis af, André. Toch kan je in enige seconden in je lichaam terug en ontwaakt zijn. Met de snelheid van onze gedachten kunnen wij ons verplaatsen, ingrijpen en werk verrichten. Ook kunnen wij, wanneer wij dit willen, door de aarde heen gaan, om je lichaam te bereiken, dwars door de aarde heen, omdat ook dat voor ons geen bezwaren oplevert. Dan zouden we kunnen zien, wat er in het binnenste van de aarde leeft en werkt.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..6020.6024)

André moet leren zich geestelijk te concentreren. Daartoe neemt Alcar een aantal proeven af:

Weer een andere proef, André. Concentreer je op mij, waarheen wij ook gaan.”

Met een vreselijke snelheid verplaatste Alcar zich.

„Zoëven heb ik je verteld en ook op onze vorige tochten getoond, dat wij ons in een flits kunnen verplaatsen. Waar denkt mijn zoon, dat hij zich bevindt?” André keek om zich heen, maar zag niets dan een grijze massa. Na lang nadenken zei hij zijn leider, dat hij zich niet kon oriënteren.

„Luister dan. Wij bevinden ons in het binnenste der aarde.” André zag zijn leider aan en dacht, dat het niet mogelijk was.

„Is ook voor jou dit ongelooflijk? Ik laat je zien, dat de geest zich door alle stof kan voortbewegen en er geen belemmering voor hem is. Wanneer je je concentratie zuiver op mij had ingesteld, zou je geweten hebben, waarheen wij gingen. Je weet nu, dat voor ons alles mogelijk is. Toch zal het wonderlijk voor je zijn dit als aards mens te mogen meemaken. Wij kunnen stijgen en dalen naar believen. Wij bezitten ons intellectueel denken, zoals wij op aarde eens hebben gehad. Wij hebben een lichaam, dat schoner is dan de mens op aarde bezit, of kent. Wij kunnen ons verbinden met en afstemmen op alles, naar de krachten die in ons zijn, wat de liefde is. Met alles wat leeft, kunnen wij ons verbinden. Wij zijn leven en kunnen één zijn met al het leven, met God, omdat God leven betekent. Wij zouden de mensheid kunnen wijzen op mineralen, die zij niet eens kennen, doch het meest nodig hebben. Ja, op onbekendheden in de stof, op alles, wat de aarde verborgen houdt. Wij zouden haar kun-

nen aantonen, waardoor aardbevingen ontstaan, waardoor die storende werkingen zich manifesteren. Wij ontlichaamden kunnen alles! En dat alles is, naarmate wij afstemming vinden in de geest, naar de kracht van de liefde die in ons is. Niet hoger kunnen wij komen. Wij zullen wijsheid bezitten zoals ons gevoel is.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..7466.7493)

Meer informatie vindt u in het artikel ‘geest en geestelijk lichaam’.

De ziel is onze eeuwige kern, ons diepste wezen. Jozef Rulof noemt onze ziel in het volgende citaat ‘het goddelijke deeltje’. Jozef noemt het geestelijke lichaam ook wel de ‘geestelijke afsluiting’ van de ziel. Zoals een jas ons lichaam afsluit, zo kunnen we ook het geestelijke lichaam als afsluiting of omsluiting van de ziel zien.

Uittreden gebeurt dus net zoals het sterven met het geestelijke lichaam en met de ziel. Daarom kunnen we in sommige citaten lezen dat de ziel uit het lichaam treedt, in andere citaten staat dan weer dat de geest of het geestelijke lichaam uittreedt. Dit woordgebruik is naargelang de schrijver op dat moment de ziel of het geestelijke lichaam in de focus heeft. Maar in beide gevallen gaat het om hetzelfde proces: de ziel omkleed met het geestelijke lichaam treedt uit het stoffelijke lichaam.

De ziel is het goddelijke deeltje. De geest is nu de geestelijke afsluiting van de ziel.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4281.4282)

In het hiernamaals leven we als ziel met een geestelijk jasje aan, ons geestelijke lichaam. In het volgende citaat wordt met ‘organisme’ ons stoffelijke aardse lichaam bedoeld. En de astrale wereld is hetzelfde als de geestelijke wereld en hetzelfde als het hiernamaals. Astraal is hier dus hetzelfde als geestelijk, en staat in tegenstelling tot het stoffelijke leven op aarde.

Ja, het organisme hier omsluit de geest en de ziel, maar de geest omsluit de ziel voor de astrale wereld, en deze wereld is dus ons geestelijk leven!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4284.4284)

Op aarde maakt de ziel gebruik van haar geest (of anders gezegd: haar geestelijke lichaam) om het aardse lichaam in beweging te brengen:

God schiep dit wonderbaarlijke stofkleed voor de ziel – en de geest, die de verpersoonlijking van de ziel als mens is, brengt het organisme waarmee het met duizenden banden verbonden is, in beweging. Het lichaam

is een tempel voor de ziel, waarin deze tijdens het stoffelijke bestaan leven moet.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.7160.7161)

Verbinding met het stoffelijke lichaam

Tijdens de uittreding blijft het geestelijke lichaam in gevoel verbonden met het stoffelijke lichaam door het fluïdekoord.

Ik wil je laten zien, hoe je toch, tijdens onze afwezigheid, verbonden blijft met je lichaam. Kijk, de dunne lichtstraal, welke je uit je linkerzijde ziet komen, is het fluïdekoord, dat je geest met het stoffelijk lichaam verbindt. Dit is de levensdraad, welke haast niet te zien is en toch is hij te onderscheiden van het licht, dat je lichaam uitstraalt. Wanneer dit koord verbroken werd, zou je niet meer in je lichaam kunnen terugkeren. Maar al gaan wij nu nog zover hier vandaan, dan zal je toch verbonden blijven, ook al is dit niet meer te zien. Toch is dit onzichtbare koord de levensdraad van de stoffelijke mens. Ook noemen wij het, het leven, omdat het één is met de stof.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..1066.1072)

Het stoffelijke lichaam is in een zeer diepe slaap, en ziet er tijdens de uittreding bleek uit:

André was nu aan het hoofdeinde van zijn bed gaan staan en zag zichzelf daarin liggen; het was alsof hij dood was. Hij zag zeer bleek, maar toch ging zijn borst rustig op en neer.

Vanaf aardse zijde zou zeer moeilijk te constateren zijn, dat hier alleen een stoffelijk lichaam lag, terwijl de geest was uitgetreden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..1074.1076)

Bij een uittreding gaat niet al het gevoel uit het lichaam:

Als ik uittreed, ligt mijn lichaam daar, voor vijftig procent gevoel is er nog in, als schijndood, het is volkomen leeg, en toch vol, er is vijftig procent gevoel voor de bloedsomloop, u voelt wel, of het hart stond stil, en bleef stilstaan, en dan was je, op slag was je werkelijk uit deze wereld.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.4854.4854)

Het vijftientig procent gevoel dat nog in het lichaam is achtergebleven, is in het begin van het mediumschap niet voldoende om het lichaam te laten reageren op externe gebeurtenissen. Als Jozefs vrouw, die in het volgende citaat de Wienerin wordt genoemd, het stoffelijke lichaam van Jezus (Jozef) zou aanraken tijdens een uittreding, zouden er ongelukken gebeuren, omdat het stoffelijke lichaam tijdens een uittreding niet voldoende bezieling heeft om die aanraking op te vangen. Het lichaam zou dan om meer gevoel vragen om te kunnen handelen, het zou daarom de uitgetreden geest bruusk terugroepen, wat tot stoornissen in het lichaam kan leiden. Daarom waakt een geestelijke leerling van Alcar bij het stoffelijke lichaam van Jezus wanneer die uittreedt.

Maar kijk nu, je leeft in de geestelijke wereld en ook jij bent een „Astrale Persoonlijkheid”! Kom nu, Jezus wij gaan tot Crisje. De Wienerin kan je niet storen, mijn leerling blijft hier achter en waakt over je organisme. Maar indien de Wienerin wakker zou worden en je dan iets zou zeggen, je bijvoorbeeld aanraakte in deze toestand, gebeurden er ongelukken, traden er stoornissen voor de dag en dat hebben wij nu voorkomen. Ook mijn leerling zul je straks leren kennen.”

Jezus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.5848.5852)

Als Jezus later zal uittreden tijdens de Tweede Wereldoorlog, zijn er wel tien astrale helpers nodig om te zorgen dat de Wienerin niet wakker wordt van het gehuil van de overvliegende bommen:

Tien minuten later ligt hij neer, geen V2's en geen V1's kunnen hem nog bereiken en tien astrale persoonlijkheden waken over de Wienerin, z'n vrouwtje, opdat zij die nacht rustig zal slapen en hem niet zal aanraken, of het bloed vliegt alweer over zijn lippen.

Lezingen Deel 3 (L3.8577.8577)

Meester Zelanus, een geestelijke leerling van meester Alcar, licht toe dat het grootste gevaar echter niet uit de aardse wereld komt, maar vanuit de duistere astrale wereld:

Ik blijf bij zijn organisme om over dit kostbare instrument te waken. Ik let op, dat geen andere krachten, astrale wezens, tijdens zijn afwezigheid de rust van dit leven storen, want duisterlingen loeren op Jezus, zij breken af wat door het goede opgebouwd werd en meester Alcar dertig jaar aan gewerkt heeft. Dat gebeurt wel niet zo spoedig, omdat Jezus alleen voor het goede open staat, maar het organisme heeft afstemming op de

aarde. Jeus bezit die concentratie nog niet om over alles van hem zelf te waken, doch ook dat komt en eerst dan ga ik mee op reis, maar dan staan wij voor de Kosmologie! Jeus immers, heeft de strijd aangebonden tegen het kwaad en hij moet kapot, het kwaad loert op zijn leven, waardoor ook Rudolf Steiner en Pythagoras hun prachtige Tempels verloren en het oude Egypte het verkeerde van heeft gekend! Omdat er nog steeds mensen voor het verkeerde, voor de afbraak open staan, hebben wij daar rekening mee te houden.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.7957.7962)

Meester Alcar verklaart dat deze duistere intelligenties het fluïdekoord willen breken om het medium te beroven van zijn kostbare aardse lichaam:

Mijn helpers moeten het meest waken tegen het gevaar van onze zijde; dat zijn de intelligenties, die deze mensen, welke uitgetreden zijn, willen beroven; dat wil zeggen, dat zij het fluïdekoord willen breken. Maar mijn vrienden zullen voor alles zorgen en ons zo spoedig mogelijk waarschuwen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..1113.1114)

Daarnaast zijn er ook duistere geesten of demonen die uit zijn op het bezit van een aards lichaam. Wanneer het medium één karaktertrek heeft die op de duisternis is afgestemd, kan een duistere geest contact krijgen met het uitgetreden medium en kan er bezetenheid volgen:

Als er eigenschappen in het leven aanwezig zijn, die afstemming hebben op de duistere sferen, dan reeds staan we machteloos, want wij kunnen die niet overwinnen. Tijdens de uittreding komen de demonen erop af en hebben hierdoor met het aardse leven verbinding en wij staan machteloos en kunnen niets doen. Die afstemming is dus tussen leven en dood niet te beleven. Wie één slechte daad doet, is voor het hoogste mediumschap niet eens meer geschikt, die daad stemt het medium af op de gevaren in astrale toestand.

Ik zeg u nogmaals – één op miljoenen, die volkomen los komt van het stoffelijke leven, want het bezit van de Grote Vleugelen is een Goddelijk geschenk.

Geestelijke Gaven (SP.9916.9920)

Met de ‘Grote Vleugelen’ wordt de gave van uittreden bedoeld.

Meester Alcar laat André ervaren dat André tijdens een uittreding meer

controle over zijn eigen stoffelijke lichaam heeft dan hij zou denken:

Op een avond ontving hij bezoek van een dokter, die zijn hulp kwam invoeren. Een familielid, dat tijdelijk werd verpleegd, had in stilte de inrichting verlaten, waarover hij zich zeer ongerust maakte. Als „invloed” had hij een paspoort bij zich, waardoor André zou moeten trachten haar op te zoeken. Hij maakte zich gereed en wachtte op de dingen die zouden komen. Al spoedig voelde hij, dat Alcar hem van zijn stoflichaam bevrijdde en hoorde hij zijn leider tot hem spreken.

„Let goed op alles, mijn zoon, wat ik je in deze toestand zal duidelijk maken. Wij beleven thans een dergelijke toestand als die, toen wij hem terugvonden, die zich van het leven beroofde, doch in deze toestand zul je beleven, dat je op verre afstand kunt waarnemen, maar dat je tevens met je stoflichaam blijft verbonden en je waarnemingen toch aan het stoflichaam kunt doorgeven. Toen ik je het gebeuren met Franciscus duidelijk maakte, heb ik je daarvan verteld. Dit is een zeer machtig gebeuren, André en de geleerde zal, ofschoon hij aanwezig is, er niets van voelen, zien, noch horen, om de eenvoudige reden, dat hij deze wetten niet kent. Ik vraag daarom je volle aandacht en concentratie op je eigen toestand. Ik blijf in mijn eigen afstemming, opdat niets je zal afleiden. Je zult iets schoons beleven, dat alleen voor jou zichtbaar en hoorbaar zal zijn, omdat je in het leven van de geest leeft als uitgetreden geest. Je voelt je thans van je stofkleed bevrijd en kunt waarnemen aan deze zijde. Maar niet alleen zie je, het is tevens mogelijk, om toch, nu je het stoflichaam hebt verlaten, door je stemorganen te spreken. En dit spreken is zeer wonderlijk.”

André keek naar de plaats, waar hij zijn leider hoorde spreken en vroeg zich af, hoe dit toch mogelijk kon zijn. De kracht, waardoor het menselijk lichaam wordt bestuurd, was op dat ogenblik uitgetreden. Had hij Alcar wel duidelijk genoeg verstaan? Onmiddellijk hoorde hij zijn leider. „Zeer duidelijk heb ik gesproken, mijn jongen, het is mij heilige ernst, hoe ongelofelijk je het ook zult vinden. Concentreer je op je stemorganen en tracht hem iets te zeggen.” André wilde spreken, maar kon geen woord uitbrengen. Duizend gedachten dwarrelden door zijn hoofd. Hij was toch uit zijn lichaam, de stof zat daar alleen, het geesteslichaam leidde de stof. Weer hoorde hij Alcar spreken: „Nog getwijfeld, André? Ik heb je toch duidelijk verteld, dat het ook voor jou wonderlijk zal zijn. Tracht je te concentreren.” André dacht er over na, wat hij de dokter zou zeggen.

„Luister,” zei hij, maar door het woord „luister” schrok hij zo vreselijk van zichzelf, dat hij er niet meer aan dacht om verder te spreken. Hoe wonderlijk was het; hij hoorde zijn eigen lichaam spreken, terwijl hij naast het stoffichaam stond. Het intellect had het verlaten, maar kon buiten het stoffichaam toch spreken. Zijn stem, het geluid, dat hij voortbracht, was iets zachter, maar toch duidelijk te verstaan. Hij voelde, dat de dokter geen klankverschil hoorde. Op het woord „luister”, dat hij had opgevangen, vroeg de dokter: „Ziet u al iets?” André verstond ieder uitgesproken woord en ging onmiddellijk verder. Zijn gedachten waren nu op één punt ingesteld en hij antwoordde: „Ik zie reeds verbinding”. Dadelijk viel de dokter hem in de rede: „Tracht in vredesnaam iets van haar te ontdekken. Span al uw krachten in, u doet mij een zeer groot genoeg.” Thans ging het als vanzelf en André liet er op volgen, dat hij zijn best zou doen iets van haar te weten te komen. Hij was intens gelukkig dit wonder te mogen beleven. Welk een macht van wijsheid leerde hij en hoe groot waren geestelijke krachten. Daar voor hem rustte zijn stoffichaam en het geesteslichaam voerde een gesprek met de stof, had dat stoffichaam in zijn macht, door concentratie en sterke wil.

Een Blick in het Hiernamaals (VI..14041.14082)

Als Jozef is uitgetreden, kan meester Zelanus het aardse lichaam van Jozef gebruiken om boeken te schrijven of lezingen te geven. Het overnemen van het aardse lichaam kan dan via de zonnevlucht plaatsvinden, maar ook op andere wijzen:

Dit is de kosmos in u, dat is de zonnevlucht. En nu kunt u, met de uit-treding kan ik er zó ingaan; ’s zondagmorgens – u ziet het natuurlijk niet – maar als we op de Bühne komen, dan komt meester Zelanus wel eens links in mij en dan ga ik achteruit en dan neemt hij me zo over; hij stapt erin en hij staat erin, hij heeft me. En dan gaat hij weer als hij zo staat, even, hij kan met één voetstap... U moet hem maar eens vragen of hij het doen wil, in Amsterdam doet hij het weleens. Hij zegt: ‘Let nu op’, zegt hij, ‘nu ga ik weg. Nu zal ik mijn voet verzetten’, hij zegt, ‘en dan neemt André hem over’, en dan komt hij op de grond en ik ga gelijk door, ik ga direct...

Dat is een diepe wereld, maar die diepe wereld die is tezamen gebracht als het ware door een flits van denken, concentratie. Dus op een miljoenste seconde gaat die enorme wil van de mens, die neemt dat lichaam over, want dat is wat. Dat is nog honderdmaal erger als dat u vijfduizend stoomtreinen en elektrische treinen bij elkaar... die zijn niet zo sterk dan

de wil van de mens. Als die geestelijk aan het werk is, dat kunt u haast niet bepeilen, maar later zullen ze nog weleens instrumenten hebben – over duizend jaar, of vijfhonderd jaar, misschien wel honderd jaar – en dan staat daar een instrument, en dan gaat de mens denken en dan laat die mens, door denken laat die daarginds duizenden en duizenden huizen bijvoorbeeld ineens, rotsblokken, zomaar uit elkaar spatten. Zo sterk is de mens met zijn wil.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.3591.3601)

Bij het overlaten of overnemen van het stoffelijke lichaam is het enorm belangrijk dat de bezieling van de stoffelijke organen elke seconde op volle kracht blijft:

En dan neem ik dat onmiddellijk over en dan ga ik direct denken, eerst op het lichamelijke, handen en benen en ogen, dan kom ik langzaam terug en dan laat ik het licht terugkomen en dan ga ik zien, en dan ga ik weg. Maar dan gebeurt er ontzettend veel. En die wil, dat uitreden dat kunt u door de knieën heen en door de benen heen, door de voeten heen, door het hoofd heen, maar de makkelijkste, de universele mystieke manier is: vooruit achteruit links rechts, dat is net het kruis zo, u gaat er zo uit. Maar dan moet u al, die geestelijke persoonlijkheid die moet u al op alle stelsels hebben, of u blijft zo hangen natuurlijk. Alles moet hij overnemen, denken, ooglicht, het gevoel. Mijn oogvlies kan ineens uitsterven door één trance, dan komt er een stoornis. Bijvoorbeeld, als u ergens aan edele organen het licht even ontnemt, dan voelt u wel, dat sterft onmiddellijk af; en is een stoornis, dat is net een bloeduitstorting. Dat wil zeggen: er zijn organen, als ik hier mijn leven onttrek... die vinger, dat is het uiteindelijke al, maar hersendelen, het licht in de ogen, als u dat even ontdoen kunt van het leven, van u, dan voelt u wel, dat valt in elkaar, en dat zakt in elkaar, dat verdroogt als het ware op de seconde, en u hebt een stoornis, u hebt een uitstorting, of uw licht is ineens verzwakt. Dat kan allemaal, met dat leuke gepraat in Diligentia (zaal in Den Haag waar Jozef in trance sprak) kan dat allemaal gebeuren, met schilderen, met genezen, met schrijven en met alles. Honderd miljoen gevaren. Ik had, ik begrijp het zelf nog niet, ik had al gek kunnen zijn; dat kan niet want het bewustzijn was er, dan had ik als kind al kierewiet geweest. Maar dat kan niet. Maar stoornissen, lichamelijke stoornissen, dat is doodeenvoudig, als die meester dat niet allemaal kan, dan breekt hij u lichamelijk en geestelijk.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.3602.3614)

Gevecht van Jozef Rulof tegen de slaap

Jozef krijgt het uittreden niet cadeau. Vóór hij uittreedt, moet hij reeds gevoel naar het geestelijke leven overbrengen. Maar in de dagen vóór een uit-treding moet hij ook voor zijn aardse leven blijven denken, want anders lost zijn aardse bewustzijn op:

André kreeg van meester Alcar het bericht, dat hij nu zou uittreden. Hij had zich op deze grote gebeurtenis voorbereid en voelde zich gereed voor dit wonderlijke gebeuren. Dat voorbereiden was echter niet zo eenvoudig, want hij moest zich op het geestelijke leven instellen en dat kon hij alleen bereiken door te mediteren. Hij dacht nu dag en nacht aan zijn meester en aan alles wat met het leven na de dood had te maken. Voortdurend concentreerde hij zich op rust en intussen voelde hij, dat hij zich van de stoffelijke wereld verwijderde. Maar in deze toestand gekomen was het aardse leven voor hem moeilijker geworden. Hij kwam nu met alles en iedereen in opstand, omdat de mensen hem nu niet meer begrepen. Een overheersende gevoeligheid maakte zich van hem meester en toch moest hij trachten zich staande te houden of het leven op aarde zou ook hem op de vingers tikken en dan zou hij bezwijken. Doch dat moest voorkomen worden, want anders zou hij voor dit werk niet geschikt zijn. In alles moest hij zijn eigen leven en de geweldige toestanden van het leven na de dood kunnen verwerken. Tijdens deze gevoeligheid stormden hartstocht en stoffelijk geweld op hem af. Om hieraan weerstand te bieden was niet zo eenvoudig en niemand kon hem hierbij helpen. Van géén mens kreeg hij steun; dit moest André alleen overwinnen. Voortdurend moest hij zich op de sferen van licht instellen, of zijn meester kon hem niet bereiken. En indien hij in opstand kwam was er van uittreden geen sprake. In alles moest hij zichzelf zijn en blijven of hij sloot zich voor deze genade af en dat moest hij ten koste van alles voorkomen.

De eerste dagen waren steeds het moeilijkste voor hem. Dan zweefde hij tussen twee werelden, tussen het aardse en het geestelijke in. Doch toen hij eenmaal het geestelijke had bereikt, ging het vanzelf en had het aardse geen macht meer over hem. Het wonderlijke was echter wel, dat hij dan toch zijn werk verrichtte, de mensen ontving en met hen praatte, maar dat geen van allen voelde, dat André hoogstens voor twintig procent aan levenskracht en persoonlijkheid op aarde was. Hij sprak dan eigenlijk vanuit een andere wereld, de wereld van zijn meester. Nu dat hij op de hogere sferen was afgestemd, zonk het dagbewustzijn in hem weg en kwam hij los van de stoffelijke en lichamelijke wetten. Nu ging die an-

dere toestand overheersen en hij zag door de stoffelijke wetten heen. Hij was nu méér geest dan mens. Voor korte tijd trad hij bewust het grote onbekende aan Gene Zijde binnen, maar leefde toch nog op aarde. Hij leefde nu bewust in het hiernamaals en kon daarin schouwen.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.6747.6772)

Ook het geestelijke wakker blijven tijdens een uittreding heeft hij stap voor stap moeten opbouwen. Het lichaam ligt immers in een diepe slaap. Bij de eerste uittredingen bleef hij in de geest wakker door de concentratie en kracht van meester Alcar. Maar dat wakker-zijn moet hij zelfstandig opbouwen, om zich geestelijk te kunnen ontwikkelen. Die ontwikkeling vindt plaats tijdens uittredingen waarbij de geestelijke schilder Wolff en andere geestelijke schilders het stoffelijk lichaam van Jeus gebruiken om te schilderen.

Meester Alcar trekt zijn krachten en denken op Jeus terug, waarna Jeus de slaap overvalt. Hij moet nu vechten en proberen om wakker te blijven. Maar was Wolff nu een duistere persoonlijkheid, u voelt dit zeker ook, dan was er tevens een bende gevaar en Jeus bezeten door het verkeerde. Dat is nu niet zo, dat weet hij, hij ziet het, zijn meester is licht, leven en liefde. Zo gaat meester Alcar verder. Door het schilderen bereikt hij, dat Jeus in zijn wereld wakker blijft. Elke zitting geeft hem hoger bewustzijn. Tegelijk ontvangt hij een schilderij.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.6580.6587)

Jeus (Jozef) heeft maanden nodig om het geestelijke bewustzijn op te bouwen dat hem in staat stelt tijdens een uittreding een uur wakker te blijven. Om wakker te blijven tijdens een uittreding die een hele nacht duurt, heeft Jeus drie jaar moeten vechten tegen de slaap:

Maanden gaan er voorbij, in deze tijd komt hij zover, dat hij een uur wakker blijft in de astrale wereld. Intussen verandert zijn persoonlijkheid, hij leert de wetten voor en van de menselijke slaap kennen en krijgt de levenswijsheid als geestelijke wetenschap in zijn bezit. Jeus vecht om wakker te blijven en ondergaat op zo'n middag een ruimtelijke wereld, komt vrij van het organisme, máár, waar het om gaat, van Moeder Aarde alles en al haar wetten! In enkele maanden is meester Alcar zover. De eigenlijke ontwikkeling duurt drie jaar voor Jeus en heeft hij straks te aanvaarden. Géén gram bewustzijn krijgt hij cadeau! Ontzagwekkend is het gevecht tegen de menselijke slaap, die nu overwonnen moet worden. Wanneer hij doodmoe is van het vechten legt hij zich in de sfeer van

zijn meester neer om in te slapen, doch even later gaat zijn meester verder. Totdat Jeus eindelijk wakker blijft en kan hij het schilderen volgen. Met Wolff geniet hij thans van dit gebeuren, hij kan zelfs met Erich Wolff praten, hoewel ook dat weer concentratie vraagt, maar mogelijk is. Meester Alcar heeft Wolff en Jeus onder controle. En dit nu wordt vijftigmaal beleefd, telkens opnieuw, elke uittreding legt bewustzijn vast en dat wordt een fundament voor de „Grote Vleugelen”, het uittreden voor Jeus, zoals ook Ramakrishna het heeft gekund, nù echter op eigen kracht, door eigen studie in het machtige Oosten! Hierdoor leert Jeus de zeven graden van slaap kennen en die zal hij overwinnen!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.6588.6600)

Wanneer het medium als instrument in de handen van de meesters dan eindelijk wakker kan blijven, begint zijn opleiding voor het geestelijke leven. Dat is ook niet vanzelfsprekend, want hij heeft nog niet leren denken voor zijn geestelijke lichaam:

Het instrument leert nu het astrale lopen, het is los van de aarde, heeft de zwaartekracht afgelegd en zwaait naar links en naar rechts, omdat zijn instellen nog niet geestelijk is. Het medium moet zich dus het concentreren eigen maken. De meester houdt hem wakker, maar dat wakker zijn duurt slechts enkele seconden, dan reeds voelt het medium zich doodmoe en valt in slaap, omdat het organisme in slaap is. Die kracht moet overwonnen worden, wil de meester het medium in zijn eigen wereld geestelijk voedsel kunnen schenken, dat door hem als wijsheid naar de aarde gebracht moet worden.

Geestelijke Gaven (SP.5656.5659)

Door de 27 boeken heen wordt de intensieve ontwikkeling van Jozef Rulof beschreven vanaf de eerste geestelijke aanraking tot het volbewuste langdurig wakker blijven tijdens een uittreding.

Doel van uittreden

Meester Alcar verklaart dat hij Jozef laat uittreden om de mensheid te overtuigen van een eeuwig voortleven:

Dan nog dit: alles wat je als uitgetreden geest zult beleven, strekt tot doel, de mensheid te overtuigen van ons voortleven. Let op alles en onthoud wat je ziet, wat ik je in de geest zal tonen. Bij terugkomst op aarde zul je het verspreiden. Bedenk, dat je gave het bezit van anderen is, span dus al

je krachten in, die daarvoor nodig zijn, want onze tijd is kostbaar. Jouw leven daar, zul je nuttig gebruiken. Laat geen uur onbenut voorbij gaan. Laat anderen van het leven maken wat zij zelf willen en laat je niet meesleuren op hun duistere paden, waardoor hun leven is verknoeid. Luister niet naar hun ingebeelde wijsheid, die zij uit boeken halen en waarnaar zij niet leven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI..7519.7526)

Dit doel is al eeuwenoud. Reeds in de tempels van het Oude Egypte gaven de meesters de priesters tijdens hun uittredingen geestelijke kennis om op aarde te verspreiden. Meester Zelanus spreekt in het volgend citaat over ‘deze zijde’, omdat hij als geestelijke persoonlijkheid vanuit Gene Zijde spreekt:

Het bewuste uittreden is de allerschoonste gave, die u als mens van God kunt ontvangen. De priesters van het oude Egypte hebben deze gave beleefd en tot grote hoogte opgevoerd, toch is dit goddelijke geschenk in handen gebleven van Gene Zijde. Was de priester uitgetreden, dan leefde hij aan deze zijde en kon de astrale wijsheid ontvangen worden. De meester aan deze zijde voerde de priester naar de wetten, verklaarde hem de goddelijke wijsheid en hij gaf deze weer door aan de aanzittenden.

Geestelijke Gaven (SP.12913.12916)

De aller-grootste mediums uit het oude Egypte hebben dit mediumschap gekend en ontvangen, omdat ook zij dienden en een taak voor de mensheid hadden te volbrengen. Ook zij traden door de meesters aan deze zijde uit hun stoffelijk kleed en brachten de geestelijke wijsheid naar de aarde. Hun hiërogliefen tonen u aan hoever ze gekomen zijn.

Geestelijke Gaven (SP.3060.3062)

In het Oude Egypte werd de ontvangen wijsheid nog gesymboliseerd. In de huidige tijd kan de wijsheid in eenvoudige taal doorgegeven worden.

Ons medium is nu in slaap en toch weer bewust. Voelt u dit? Begrijpt u wat het zeggen wil? Kunt ge het geweldige van deze toestand aanvoelen? Is het niet het hoogste voor u als mens op aarde, het hoogste, wat God u kan schenken?

In het oude Egypte leefden de allergrootste mediums in zijn toestand en ook zij waren voor hun taak geboren. Die mediums brachten wijsheid op aarde en ook nu is Gene Zijde bezig om u in het leven na de dood op te trekken. Wij ontleden voor u de astrale en occulte wetten; de

Egyptenaren konden dit niet eens verwerken, ook al hadden die priesters een enorme hoogte bereikt. Wij gaan thans nog dieper! In het oude Egypte symboliseerden de priesters het ontvangen schrift, wij maken het thans voor u kinderlijk eenvoudig, u vindt niet één geleerd woord in dit gehele boek. Wij bestormen u niet met stoffelijke wijsheid, want iedere wet spreekt tot uw eigen gevoelsleven. Nu zijn wij kinderlijk eenvoudig in taal en stijl, maar niettemin bovennatuurlijk gevoelig, het ontvangen schrift plaatst u voor de wetten van God!

Geestelijke Gaven (SP.3117.3128)

Niet lang terug belandde een medium voor het ontvangen van geestelijke wijsheid nog op de brandstapel:

Eindelijk is het zover, dat we aan u onze wijsheid kunnen doorgeven. Niet lang terug werden onze mediums levend verbrand. Die geestelijke armoede heeft plaats moeten maken voor een hoger bewustzijn. Voor dat bewustzijn geven wij natuurlijk en eenvoudig onze levenswijsheid aan u door.

Geestelijke Gaven (SP.3129.3132)

In het oude Egypte wilde men het uittreden zelf bezitten, maar dat werd hun ongeluk. In opdracht van de geestelijke orde waarvoor meester Alcar dient, houden de meesters nu het uittreden in eigen hand:

Het Westerse medium heeft dan ook niets in eigen handen gekregen, want Gene Zijde heeft toentertijd geleerd. Het Westerse medium beleeft ons leven, wij brengen onze wijsheid naar de aarde, maar zorgen voor alles. Ons instrument weet, dat hij niets is, geen gaven bezit, want die heeft zijn meester in handen. De Egyptenaren wilden zich de geestelijke gaven eigen maken en dat werd tevens hun ongeluk, is de ondergang geweest van het oude Egypte!

Op ons werk rust Gods zegen! Doch de goden van het oude Egypte verwaasden. Wij dienen de „Enige” God. De Egyptenaren hadden duizenden Goden lief en waren ook hierin nog onbewust. Op het allerlaatste ogenblik leerden ze daar uw God kennen, doch toen was het juist te laat.

Ons instrument zet zich neer en zinkt onmiddellijk in de psychische trance. Die trance heeft zijn meester eerst moeten ontwikkelen, maar ook dit inslapen van het organisme en het uittreden heeft zijn meester in handen, het medium bezit alléén het gevoel! Het Egyptische medium

wilde het uittreden bezitten en zich eigen maken, hetgeen door tal van priesters is beleefd, maar ze zijn erdoor verongelukt. Wij voorkomen nu al die ellende! Het is zo klaar als uw bewustzijn is in eigen graad, dat we al die mogelijkheden in eigen handen hebben gehouden, want de grootste mediums van het oude Egypte verloren zichzelf. Het is tevens waarachtig, dat er geen duizenden van deze mediums op aarde leven, was dit zo, dan ontketende (dat) een oorlog op geestelijk gebied en er ontstond een grote chaos. Wij brengen evolutie en geen revolutie! En dit zegt voldoende, dat deze mediums voor hun taak geboren zijn. Deze mediums dienen voor een geestelijke orde in ons leven. En de meesters maken uit wie ervoor geschikt is en voor deze taak op aarde geboren zal worden.

Geestelijke Gaven (SP.3140.3158)

Jozef legt de toehoorders van de contactavonden uit dat hij nieuwe kennis brengt, die op aarde nog niet bekend was, omdat de schrijvers van andere boeken niet konden uittreden en daardoor de geestelijke wereld niet zelf hebben leren kennen. Om te kunnen begrijpen wat Jozef voor nieuwe inzichten brengt, is het nodig om los te laten wat geleerd is van andere schrijvers. Sommige toehoorders waren daar niet toe in staat, en hielden vast aan wat ze voordien geleerd hadden van andere schrijvers. Jozef tracht dan de toehoorders duidelijk te maken dat zij de boeken napraten die ze gelezen hebben, maar dat dit niet noodzakelijk de realiteit van de geestelijke wereld raakt:

Dat wat ze u geleerd hebben, meneer, dat laat u niet los. Ik heb hier wetten gezien en beleefd. Ik vertel niets na. U praat na wat ze u daar geleerd hebben.

(Meneer in de zaal): ‘Nee meneer, dat is niet waar.’

Hebt u dat ook uit uzelf? Treedt u ook uit? Treedt u uit?

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.12798.12805)

Een andere toehoorder brengt het verschil naar voren tussen zijn eigen mogelijkheid om in de boeken van Jozef Rulof over de geestelijke en goddelijke wetten van het hiernamaals te lezen, en de mogelijkheid van Jozef Rulof om deze wetten door het uittreden zelf te beleven. Jozef antwoordt dat wij de reizen in het hiernamaals kunnen meebeleven door ons te identificeren met André, zijn geestelijke naam in de boeken. De toehoorder wijst erop dat het aanvaarden van die wetten door het lezen toch heel anders is:

‘... om de goddelijke wetten innerlijk te beleven, is toch geheel iets anders

als dat wij mensen, toehoorders, die wetten aanvaarden?’

(Jozef:) U zegt, kijk, u bedoelt hiermee, als u die boeken leest, dan beleeft u die wetten niet. Nee, dat is ook logisch.

(Meneer in de zaal): ‘Ik kan alleen lezen.’

(Jozef:) Kijk, ik heb ze beleefd. Maar u kunt ze net zo beleven als ik, met dat verschil: u hoeft die reizen niet te maken, u maakt ze met ons. U hoeft dat ook niet te verwerken. Maar wat er staat, kunt u beleven. U moet alleen proberen om niet occultisch te doen, want dan gaat u de krankzinnigheid in. Als u nu wilt uittreden...

Dat woord, die boeken die u daar krijgt, ‘Een Blik in het Hiernamaals’ – en u gaat dat volgen, die reizen – als u die pertinent leest, en er niets bijmaakt, meneer, dan maakt u die reis met de meesters mee. En u kruipt maar in André. Want ik ben achter de kist niet anders. En er is ook niets anders gebeurd dan dat wij daar beleven en vertellen.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.16251.16264)

Gedachtenuittreding

Zonder Alcar zou André alleen een gedachtenuittreding kunnen maken:

Buiten mijn hulp zou je niet bewust kunnen uittreden, omdat je krachten daartoe niet toereikend zijn. Het zou dus slechts bij een gedachten-
uittreding blijven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.7346.7347)

Een gedachtenuittreding kan teruggaan naar het eigen verleden:

Vraag van mevrouw H. Smits v.d. Wall-Perné: Mijn man en ik bewonen een zit-slaapkamer. Op een avond ging ik vroeg naar bed. Mijn man wilde de krant nog even lezen. Na een poosje keek ik de kamer rond en zag ik mezelf in mijn eigen stoel zitten. Ik dacht wakker te zijn en ik zag alles duidelijk. Hoe verklaart u dit?

Jozef zegt hierover: „Mevrouw, dit is een gedachtenuittreding en niets anders! Dit kan ik u bewijzen! Ik kèn al deze wetten. Want, als u waarlijk

was uitgetreden, dus uit uw organisme was geweest, wist u het zèlf te verklaren. Dit is niet zo en wil dus zeggen, dat u toch nog in uw organisme was en vandaar uit, dus uit uw rust, uw bedje, dat hebt gezien, hetgeen een beeld is van uzelf; u stemde zich af op het verleden. U zag zichzelf, jazeker, dat is mogelijk, doch dit gebeuren hebt u even daarvoor beleefd en daarheen gingen uw gedachten en zo zag u zichzelf daar ook terug. Ik denk nu aan mijn jeugd en zie mij in de bossen lopen. Ik loop daar nu en praat met mijn hond; wij rennen ook en toch ben ik hier nog, doch ik zie het heel scherp. Is dit nu te zien? Dit is een gedachtenuittreding, of wel een verplaatsing van uw gedachten tot het gebeuren van toen en dit noemt de parapsycholoog: zien in tijd en ruimte! Maar het is niets anders dan dit gebeuren; u keerde tot het verleden terug. Het is dus geen helderziendheid. En dit nu, dame, beleven al die kaartlegsters en is niets bijzonders. Maar daar vragen zij hun geld voor en gij wordt bewust voor de gek gehouden. Leest u de boeken „Geestelijke Gaven” en gij krijgt uw antwoord!

Zo kunt gij uw gehele leven opnieuw beleven en kunt ge uzelf ook zien, maar het is van uzelf en niet van Gene Zijde. Het is dus vanzelf ook geen geestelijk occult verschijnsel. Tevreden, dame?”

„Ik dank u, ik aanvaard het, u hebt gelijk!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.6434.6458)

Het verlangen om te willen dienen is een noodzakelijke voorwaarde voor het werkelijke uittreden:

Wat is uittreden? Wanneer treden aardse mensen buiten hun stoffelijk lichaam? André had het leren kennen. Ook nu stond hij weer voor dit geestelijke wonder.

In hem leefde het verlangen om te willen dienen en de mensheid van het eeuwige leven te overtuigen. Dit was het heiligste bezit voor de stoffelijke mens dat God aan hem kon schenken. Miljoenen mensen dachten die heiligheid nog niet nodig te hebben, maar zij die er zich bewust van werden, waren zijn meester dankbaar en zonden hem bloemen. „Van dankbare zielen,” schreven de meesten van hen. In André was een groot geloof en hij had een krachtig zelfvertrouwen gekregen. Dit waren voor hem onmisbare karaktereigenschappen om te kunnen uittreden. Groot

was zijn verlangen om goed te doen.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.6978.6988)

Maar velen laten zich hun fantasieën niet afnemen:

Doordat hij zuiver wilde dienen, trok op zo'n moment de bewuste astrale wereld hem aan en dan kwam hij los van zijn organisme. Hij gleed er vanzelf uit en in de andere wereld wachtte zijn meester hem op. Tal van mensen zeiden hem, dat ze konden uittreden, doch hij kende hun innerlijke leven en nam waar, dat ze niet wisten wat ze zeiden. Die wezens beleefden slechts een gefantaseerde uittreding. Ze zouden het gaarne anders willen, maar hadden het gevoel er niet voor. Ze droomden, hadden met hun geliefden gesproken, doch wanneer André hun vroeg hoe de astrale wetten waren, stonden ze met de mond vol tanden en konden geen woord spreken. Die lieden traden niet uit, ze wisten niets van het leven na de dood af.

Zijn meester verzekerde hem, dat er miljoenen bewusten aan Gene Zijde zouden willen, dat deze mensen inderdaad zouden kunnen uittreden, want hoe meer er aan de aarde geschonken werd, des te beter dit voor de mensheid zou zijn. Hierdoor zou het aardse leven veranderen. In de jaren, waarin hij voor Gene Zijde diende, had hij honderden mensen gesproken die „uittraden”. Niet één was er onder hen, die hem iets van de wetten aan Gene Zijde kon vertellen en toen wist hij voldoende. Hoe gaarne had hij op de aarde mensen willen leren kennen die werkelijk de uittreding hadden beleefd. Dan had hij immers met hen over al die machtige wetten kunnen spreken, maar telkens weer kon hij vaststellen, dat ze fantaseerden. Hoe meer hij beleefde, des te begrijpelijker voor hem werden deze zogenaamde mediums, die geen mediums waren. Deze mensen kenden het gevaar niet en toch spraken ze over al deze zaken alsof ze hun examen reeds achter de rug hadden. In hun eigen leven heerste duisternis. Ze verdwenen in hun onbewuste „ik”. Ze verbeelden zich, dat ze uittraden en voor een tijd aan Gene Zijde leefden. Kletspraat was het, zowel voor hem als voor anderen!

Van deze zogenaamde mediums zou er niets meer overblijven, wanneer ze waarachtig eens die wetten zouden beleven. Op hetzelfde ogenblik zouden ze krankzinnig worden. En of André het hun ook vertelde en hun de occulte wetten verklaarde, ze lieten zich hun gefantaseerde wereld niet door hem afnemen. Ga dan maar, dacht hij, leef gerust in uw eigen fantasie, droom in uw luchtkasteel verder, maar steel mijn tijd niet.

Stonden deze lieden té vlug buiten zijn deur, dan heette hij geen liefde te bezitten en dan heette het dat hij niet eens wist hoe het hoorde. „Prachtig is dat,” zei dan meester Alcar, „laat hen schelden en schreeuwen, André. Aan deze zijde zullen we hun aantonen, dat ze onwaarheid hebben beleefd. Doch hiervoor moeten ze eerst sterven!” Al die mensen waren niet bewust van zichzelf en braken meer af, dan dat ze opbouwden. Dit waren de sensatie-mensen, belust op de gaven, maar vooral erop belust om iets te zijn.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.6990.7018)

Vele mensen willen graag geestelijke gaven bezitten:

Alcar vertelde hem in het begin van zijn ontwikkeling reeds, dat een medium, dat waarachtig uittrad een geestelijke taak zou volbrengen en bij al die mensen was hiervan niets te zien. Wie uittrad moest al de fysische en psychische gaven bezitten, door welke krachten Gene Zijde kon werken. Bij al die mensen echter was niets van deze gaven te zien. En daarbij kwam nog, dat ze door een aards magnetiseur of helderziende waren ontwikkeld. Voor André waren ze dan al verloren, want géén aards mens kon aan iemand deze geestelijke rijkdom schenken. Het uit-treden was wel voor de Oosterling mogelijk, maar al deze mensen leefden in het nuchtere Westen en kenden zichzelf niet eens. Toch beweerden deze magnetiseurs en helderzienden deze geestelijke gaven te bezitten, maar ook die mensen ontmaskerde André op hetzelfde ogenblik, omdat hij wist, dat dit niet mogelijk was! Die ontwikkeling bleef in handen van Gene Zijde. Ook hij kon niet eens uittreden, indien zijn meester het niet wilde; hij was en bleef slechts instrument. Al die mediums bedrogen uiteindelijk zichzelf! Ze wilden deze gaven bezitten, doch kregen ze niet in hun bezit, want ze wisten niets van deze wetten af.

Alcar had hem reeds lang geleden gezegd, dat hij straks een van zijn helpers – zijn hoogste leerling aan Gene Zijde – zou opdragen een boek over alle geestelijke gaven te schrijven. Dan zouden deze mensen zichzelf leren kennen en dan was het meteen afgelopen met hun gefantaseer. Ze konden zich dan niet langer verbergen, want elkeen zou dan door hen heen zien. Die mensen wisten niets van de dood af en toch hadden ze hem door hun uittreden moeten leren kennen, want zij gingen immers door de dood naar het eeuwige leven!

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.7021.7035)

Het in het vorige citaat genoemde boek is geschreven door meester Zela-

nus via Jozef Rulof, en het heeft als titel: Geestelijke Gaven.

Waarom mislukken mijn uittrekkingen?

Jozef Rulof beantwoordt een geschreven vraag op een contactavond:

U vraagt nog: Waarom mislukken mijn uittrekkingen?"

Jozef antwoordt nu: „U wilt uittrieden, mijnheer? Bewust, dus zèlf uittrieden? Ja, dan waarschuw ik u! Ik zeg u, indien u mij niet wilt en niet kunt aanvaarden, Rosenberg staat voor uw leven open. En Rosenberg hier in Den Haag, dat weet u zeker, is een gekkenhuis! En ik zeg u nu: gij kunt dat niet! U denkt nu: dat wil ik wel eens zien, u haalt eigenlijk uw schouders op, want gij wilt dat beleven, bezitten; nogmaals, u wordt gek! Ik krijg straks gelijk. Als u niet wilt luisteren, ga dan uw gang maar! Niet één mens in Europa treedt bewust uit. Ik kan dat ook niet; die machtigste van alle gaven heeft mijn meester in handen, zoals trouwens al de andere gaven, ik ben slechts instrument!

Al die mediums, die in trance zijn, treden uit! Maar zij komen niet van hun organisme los, omdat zij die gaven, het gevoel, niet bezitten! En toch zeggen ze, dat zij eruit zijn, er komt immers een geestelijke persoonlijkheid tot hun leven! Maar die weet niets van al deze wetten af en moet dus een onbewuste zijn. Eigen gedachten zijn het en niets anders! En u wilt op eigen kracht uit uw organisme, leven en dood overwinnen door te denken? U maakt uw zenuwstelsel kapot, mijnheer, en bereikt niets; hiervoor is een occulte school nodig en die is er niet in Europa. Gij hebt er dertig levens voor nodig om zover te komen. Zeker is, dat er mensen in Europa leven, die occult begaafd zijn, doch nu is het „bezit” uit het vorige leven. En als u dus niet die gevoelens en die kennis bezit, mijnheer, bent u het ook niet, of ... uw gevoelsleven zou het zelf zeggen! Dus u bent het niet, omdat u mij vraagt: waarom niet? Als u uittrieden kunt, weet gij het reeds! Ramakrishna had het, magiërs niet eens, ook geen fakirs. Leest u de boeken en ga over de wereld, indien ge mij niet kunt geloven en ge leert die waarheid kennen! Ik zeg u nogmaals, indien gij dit doorzet, gaan uw zenuwen kapot en gij komt in een gekkenhuis, omdat gij àl die miljoenen werelden nu niet kunt beleven, daarvoor hebt ge levens nodig! Lees die boeken en gij komt tot het hoofdbuigen, omdat de wet „gaven” het u zal zeggen en dan begrijpt ge ook dat ik gelijk heb. Ik neem u niets af, ik schenk u iets!

Het is levensgevaarlijk om achter de kist te willen zien. Ik heb dit zelf niet en nooit gewild en begreep ook nooit, dat het zo moeilijk is. En de moeilijkheid zit hierin, dat de mens, die uittreedt, het leven van Gene Zijde met die miljoenen levenswetten, in het stoffelijke organisme moet verwerken en dit is de splitsing van persoonlijkheid. Nu moet je hier alles kunnen verwerken, analyseren en staande blijven, geen fouten maken, niet gebroken worden, innerlijk sterk zijn, overheersend gevoelig en toch bewust alles kunnen dragen. U leeft in hellen en hemelen tegelijk, al naar gelang gij daar zult beleven. Eenmaal vrij van het organisme, kunt ge niet meer terug en dit werd talrijke yogi's, fakirs, en magiërs noodlottig. Het werd hun val, dus het sterven hier, of zij werden gek of psychopatisch – geestelijk ziek dus – omdat zij de macht over hun organisme hadden verloren. Ze werden door duizenden astrale persoonlijkheden aangevallen! Wie kan dit allemaal verwerken, indien er geen meester is, die u opvangt en door al die geestelijke werelden brengt?

Mijn meester zei mij: „Al de gaven krijg je niet in handen, die moet ik behouden en je zult nooit op eigen kracht uittreden, want dat is het bezwijken.” Indien de meesters niet willen, dat wij uittreden, gebeurt er ook niets. En toch hebben wij de ruimten overwonnen. Maar de strijd gaat voort, geen seconde mag je de ontwikkelde concentratie verzwakken, of je bent verloren. Hoe schoon alles ook wordt of kan zijn, mijnheer, indien u achter de kist wilt kijken, dit aardse leven gaat kapot, omdat gij die gaven niet hebt gekregen en dus nu voor uw eigen strijd komt te staan. Ik buig me voor de meesters en zeg u uit de grond van mijn hart: ik ben niets op eigen kracht en raad ú aan te wachten. Komt er niemand, die u vrij maakt, tracht het dan zelf nooit te bereiken, want u bezwijkt!

De grote Ramakrishna bezweek vele malen, hij liep de „Ganges” in en wilde zich één maken met Moeder Water: water is moederschap en indien zijn eerste adept Vivekananda hem er niet had uitgehaald, hem niet bijtijds had gered, was Ramakrishna verdronken, niet bewust, doch onbewust, want hij wist niet meer, dat hij nog op aarde leefde. Zo gaat het mij ook, altijd is er gevaar voor dit leven! Je lost op hier, niets is er meer van je eigen leven en persoonlijkheid, het karakter, dat nog afstemming vindt op de Aarde. Al die gevoelens hebben moeten plaatsmaken voor de astrale wetten en dit is het oplossen, het vrijkomen van de stoffelijke wetten. Doch je leeft nog hier en je hebt voor dit leven te handelen, doch dit handelen heb je dan verloren, want heel het innerlijk is geestelijk ingesteld. Als Ramakrishna een reis had gemaakt, kon hij soms in weken niet praten door zijn ontroering, het geestelijke leven had hem volkomen

overrompeld en toen hij wilde praten, liep het bloed hem over de lippen. Een heksenketel wordt het, als al die miljoenen gedachten niet overwonnen kunnen worden. Dit heb ook ik moeten bewijzen, anders stond de meester stil! Mij werd van tevoren gezegd, dat ik voor de Kosmologie zou bezwijken en dit was te begrijpen. Nòg ben ik hier, ik mocht me staande houden. Het ergste is voorbij en omdat ik er ben doorgekomen, is het nú mogelijk om al uw vragen te beantwoorden.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7793.7848)

Wat is nu helderziendheid? Wat is voelen en denken? Wat is wijsheid, wat is uittreden, en wat is alles? Ik ben met al die gaven tot de universele graad gekomen. En ik heb geen gaven, dames en heren, want ik heb nog altijd niets in handen, alleen dat wat ik heb geleerd. En dat geef ik u. Meester Alcar die heeft de gaven in handen. Die ziet. Die hoort. Die schildert. Die schrijft. Die treedt uit.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.8749.8760)

Allereerste uittredingen op aarde

In het boek 'Geestelijke Gaven' geeft meester Zelanus een gedetailleerde beschrijving van het allereerste uittreden dat op aarde heeft plaatsgevonden. Hij volgt de eerste mens op aarde die begonnen is om zichzelf te leren kennen:

Een priester begon over al deze wetten na te denken en wilde weten, wat er eigenlijk in hem leefde. Wat is het leven, vroeg hij zichzelf af. Wat ben ik, als ik daar neerlig en ingeslapen ben en het leven van de dag aan mijn bewustzijn ontgaat? Wat is slaap? Is het geen tijd verknoeien? Moet een mens inslapen? Hij wilde er meer van weten, deze priester, want hij begreep tevens, dat er tal van wetten in hem waren, waarvan hij niets wist. Hij begon te denken, bleef erop doorgaan, totdat hij in staat was het leven van zijn hand op te trekken, zodat hij het vlees kon doorsteken en toch geen pijn voelde. Hij vond het zo merkwaardig, dat in hem het verlangen ontwaakte zijn gehele organisme uit te schakelen. Wat dan, dacht hij, als mijn lichaam neerligt en ik? Ben ik iets anders dan mijn lichaam? Is in mij aanwezig een ander ik, dat bestuurt wat ik voor de aarde ben en een mens is? Hij vond zichzelf ongelooflijk, nog nimmer had hij dergelijke vragen kunnen stellen, nu ineens begreep hij, dat hij zelf meer moest zijn dan dit éne, dat dood ging.

Geestelijke Gaven (SP.10047.10059)

Veel later is dit onderzoek voortgezet in de tempels van het Oude Egypte. Toen konden de astrale meesters beginnen om hun geestelijke kennis op aarde te brengen door de eerste priester die bewust uittrad:

Wanneer Amenhotep, de priester die zich gereed heeft gemaakt om vanuit de ruimte een bezieling te beleven, om voor Isis zichzelf in te zetten om de wereld te kunnen dienen, opdat God Zijn fundamenten leggen kan, krijgt nu het eerste woord en zegt, door zijn lichaam dat daar neerligt: 'Ja, kinderen van de godin, ik leef, ik kan zien, ik ben mijzelf.'

Een schok is het voor allen die dit beleven. De helderzienden nemen waar dat die persoonlijkheid zichzelf is. De genezers zenden hun krachten uit om dit leven te bezielen, opdat dit contact niet verbroken zal worden, want de godin zal spreken.

Ja, voor het oude Egypte was dat nog een godin, zij hebben aan elk ding een godheid geschonken. De meesters begonnen daar met het eerste woord, ze legden het fundament neer om van het menselijke wezen een universeel-ik te maken.

Lezingen Deel 1 (L1.571.576)

Jozef Rulof beschouwt het uittreden als de hoogste gave:

Ik ben helder-ziend en helder-horend, schilderend, genezend en schrijvend medium, maar te mogen uittreden, dat is wel het schoonste van alle gaven. Dáár te mogen vertoeven en hun leven te zien, o, dat is zo heerlijk!
Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.253.254)

Hierdoor kan hij uit eigen ervaring over de geestelijke wereld vertellen:

Is het niet heerlijk om de mensen over een eeuwig voortleven te vertellen, zoals je het zelf hebt beleefd?
Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.262.262)

4. Sferen in het hiernamaals

Naar welke duistere of lichtende sfeer in het hiernamaals gaan we na het sterven op aarde?

Het hiernamaals bestaat uit gescheiden geestelijke werelden die in de boeken van Jozef Rulof sferen genoemd worden. Na het sterven op aarde kunnen we naar die sfeer gaan die bij ons gevoelsleven hoort. Als we liefde voor onze medemens voelen, dan kunnen we naar een lichtsfeer gaan. Mensen met een duister innerlijk komen in een duistere sfeer terecht.

Er zijn sferen die lijken op een aards landschap. Hierin leven de bewoners die nog voelen en denken zoals ze dat op aarde deden. Hun geestelijke lichaam lijkt op het lichaam dat ze op aarde bezaten, omdat het geestelijke lichaam gevormd wordt naar hun gevoelsleven.

Sommige sferen zijn niet meer met de aarde te vergelijken, omdat het gevoelsleven van de bewoners verder ontwikkeld is. Doordat zij meer liefde voor al het leven voelen, zijn zij een hogere lichtsfeer binnengegaan. Zoals alle bewoners van de sferen zijn zij op weg naar de zevende lichtsfeer, de hoogste sfeer in het hiernamaals van de aarde.

Bronnen

Zo binnen zo buiten

Door zijn uittredingen kon Jozef Rulof de geestelijke wetten die gelden ‘achter de doodskist’ verklaren, zoals dit in het volgend citaat uit het boek ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ over hem geschreven wordt:

Hij kan een geleerde deze wetten verklaren, want hij heeft ze gezien doordat hij de gave voor het uittreden bezit. Wie ben je achter de kist? Daar ben je als op aarde, je gaat naar een wereld die afstemming heeft op je innerlijk bewustzijn en leeft verder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.93.95)

Jozef heeft op zijn uittredingen gezien dat we na het sterven overgaan naar de sfeer die overeenkomt met ons gevoelsleven:

En dan komen we in een sfeer naar dat wij voelen.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9460.9460)

Op die wijze bepalen we zelf waar we terechtkomen, onze plaats wordt niet toegewezen door iemand anders. Dit gegeven wordt beschreven in de eerste trilogie van Jozef Rulof 'Een Blick in het Hiernamaals':

U hebt geleerd door 'Een Blick in het Hiernamaals', dat de mens zich daar zélf heeft neergezet.

Lezingen Deel 2 (L2.3892.3892)

In deze trilogie worden de sferen van het hiernamaals op een dergelijke wijze beschreven dat we kunnen voelen waar we zelf afstemming op hebben. Als we luisteren naar de woorden waarmee we ons gevoel vertolken, kunnen we onze eigen sfeer daaruit opmaken:

'Een Blick in het Hiernamaals', de drie delen, deze machtige trilogie stemt uzelf af op een ruimte en een sfeer. En nu kunt u, wanneer het woord over uw lippen komt direct zelf vanuit uw gevoelsleven bepalen tot welke wereld gij behoort.

Lezingen Deel 3 (L3.8708.8709)

Wanneer we in de sferen aankomen, is de eerste vraag: 'Is er licht of is er duisternis in u?'

Uw aardse einde is gekomen, de dood roept u, uw ziel verlaat het lichaam en het stoffelijke leven en treedt de astrale wereld binnen. U staat nu voor een van de hellen of lichtende sferen, de hemelen. Is er licht of is er duisternis in u?

Geestelijke Gaven (SP.224.226)

Mensen die nog geen harmonie en licht uitstralen, kunnen in het schemerland terechtkomen. Daar is geen aardse zon meer die warmte geeft. Daar zijn geen hartelijke mensen meer met wie je kunt praten. Daar mag men al blij zijn als men een grassprietje ziet:

U kunt daarin, als u die boeken goed leest, dame, meneer, dan weet u precies waar u daar terecht komt. Onfeilbaar ligt daarin uw sfeer, uw gevoel, uw karakter. Als u tegen de draad in gaat, bent u heus niet in dat lichtje, in die sfeer van harmonie en bewustzijn. Want dan zit u wel tot hier aan de keel in het schemerland. En dat is heus niet zo leuk, hoor. Want, weet u, hier heb je vermaak, hier hebt u mensen, licht, zon. Maar

die zon is weg. De mensen zijn weg. Hier heb je hartelijke mensen. U kunt uw eigen soort nog zoeken? Nee, u hebt nu andere soorten. U hebt hier nog harmonie, u ontmoet mensen waar u mee praten kunt; daar niet meer. U hebt daar uw eigen soort, uw eigen denken en voelen. En daarin stik je. Dat is een gekerm daar, dat is vreselijk. Omdat ze het bewustzijn hebben: dat had ik niet moeten doen, en ik moet het zó doen. En ze kunnen het niet. En daar zitten ze. Geen grassprietje, meneer, een kale dorre vlakte. Want leven is er nog niet. Ja, die en die, die zegt daar tegen de een – ik heb die mensen daar gevolgd, boeken zijn weer zo groot – hij zegt: ‘Daar staat gras.’ Ik denk: Dat is een Hollander. Je hoort daar Frans, Duits, Spaans en alles hoor je daar, alle talen en alle dialecten nog van de wereld, daar in die sferen.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.16286.16308)

Pas in de eerste lichtsfeer maken de aardse talen plaats voor een universele telepathie:

De geestelijke taal, dat is de eerste sfeer, dat is universeel, macrokosmisch, voelen, telepathie.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.16309.16309)

De tweedeling in het hiernamaals bestaat uit lichtsferen en duistere sferen:

Eenieder komt naar hier, zoals hij innerlijk is en komt dan in de sfeer, waarin hij geestelijk thuisbehoort. Volgens de wet van oorzaak en gevolg zal men oogsten wat men gezaaid heeft. Zeer velen komen in ongelukkige toestand naar hier en moeten dan dikwijls lange tijd in de duistere, kille sferen vertoeven, voordat zij geestelijk verder kunnen komen en een hoger gebied bereiken. Anderen echter, die reeds gedurende het stoffelijke bestaan begrepen, dat het Gods bedoeling is, dit leven ten nutte van anderen te besteden en daarnaar handelen, zullen zich, na hun overgang, reeds dadelijk thuis voelen en gelukkig zijn in een sfeer, welke met hun innerlijk overeenkomt.

Ik kom hier nog eenmaal op terug, omdat het van onnoemelijk veel belang is. De mensen moeten weten, dat zij, die hun leven goed hebben volbracht, in de sferen van licht en liefde zullen wonen, maar dat degenen, die zichzelf hebben vergeten, in de sferen van koude en duisternis hun woonplaats zullen vinden. Zeg hun, André, dat ze hier alles zó zullen aantreffen, als dit met hun innerlijk leven op aarde overeen komt.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.1337.1343)

Het doel van de sferen

Een sfeer kan men zien als een geestelijke wereld, maar ook als een graad van bewustzijn en gevoel:

Dus dan moet u even voelen wat die sfeer betekent. Er staat duidelijk in alle boeken: een sfeer is een wereld, is ook een graad van bewustzijn, een deel van God, een ruimte, gevoel.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.7616.7617)

Men kan zich een sfeer ook als een heelal voorstellen:

„Wanneer ik u duidelijk heb gevoeld, stel ik mij iedere sfeer als het heelal voor; is dit een goede vergelijking?”

„Zeer juist gevoeld. Een sfeer is als het heelal. Uw woning, de sfeer waarin u leeft en u zelf, hebben een kosmische afstemming.”

De Kringloop der Ziel (CY.9627.9630)

Binnen een sfeer kan een bewoner oneindig ver reizen, maar toch komt er ooit een einde aan:

U komt door die werelden. Het zijn werelden, oneindigheden, maar met een einde. Want u gaat plotseling die daad weer, die gevoelens weer anders beleven. U zet zich er anders voor in. En langzaam legt u fundament na fundament.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.226.230)

Het einde van een sfeer komt in zicht wanneer de bewoner zich klaar heeft gemaakt om naar een hogere sfeer over te gaan. De zeven duistere sferen kunnen gezien worden als zeven werelden om zich vrij te maken van de eigen duistere gevoelens:

Ik heb slechts de eerste boeken in mijn hoofd, ‘Een Blik in het Hiernaams.’ Zeven werelden om vrij te komen van gevoelens.

Dus indien u in die duisternis wilt blijven leven, komt u ook niet vrij.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6397.6399)

De zeven duistere sferen zijn overgangsstadia om de eerste lichtsfeer te bereiken:

Zeven overgangsstadia heeft de mens als de astrale persoonlijkheid te overwinnen, voordat hij de eerste lichtende sfeer betreden kan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6428.6428)

In de lichtsferen maakt de ziel zich los van het aardse stoffelijke denken en maakt zich klaar om naar de volgende planeet te reïncarneren. Het stadium van de aardse evolutie wordt in de boeken van Jozef Rulof de 'Derde Kosmische Graad' genoemd. Dit impliceert dat de ziel al twee kosmische graden beleefd heeft voordat zij naar de aarde incarneert.

De aarde is ook niet het eindpunt van haar eeuwige evolutie. De sferen van licht dienen om zich klaar te maken voor de volgende stap in haar evolutie, de 'Vierde Kosmische Graad'.

En dan volgen er zeven sferen van licht en geluk en liefde, om zich gereed te maken voor de "Vierde Kosmische Graad".

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6429.6429)

De Vierde Kosmische Levensgraad is een ijler zonnestelsel waar de ziel opnieuw een stoffelijk leven zal krijgen, maar met een verhoogde afstemming:

De geestelijke sferen zijn dan ook alleen geschapen, omdat de mens de sprong van de aarde af tot de Vierde Kosmische Levensgraad niet ineens kan maken, zij heeft zich daarvoor te verruimen, te vergeestelijken, wil zij afstemming vinden op dat hogere bewustzijn.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.10552.10552)

Deze en de volgende sferen zijn om ons gereed te maken voor de vierde kosmische levensgraad. Ook dat is weer een stoffelijke planeet, een wereld, waar zij leven, die eens op Aarde hun kringloop volbrachten en daarna de zeven hemelen doorliepen om nu op de vierde kosmische graad Gods wetten te beleven gelijk eenmaal op Aarde, maar thans geestelijk.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.7062.7063)

Gevoelsgraden

Het hiernamaals wordt in de boeken van Jozef Rulof ook wel de astrale wereld genoemd. De astrale sferen weerspiegelen de gevoelsgraden van de bewoners:

Als u het aardse leven verlaat en de astrale wereld binnentreedt, bepaalt uw innerlijk leven de plaats, die u aan deze zijde toekomt. Hier vindt u de

zeven graden voor het gevoelsleven terug als de zeven hellen en hemelen.
Geestelijke Gaven (SP.78.79)

Dan blijkt op welke gevoelsgraad de persoonlijkheid afstemming heeft:

Thans spreekt uw geestelijke afstemming en treedt uw persoonlijkheid naar voren. Nu blijkt, of u afstemming heeft op een van de voordierlijke, dierlijke, grof-stoffelijke, stoffelijke of geestelijke levensgraden. Deze, uw geestelijke graad, stelt vast hoe gij op aarde hebt geleefd en hoe voorlopig uw astrale wereld zal zijn!

Geestelijke Gaven (SP.227.229)

De vier graden van het gevoelsleven die de mens op aarde kan beleven, worden in de boeken van Jozef Rulof opeenvolgend benoemd als voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk en (fijn)stoffelijk:

En door deze wereld, aan zijn geestelijke afstemming, herkennen wij nu de innerlijke persoonlijkheid, de levensafstemming voor de ziel voor het geestelijke leven. Daarvoor heeft de ziel zeven diepten als werelden te beleven en te overwinnen, wil zij de sferen van licht betreden. Ook hier zien wij dus de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijk en de stoffelijke levensgraden terug.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6350.6352)

Wanneer Gerhard in het boek *Zij die terugkeerden uit de Dood wakker* wordt in zijn schemerachtige sfeer, hoort hij tot welke afstemming hij behoort:

U bevindt zich nu in een toestand, die de grofstoffelijke afstemming is.
Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3679.3679)

Hij kan dan beginnen om zich op te werken naar de stoffelijke en geestelijke afstemming:

De wezens nu, die de stoffelijke afstemming hebben bereikt, leven in de eerste, tweede en derde sfeer, om daarna de vierde sfeer binnen te treden, die de eerste gelukkige geestelijke afstemming is. Dan eerst zijn zij van aardse gedachten bevrijd. Ik wil u dus duidelijk maken, dat gij u tussen al die afstemmingen in bevindt en bezig bent u de eerste bestaanssfeer eigen te maken. Na de vierde sfeer volgt de vijfde, zesde en zevende, en al die sferen bezitten één kosmische graad en wel de derde, welke de

universele afstemming is.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3681.3684)

Nu al achter de kist

Op aarde spreekt men over het hiernamaals als over het eeuwige leven dat ons wacht:

Mens der Aarde, het Eeuwige Leven wacht u!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.10718.10718)

Maar die eeuwigheid begint niet pas na de doodskist:

U moet achter de kist... Er is geen 'kist', u leeft nu reeds in de eeuwigheid, maar aanstonds gaat ge dit leven, het stoffelijke-zijn verlaten, u hebt boeken gelezen, u hebt die lezingen allemaal meegemaakt, wat stelt u zich, hoe stelt u zich voor wat er met u gaat gebeuren?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.2727.2728)

Hier op aarde leven we al 'achter de kist':

Ik zeg u nogmaals, dames en heren, h^{ier} leeft u achter de kist, en niet wanneer u voor dat gebeuren staat dat heet: u zult sterven. Want een dood-zijn is er niet.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.5376.5377)

In het artikel 'sterven als overgaan' komt de gelijkenis tussen het sterven en het inslapen naar voren. Tijdens onze slaap op aarde kunnen we al aan Gene Zijde in het hiernamaals vertoeven:

U moet allemaal eerst Gene Zijde goed beleven en zien en dan eerst valen de maskers, meneer en mevrouw. U leeft nog te erg op aarde. U wilt hier nog zijn, u wilt u niet losmaken, niet pertinent die gedachte aanvaarden: ik leef nu reeds achter de kist. Want als je sterft, als je slaapt, dan ga je eruit; je gaat naar de grens – u hebt de boeken alweer – waar u toe behoort, u stapt in een wereld die de uwe is, met uw maskers, uw haat, uw afbraak, uw vernietiging.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.1827.1830)

Ons astrale bewustzijn is niet afhankelijk van ons lichaam:

En dan is er geen angst meer, geen onbewustzijn meer, nu wordt het leven mooi, want ge maakt van al uw gedachten ruimte. Nietwaar?

Achter de kist leeft ge door. Dit is reeds achter de kist-zijn. Voelt u wel? Dat lichaam heeft immers geen betekenis. U bent alleen hier menselijk stoffelijk; achter de kist, innerlijk, spreek ik. Dit stoffelijk organisme valt, rot weg, en de geest staat ernaast en heeft vleugelen.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7372.7379)

In het volgend citaat vraagt een mevrouw aan Jozef of een gelukkige geest ook leed kan hebben. Jozef wijst erop dat we in het hiernamaals gevoelsmatig in niets veranderd zijn. Dat wat we op aarde voelen is ‘achter de stof’ precies hetzelfde. In die zin kunnen we zeggen dat we reeds op aarde ‘geest’ zijn, omdat ons geestelijke gevoelsleven door het sterven niet verandert:

Ik heb hier: “Een Blik in het Hiernamaals’, deel II, pagina 106. Een moeder daalde uit de sferen neer om haar ernstig ziek kind te bezoeken.’ Dat is mooi, hè? ‘Zij, de gelukkige, leed, omdat haar kind zich had vergeten.’ Mevrouw, en dat zien wat moeders. ‘Ze zag namelijk dat haar kind ging sterven, en naar de donkere sferen zou gaan, en dus lang gescheiden zou zijn.’ Dat is het ergste wat er is. ‘Vraag: Heeft men als gelukkige geest nu evenzeer leed als de aardse mens?’

Mevrouw, u bent geest. Uw gevoelsleven is achter de stof precies hetzelfde. U bent moeder. En nu komt u aan Gene Zijde...

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.15318.15329)

We zijn aanstonds innerlijk in niets veranderd:

Ik heb het tot mensen die beginnen iets van zichzelf te maken, om iets voor zichzelf op te bouwen, voor direct, voor nu, het leven achter de kist. Wat een vals gedoe is het eigenlijk, wat een vals gepraat: ‘Het leven achter de kist.’ Híér is het leven achter de kist, híér, nú, u leeft erin. U bent in niets aanstonds veranderd.

Lezingen Deel 2 (L2.11477.11480)

Reeds op aarde leven we in onze eigen sfeer:

Die sfeer bent u zelf. Die sfeer die leeft hier, nietwaar? Dat is uw licht, dat is uw voelen, dat is uw denken, dat is uw liefde, dat is uw harmonie.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.199.201)

Sferen van licht

5. Lichtsferen

De zeven sferen van licht in het hiernamaals worden opgebouwd door de onbaatzuchtige liefde en het innerlijke licht van de mens.

De mens met dienende liefde kan na het aardse leven een lichtsfeer betreden. Die geestelijke wereld wordt opgebouwd en in stand gehouden door het gezamenlijke licht dat haar bewoners uitstralen.

De zeven opeenvolgende lichtsferen dienen om de bewoners de kans te geven alle stoffelijke gedachten los te laten en naar een hogere kosmische graad te evolueren. Deze evolutie wordt beschreven in de artikelen eerste lichtsfeer, tweede lichtsfeer, derde lichtsfeer, vierde lichtsfeer, vijfde lichtsfeer, zesde lichtsfeer en zevende lichtsfeer.

Bronnen

Onbaatzuchtige liefde

Om een lichtsfeer te kunnen betreden, blijkt liefde het sleutelwoord te zijn:

Zo er liefde in u is, opent zich voor u een hemel.

Geestelijke Gaven (SP.230.230)

Het gaat om onbaatzuchtige, altruïstische liefde:

Het moet u nu wel duidelijk zijn dat de sferen van licht zijn opgebouwd door reëel altruïstisch denken en voelen.

Lezingen Deel 1 (L1.5370.5370)

Gezamenlijk licht

Theo uit het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' vraagt zich af of hij net zoals zijn vader in de eerste lichtsfeer een geestelijke woning kan opbouwen. Zijn vader en de tweelingziel van zijn vader, Angelica, hebben in deze sfeer een geestelijke woning opgetrokken omdat zij daar een taak hadden waarbij die woning nuttig was. Maar voor Theo is dit niet nuttig, want hij wil terug naar de aarde incarneren om zich voor de mensheid in te zetten. Theo vraagt aan zijn vader:

„Kan ook ik mij dan een geestelijke woning scheppen?”

„Dat is mogelijk, doch wij scheppen ons een geestelijke woning als wij dit nodig achten, als de voorwaarden ertoe in ons leven aanwezig zijn. Dat wil zeggen en betekent, dat wij eerst daaraan beginnen, als wij en onze tweelingziel verder opwaarts gaan in de geest. Angelica is mijn ziel, zij volgt mij en is eeuwigdurend de mijne. Wij zijn één in voelen en denken. Nú kunnen wij ons een woning opbouwen. Maar is u hierop ingesteld? Is in u niet het verlangen terug te keren naar de aarde om u daar voor de mensheid in te zetten? Is het uw wil niet om dààr te dienen?

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.5535.5543)

Voor Angelica en zijn vader was hun geestelijke woning een tijdelijk rustpunt:

Zo heeft iedere ziel eigen verlangens. Wij, Angelica en ik, wensen hier te dienen. En nu scheppen onze verlangens een geestelijke woning.

De geest van licht, die Gods heilig leven voelt, ingesteld is op de wetten, bouwt eerst dan aan een geestelijke woning als die liefde, die rijpheid, dat bewustzijn in hem is.

Zij wordt dan ons rustpunt waar we ons kunnen terugtrekken en ons stil neerzetten.

Dit hebben wij nu beleefd, Angelica en ik. We hebben getracht alles te doen om u gelukkig te maken, u wijsheid in de geest te schenken. In gelukkige rust hebben we nu een tijd hier neergezeten, in volkomen harmonie en vreugde terugdenkend aan wat tot stand kwam. Ons werk is afgemaakt, onze taak is voorbij. Straks gaan we dan ook verder, ge hebt dat reeds gevoeld, en treden we de tweede sfeer binnen.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.5547.5556)

In de lichtsferen bouwt men een geestelijke woning met de eigen levensaura:

Toen de wens in ons kwam ons hier neer te zetten, verdichtte zich onze aura en hierdoor bouwde zich ons huis op. Als vanzelf geschieden deze wonderen, ze komen echter door ons voelen en denken tot stand. Alles wat ge in en om onze woning waarneemt, is het bezit van Angelica en mij.”

Maar die woning is slechts een tijdelijke meditatieplek:

„Als in ons het gevoel komt hoger te gaan, dan wandelen we naar de tweede sfeer. Ons huis lost dan vanzelf op. Zo we ons in de tweede sfeer willen vestigen, bouwen we het daar weer op. Ik legde je al uit, dat we zulks alleen doen, wanneer we dit nodig achten. Als we in de sfeer der aarde werk te verrichten hebben, of in de hellen een taak volbrengen en aldaar vele jaren blijven om er te dienen en in de geest vooruit te komen, hebben we geen huis nodig. Hier in de sferen kunnen we per slot binnentreden, waar we willen; iedere woning staat voor ons open om ons rust te bieden en gelegenheid tot meditatie als we dat nodig hebben.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.5616.5621)

Zoals de woning is alles in de lichtsfeer opgebouwd door de levensaura van de bewoners. Doordat zij licht uitstralen, is de sfeer lichtend. Als zij allen de lichtsfeer zouden verlaten, zou de sfeer verwazen, want de sfeer bestaat uit hun gezamenlijk licht:

Als u er niet bent, dan verduistert dit licht. Als u weggaat en u gaat vanuit de sfeer naar de aarde, dan zien wij dat u weg bent. Want het licht zal kunnen verduisteren. Wij voelen: één mens, miljoenen mensen gaan naar de aarde en zijn bezig. Ze maken zich vrij van de sferen en ze nemen hun licht mee. Dat moet u meenemen. Uw huis lost op hetzelfde ogenblik op. Uw tempel die trekt u op, uw ruimte, uw kunst, uw gevoelens, uw moederschap, uw vaderschap, uw bloemen, de liefde voor Moeder Natuur, liefde voor de vogelen, liefde voor de mens, voor de karaktertrekken... Staan die open? Dan ziet u dat alles opgebouwd in uw woning, in uw gewaad. En wanneer u naar de aarde gaat, u gaat naar de duisternis, naar de duistere sferen, u wilt op aarde hier iets dienen, u helpt bijvoorbeeld een doctor, een technisch wonder, een technisch mens, nietwaar, kunsten en wetenschappen, u bent bezig, dan onttrekt gij uw licht uit de sferen; en wij zien dat. Ik zie het. Miljoenen zien dat. Voelt u wel?

En dan, wanneer u heengaat – wij gaan allen uit die sferen van licht, alles is leeg – dan ziet u de hemelen verwaasd. Zoals de zon ondergaat, zo verwaast het scherpe, duidelijke licht uit de sferen van licht, want de mens is heengegaan. Dat bent u.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.490.506)

6. Eerste lichtsfeer

In de eerste lichtsfeer groeit het besef dat je alleen door de dienende liefde geestelijk kunt groeien.

Zoals op aarde

Wanneer de mens als geest in de eerste van de zeven lichtsferen aankomt, denkt hij in een mooi landschap op aarde te vertoeven. De eerste lichtsfeer lijkt veel op de aarde, maar dan met het verschil dat alles van geestelijke substantie is, ijler dan de aardse materie. De sfeer heeft een heldere blauwe hemel met enkele witte wolken. De bodem is zo zacht als mos en begroeid met groen en prachtige bloemen. De bomen lijken op cipressen, maar ze worden hoger dan op aarde. De vele vogels lijken op de oosterse soorten van de aarde. Al het leven van de eerste lichtsfeer straalt het innerlijke licht uit. Er is geen aardse zon meer, die de natuur beschijnt. Het sferenlicht wordt opgebouwd door de liefdevolle uitstraling van al het leven in deze sfeer.

De bewoners van de eerste lichtsfeer zien eruit als mensen van dertig tot zesendertig jaar oud. Ze voelen zich zoals op aarde. Hun uiterlijk, hun kleding en hun omgeving weerspiegelen dit aardse gevoelsleven. Dit alles zal pas veranderen wanneer ze zich innerlijk losmaken van hun aardse denken. Ze willen hun handen nog gebruiken, maar ze hebben die handen niet meer nodig om te werken. Ze willen nog wandelen, omdat ze nog niet beseffen dat ze ook kunnen zweven. Ze hebben nog het gevoel dat de tijd verstrijkt, omdat ze nog niet voelen dat ze in een tijdloze eeuwigheid leven. Ze denken nog aan hun aardse bezittingen, hoewel ze beginnen te beseffen dat in de geest hun alleen toebehoort wat ze innerlijk hebben opgebouwd aan liefde.

Dienende liefde

De bewoners van de eerste lichtsfeer beginnen te beseffen dat ze alleen naar de hogere lichtsferen kunnen overgaan als ze zich bekwamen in het geven van liefde. Ze overstijgen hun aardse ik door in liefde hun medemens te dienen. Door zich te richten op het helpen van anderen leggen ze hun aardse denken af en ontwikkelen ze een ijler geestelijk denken, gebaseerd op onbaatzuchtige liefde. Terwijl het studeren op aarde nog dikwijls gebruikt wordt om meer aardse bezittingen te vergaren, volgt men in de eerste lichtsfeer een geestelijke studie om te leren geven, om zich te bekwamen in het helpen van anderen.

Men leert de anderen op verschillende wijzen te helpen. Velen dalen daar-

voor af naar de duistere sferen, om de bewoners die nog geen licht in zichzelf voelen, vooruit te helpen. Sommigen werken tientallen jaren of langer in de duistere sferen om de mens naar het licht te brengen. Anderen gaan naar de aarde om hun aardse geliefden te beschermen en te helpen. Door al dit werk groeit hun onbaatzuchtige liefde, en bereiken ze de tweede lichtsfear.

Bronnen

Aards stoffelijk

Er zijn zeven sferen, waarvan de eerste en de tweede veel gelijken op de aardse sfeer, zij het dan ook in geestelijke vorm. Maar daar begint men zich toch langzaam aan te ontwikkelen om de hogere gebieden te kunnen bereiken.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.1309.1310)

De natuur van de eerste lichtsfear lacht je toe:

De natuur was zoals men de zomer op aarde kent, zacht, met een klare blauwe hemel met enkele sneeuw witte wolken, maar dan in de morgen, als het nog zo heerlijk dromerig is, als de natuur zingt en alles je toelacht. Zó is de eerste sfeer.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.6409.6410)

Hoog rijzen hier de bomen op – een hoogte, die ze op aarde niet bereiken. Ze lijken op cipressen, al zijn de bladeren anders van vorm.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.6635.6636)

De geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar, verklaart aan André (Jozef Rulof) dat het gevoel van de bewoners van de eerste lichtsfear nog stoffelijk is ingesteld, ook al zijn ze er zich van bewust dat ze in het hiernamaals als geest voortleven. Ze denken nog aards stoffelijk, in gevoel leven ze nog steeds zoals op aarde:

Zie, we zijn reeds in de eerste sfeer. In niets zul je enig verschil zien met de aarde. Het is de aarde, maar in de geest.”

André zag een land, zoals Alcar zei, dat op de aarde geleek.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10422.10425)

Hij zag vogels en bloemen, bomen en groen, alles zag hij, wat men ook op aarde in de natuur kende.

„Hoe is het mogelijk, Alcar, een Gene Zijde en toch op aarde.”

„Juist, André. De mens weet, dat hij in de geest leeft, maar zijn gevoel vindt afstemming op de stof.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10427.10430)

De meeste bewoners van de eerste lichtsfeer begrijpen wel dat ze alleen door het geven van liefde verder kunnen evolueren naar de tweede lichtsfeer:

Zij bevinden zich in het eerste stadium van geestelijke ontwikkeling. Zij zijn overtuigd, dat alles, wat de aarde toebehoort, geen waarde heeft in de geest. Allen trachten een hogere sfeer te bereiken, waar zij alleen zullen en kunnen komen wanneer zij anderen helpen om voor anderen iets te kunnen zijn, wat de gevende liefde is en betekent.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10431.10433)

De kleding van de bewoners weerspiegelt hun innerlijk. Hoe minder stoffelijk ze denken, hoe mooier hun gewaad wordt:

Zij droegen gewaden van grove stof en enkelen waren er onder, die reeds een schoon gewaad droegen. Hij voelde, wat dat betekende. Deze zouden misschien spoedig een hogere afstemming binnentreden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10439.10441)

De bewoners van de eerste lichtsfeer zien er gemiddeld dertig tot zesendertig jaar oud uit. Naarmate ze verder evolueren, zullen ze er jonger gaan uitzien:

In de eerste sfeer is het menselijk wezen ongeveer dertig tot zesendertig jaar oud. Het lichaam aanvaardt de leeftijd in de sferen. Hoe hoger u daar komt, des te jonger wordt het zielelichaam. U kunt in de hoogste hemelen een jonge man ontmoeten en toch is hij een kosmisch meester, een bewuste en een vorst van liefde.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.6260.6263)

De eerste drie lichtsferen dienen om te beseffen dat het voelen van aards bezit een belemmering is om verder geestelijk te groeien. De bewoners zijn op weg naar de vierde lichtsfeer, die het Zomerland genoemd wordt:

Allen strijden hun zware geestelijke strijd om hoger te komen, zij zullen niet rusten voordat zij het Zomerland hebben bereikt, de eerste gelukkige sfeer. Daarom zijn de eerste, de tweede en de derde sfeer louterings-sferen, waarin de mens zijn stoffelijk gevoel aflegt. Eerst in de derde sfeer voelen zij zich van de stof bevrijd en maken zij zich gereed om het Zomerland in te gaan, waar je op je vorige tocht bent geweest. Hun strijd is dus de strijd om zichzelf te overwinnen. Je voelt zeker hoe moeilijk het is, omdat zij zichzelf stuk voor stuk moeten afbreken. Alle aardse voetstukken vallen ineem aan deze zijde. Eerst moeten zij afbreken, wat zij dachten te bezitten. Hun aards bezit is niets anders dan belemmering in het leven aan deze zijde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10444.10451)

Die gebondenheid aan de aardse materie kan men al op aarde vermindern:

„Kan men zich hier spoediger ontwikkelen dan op aarde?”

„Op aarde is het gemakkelijker om zich geestelijk te ontwikkelen dan aan deze zijde. En wel hierom: Op aarde geestelijk geluk eigen te maken in een stoffelijke toestand is een zware strijd, kost inspanning en kracht. De stof is het middel, door de stof kan men het bereiken. Het leven op aarde is niet moeilijk wanneer men alles heeft wat het leven doet veraangenamen. Door de stof kan men zich ontwikkelen door anderen te helpen. Dat is, zich los maken van alle bestaande stoffelijke toestanden. Velen echter gaan door de stof ten onder. Het loskomen van de aarde, dus in een stoffelijke toestand zich geestelijk verrijken, dat is de bedoeling, dat wil God van al Zijn kinderen. Velen, zoals ik zei, worden door de stof geleefd. In het leven op aarde, kan men door één daad een mens gelukkig maken. Eén daad in liefde volbracht, is de ontwikkeling van het leven. De aarde bevindt zich in diepe duisternis, om van duisternis tot het licht te komen, kost kracht. Zij, die dat kunnen, zullen licht zien wanneer zij overgaan. Zij zien het licht, dat zij innerlijk dragen en zullen hier hun afstemming vinden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10480.10494)

In het boek ‘Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven’ zoekt Theo bij aankomst in de eerste lichtsfeer naar de aardse zon:

Gelijk een zomerse morgen op aarde is hier de natuur. Ik liet de verheven stilte op mij inwerken. Wie van de heiligheid van de sferen een beeld wil

hebben, bedenke eens dat zelfs deze stilte al bijna niet te verwerken valt. Zo heilig is ze, zo diep ...

Niets stoort ons hier. De bloemen, ze strálen alleen. De vogelen, ze zingen slechts. Het water is als kristal zo helder en geen stofje tast die reinheid aan. Mijn voet kon aan geen harde plek zich wonden: zo zacht als mos was de grond. Tranen van dankbaarheid rolden over mijn wangen en ik schaamde me er niet voor. Ik zag meerdere zielen op mijn tocht, die met hun tranen God danken, omdat woorden het niet konden. Welk een bezit onthulde de eerste sfeer aan hem, die zich haar had eigen gemaakt.

De atmosfeer hier verandert nimmer. Zoals de natuur zich in al haar zonnigheid openbaart, is zij de astrale werkelijkheid, kwam er nu plots in mij. Van wie kreeg ik deze gedachte? Ik stelde mij geheel open en wachtte op de verklaring. Maar deze kwam niet en dus zette ik m'n wandeling voort.

Ik keek omhoog als verwachtte ik daar de zon te zien. Maar het gevoel, dat weer in me kwam, zei me, dat de zon tot het stoffelijke universum behoorde. Het licht, dat ik hier zag, was het astrale licht, dat door de goede daden van de eerste zielen opgebouwd was. Het werd door hen, die volgden, in stand gehouden en nog versterkt. Ook ik, mocht ik getuigen, bouwde mee aan dit licht. En dit geldt voor ieder mens, die een goede daad verricht. Nimmer kan het licht hier verduisteren, regen noch mist kunnen optreden. Deze toestanden behoorden tot de sferen hieronder. Doordat er geen liefde woonde, kon het licht er niet schijnen. Zo verging het de mensen daar; wie niet liefhad, sloot zich van het licht af. De werelden aan deze zijde zijn, zoals de mens zèlf zich voelt! Het is een wet, waaraan geen ziel ontkomen kan.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.6492.6520)

De vader van Theo vertoef al langere tijd in de eerste lichtsfeer. Hij volgt samen met zijn tweelingziel Angelica een studie in de tempel der wetenschap. Hij helpt Theo door telepathisch te verklaren wat Theo zich afvraagt. Voor vele verschijnselen is dat al niet meer nodig, omdat het leven van de eerste lichtsfeer zichzelf verklaart aan Theo, wanneer hij zijn aandacht daarop richt:

Het leven in de sferen van licht, hoe heilig is het. In niets is er stoornis. Weer glijden mijn ogen langs de gewaden. Niet één gewaad is eender, maar alle stralen. Ook om mijzelf lag een dergelijk gewaad. En het was mij alsof het me reeds eeuwen toebehoorde. Louter schoonheid is het

wat mijn oog ziet. Op aarde kan een mens schoonheid hebben, hier is zij echter geestelijk bezit.

Wonderlijk van architectuur zijn de gebouwen in de eerste sfeer. Ze staan op een hoogte en zijn uit sneeuw wit marmer opgetrokken. Elk van deze gebouwen heeft een eigen betekenis. Daardoor verschilt ook hun uitstraling. Deze raakt als het ware mijn eigen leven, doordat ik van deze sfeer deel uitmaak.

Eén gebouw vooral trekt m'n aandacht. Ik zal er heen lopen en er achter zien te komen, welke de betekenis er van is. Maar al bij de eerste stap, die ik doe, weet ik het. Weer komt de gedachte als vanzelf in me op, het is vader, voel ik, die me thans op een afstand helpt. In dit gebouw worden de ziekten van de aarde bestudeerd, alsook geneeswijzen. In deze tempel der wetenschap zijn, weet ik nu ook, vader en Angelica op het ogenblik. Ik zal hen niet storen en liever rustig mijn weg vervolgen. Langzaam-aan treed ik dieper het leven van de eerste sfeer binnen – zij is bezig mij geheel op te nemen. M'n denken en voelen worden eveneens steeds dieper – als vanzelf komen de gedachten en beelden in me. Denk ik aan een boom of een bloem, dan beginnen deze kinderen van de natuur mij dadelijk van hun leven te vertellen, zodat ik dit in al zijn overgangen kan volgen. Een vogel doet hetzelfde. Een gebouw vertelt me, waartoe het gebouwd is, welke dienst het doet. De grond, waarover ik loop, zegt me, hoe hij ontstaan is. Zo dring ik telkens verder door in Gods schepping. Ik zet me neer op een van de vele rustbanken, en ik denk na over het vele, dat me geopenbaard is.

Waarheen mijn oog dwaalt, overal lacht het geestelijke leven mij toe. Langs de vele wegen, die naar de gebouwen leiden, zie ik massa's mensen gaan en komen. Ik stel me op hen in en word gewaar, dat ze bezig zijn zich in een of andere studie te bekwamen. Reine liefde en de wil om zich dienstbaar te maken stuwen al deze zielen. Met werken en bidden vullen zij hun tijd, in de behoefte zich een hogere gevoelsgraad eigen te maken. Ook zij, die daar rondwandelen of zich hebben neergelegd, zijn hiermee bezig. Al denkend dringen ze dieper de schepping binnen en ze bereiken erdoor, dat hun gevoel, hun bewustzijn aan inhoud wint.

Vogels komen tot mij en zetten zich op mijn handen en schouders neer. Ik zie de diertjes en merk op, dat ze veel lijken op de Oosterse soorten van de aarde. Hun hele uitstraling en hun doen en laten getuigen echter van groter wijsheid. Deze diertjes begrijpen het hogere bewustzijn, dat

onder de zielen hier leeft en zijn daarop volkomen ingesteld. Ze zijn als wij mensen na een lange trap van ontwikkeling eindelijk hier aangekomen en groeien thans naar de hoogste graad van leven, die voor hun soort te bereiken is, toe. Dit gaat als vanzelf. Het is de natuur, die dit leven dwingt om voort te gaan, om terug te keren tot God, die het schiep.

Ik sta op. Daar, niet ver van mij af, glinstert een vijver. Ik wil er heengaan, me aan zijn oever neerzetten. Dit water wil ik vragen me te vertellen hoe het tot stand is gekomen. De vogeltjes vergezellen me, vliegen voor mij uit. God, hoe machtig is Uw schepping – steeds en steeds herhaal ik dit.

Het zilveren water vertelt – en met gebogen hoofd en gevouwen handen luister ik toe. Zó bereikt ons in de sferen de wijsheid – het leven zélf vertelt ons van zijn ontstaan en zijn ontwikkeling.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.6532.6581)

En dan mag Theo het geluk beleven om zijn eigen kind terug te zien:

Denkend over dit alles, klimt er plotseling een heel ander gevoel in me. Ik ga het volgen en de gevoelens voeren me tot een leven, dat verwant is aan het mijne. Ik ken dit leven en voel me een met het geluk, dat ervan uitstraalt. Dit gevoel wordt sterker en ik hef mijn hoofd en zie rond, gelovend dat iemand me nadert. Dan zie ik in het gelaat van mijn eigen kind.

„Liesje!” zeg ik, „Liesje, kom je mij bezoeken?”

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.6582.6587)

Theo verneemt van zijn vader dat de sferen geleid worden door meesters die het hoogste bewustzijn voor die sfeer vertegenwoordigen:

Dadelijk hierna zag ik hoog in het uitspannel enkele lichtuitstralende gestalten. „De meesters van deze sfeer,” kwam in mij, „groeten u. Zij weten, dat u in de sferen leeft en volgen u. Ga dus gerust verder, Theo.”

Vader! Dat kon alleen vader zijn, alleen hij spreekt op deze wijze mijn naam uit. En ik voel hem thans ook, met Angelica, en weet mij door hun liefde gedragen. Ik had angst straks om verder te gaan, ik durfde geen voet te verzetten, beangst door de macht van het gebeuren. Thans is deze opgelost. De meesters weten, dat ik hier leef. Zij kennen iedere ziel, die hier binnentreedt, hun enorme bewustzijn maakt dit mogelijk. Zij dragen zorg voor al het leven hier en waken erover. Ook dit is machtig

en ontroerend tevens.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.6666.6678)

Jozef Rulof vergelijkt de gewaden van de bewoners van de eerste sfeer met de kleding in het Romeinse Rijk op aarde:

Moet je ze daar zien wandelen, dan is het net alsof je vroeger Rome ziet (tijdens het Romeinse Rijk), met die mooie gewaden over de borst, zo op de arm, hè, die zweven zo en dan gaan ze daar op sandaaltjes met elkaar, man en vrouw, moet je dat zien.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.14766.14766)

Meester Zelanus geeft aan dat sommige bewoners van de eerste lichtsfeer zich in gevoel nog niet in de tijdloze eeuwigheid bevinden:

We gaan naar de tweede, de derde, de vierde sfeer. Wij hebben beleefd dat de eerste, de tweede, de derde nog toestanden zijn, werelden moeten zijn die afstemming hebben op ons aardse gevoelsleven. Die stof is nog niet uit ons weg, wij hebben nog altijd het organisme in ons. We willen onze handen gebruiken, maar we hebben die handen niet meer nodig. We willen gaan, we willen lopen; we hebben nog tijd... we hebben het gevoel voor tijd, maar tijd is er niet meer. Wij zijn ruimtelijk bewust, eeuwigdurend klaar en zeker voor hetgeen dat aanstonds komt. We doen daar alles door gevoel, een blik uit uw ogen vertelt aan het andere leven wat gij wilt, wat gij ziet, wat gij voelt, en onmiddellijk wordt die wijsheid aanvaard.

Lezingen Deel 1 (L1.2678.2684)

Sommige mensen zouden graag met hun auto de eerste sfeer inrijden, zonder hun aardse bezit los te laten:

U wilt immers zo gaarne naar de eerste sfeer? Met uw automobiel zeker? Ja, is het niet zo? Met uw kroon op uw hoofd, met uw mooie gewaad, met alles dat u op aarde bezit, wilt ge naar de eerste sfeer, uw paleizen en uw mooie tempels.

Lezingen Deel 2 (L2.4121.4124)

Meester Zelanus beschrijft dat het voor heel wat mensen die van de aarde komen niet zo makkelijk is om zich een geestelijke concentratie eigen te maken. Ze denken in de eerste lichtsfeer even een wandeling te kunnen maken, maar dan moeten ze ervaren dat ze het wandelen op aarde aan de kracht van

hun lichaam te danken hadden. Geestelijk hebben ze nog niet geleerd om rustig voort te gaan, hun gedachten fladderen nog alle kanten op. Ze zijn nog niet begonnen om geestelijk te denken, waardoor ze dus nog geen geestelijke grond onder hun voeten hebben opgebouwd.

De macht voor de menselijke geest ligt volkomen open. Als u nu uit de lichamen stapt, dan hebt ge te denken voor ruimtelijke realiteit. Bent u momenteel, op dit ogenblik reëel, waarachtig? Wie van u kan nu zeggen: 'Ik weet hoe ik daar moet lopen'? Je hoeft maar te denken: 'Dat doe ik hier, dat kan ik hier.' Ja, u hebt hier benen, voeten om te gaan, maar daar hebt u de grond niet om te staan. Fundamenteel is die opbouwning verwaarloosd, u bent er nog niet aan begonnen. We zien de mens komen met machtig veel stoffelijk bezit.

Lezingen Deel 2 (L2.11369.11376)

Hogere kunst

André (Jozef Rulof) ziet als uitgetreden geest in de eerste lichtsfeer geestelijke kunstenaars aan het werk:

Hij stapte de drempel van een geestelijk gebouw over en zag overal wezens, geestelijke kunstenaars bezig met hun scheppingen. Hun gevoel werd in kunst omgezet. Hij zag in het leven na de dood kunstschilders.
Een Blik in het Hiernamaals (VI.18759.18761)

Meester Alcar laat André de architectuur in de eerste sfeer zien:

Zie mijn jongen, de eerste sfeer treden wij binnen.”

André zag mensen, huizen en gebouwen; vele woningen waren de innerlijke afstemming van het wezen en naar zijn liefdekracht opgetrokken. Ook hier was hij reeds geweest, doch thans zou hij kunst leren kennen. De eerste sfeer was als de aarde. Dan zag hij nog andere gebouwen die verschillend van architectuur waren opgetrokken, waarvan er enkele zeer schoon waren en een andere betekenis hadden. In de bergen en langs het water, overal stonden de geestelijke woningen, naar gevoel, smaak en kracht gebouwd. Alles was geestelijke substantie en was waarachtig en natuurlijk.

„Wat betekent dat grote gebouw daar, Alcar? Het is zoveel schoner dan alle andere.”

„De bouwmeesters, die het optrokken, leven in een hogere sfeer. Dus naar hun innerlijke kracht en gevoel werd het tot stand gebracht. Het is om hen, die hier leven, aan te sporen die kunst te bereiken. Bij het zien van een hogere afstemming zullen zij zich inspannen en het zich eigen maken. Is je dat duidelijk?”

„Ja, Alcar.”

„Zoals je weet is een geestelijke woning de innerlijke toestand van het wezen. Zij, die dit bouwden, hebben allen een hogere afstemming; zij voelen daardoor een hogere kunst, een schonere architectuur. Al die gebouwen worden dan ook door hen in stand gehouden. Dit geldt voor alle sferen. In deze sfeer vinden wij kunst op een tweede afstemming, en als wij hoger komen is er hogere kunst te vinden. In mijn sfeer kennen wij kunst uit de zesde sfeer, die zoals hier, door hogere wezens wordt onderhouden, omdat beide sferen verbinding hebben. Het is als de weerkaatsing van een hoger licht, dat ons, zoals ik reeds zei, zal aansporen, om die kunst, die liefde te bereiken. Want alles is liefde, niets dan liefde, omdat liefde leven en gevoel betekent en de mens naar zijn gevoel zal scheppen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.18592.18614)

Bestaanssfeer

Vanaf de eerste lichtsfeer stemt de bewoner zich af op de werkelijkheid van zijn geestelijke wereld. Hij heeft de onwerkelijkheid van het voelen en denken in de duistere sferen achter zich gelaten. In het schemerland in de duistere sferen beseffen vele bewoners nog niet dat hun leven op aarde voorbij is, ze denken nog steeds in hun aardse lichaam te leven. In de eerste lichtsfeer is dat onwerkelijke en onnatuurlijke denken voorbij:

Thans gaan we naar de eerste geestelijke bestaanssfeer in de geest (de eerste lichtsfeer). Zij, die daar leven, André, weten, dat zij op aarde zijn overgegaan. Zij weten, dat zij in de eeuwigheid leven, al is hun gevoel stoffelijk. De sfeer is daarom gelijk aan de aarde, doch in geestelijke substantie. Het is daarom de eerste bestaanssfeer, wat betekent, dat zij waarlijk zich in de geest afstemmen. Hier dus een natuurlijke toestand. Wat daar leeft is waar, is echt, omdat het een bestaanstoestand is.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10394.10400)

In de duistere sferen leeft de bewoner nog in het abnormale voelen en denken, zijn gedachten zijn nog niet in overeenstemming met de harmonische

werkelijkheid en de liefde van de eerste lichtsfeer. Ook op aarde voelen vele mensen deze geestelijke liefde nog niet. Hun voelen en denken is nog disharmonisch, ze voelen nog geen liefde voor het andere leven.

De meesters beschouwen het voelen en denken van de mens die nog niet is afgestemd op de liefde van de eerste lichtsfeer, als abnormaal en onnatuurlijk. Normaal daarentegen is de zorg en de liefde die de mens in zijn natuurlijke harmonie voelt voor zijn medemens. Wanneer de mens dat abnormale denken achter zich laat, staat hij ook in het aardse leven innerlijk sterk en bewust. Hij is dan buiten het abnormale duistere voelen en denken getreden:

In de mens hier leeft warmte en hij heeft al het leven van God lief. Deze mens is bewust en is buiten het abnormale getreden. Wie op aarde deze levensgraad heeft bereikt, staat sterk in het leven en kan alles wat het aardse leven de geest te verwerken geeft, innerlijk dragen.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.11771.11773)

In de sferen is het veel sneller duidelijk of men al natuurlijk denkt en voelt, in harmonie met de geestelijke werkelijkheid. Wanneer men daar een andere ziel niet wil begrijpen en aanvaarden, werpt men zich hierdoor zelf uit de eerste lichtsfeer, omdat men innerlijk dan geen licht meer uitstraalt:

Ik heb u de sferen laten zien. Het is zo heerlijk om over de sferen te spreken want dan leven wij in de vrede, de rust, de zaligheid en de stilte. Maar wat hebt u eraan? Wanneer het woord, het niet begrijpen alweer uit u komt, over de lippen komt, iets dus dat reeds in disharmonie is met de werkelijkheid – u moet uit alles, leren wij u, de werkelijkheid halen – dan trapt gij uzelf reeds uit die eerste sfeer.

Lezingen Deel 2 (L2.6102.6105)

Een bestaanssfeer is voorbehouden aan het volwassen bewustzijn. Kinderen in het hiernamaals zijn nog op weg naar hun eigen volwassen bewustzijn en daarom gaan ze eerst naar een kindersfeer. Ze treden pas een bestaanssfeer binnen wanneer ze daar innerlijk de leeftijd voor hebben bereikt:

Daar leven mannen en vrouwen bijeen, zo ook jongere mensen, doch geen kinderen. De kinderen leven in andere sferen, waarop de kleinen afstemming vinden, om later in een bestaanstoestand binnen te treden, wanneer zij de leeftijd daarvoor hebben bereikt.

De kindersferen liggen in de hogere gebieden, die wij zullen bezoeken. Anderen echter, ik bedoel de jongere wezens, hebben de leeftijd van veer-

tien jaren bereikt en zijn van de aarde hier aangekomen. Zij, die onder deze leeftijd zijn, en dat zijn zij van zeven tot veertien jaren, leven weer in andere sferen, dan de nog kleinere wezens, die de aarde hebben verlaten. Wij hebben dus verschillende toestanden voor de kleinen, die verbindingssferen zijn die tussen de derde en vierde en vijfde sfeer in liggen. De jongeren, die in de eerste sfeer leven, zijn, wanneer hun ouders geen andere en hogere sferen bezitten, bijeen. Wanneer dus ouders een andere afstemming bezitten, of omgekeerd, zijn ze alleen, totdat zij zich één afstemming hebben veroverd, één liefde bezitten, wat hun afstemming is in de geest. Maar wij weten, dat er moeders alleen zijn, kinderen en vaders alleen, evenals verschillende vrienden en familieleden, om later voor eeuwig tezamen te zijn, in geluk, in liefde, in volmaakt heilig geluk. Doch niet eerder, dan dat zij de eerste gelukkige sferen in de geest hebben bereikt. Velen wachten daarom met ongeduld het ogenblik af, dat zij verbonden zullen worden. Zo komt de mens van de aarde naar hier en denkt zijn geliefden te ontmoeten, die dan in andere sferen leven. Dan zijn zij droevig en er spelen zich treurige tonelen af. Er is niets zo vreselijk, als wanneer de mens in de donkere sferen moet afdalen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10403.10416)

Dienende liefde

In het geestelijke leven komt men alleen vooruit door de dienende liefde:

Velen keren van hieruit naar de aarde terug, om geliefden, die zij hebben achter gelaten, in de stof te helpen. Zij overtuigen hen van hun eeuwig voortleven en sporen hen aan, zich in de geest te ontwikkelen. Anderen weer dalen naar de donkere gebieden af, om de ongelukkigen te helpen en werken zo aan zichzelf, omdat zij voor anderen iets willen zijn. Aan deze zijde kan de mens zich alleen ontwikkelen door te geven, wat de dienende liefde is. Hij, die eist, staat in ontwikkeling stil. Het leven op aarde dus, is niet te vergelijken met dit leven, al is de sfeer met de aarde te vergelijken. Vergeet niet, dat aardse toestanden geen betekenis hebben in de geest. Hier leeft de één voor de ander. Op aarde dient de mens de mens. Hij, die veel bezit heeft, laat zich bedienen, hier is dat alles afgelopen. Allen die dus de eerste sfeer hebben bereikt zijn innerlijk van hun geestelijk leven overtuigd.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10452.10462)

Sommige bewoners van de eerste lichtsfeer zijn nog niet begonnen aan deze dienende liefde:

Dan liggen ook in deze sfeer andere toestanden, ook weer tussensferen, waar de mens leeft, die zich ook op aarde in eenzaamheid opsluit. Zij leven hier éénzelfde leven, omdat hun gevoelsafstemming éénzelfde is. Maar wanneer wij op hun toestand wijzen, dan krijgen wij ten antwoord: „Ik leef gelukkig, heb ik geen licht?” Natuurlijk hebben zij licht, maar wat is hun licht vergeleken met het licht van diegenen die in de hogere sferen leven? Maar als zij op deze weg voortgaan, zullen er honderden jaren voorbij gaan en al die tijd leven en blijven zij in éénzelfde afstemming. Hun ontwikkeling staat stil, omdat zij zich voor het leven afsluiten. Je ziet aan al deze toestanden, dat alleen zij gelukkig zullen zijn, die één zijn met al het leven, wat de weg van liefde is, die zij te volgen hebben.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10463.10469)

Dienende liefde is heel wat anders dan medelijden:

„U zei mij, Alcar, dat een hoger afgestemde tot een lagere sfeer mag afdalen; mogen zij daar dan niet blijven?”

„Zij mogen en kunnen doen, zoals zij het zelf willen. Doch wanneer zij met hen treuren, om het niet één zijn, gaan beiden ten onder, met andere woorden, ook hun ontwikkeling wordt verhinderd, omdat zij medelijden voelen voor hen, die in een lagere toestand leven. Ook hierin ligt duidelijk, dat medelijden te voelen ondergang kan zijn. Het van tijd tot tijd weerzien van hun geliefden zal hen aansporen aan zichzelf te werken. Ook zij moeten opwaarts en zullen zich van hun toestand los maken.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10470.10475)

In de lichtsferen leert men om te kunnen geven:

Op aarde leert men om te bezitten, hier leert men om te kunnen geven, om anderen gelukkig te maken. Daarom wordt het doel van op aarde te leven niet begrepen. Voor velen is hun studie en geleerdheid eer en vernietiging. Hoe groot de geleerden ook zijn, op aarde is bezit voor velen sensatie. Hier bekwaamt men zich om het leven te dienen. Het leven gelukkig te zien, is de studie, de wijsheid van velen. Op aarde kan men zich voor dokter bekwamen om de lijdende mensheid te steunen, iets te zijn om haar ellende te verzachten. Doch hoe velen voelen hun roeping? On-

der hen, die je zoëven zag, bevinden zich aardse geleerden en zij hebben hen tot gids, die niet geleerd waren, nooit hebben gestudeerd. Wat zegt dat, André? Deze bezitten liefde, en liefde is wijsheid. Geen stoffelijke bekwaamheid is daarvoor aan te wenden. Het heeft dus geen waarde, wanneer men geen liefde bezit. De geleerden van de aarde geven zich aan hen over, omdat het hoger afgestemde wezens zijn. Hier buigt men het hoofd voor liefde. Hier heeft men ontzag voor liefde, omdat liefde licht en wijsheid is aan deze zijde.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10516.10531)

Ook in de eerste lichtsfeer zijn er nog toespraken nodig om sommige bewoners aan te sporen zich voor anderen te gaan inzetten. Alcar neemt André mee naar zo'n toespraak:

„Gaan wij daar heen, Alcar?”

„Ja, we zullen even luisteren wat hij te zeggen heeft.”

Hij, die sprak, was een geest van middelbare leeftijd en droeg een geestelijk gewaad. „Broeders,” sprak de geest, „eens leefden wij op aarde en wisten van dit leven niets af.” André voelde, dat hij over het eeuwige leven vertelde. „Thans is ons alles duidelijk. Ik zei u reeds, dat men hen haat die een andere godsdienst belijden, doch hier is dat niet meer mogelijk. Hier zijn we één en kennen maar één Vader, een Vader van liefde. Christus heeft ons onze Vader leren kennen. En wat is het schoon om lief te hebben, voor anderen iets te kunnen zijn. Maar hoe kunnen wij ons zelf en anderen helpen? Daal af, broeders, daal af in de donkere gebieden, daar waar uw kinderen en uw broeders en zusters leven; zij hebben uw hulp nodig. Het is de weg die anderen volgden, die wij te volgen hebben. Lang vertoefde ik beneden, ik weet dus hoevelen er zijn die geholpen moeten worden. Waarom wacht u nog langer? Hoort gij hen niet roepen? U schept u daardoor een eigen toestand en zult, wanneer u terugkeert, andere, maar hogere sferen binnentreden. Wie niet voor anderen leeft, evolueert niet. Wij moeten werken en bidden, daarin ligt onze en aller kracht. Wie wacht, leeft niet, het zijn levende doden. Ik roep u allen toe, help hen, uw zusters en broeders. Hebt u geen behoefte om anderen van uw eeuwig voortleven te vertellen? Te zeggen dat u leeft? Dat uw moeder of vader en kinderen bij u zijn?”

Vol vuur sprak de geest verder, maar André voelde, dat zij zouden verdergaan, waarna zij zich dan ook verwijderden.

„Je ziet, dat men ook aan deze zijde de mens moet aansporen om voor anderen iets te zijn. In de tweede sfeer is dat niet meer nodig. Hij, die hen toesprak, ken ik en het doet mij genoegen, hem op deze weg terug te zien. In de donkere sferen ontmoette ik hem, hij was diep, diep ongelukkig, en hij vroeg mij, hem een bewijs van hoger leven te geven. Dan eerst zou hij het kunnen aanvaarden. Ik toonde mij aan hem in een hogere toestand en nu, na honderd jaar, zie ik hem hier terug om anderen te overtuigen. Je hoorde, dat hij hun vertelde van een leven, dat hij eens beleefde en duidelijk kent hij alle gevoelsovergangen in de geest. Zo werkt de één door de ander en zal hij, door anderen te helpen, zichzelf ontwikkelen. Een duidelijker beeld zou ik je niet hebben kunnen tonen. Zijn weg is de onze, onze weg is die van Hem, die men op aarde aan het kruis sloeg. Zijn weg te volgen, dat is Gods heilige wil. Deze mens heb ik door één bewijs kunnen overtuigen, waardoor hij aan zichzelf is gaan werken. Alleen door daden, slechts door daden wordt een geestelijke woning steen voor steen opgetrokken. Alles zal stralen, wanneer zij innerlijk deze krachten bezitten, (die zij) hebben verkregen door anderen te helpen. In iedere toestand, die ik je toon, ligt deze waarheid. Spoedig zal ook hij hoger gaan; zijn geestelijk kleed heeft hij reeds ontvangen. In de tweede sfeer wacht hem veel geluk en liefde.

De mens op aarde roep ik toe: begin nu, wacht niet tot gij hier aankomt; wat gij op aarde bezit behoeft gij aan deze zijde niet te leren. Eenieder zal zich reeds op aarde en ook aan deze zijde zijn taak scheppen. Wie zijn taak niet voelt, leeft niet en zal eerst moeten ontwaken. Doch dit kan lang duren en daarom komen wij naar de aarde om hun duidelijk te maken, dat zij onze weg hebben te volgen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.18618.18663)

7. Tweede lichtsfeer

In de tweede lichtsfeer voert men een gespannen strijd om het stoffelijke voelen en denken volkomen los te laten.

In de tweede lichtsfeer is er een strakblauwe hemel zonder enig wolkje. Het firmament is als een gespannen ballon die elk ogenblik uiteen kan scheuren. Heel de natuur weerspiegelt de innerlijke toestand van de bewoners, die in sterke mate ingesteld staan op het hoger gaan. Er liggen geen mensen meer jarenlang te rusten zoals in de eerste sfeer. Elke bewoner van de tweede sfeer werkt hard aan zichzelf om het aardse voelen en denken volledig los te laten.

Ze hebben met sterke tegenwerking van hun eigen ik te maken, doordat ze zich op het hoger gaan hebben ingesteld. De strijd die gevoerd wordt, is om vanuit het stoffelijke het geestelijke binnen te treden. Hoe hoger de mens komt, hoe intensiever deze strijd wordt, omdat de sferen fijner en ijler worden, en de mens zich innerlijk moet afstemmen. Ze toetsen voortdurend hun innerlijke toestand. Al hun gedachten en woorden gaan ze afstemmen op liefde en waarheid, op de realiteit van de kosmos.

Bronnen

De moeilijke strijd

Meester Alcar legt aan André (Jozef Rulof) uit dat de bewoners van de tweede lichtsfeer een sterke concentratie hebben ingesteld om vanuit het stoffelijke het geestelijke binnen te treden:

Zie, wij zijn in de tweede sfeer binnengetreden.”

André zag weer een ander land. Alles was anders dan waar hij zoëven was geweest. De hemel was in een strak blauw kleed gehuld en geen wolkje was er te zien. Het firmament was als een strak gespannen ballon, die elk ogenblik uiteen kon scheuren. Hij voelde dit duidelijk. Ook in de natuur lag deze zelfde kracht, wat hij zeer vreemd vond. Een eigenaardig gevoel kwam in hem. Rondom zich heen zag hij tempels en gebouwen, in schitterende stijl opgetrokken en van een fijnere substantie dan in de eerste sfeer. Het was alsof alles meer leven voelde en daardoor in een hogere bestaanstoestand verkeerde. Hij zag tevens vele wezens en het viel hem op,

dat de gewaden heel anders waren dan die zij droegen in de eerste sfeer. Allen waren jonger dan daar. „Wat betekent die spanning, Alcar, die in alles ligt? Heeft dat een betekenis? Het is, alsof alles uiteen zal springen.”

„Ook dit heb je goed gevoeld, André. Alles wat hier leeft, is in een overgangstoestand gekomen en de mens voelt verbinding met een hogere afstemming. De natuur, de mens zal zich voor een hoger leven openen. En het bezit daarvan is de verhoogde gevoelskracht van alles. Hun concentratie is ingesteld op verhoogd bezit, het is de toetsing van hun innerlijke toestand. Ge voelt hun strijd om van deze sfeer uit de derde te kunnen bereiken. Hier hebben zij te strijden tegen de felle aanvallen van hun eigen ik. Hier zullen zij zich zelf moeten afleggen, om straks in de derde sfeer voor eeuwig het geestelijke leven binnen te treden. Hoe hoger de mens komt hoe moeilijker zijn strijd zal worden, omdat de toestanden fijner en schoner, de sferen ijler zijn en zij zich innerlijk moeten afstemmen. De grote strijd is dus om vanuit het stoffelijke het geestelijke binnen te treden. Voelt ge hoe moeilijk hun strijd, hoe gespannen hun toestand is, hoe sterk hun concentratie is ingesteld op dit hoger bezit?

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10565.10590)

Ze zetten hun gedachten onder controle om alleen nog waarheid te denken en uit te spreken:

U bent angstig om een woord te zeggen, u spreekt alleen de waarheid. En waarover gij spreken zult, dat hebt ge geleerd en dat bewijst u de natuur. De verschijnselen die u waarneemt zijn gefundamenteerd, dat is geestelijk bezit. Elke gedachte is een realiteit van de kosmos, waartoe gij behoort en die u aanstonds zult leren kennen.

Lezingen Deel 1 (L1.2674.2677)

De mens van de tweede lichtsfeer is wakker en gaat op weg om zich geestelijk te ontwikkelen:

De eerste, de tweede, de derde hebben nog contact met de aarde. U bent in de eerste sfeer nog niet vrij van uw aardse gevoelens. Er liggen daar mensen die rusten, jarenlang. Maar de tweede sfeer, voelt u, die is wakker, die gaat verder, die ziet u daar niet meer, die gaat door de ruimte.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.3637.3640)

Hogere kunst

De kunst in de tweede lichtsfeer straalt de geestelijke liefdeskracht uit:

Weer zag André mensen, die hun aardse vrienden bij zich hadden en in liefde waren verbonden. Vogels zongen hun lied en bloemen versierden deze sfeer, waar zich ook de mens bevond. Ieder wezen, dat hier leefde, wilde omhoog, omdat het die hogere warmte reeds aanvoelde. Ook de natuur was prachtig en hij zag vlakten, bergen en water. In een zeer schone tempel traden zij binnen. Om het gebouw groeiden vruchten en bloeiden planten en ook bij het binnentreden zag hij, dat ze in het gebouw groeiden. In alles lag hun zuivere leven, al voelden zij, die hier leefden, zich nog niet van stoffelijke gedachten bevrijd. Weer stapte André een geestelijk kunstgebouw binnen, zeer nieuwsgierig naar wat hij thans opnieuw zou beleven. Voor hem lagen grote brokken steen in alle kleuren. Hij zag stenen in een lichtblauw waas gehuld, andere hadden verschillende tinten, maar hij vond die blauwe het mooist. Heel zachte kleuren waren er bij, doch het was hem een raadsel, hoe men aan deze zijde aan zulke prachtige stenen kwam, die op marmer geleken. Hier was alles, wat de mens kon dienen en dan veel schoner dan op aarde. Op aarde kon men zich van geestelijk bezit geen denkbeeld vormen. Hier zag hij alle kleuren ineens. Hierin lag leven en dat leven straalde licht uit. Alle kunst straalde; al het leven bezat de geestelijke kracht, die liefde was.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.18985.19000)

Ook hier stelt het kruis het leven van Christus voor, waar men zich op richt:

Ook hier zag hij verschillende wezens, die aan een kunstwerk bezig waren. Hij zag een prachtige voorstelling, door vele figuren omgeven en die iets symbolisch voorstelde. Daaraan werkten vele geesten. Samen brachten zij dit kunstproduct tot stand, doch één van hen was de meester. Bovenop deze voorstelling zag hij een bol, alsof het de aarde was, die door tientallen menselijke figuren gedragen werd en op de bol een kruis in sneeuw wit marmer. Sterk stak het kruis af en het dwong iedereen, die er naar keek, eerbied af voor de Schepper.

„Wat stelt het voor, Alcar?”

„Dit beeld stelt voor, mijn zoon, dat de mens het leven draagt en vertegenwoordigt. De bol is de aarde, het kruis het leven, waarmee Christus

wordt voorgesteld.”

Levensgroot waren de figuren, die het droegen. Groots was alles en liefde het geheel. Zij allen, die hieraan meewerkten en hun krachten gaven, voelden liefde. Het stuk straalde en ook zij straalden deze liefdekracht uit. Dit was het geluk om zo iets tot stand te mogen brengen. O, wat schoon, hoe machtig was deze kunst!

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19001.19015)

8. Derde lichtsfeer

In de derde lichtsfeer werkt men rustig verder om het geestelijke bewustzijn van de vierde sfeer te bereiken.

De gespannen strijd van de tweede lichtsfeer is in de derde sfeer overgegaan in een zacht verlangen om al het stoffelijke definitief achter zich te laten. Dit hoger gaan wordt gesymboliseerd door harmonisch uitgewerkte bloemstukken. De kunstenaars gebruiken de natuur om hun gedachten vorm te geven. Zoals men op aarde een tuin versiert, zo vormen de kunstenaars hier symbolische bloemstukken uit verschillende bloemensoorten. Eén van de voorstellingen stelt de weg van de duisternis naar het licht voor. Diepzwart is de duisternis die voorgesteld wordt door de donkere tinten in het bloemstuk. Zacht zijn de verschillende overgangen naar het licht in kleur aangebracht, om te eindigen in sneeuwwitte lelies. Het geheel is een bloembed waarvan de bloemen eeuwig bloeien en nooit verwelken.

De derde lichtsfeer is de hoogste sfeer die men kan betreden na het sterven op aarde. Om de vierde sfeer te bereiken leert men al het leven datgene te geven wat het nodig heeft om te evolueren. Dit gevoel wordt gesymboliseerd door de geestelijke fontein, die elk plantje precies zoveel water geeft als nodig, waarbij geen enkel plantje vergeten wordt.

De mens op aarde die in gevoel afstemming heeft op de derde lichtsfeer kan een harmonisch sterven beleven, omdat hij geen enkele angst voor de dood meer heeft. Meer informatie hierover vindt u in het artikel 'sterven als overgaan'.

Bronnen

Zachte hunkering

Meester Alcar brengt André (Jozef Rulof) tijdens een uittreding naar de derde lichtsfeer:

Zie daar, mijn zoon, de eerste lichtstralen uit de derde sfeer beschijnen ons. Daar achter ligt de derde sfeer, waar je op je vorige tocht bent geweest. De spanning, die je in de tweede sfeer hebt gevoeld, is veranderd in een zacht hunkerend verlangen om de vierde sfeer te kunnen bereiken. We zijn de grens van de derde sfeer overschreden.”

André herkende alles. De warmte en het grote geluk, die zij hier als bezit droegen, had hij reeds eerder gevoeld, waardoor hij in volmaakt geluk op aarde was teruggekeerd. Hij zag de in prachtige gewaden geklede wezens, die omringd waren van de schoonste sferenbloemen, die licht uitstraalden. Alles leefde, de natuur zong haar rein verheven lied, de mensen die hier leefden waren jong en fris, zoals alles wat hier leefde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10602.10609)

In de derde lichtsfeer legt de mens uiteindelijk zijn stoffelijke gedachten af:

Steeds gingen zij verder en traden de derde sfeer binnen. André was hier reeds enige malen geweest. Op zijn vorige tocht was Alcar naar de diepste duisternis teruggekeerd en hadden zij zich in een flits met het dal van smarten verbonden. Toch traden zij nu in een hem onbekende streek dit schone land binnen. Weer zag hij alles anders. Nieuw was het voor hem; steeds zag hij andere toestanden. Eeuwen zou hij hier kunnen vertoeven, boekdelen kunnen schrijven over één sfeer. Steeds ontroerde het hem bij het binnentreden. Hoe schoon was de derde sfeer. Heilig was het hier en toch voelden de mensen stoffelijk. Zij waren nog niet bevrijd van stoffelijke gedachten. Eerst hier zouden zij in de geest overgaan. Jaren van ingespannen strijd stonden hun te wachten om het Zomerland te bereiken. Hij zag een prachtig land voor zich met ontzaglijke bergen en dalen. Hemelhoog verhieven zich de bergen en schitterende tempels waren op vooruitstekende rotspunten gebouwd. Kunst, alleen kunst, geestelijk bezit, dat de mens diende. In de verte zag hij een prachtige tempel, die van verschillende kleuren steen opgetrokken was. Het geheel straalde, zoals het in geen andere sfeer, die hij tot nu toe had mogen bezoeken, zou kunnen stralen. Overal zag hij prachtige beeldhouwwerken de omgeving versieren. Rondom de tempel waren symbolische versieringen aangebracht en nu begreep hij, dat ook deze tempel door hogere geesten in stand werd gehouden. Het licht straalde van alle kanten uit het gebouw, alles leefde door de kracht van het wezen. Hier in deze sfeer leefde men, hier was men gelukkig. Machtig was het verschil met de eerste en tweede sfeer. De natuur was hier als in de vierde sfeer, het evenbeeld van die afstemming. Ook dit diende om hen, die hier leefden, aan te sporen zich op de vierde sfeer af te stemmen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19118.19142)

Ook in deze lichtsfeer spoort de kunst de bewoners aan om zich verder te ontwikkelen:

In verschillende bloemensoorten waren spreuken aangebracht, die ieder terstond zou begrijpen. Symbolisch stelden deze bloemstukken gedachten voor. Zeer merkwaardig was ook deze kunst. Zoals men op aarde een tuin versierde, waren hier door verfijnd gevoel zuiver berekende kunststukken door de natuur tot stand gebracht. Eén van deze voorstellingen voelde hij onmiddellijk en duidelijk aan. Het was: van de duisternis naar het licht. Hij zag de donkere tinten; zacht waren de verschillende overgangen in kleur aangebracht en men had grote en kleine bloemen daarvoor aangewend. Diepzwart was de duisternis; schoon, als satijn, waren de bloemen, die zacht overgingen naar het licht, om ten slotte in sneeuw witte lelies te eindigen. Dat was een stuk natuur en tegelijk een levenstoestand, door de natuur tezamen gevlochten. Het geheel was een bloembed, waarvan de bloemen eeuwig bloeiden en nooit zouden verwelken.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19235.19244)

De derde lichtsfeer is de hoogste sfeer die men direct vanaf de aarde kan betreden:

De derde sfeer is de hoogste hemel, die u als mens kunt binnentreden. Dadelijk van de aarde een hogere hemel binnengaan is niet mogelijk, het geestelijke leven daar roept de ziel het halt toe.

Geestelijke Gaven (SP.231.232)

Natuurlijk hebben slechts weinig mensen van een volk afstemming op de sfeer waarin wij nu verblijven want deze is de allerhoogste die men van de aarde af voor dit leven bereiken kan. De derde sfeer verbindt ons met het geestelijk bewustzijn. De mens die los komt van de stoffelijke wetten en het leven daar gaat verlaten, moet, ook al is dat leven nog zo rein geweest, toch voor deze graad een loutering ondergaan, voordat hij de vierde sfeer kan betreden.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.11874.11876)

Om die vierde sfeer te bereiken mag er niet één verkeerde gedachte meer zijn:

De anderen gaan verder en wanneer de tweede, de derde en de vierde sfeer – voelt u? – als ruimte overwonnen is, wanneer die ruimte in bezit is

genomen, alléén maar door te denken, door te voelen, het goede te doen en de harmonie te beleven... er is nu daar geen verkeerde gedachte meer in de mens. Er wordt daar niet gepraat, niet gekletst, niet geroddeld. Ze zijn daar open en bewust. Ze weten: één verkeerde gedachte voert ons reeds naar die stoffelijke wezens terug, en dat willen we niet, we willen verder, hoger.

Lezingen Deel 1 (L1.4199.4202)

Hier straalt het zilveren licht:

En ook dit lost op en ons overstraalt het zilveren licht van de derde sfeer.
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.8519.8519)

De bewoners leggen elk stoffelijk verlangen af:

Het is mogelijk, ge kunt zelfs op aarde uw derde sfeer beleven, doch dan is uw leven zo als wij het hebben leren kennen, heiligend! In u is er geen verlangen meer, u bent geestelijk vrij van iedere stoffelijke hartstocht. U hebt geen verlangen meer naar lekker eten, u kleedt zich niet meer opzichtig en u weet niet meer hoe uw eigen organisme is, alle wetten ervan hebt ge overwonnen.

Geestelijke Gaven (SP.1320.1322)

De mens die op de derde lichtsfeer is afgestemd, heeft al het leven lief:

Ik merk hier op, dat het aantal mensen, dat na de aardse dood de derde sfeer kan betreden, maar heel gering is. Deze mensen toch maakten zich volkómen los van de stoffelijke aarde en leefden rein – geestelijk. Zij hadden alles lief, wat leeft, zetten alles van zichzelf voor dit hoge bewustzijn in en waren, nog toevend op aarde, als engelen.

Geestelijke Gaven (SP.233.235)

Geestelijke fontein

Meester Alcar brengt André in de derde lichtsfeer naar de Tempel der Waarheid:

Hier zijn we bij de „Tempel der Waarheid” aangekomen, die nu als examinarium wordt gebruikt. Wanneer we niet wisten, dat we in de sferen vertoeven, dan zouden we denken, dat dit bouwwerk door aardse handen werd opgetrokken. Het heeft zeer veel van een stenen tempel op de

aarde, maar toch is er niets stoffelijks aan te ontdekken. Later zal ik je dit uitleggen en er een volledige verklaring van geven.

Wij onttrekken alles aan de Kosmos. Daarin zijn nog vele geheimen verborgen, niet alleen wat de bouwkunst, maar ook wat vele andere kunsten en wetenschappen betreft. Is het niet wonderbaar mooi, André? Zou men op aarde willen geloven, dat er in het Hiernamaals huizen, gebouwen en tempels te vinden zijn? Toch bezitten we hier alles wat maar denkbaar is, maar dan in veel volmaakter vorm, terwijl de substantie daarvan natuurlijk geestelijk gedacht moet worden. Zoals alles op de aarde in stoffelijke vorm, dus in grovere toestand, aanwezig is, zo is het in het rijk van de geest in geestelijke vorm opgebouwd.

Het gelijke trekt het gelijke aan. Wij sfeerbewoners zijn astrale wezens, dus alles moet zich hier aan ons aanpassen. En naarmate de sfeer, waarin wij vertoeven, hoger is, naar diezelfde mate zal alles daarin volmaakter zijn, totdat in de hoogste gebieden het meest volmaakte, geheel etherische, bereikt wordt.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.1479.1491)

In deze tempel ziet André de geestelijke fontein:

Ook hier zag André vele geesten, die nog op aarde leefden en dus uitgetreden waren. Het was er volkomen rustig en stil. Duidelijk voelde hij, dat alles door een machtige hand bestuurd werd.

In het midden van de tempel bevond zich een grote fontein, omringd door prachtige bloemen, schoon van kleur. Daarachter stond een spreekgestoelte, eveneens met bloemen versierd. Het was een weelde van schoonheid, welke hem weer diep trof. Het geheel was een volmaakte bloementuin. Het midden van de fontein werd ingenomen door een symbolische voorstelling; het opspuitende water werd over alle planten en bloemen heengesproeid. Alles kreeg zijn deel; niet één plantje werd vergeten. Alles werd in harmonie en liefde gedrenkt. De grote bloem kreeg iets meer dan de kleinere en de grote plant weer meer dan de kleinere plant; alles werd zó besproeid en kreeg zoveel, als met grootte en behoefte overeen kwam.

„In alles is harmonie, mijn jongen, en het is opvallend, dat iets, dat op aarde toch heel gewoon lijkt, hier door eenieder zo anders wordt aanvoeld. Dit komt weer, omdat allen hierop zijn afgestemd. Dit is de grote bekoring, die ervan uitgaat. Dit moet de mens voelen. Is het niet

prachtig, André? Je ziet, dat het eenieder vasthoudt. Zij, die haar hebben gemaakt, zijn hogere geesten, die zeer zeker de harmonische, geestelijke kracht, welke ze in deze fontein hebben gelegd, in hoge mate bezitten, want zij spreekt tot ons en dwingt ons aan God te denken, omdat Hij in alles is en in Zijn wijsheid en harmonische kracht door het geestelijke in ons begrepen moet worden. Zij leert ons dus alles harmonisch te doen, zoals God het van ons verlangt.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.1495.1513)

Zo is deze fontein de symbolische voorstelling van de mens, welke harmonie, wijsheid, kracht en liefde betekent.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.1523.1523)

Zij, die aanstonds komen, zullen ook de bedoeling van deze symbolische voorstelling begrijpen. Voor hen zijn deze woorden goed gekozen: „En vergeet niet één halmpje op uw akker, waar alles, al is het nog zo nietig, recht heeft om te bestaan, recht heeft om te leven.” Is alles je duidelijk, André? Zij besproeit alles en vergeet niets. Zo moeten wij ook alles in liefde doen. Dat is ons geestelijk voedsel en onze kracht. De geestelijke leraren zullen hun leerlingen in alle harmonie duidelijk maken hoe de fontein haar werk voltooit. Dit kunnen zij door hun onderlinge liefde tot God. Zij bewandelen in alles de weg van de liefde, omdat de liefde het hoogste is en het heiligste, door Hem geschapen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.1529.1537)

Christuslicht

Alcar neemt André mee naar een feest in de derde lichtsfeer:

Zij zagen nu vele intelligenties komen en gaan in grote colonnes en ook in kleinere groepen. Allen bewogen zich zwevende voort.

„Zijn dat allemaal mensen die nog op aarde leven, Alcar?”

„Gedeeltelijk, mijn zoon, doch de grote meerderheid bestaat uit overgeganen uit de gebieden hier beneden. Zij allen gaan naar het feest, waar ook wij heengaan, daar het hun toegestaan is, dit mee te maken.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.1348.1352)

Op weg naar het feest ziet André het lichtend kruis:

Langzaam trok de stoet aan hen voorbij.

André zag nu vele geesten in mooie gewaden, verschillend van kleur.

„Hebben deze gewaden betekenis voor degenen die ze dragen, Alcar?”

„Ja, zeker. De meeste van deze geesten zijn verbonden aan een orde en de kleding, die ze dragen, is het symbool van hun geestelijke kracht. Al deze intelligenties komen uit hogere sferen dan deze.”

André kon alles duidelijk zien.

Achter de muziek liep iemand, in een prachtig gewaad gehuld, die een lichtend kruis voor zich uit droeg.

„Wat is dat, Alcar?”

„Dit, wat je moet vasthouden met geheel je ziel, is het Goddelijk Licht, dat het kruis uitstraalt. Ik wist, dat we het zouden zien.

Dit is heilig, mijn jongen.

Dit is het zuivere, heilige licht, dat het kruis ons kan geven, want wanneer we het kruis zien, dan denken we aan onze Meester. Dit is het Licht van de Volmaakte Zoon van God. Zijn Uitstraling.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.1380.1394)

Het kruis straalt het Christuslicht uit:

„Van alles, wat je hier zien zult, is dit wel het hoogste en het heiligste. Dit is geen licht, zoals een kunstenaar op aarde het om het kruis schildert als symbool van de goddelijke liefde, neen, het is het stralende, heilige Licht van Christus zelf.

Daarom wilde ik je meenemen. Door Hem hebben we al deze wijsheid, dit heilige licht, ontvangen.

Je zult dat kunnen begrijpen, omdat je nu zelf hebt gezien, wat het symbool van het kruis aan geestelijke kracht betekent.

Het volmaakte geluk, de heerlijkheid van het licht, dat Gods zoon, het volmaakte kind Gods, aan de mensen op aarde heeft geschonken.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.1398.1403)

Dit licht spoort alle aanwezigen aan om zich geestelijk te ontwikkelen:

Door de glans van dit licht zullen de ongelukkige geesten tot andere gedachten komen en trachten, zich zó op te werken, dat ze eenmaal waardig zullen zijn het voor eeuwig te bezitten.

Hij, die het kruis draagt, is mijn leider geweest en hij is waardig het te dragen. Velen, die hier zijn, behoren niet in deze sfeer thuis, maar uit de eerste, tweede en vele andere sferen kwamen ze naar dit dal om het licht te aanschouwen, dat het kruis uitstraalt. Ze werden allen in de gelegenheid gesteld, dit feest bij te wonen en wanneer ze straks teruggaan, zal de drang om zich te ontwikkelen, zich bij hen openbaren.

Evenals gij worden ze geleid, daar ze anders zouden terugvallen naar de plaats, vanwaar ze gekomen zijn, omdat ze het licht en de warmte van deze sfeer niet zouden kunnen verdragen. Daarom moeten zij ook worden omstraald door het fluïde van hun leiders.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.1406.1411)

9. Zomerland - Vierde lichtsfeer

In de vierde lichtsfeer, het Zomerland, bereikt men het geestelijke bewustzijn.

Als een stralende zomermorgen

De vierde lichtsfeer wordt in de boeken van Jozef Rulof ook het Zomerland genoemd, omdat de natuur voor eeuwig de volle zomer van de aarde weergeeft. Dit wordt verbeeld in het door Jozef Rulof mediamiek ontvangen schilderij hierboven. Het stelt een stralende zomermorgen voor wanneer de mens de lieflijke natuur tot zijn gemoed voelt spreken. Een paarsachtige gloed daalt uit het heelal op deze levenstuin neer. De bewoners stralen als een zomerse zon, zo is hun innerlijk licht ontwikkeld. Ze leven nu in het geluk van het eeuwig samenzijn met hun tweelingziel.

Een diepgaande studie

In de vierde lichtsfeer heeft de mens het geestelijke bewustzijn bereikt. Hier heeft hij alle stoffelijke gevoelens en gedachten afgelegd. Bevrijd van het aardse denken kan hij nu al het leven volledig leren kennen door het directe éénzijn ermee. Men leert hier alle levenswetten kennen door het leven direct aan te voelen. Daardoor kan men een diepgaande studie aanvangen.

Een dergelijke studie duurt honderden jaren, omdat men elke levenswet van binnenuit leert aan te voelen. Men baseert zijn kennis niet meer op een leer die door anderen is opgebouwd, zoals de kennis op aarde doorgegeven wordt. Elke bewoner van het Zomerland maakt zich één met alle levenswetten waar het leven op aarde en in het hiernamaals op berust. Men volgt de ontwikkeling van al het leven, vanaf het ontstaan van het heelal. Deze kennis is beschreven in het boek 'Het Ontstaan van het Heelal'.

Bronnen

Geestelijk bewustzijn

De vierde lichtsfeer wordt ook de eerste geestelijke sfeer genoemd, omdat de ziel hier haar geestelijke gevoelsgraad heeft bereikt. In het boek 'De Kringloop der Ziel' wordt aan Lantos een beeld getoond van dit 'Zomerland':

Het eerste dat mij opviel, was de paarsachtige gloed die uit het heعال neerdaalde. Stilller, schoner en grootser was alles wat ik waarnam. De mens straalde als een zon! Hoeveel geluk wachtte mij nog. Het was niet te geloven en toch speelde zich dit voor mij af, was ik daarmee verbonden. Op aarde werd ik met mijn verleden verbonden, thans met mijn toekomst. Ik zag een ontzaglijk vergezicht en over alles lag een zijdeachtige gloed, die de uitstraling was van het leven, dat daar leefde.

„De vierde sfeer,” hoorde ik de meester zeggen, „het Zomerland en wel de eerste gelukkige geestelijke sfeer. Daar heeft de mens zijn aardse gevoelens afgelegd. Eerst daar is hij het geestelijke leven binnentreden. Daar is het waar hij zich voelt als opnieuw geboren. Dit gevoel bezit de mens reeds in de eerste sfeer, doch het wordt sterker en bewuster, ja machtiger, totdat hij daar binnengaat.”

De Kringloop der Ziel (CY.9797.9808)

De vierde sfeer kan niet direct na het sterven betreden worden:

Wij weten, dat geen leven vanaf de aarde in de eerste geestelijke sfeer, dat de vierde sfeer is, kan binnentreden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10913.10913)

Zomerland wil zeggen: bewustzijn. Dit is het geestelijke bewustzijn waar het leven op aarde naar op weg is:

En nu worden we aangetrokken en zien wij – dat wij... dat beleven we aanstonds – en stellen we vast dat we in de vierde sfeer, dat is het Zomerland en Zomerland wil weer zeggen: bewustzijn. Een zomermorgen is een lieflijk gevoelsleven aan kracht, aan groei, aan bloei, aan openbaring.

Lezingen Deel 1 (L1.2363.2364)

Liefde en harmonie

De afbeelding in het begin van dit artikel is een mediamiek ontvangen schilderij van Jozef Rulof. Meester Alcar vertelt Jozef (André) dat dit schilderij het Zomerland als levenstuin uitbeeldt:

De natuur zingt hier haar lied en alles ademt rust en vrede. Hier voelt men, hoe lief God de mens heeft en hoe oneindig goed Hij voor hem is. Hier is de mens één met Hem in Zijn Levenstuin. Zeg ik soms te veel, mijn zoon? Is het niet een levenstuin? Ik heb je er een kleine uitbeelding

van gegeven; het stuk met al de bloemen in eeuwige pracht. De mens, die na een welbesteed leven hier aankomt en dit heiligdom betreedt, zal onuitsprekelijk gelukkig zijn.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5732.5738)

Tijdens een uittreding neemt Alcar André mee naar het Zomerland, waar liefde, harmonie en geluk heersen:

André zag een schitterend landschap voor zich, met bomen, water, prachtig gekleurde vogels en bloemen – zoals hij ze op de aarde nog nooit gezien had – in onnoemelijke tinten. Het uitspannel had een lichte, paars-blauwe kleur en schitterde soms in goudgele glans. Voor al deze pracht kon hij geen woorden vinden. Wanneer hij haar met iets zou willen vergelijken, dan zou een stralende, vroege zomermorgen, wanneer de mens de natuur tot zijn gemoed voelt spreken, haar nog het dichtst nabij komen. Maar zelfs al was dit een van de heerlijkste ochtenden, welke men ooit beleefde, dan zou het nog maar een zeer gebrekkige vergelijking zijn, want Gods heilig Licht en de stralende warmte, welke in het Zomerland heerst, zijn niet te beschrijven. „In het Zomerland heersen liefde, harmonie en geluk, mijn zoon.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5548.5553)

In de tempel der ziel in deze sfeer zal aan André later verklaard worden waarom de ene mens verder geëvolueerd is dan de andere:

Hier, in de vierde sfeer, was iedereen gelukkig. Alles had een eigen uitstraling en hier bezat men die grote, reine en zuivere liefde, die eenieder verwarmde. De mensen, die hij waarnam, straalden een licht uit, dat men op aarde niet kon beleven. Hier omstraalde het innerlijke wezen het uiterlijke, dat men kon waarnemen. De vogels zongen hun lied voor de zusters en broeders, die hier leefden en eens op aarde hadden geleefd. Nu waren zij gelukkig, heel gelukkig. Hij moest aan al dat geluk niet denken, want nog was hij op aarde. Hij had zich vele malen afgevraagd, waarom de één zover was en de ander nog in leed verkeerde. In duizend dingen waren de mensen verongelukt. Dit zou nu allemaal voor hem opgelost worden en zou hij begrijpen waarom al deze wezens zover waren.

Zie deze schoonheid en hoe rein al deze mensen zijn. Zie hun gewaden! Het lag los om de schouders en dit was hun bezit. Het was niet mogelijk hun dit kleed, dit schone gewaad te ontnemen, want de geest had zich dit eigen gemaakt. Wonderlijke kleuren zag hij, niet te beschrijven.

„Zie,” hoorde hij zijn leider zeggen, „de vierde sfeer. Daarginds zie je de tempel der ziel waarin wij aanstonds binnentreden.”

Hoog en verheven, boven alles uit, stond de tempel der ziel. Uit sneeuw-wit marmer was dit gebouw opgetrokken en het geheel straalde licht uit, dat hij reeds van verre kon waarnemen. Daar zou hem een groot wonder worden getoond.

De verklaring wordt uitgewerkt in het artikel De Tempel van de Ziel.

Weide

In het boek ‘Een Blik in het Hiernamaals’ wordt ook nog over een ander Zomerland gesproken. Het betreft hier een verbindingssfeer met de aarde, waar de mens van de aarde in uitgetreden toestand zijn overgegangene geliefden kan bezoeken, wat hem sterkt in zijn aardse leven. In andere boeken wordt deze verbindingssfeer de ‘weide’ genoemd. In het artikel weide vindt u meer informatie over deze verbindingssfeer.

Geestelijke studie

Pas in de vierde sfeer van licht kan men zich ten volle bekwamen in een geestelijke studie. Zo heeft meester Alcar een uitvoerige studie gemaakt van het ontstaan van al het leven, om zo in staat te zijn het boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’ te schrijven:

„Heeft u daarvan een studie gemaakt, Alcar?”

„Ja, André.”

„Is dat voor eenieder mogelijk?”

„Eenieder die de sferen van licht heeft bereikt, kan zich aan deze zijde voor de een of andere studie bekwamen.”

„Zij, die in de duisternis leven, kunnen zij dat ook?”

„Neen, want zij kennen zichzelf niet eens, weten van lichtende sferen

niets af en zijn levende doden. Die wezens, je weet dit reeds lang, weten niet eens dat zij op aarde zijn gestorven en zij die het wel weten, zijn arme mensenkinderen die voor zichzelf geen raad weten en het dierlijke leven opzoeken. Van al deze natuurwetten weten zij niets af, zij leven in een duisternis, kennen geen liefde en staren zich blind op hun eigen ellende. Eerst moeten zij dat duistere leven afleggen.

Eerst in de vierde sfeer aan deze zijde kunnen wij ons voor een geestelijke studie bekwamen, want eerst daar hebben wij al het abnormale, dat bij de aarde behoort, afgelegd en zijn dus het normale leven binnengetreten. Zij, die daar leven, hebben het gevoel, zijn zover op de geestelijke weg gekomen en begrijpen wat het leven na de dood betekent. Zij weten dat zij steeds hoger zullen en kunnen gaan, zij weten dat zij op aarde kunnen terugkeren en vooral, zij begrijpen de schepping. Voordien is het niet mogelijk daarvan een studie te maken.”

„Hoelang duurt zo'n studie, Alcar?”

„Een dergelijke studie duurt honderden jaren. Vergeet niet, dat al deze wezens met het universum zijn verbonden en dat zij zich al die natuurwetten eigen moeten maken. Het duurt alleen reeds tientallen van jaren, voordat zij het probleem geboren worden en sterven en de vele natuurwetten die daaraan vast liggen, leren kennen en in de ware betekenis voelen. Het is hier in dit leven niet leren en berekenen wat men ons leert, doch wij moeten dit kunnen voelen, kunnen beleven, of het dringt niet tot ons door en het heeft geen nut je daaraan te wijden.”

„De mensen moeten dus zelf zover zijn, Alcar?”

„Ja, André, zo is het. Zij moeten het gevoel innerlijk dragen, dus bezitten, of geen leermeester kan hen helpen noch onderwijzen. Doch hier zien wij wie het innerlijke licht daarvoor bezitten en deze kunnen zich voor de ene of andere studie bekwamen.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.9769.9790)

10. Vijfde lichtsfeer

De vijfde lichtsfeer is de afstemming van de geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar.

Om een beeld te geven van het geestelijke bewustzijn van de bewoners van de vijfde lichtsfeer, beschrijft meester Alcar in het boek 'Een Blik in het Hiernamaals' zijn eigen woning in deze sfeer. Centraal in de geestelijke woning ligt de kamer van universele liefde. Hierin staat de geestelijke fontein, als symbool van de liefdevolle zorg voor al het leven. De kamers eromheen worden gevormd door de karaktereigenschappen. Zo zijn er kamers van vertrouwen, eenvoud, waarheid, concentratie, sterke wil, rust en kunst. Ook is er een kamer waarin Alcar zijn beleefde aardse leven kan zien. Daarin ligt alles, geen enkele gedachte is verloren gegaan. De kamers die hoger in het huis liggen, zijn ijler en etherischer. Daarin bevinden zich ook onzichtbare gedeelten, die Alcar pas zal leren kennen naarmate zijn liefde en bewustzijn groeien.

Bronnen

Tijdspad

Het duurt honderden jaren om vanuit de vierde sfeer de vijfde sfeer te kunnen binnentreden. En nog veel langer om de zevende sfeer te bereiken:

Hierboven liggen nog drie hemelen, het zijn de vijfde, zesde en zevende sfeer. Deze kunt u eerst vanuit ons leven bereiken. Honderden jaren moeten er volgens aardse berekening voorbijgaan, alvorens u van de vierde naar de vijfde sfeer kunt overgaan. Nog langer duurt het, voordat ge de zesde sfeer in u voelt en daar kunt binnentreden. En zeker duizend jaar hebt u nodig om van daaruit de zevende sfeer te bereiken. Dan eerst hebt u als mens het allerhoogste voor dit universum bereikt.

Geestelijke Gaven (SP.241.246)

Alcars woning

De geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar, is afgestemd op de vijfde lichtsfeer. Tot aan zijn eigen lichtsfeer heeft hij de mogelijkheid om aan

André (Jozef) alles te laten zien in uitgetreden toestand. Maar dan houden zijn krachten op en moeten hogere meesters hun krachten verlenen:

En thans ging hij naar zijn eigen sfeer, daar, waar hij leefde. Hoe groot was zijn leider. Hij noemde hem zijn broeder. Liefde was hij, niets dan liefde. Het viel hem op, dat zij reeds ver waren. Nog steeds zei Alcar hem niets. Was er iets? Had hij iets verkeerd gedaan? Vreemd toch. Hij dacht na, maar was zich van niets verkeerd bewust. Hinderde Alcar iets? Hij kon zich deze plotselinge verandering niet voorstellen. André zag zijn leider aan en wendde onmiddellijk zijn blik naar iets anders. Alcar zag omhoog, als was hij reeds in zijn eigen sfeer en trachtte hij zich met onzichtbare machten te verbinden. Nog stiller werd het. Welk een rust voelde hij hier.

Plotseling, hij schrok geweldig, scheurde de hemel vaneen en een machtig, goudkleurig licht brak door de sluier heen en bescheen hen. André durfde niet verder. Het licht hield hem staande. Welk gevoel hield hem tegen? Hij kon onmogelijk verdergaan. Het was alsof zijn ziel verbrandde. Hij knielde neer, boog diep zijn hoofd en bad vurig tot God om kracht, om dat gouden licht te mogen verdragen. Hoelang hij gebeden had wist hij niet, maar hij voelde, dat er een hand op zijn hoofd werd neergelegd, waardoor een krachtige stroom in hem kwam, die hem versterkte. Duidelijk hoorde hij zijn leider spreken: „Kom André, we mogen verder.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11154.11178)

Het is mijn eigen afstemming. Hier houden mijn krachten op, mijn zoon, ik kan je nu niet meer steunen. Je moet aan een hogere kracht smeken, om hier te kunnen binnentreden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11181.11183)

Wanneer André toegelaten wordt tot de vijfde lichtsfeer, verklaart meester Alcar hem dat niemand boven zijn eigen afstemming kan handelen:

Ik kon hieraan niets veranderen. Met alle liefde die in je is, moest je het willen. Hier kan ik mij niet verbinden, omdat mijn krachten ophouden. Geen wezen kan hoger gaan dan de krachten, die het innerlijk bezit. Het zal je nog duidelijker zijn, dat men aan deze zijde niet boven eigen afstemming kan handelen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11185.11189)

Voor een beschrijving van het leven in de vijfde lichtsfeer schiet onze aard-

se taal te kort:

En thans naar mijn geestelijke woning. Je zult mij leren kennen, weten wie ik ben, wat ik op aarde ben geweest, en waarom wij tezamen zijn.” En in een flits waren zij in de vijfde sfeer. Dit overtrof alles, wat hij tot nu toe had gezien. Wat hij aanschouwde, was niet te beschrijven. Het was niet te benaderen in stoffelijke taal. Dit moest men kunnen voelen, innerlijk verwerken, erom smeken, dat God de kracht daarvoor in de mens zou neerleggen, anders was het niet te begrijpen, zo schoon was alles, zo heilig deze sfeer. Alles lag in een goudachtig waas gehuld. Waar was hij? In Alcars afstemming, zijn toestand. Hemels was alles, wat hij zag. Hoe ver was zijn leider op de geestelijke weg gevorderd? Zoveel geluk, zoveel liefde. Goud, het geestelijk leven en reinheid, straalde uit alles. Zij wandelden door een prachtig landschap, omringd door een zee van bloemen. Het gezang van al het leven hoorde hij. Diep in zijn ziel trilde iets, van heilig en groot geluk, het was de stem van het leven. Waarlijk, hier leefde alles. Het leven jubelde, het was een blij gezang, dat men op verre afstand hoorde. Onnoembare tinten zag hij. Bloemen zoals hij ze op aarde nog nooit had gezien. Vreemde soorten waren het en alle straalden licht uit. Hij hoorde een zacht, rein gezang, het leven ademde, het waren zieleklanken, die hij hoorde. Gods leven, hoe ver was de mens van de aarde hiervan verwijderd?

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11194.11217)

Hier voelt André nog sterker zijn gave van uittreden:

Eerst nu drong tot hem door, hoe groot zijn gave was, hoe heilig het was dit op aarde als mens te mogen ontvangen. Geestelijk goud, wat in hem lag, wat zijn gave van uittreden betekende, het was machtig dit op aarde te bezitten. Rijk was hij, eerst hier begreep hij alles. Hoe kon hij God danken voor deze grote genade. Tot ver kon hij waarnemen. Overal prachtige tempels en gebouwen, die in een bijzondere, ongekennde stijl waren opgetrokken.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11221.11226)

Hierdoor kan hij Alcars woning aanschouwen:

Zie ginds op die berg, mijn geestelijke woning.”

Op een hoge berg zag André Alcars bezit. Het was geen huis, het was een vreemd gebouw. Het was een eigen toestand, zoals het leven zich

voelde. Een vreemde architectuur, die hij niet zou kunnen uitbeelden. Het was in een bolvormige toestand en hij zag duidelijk, dat het geheel door zware fundamenteën werd gesteund. Door een zee van bloemen was het omringd. Het was uit een blauwachtige stof opgetrokken en het leek alsof het gehele gebouw licht uitstraalde. Hij zag een blauwachtig licht, dat telkens van kleur veranderde, om weer in de vorige kleurnuance terug te keren. Ook dat vond hij zeer vreemd. Hoe was het mogelijk, dat een gebouw straalde? Merkwaardig was alles. Niets kon hij met de aarde vergelijken. Alles was anders en toch was het natuurlijk. Hij kwam wat dichterbij en constateerde, dat Alcars huis van een blauwachtig marmer was gebouwd. Het was een stralende lichtbol. Het was als een kleine planeet, duidelijker zou hij het niet kunnen uittekenen. Met deze vergelijking naderde hij het dichtst de waarheid. Rond de gehele omgeving van Alcars bezit zag hij niets dan licht en leven. Geweldig was het. O, kon hij hier maar woorden voor vinden, om een duidelijk beeld te kunnen geven.

Thans stond hij voor Alcars woning.

„Treed binnen, mijn zoon.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11235.11257)

André voelt dat hij zich zuiver op Alcar moet instellen om in zijn geestelijke woning te mogen binnentreden:

Weer voelde hij, dat hij niet verder kon. Wat was dít nu weer? Plotseling voelde hij iets in zich komen, waardoor hij begreep waarom hij ook hier werd tegengehouden. Hij knielde voor de tweede maal neer en bad tot God om kracht, om hem met zijn leider te verbinden. Een gehele tijd duurde het. Alles was hem duidelijk. Hij voelde de waarheid van alles in zich opkomen. Voordat de poorten van de vijfde sfeer zich voor hem hadden geopend had hij zich op Alcar moeten afstemmen, doch thans trad hij zijn gehele wezen binnen. Het was bijna niet mogelijk. In hem zou hij afdalen. Een woning was een mens, in zijn leider daalde hij neer, hij als aards mens. Een geest stelde zich voor hem open. Neen, mocht hij binnentreden? O God, bad hij, geef mij deze krachten, God alleen zou hem in Alcars leven kunnen opnemen. Zijn ziel was zijn huis, zijn huis, dat was Alcar. Het duizelde hem. Hij als aards mens mocht in een geestelijke woning zomaar niet binnenvallen. Weer bad hij, hiervoor was afstemming nodig. O, hoe gaarne trad hij Alcars innerlijk binnen. Hoe groot was liefde. Alles lag aan hem zelf. Alcar wilde het, hij moest aan God om deze krachten vragen, om te worden opgenomen. Vol vuur

bad hij. Was het geen egoïsme van hem? Hij begreep, dat zijn leider zich geheel voor hem opende. Was het geen eigenliefde van hem? Geen nieuwsgierigheid? Had hij als aards mens daar het recht toe? Hoe ver was hij hiervan verwijderd.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11258.11286)

Liefde is hier de sleutel:

Een heilig gevoel doorstroomde hem; voor de tweede keer was zijn gebed verhoord.

Toen hij zijn ogen opsloeg, zag hij in zijn leiders stralende ogen. Het brandde hem in zijn ziel als nog nooit te voren.

„Ik ben zo gelukkig, André, dat je dit alles hebt begrepen. Toch was ik niet beangst en heb niet getwijfeld. Ook die kloof zou je overbruggen. Alles mocht je in deze sfeer waarnemen, doch de deur van mijn toestand bleef gesloten, hoe gaarne ik je ook binnen wilde laten. Het was niet mogelijk geweest, wanneer je dit niet zou hebben begrepen. Er kwam hulp, omdat je gebed zuiver was en je mij in deemoed naderde. Omdat je op aarde de mensheid wilt steunen, is ook dit overwonnen. Op aarde kan men vragen wie men wil, hier is dat niet mogelijk. Hier zal men liefde moeten bezitten om de woning van een ander binnen te mogen treden.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11287.11298)

Waaruit bestaat nu de vloer van een geestelijke woning?

André stapte de drempel over en Alcars geestelijke woning binnen. Schrede voor schrede ging hij verder. Hier stond hij op gezegende grond. Alles was heilig. Hij wandelde op het bezit van een hoger wezen en dat hogere wezen was zijn Alcar, zijn broeder, zijn leider. De grond beefde onder zijn voeten. Het was, alsof hij zweefde, al bevond hij zich op de begane grond. De vloer waarop hij liep, was van blauwachtig marmer. En alles straalde licht uit, alles leefde. Wonderlijk was het. Maar hoe kon de grond, waar hij op liep, licht uitstralen? Hij sidderde bij iedere stap voorwaarts. Het bloed stroomde naar zijn hoofd. En toch was de vloer hard. Om dit te onderzoeken en tevens om zijn gedachtengang te controleren, stampte hij met al de krachten die in hem waren op de grond. Ja, inderdaad, de vloer was hard.

Maar wat was dat? Een geweldige angst overviel hem. Het duizelde hem,

hij wist met zichzelf geen raad. Het geluid, dat hij door zijn stampen veroorzaakte en dat zich door de sferen verplaatste, was als een schrijnende pijn. Het weerkaatste in al het leven, zodat het in de gehele omtrek was te horen. Steeds angstiger werd hij. Het trof hem tot in het diepst van zijn ziel. Eindelijk hield het op en keerde ook in hem de rust weer. O, wat was hij geschrokken. Hij begreep, welk onheil hij veroorzaakt had. Een diep leed overviel hem. O, wat was hij daar dom geweest. Hij schaamde zich voor dit geweld. Hoe grof was hij. De rust des geestes had hij gestoord. Hoe zou hij dit kunnen goedmaken? O, Alcar, dacht hij, vergeef mij deze grove fout. Ik sta op zijn ziel te stampen, ik voelde, of zijn ziel hard was; o, mijn God, vergeef mij mijn fouten, ik bezoedel het geestelijke leven, dat zich in liefde voor mij opende! Alcar zou dit hebben gevoeld. Zonder het te willen, had hij zijn leider leed en pijn gedaan. Het was geen stoffelijke pijn, maar hij had hem in zijn ziel getroffen. Dat kon alleen de mens, hij kon dat, hij, een aards wezen. Zijn hart bloedde, hij smeekte God om vergiffenis. Hoe dom toch, dat hij zich door zijn nieuwsgierigheid zo kon vergeten. Alcar had hem van te voren alles duidelijk gemaakt. Zijn huis was zijn ziel, zijn ziel, dat was hij zelf. Daarop stond hij te stampen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11299.11341)

Ook op aarde pijnigt de ene mens de andere:

Hij zag achter zich, wat zijn leider hem te zeggen zou hebben, maar hij durfde hem niet in zijn ogen te zien. Toch moest het. Maar toen hij naar zijn leider omkeek, schrok hij geweldig, Alcar was niet bij hem. Nergens was zijn leider. Wat had dit te betekenen? Hij wilde hem om vergeving smeken, maar het was niet mogelijk. Neen, het was niet nodig. Had hij Alcar leed gebracht? Ja, natuurlijk. O, wat moest hij beginnen. Terugkeren? Naar buiten? En toen hij besloot om terug te keren, hoorde hij een stem, die niet Alcars stem was, hem zeggen: „Blijf André. Op aarde pijnigt de éne mens de andere, zonder het te willen, tot in het diepst van zijn ziel; doch ook daardoor zullen zij leren, wanneer zij het gebeurde begrijpen.”

Ja, hij begreep en had geleerd. Wie was hij, die zo tot hem sprak? Alcar sprak steeds zo tot hem, en toch was het zijn leider niet, daar hij Alcars stemgeluid uit duizenden kon herkennen.

Doch op hetzelfde ogenblik sprak de stem weer tot hem en zei: „Uw liefde voor ons werk zullen wij belonen. Luister, André.”

De onzichtbare kende hem?

„Zie om u heen”, hoorde hij hem zeggen, „ik zal u enige toestanden duidelijk maken, waarna ik heenga. Ik ken u reeds lang, laat dit voldoende zijn. Uw leider komt aanstonds terug. Ga verder, André.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11355.11378)

De mens is zijn eigen schepper:

En André ging verder. Schrede voor schrede. Zijn verwondering steeg voortdurend. Overal zag hij prachtige bloemen, die het geheel versierden. Thans bevond hij zich in een grote hal. Groot was het. Ook hier, hij durfde er bijna niet naar te kijken, was de vloer van éénzelfde stof, als daar, waar hij zoëven was. Het innerlijke was verlicht, maar waar het licht vandaan kwam, ook dat was voor hem onzichtbaar. Alles straalde hem tegemoet, in alles lag het leven. Nog nooit had hij zo iets schoons mogen waarnemen. De muren waren versierd en ook die muren, als hij ze zo wilde noemen, straalden licht uit. Hij kon er bijna doorheen zien. Boven zijn hoofd zag hij het plafond, dat op het universum geleek. Hij kon er geen woorden voor vinden, het was de hemel, hier voelde hij zich één met het Heelal en toch was hij in Alcars huis. Hoe kon dat? Ook daar kon hij in zien, maar niets waarnemen. Vreemd, dacht hij, is alles. Hier was hij in het leven van de geest. Op aarde kon zich de mens dit niet voorstellen. En ook hij niet, wanneer men het hem niet zou laten beleven. Hoe kon een huis leven? Welke wonderen waren hier verborgen? Hij dacht na en voelde wat dit alles betekende. Voor de tweede maal wilde hij Alcars rust niet storen en nog minder hem pijn doen.

Marmeren pilaren steunden het gehele gebouw. Overal zag hij rustbanken, omringd door schone bloemen. Het waren bloembedden. O, welk een weelde, wat was alles heilig in Alcars huis, wat was zijn liefde groot. In het midden van deze zaal stond een fontein, een prachtig symbolisch kunstwerk, dat hij herkende uit de derde sfeer, toen hij voor de eerste maal was uitgetreden. Was het Alcars bezit? Ja, het moest wel zo zijn. De fontein in de derde sfeer stelde wijsheid, kracht en liefde voor. Alcar was wijsheid, kracht en niets dan liefde. De fontein straalde, zoals alles wat hij zag. Waarvan was dit alles gebouwd? O, als hem dat eens duidelijk werd gemaakt! Want hoe leefde alles en waar was dat leven vandaan? Het was zijn leider, maar hij moest bekennen, dat alles te diep voor hem was en dat hij het niet begreep. Duidelijk hoorde hij tot hem spreken: „Dit huis is een geestelijke woning en is opgetrokken van stof, maar in geeste-

lijke substantie, die wij aan de kosmos onttrekken. Het is dus geestelijke stof, een compact geheel, dat door de kracht van de liefde van het wezen, dat er in leeft, wordt onderhouden. Het voedt en sterkt, alleen door liefde. Het is naar de wens van het wezen gebouwd en zal stralen naar de kracht, die het wezen bezit. Daarom straalt alles, is alles leven, omdat het wezen leeft en deze liefde bezit. Hoe schoner onze liefde is, hoe schoner ons huis, ons bezit, kortom alles zal stralen, naar de liefdekracht die wij bezitten. Zo bouwt zich de mens zijn eigen huis en naarmate hij hoger komt, zal ook alles veranderen. De mens is daarom zijn eigen schepper, wat door zijn wil en gevoelskracht tot stand komt. Alles leeft, in alles ligt zijn eigen leven.” André begreep nu nog beter, waarom alles licht uitstraalde. Een geestelijke woning was een woning van liefdekracht. In kunst en stijl was alles opgetrokken, zoals het wezen voelde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11379.11428)

De geestelijke woning van Alcar is opgetrokken rondom zijn geestelijke kern, zijn geestelijke kamer der liefde:

Weer sprak de stem: „Ieder wezen voelt in kunst anders, doch wij bezitten in deze sfeer één liefde en zijn in alles één, eerst later zult ge hiervan de diepe betekenis begrijpen.”

Daar hoorde hij zijn onzichtbare geleider zeggen: „Daar staat het bezit, de innerlijke kracht van uw leider.” André stond voor de fontein, die hij reeds had gezien. „U kent haar betekenis, niet waar? Het zegt u tevens, waar u zich bevindt. Het is de liefdekamer. Wanneer ik u een geestelijke woning wil duidelijk maken, moet ik mij tot uw taal wenden, anders is het voor mij niet mogelijk. Alles is anders, doch de betekenis komt hierop neer: Zoals ik u zei, bevinden wij ons in de liefdekamer en vanaf deze plaats gaat het wezen zijn huis bouwen. Om deze kamer der liefde liggen vele andere, doch het ligt niet aan mij, u die te tonen. Alleen mag ik u duidelijk maken, hoe een geestelijke woning is opgetrokken, hoe alles is verdeeld en eindigt, met andere woorden, totdat de krachten ophouden, die het wezen bezit. Volg mij, André.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11431.11441)

Steeds hoger gaat het geestelijke bezit van de ziel:

Voor hem zag hij het wezen, dat half zichtbaar voor hem werd. Het was een prachtige verschijning. Hij en alles, waar zij zich bevonden, werd verlicht door het licht, dat het uitstraalde. Steeds ging hij verder. Dan

weer links, dan weer rechts, hij doolde en dwaalde door Alcars huis heen. Hij dacht, dat er geen einde aan zou komen. Niets kon hij waarnemen en toch voelde hij, dat hij nog steeds in Alcars woning was, in zijn eigen leven. De massa sloot zich als één geheel, maar door lichtstrepen zag hij, dat het toch verdeeld was. Het waren aparte gedeelten, maar hij kon niets anders waarnemen. Ook zag hij het in verschillende kleuren en telkens veranderde alles. Het was zoals hij het van verre had gezien. Alles was bolvormig. De verschijning ging steeds verder en hij volgde haar op de hielen. Thans kon hij meer waarnemen. Het werd steeds lichter en lichter, hetgeen hij zeer vreemd vond.

Plotseling werd hij door een goudachtig licht beschenen: het geestelijke licht uit de vijfde sfeer. Hij was in de natuur, buiten Alcars huis en begreep wat een geestelijke woning betekende. Hij had het mogen beleven. Niets was duidelijker. Alcars huis loste op. Hier bevond hij zich in een nog ijlere toestand dan in de kamer der liefde. Daar was alles zichtbaar voor hem, hier bevond hij zich in onbekende gedeelten van zijn leiders huis, die hem alleen op deze wijze konden worden duidelijk gemaakt. Hij begreep, wat geestelijke substantie was en hoe zij in stand werd gehouden. Levende stof was het.

„Zie naar beneden, André”, hoorde hij zeggen. En onmiddellijk zag hij een zeer scherp licht, dat de massa doorkliefde en de kamer der liefde voor hem zichtbaar maakte. Zag hij goed? Was het zijn leider, die hij dacht waar te nemen? Het beeld daar in de diepte werd steeds duidelijker voor hem. Ja, hij schreeuwde het uit van blijdschap, het was zijn Alcar. O, gelukkig, dacht hij, Alcar is niet heengegaan door het vreselijke dat is geschied. Hoe ver was hij van zijn leider verwijderd.

„U ziet, André, dat een geestelijke woning oplost. Steeds hoger gaat dit bezit, totdat het eens de zesde sfeer zal hebben bereikt. Zo gaat de mens verder, om aan zichzelf te werken, om zijn bezit te verfraaien. Steeds verder, tot hij de goddelijke afstemming heeft bereikt en zijn toestand, zijn woning, zijn leven, zijn liefde, in het goddelijke overgaat. Mijn werk is thans voorbij, ik zal u naar uw leider terugvoeren.”

André wilde de onzichtbare engel danken, doch geen dank werd aanvaard.

„Dank niet mij”, hoorde hij, „het is alles, omdat mijn broeder het wilde. Dank God voor deze wijsheid, mijn zoon en weet haar te gebruiken.”

In een flits werd hij teruggevoerd. Steeds dichterbij werd de massa, zij nam weer vormen aan, totdat hij de hal herkende waar de fontein zich bevond. Hij was weer terug in de kamer van liefde. Daar was Alcar. André vloog op zijn leider af en knielde voor hem neer. Innerlijk ontroerd door al deze liefde, schreide hij, omdat ook Alcar van geen schuld wilde weten.

„Kom, mijn lieve André. Je wist het immers niet. Zie mij aan, André.”

André keek zijn leider met betraande ogen aan en schrok. Thans niet van ontzetting, maar van verwondering. Alcar, Alcar, hoe schoon bent u. Zijn leider droeg een prachtig, lichtgevend gewaad. Hij was verjongd in een stralende schoonheid. Nooit eerder had hij zijn leider zo gezien.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11442.11496)

Er zullen steeds nieuwe gedeelten zichtbaar worden:

„Nu zal je weten wat een geestelijke woning is. Jouw angst was mijn angst. Jouw leed mijn leed, wij waren één en zullen één blijven. Mijn leider riep ik tot mij, hij heeft je mijn woning getoond, ikzelf zou het niet kunnen, hoe gaarne ik het zou willen. Daarvoor was een nog hogere kracht nodig. Ik kan mij met die etherische gedeelten nog niet verbinden. Eerst dan, wanneer ook mijn innerlijke toestand is veranderd, wat de ontwikkeling is van mijn liefde. Dan zal alles, wat thans nog onzichtbaar voor mij is, ook voor mij duidelijk zijn. Zo ga ik verder en weer zijn er onzichtbare gedeelten, die er steeds zullen blijven, totdat ik, mijn huis, mijn ziel dus, mijn gehele wezen, in het Al oplost.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11503.11511)

Ook hier is de geestelijke fontein aanwezig:

„Nu zal ik alle andere toestanden voor je duidelijk maken. Ubronus leidde je. Ook hij is een geest van liefde en leeft in de zesde sfeer. Ook hij werkt op aarde en bevindt zich tijdelijk hier. Dat tijdelijke kan volgens aardse berekening tien jaren duren. Wij echter kennen geen tijd. Duizenden met hem, wij allen staan onder de bekwame leiding van Cesarino, die onze meester is. Doch daarover zal ik je later meer vertellen. Zie nu naar de fontein en neem plaats, André. Laat de geestelijke rust in je neerdalen, op aarde zul je veel kracht nodig hebben om alles aan de mensheid duidelijk te maken, wat je door uittrekking beleefde.”

Thans zag hij hoe schoon de fontein was. Zij stond op een prachtig voet-

stuk in een bassin, waarin vissen van verschillende kleuren zwommen. Hier, in het leven na de dood, leefde alles, wat men ook op aarde in de natuur kende. De mens was één met het planten- en dierenleven. Eén in alles. Prachtige bloemen groeiden rondom de fontein. Machtig was dit symbool van liefde. De ene kreet van verwondering slaakte hij na de andere. Weer toonde Alcar hem een geestelijk wonder. „Zie eens, mijn jongen en neem van deze vruchten, het zal je versterken.” André zag, dat in Alcars huis alles verenigd was. Hier was hij in de natuur. Overal groeiden vruchten en bloeiden bloemen, in onnoembare kleuren. „Neem gerust, André, zij zijn om de mens te versterken.”

André plukte een vrucht. Het was ongelooflijk, zacht sap vloeide zijn mond binnen. Zij geelk op een aardse perzik, doch deze vrucht was niets dan sap. Krachtig voelde hij zich, geen woorden kon hij er voor vinden.

„Aan deze zijde hebben wij alles. Waarom zouden wij geen vruchten bezitten? Ik zal je nog meer wonderen tonen. Een geestelijke woning is een paradijs op zichzelf. De mens bezit deze afstemming en is één met het leven, dat in zijn toestand leeft. Hier leeft en groeit en verblijdt zich alles in een verhoogde toestand. Zie daar, André.”

Op hetzelfde ogenblik vlogen verschillende vogels binnen. Nu eerst zag hij, dat Alcars huis open was. Het verwonderde hem, dat hij het niet eerder had waargenomen. Naar alle windstreken heen kon hij zien. Dadelijk hoorde hij: „Omdat je niet was verbonden.” Alcar sprak tot hem in de geestelijke taal, omdat de vogels binnenvlogen. Het ontroerde hem diep, dat de dieren op Alcars armen, hoofd en benen plaats namen. „Mijn lievelingen, André. Zij weten, dat ik terug ben en komen mij groeten.”

Liefde, niets dan liefde, zag André. Een zalige rust kwam in hem. Dit was een geweldig ogenblik voor hem. Het éne dier maakte plaats voor het andere, om hun meester te kunnen begroeten. Allen zongen hun lied, wat hem tot in het diepst van zijn ziel ontroerde. Hemels was het. Reine en zuivere liefde werd hier geschonken en ontvangen. Niets dan die heilige kracht voelde en beleefde hij, wat hem gelukkig stemde. Daar zag hij een prachtige witte vogel binnen vliegen, waardoor hij een ander wonder beleefde. De vogel zette zich op de rand van de fontein neer en liet enig voedsel uit zijn snavel in het bassin vallen, waaruit André opmaakte, dat hij de vissen voedde. Liefde, weer liefde, wat hem werd getoond. Het éne leven voedde het andere leven. Geen macht groter dan liefde. Geen

liefde reiner dan Gods leven. De vogel verliet de fontein, vloog er enige keren om heen, om met een sierlijke zwaai zich op de schouders van zijn meester neer te zetten. Hij drukte zijn kop tegen Alcar aan, als wilde hij zijn liefde doen voelen. De anderen maakten plaats voor hem en zongen in koor alsof zij met alles instemden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11515.11575)

De kamers zijn als karaktereigenschappen:

„Ik wil je thans mijn geestelijke woning duidelijk maken. Tracht mij te begrijpen, André, het is zeer moeilijk. Ik zal trachten het op aardse wijze uit te beelden, waardoor je alles beter zult begrijpen. Waar we nu zijn, dat weet je reeds, is de kamer der liefde. En hier omheen liggen verschillende andere kamers, allemaal karaktereigenschappen. Het zijn de kamers van geloof, vertrouwen, eenvoud en hoop, deemoed, gebed, rust en kunst, en nog vele andere bijeen. Dan bevindt zich hier een kamer, waar ik mijn beleefd aards leven kan zien. Daarin ligt alles, geen gedachte, niets is verloren. Alles is bewaard, daarom noemen wij het onze aardse kamer. Het is de kamer van waarheid. Uren zul je kunnen ronddwalen en zoals je reeds hebt beleefd, niets kunnen waarnemen. Het zijn dus karaktereigenschappen, alle van mijzelf. Dan liggen hierin nog vele andere eigenschappen, allemaal weer kamers, die ik echter zelf niet ken, omdat ze voor mij nog onzichtbaar zijn. Het is je dan zeker duidelijk, dat ik nog niet in deze bewustwording leef. Ik zal nog veel moeten beleven, en naarmate ik stijg, zullen al deze toestanden zichtbaar worden, omdat mijn innerlijk gevoel daarop afstemming vindt.

Veel vertoefde ik in de kamer van waarheid, om vandaar in die van het gebed binnen te treden. Daarna in die van concentratie en sterke wil, om mij in overeenstemming te brengen, ja af te stemmen op de kamer van liefde, waardoor ik verbinding verkreeg. Zo ga ik dus verder om mijn huis te versieren, wat alleen mogelijk is door liefde te geven, om voor anderen iets te zijn. Zo zal ik afstemming op hogere toestanden vinden en zal ik eens naar nog hogere toestanden overgaan, dan zal tevens mijn huis schoner zijn, ikzelf meer geluk en wijsheid bezitten, ja alles zal zich in een nog hogere afstemming bevinden. Totdat mijn levensfilm in goud zal veranderd zijn. Hiervoor zullen echter duizenden jaren nodig zijn, maar ik weet, dat ik eens dit geluk, die verhoogde toestand zal mogen binnentreden, wanneer ik mijn weg op deze wijze blijf vervolgen. Wanneer wij steeds voelen, dat hoger gaan mogelijk is, zullen wij al onze krachten daarvoor inspannen, om dat geluk te bemachtigen, wat Gods

heilige wil is. De fundamenten steunen het geheel, wat de liefdekracht is van ieder wezen, dat hier in de vijfde sfeer leeft. De kamer der liefde is versierd door verschillende andere eigenschappen. Hetzij door kunst of door andere afstemmingen, die de mens bezit en in een verhoogd stadium ontwikkeld zijn. Daarom is iedere woning anders, doch zijn de kamers van liefde één. Is je dat duidelijk? Geen wezen is dus gelijk, maar allen bezitten één liefde en zijn daardoor verbonden. Het wordt je tevens duidelijk, wanneer ik je vertel, dat het ene wezen in kunst krachtiger is dan weer een ander wezen, dat weer in andere toestanden ver boven hem is ontwikkeld. Zo beheerst de een de muziek, een ander de beeldende kunst, weer een ander de schilderkunst en zo vervolgens verschillende toestanden in kunst, die zij beheersen. Op een andere tocht zal je ook deze toestanden leren kennen. Hier is men dus één in alles, zo ook in onze hemelse woning. Op aarde leeft men buiten alles om, wij zijn met alles één en verbonden. Het zal je, doordat je dit alles reeds hebt beleefd, duidelijk zijn, dat een geestelijk wezen één is met zijn woning en dat zijn bezit zal stralen, naar de liefde die hij bezit. Zoals ik zei, kan ik je alleen de kamer van liefde tonen en ook daarin, dus hier waar we thans zijn, kun je niet alles waarnemen, omdat het niet mogelijk voor je is om mijn diepste innerlijke krachten te kunnen peilen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11638.11672)

Een geestelijke woning is net als een sfeer bolvormig, wat afstemming heeft op het universum:

Ubronus trok je in mijn hogere afstemming, waardoor je een duidelijk beeld hebt ontvangen, het zou anders onmogelijk voor mij zijn geweest je dit alles duidelijk te kunnen maken. Je hebt daardoor gezien en gevoeld, dat een geestelijke woning zich in een bolvormige toestand bevindt. Zoals mijn huis, zo zijn ook de sferen van vorm. Een sfeer is dus een bolvormige toestand, wat weer afstemming vindt op het universum; dus, zoals het heelal is, zo is ons huis. Een geestelijke woning is dus het evenbeeld van het universum. Door de kracht van de liefde zijn alle kamers verbonden en in stand gehouden. De verdeling daarvan heb je waargenomen. Zo liggen in de mens duizenden gevoelstoestanden, dat eigenschappen zijn, dus de mens is. Door concentratie en sterke wil worden al deze eigenschappen gevoed door de liefdekracht, die aanwezig is, die het wezen bezit. En naarmate een eigenschap ontwikkelt, zal het (wezen) verlicht en zal die kamer zichtbaar zijn, voor het wezen, dat in die toestand leeft.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11676.11685)

Hogere kunst

Ook in de vijfde lichtsfeer is er hogere kunst:

Aan een geweldig werk waren vele geesten bezig. Een jonger wezen had, wat hij duidelijk voelde, de leiding over hen allen. Het stuk stelde verschillende beeldengroepen voor, het was een pronkjuweel van schepingsvermogen. André hoorde zijn leider zeggen, dat het beeld het leven voorstelde. Onder op het voetstuk zag hij de moeder, die een jong leven baarde. Daaromheen lagen verschillende andere voorstellingen verspreid en dit alles had met haar leven op aarde te maken. Het was een levenstoestand van de mens op aarde, dit alles was ééns beleefd. De moeder ging – hier in kunst uitgebeeld – de aarde verlaten, wat hij duidelijk voelde, en zij keerde terug naar het eeuwige leven. Het was in steen gehouwen; de geest verliet het stoffelijk lichaam, zoals hij dat bij zijn tante en bij vele anderen had mogen waarnemen. Hoe was het mogelijk dit alles te schepenen? Dit was kunst, zó diep aangevoeld, dat het alleen voor hen mogelijk was, die zelf voelden, dat zij leefden. Door kunst werd hier het leven uitgebeeld; daarin zag de mens zichzelf terug; het was zijn leven. Hij zag strijd, leed en smart in verschillende voorstellingen om een geheel verspreid en dit alles betekende het leven. Een diep ontzag vervulde hem. Ontroerend van schoonheid was deze kunst. Andere groepen stelden alle karaktereigenschappen van de mens voor, van het dierlijke tot het geestelijke leven. Een groot en heilig gevoel zou de meester moeten bezitten die hen allen leidde. De scheppende kracht in de mens! Een meester uit de zesde sfeer had hier de leiding, er waren onder hen zelfs, die in de zevende sfeer leefden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19868.19886)

André vraagt zich af met welke stof dit beeldhouwwerk vervaardigd wordt:

Dan zag hij, dat waar men op aarde klei gebruikte, men hier een stof toepaste die als het andere, licht uitstraalde. Vreemd, dacht hij, hier leeft alles. Gaarne zou hij er iets van in zijn handen willen nemen, om duidelijker te kunnen zien van welke substantie ze was en hoe ze licht kon afgeven. Hij keek zijn leider aan, die hem te kennen gaf, dat hij ze gerust zou mogen aanvoelen. André dacht, dat ze zwaar zou zijn, doch tot zijn verwondering woog ze niets. Weer stond hij voor een probleem. En toch werden er zulke prachtige motieven van gemaakt, om deze later in steen uit te houwen. Op aarde zou de wind de stof naar alle windstreken verspreiden, er zou van dat alles niets overblijven. Het beeld zou zich oplos-

sen en had geen mogelijkheid van bestaan.

„Hoe is dit mogelijk, Alcar, het weegt niets en toch worden er zulke prachtige beelden uit gemaakt.”

„Dit is in enige woorden duidelijk te maken. Geestelijke substantie, mijn zoon, omdat het leven dié zwaartekracht zal bezitten, zoals het zich voelt en waarmee het één afstemming heeft. Steeds worden de sferen ijler en verandert de mens. Zo zullen kunst en alle andere levenssubstanties licht uitstralen, zoals alles voelt en leeft.”

André begreep; steeds ijler werden de sferen en alles veranderde in een hogere afstemming.

„In de eerste sfeer,” hoorde hij nog zeggen, „zal de stof dezelfde aantrekkingskracht als op aarde bezitten, maar op een geestelijke afstemming. In de donkere gebieden heb ik je dit alles reeds duidelijk gemaakt; ook daar liet ik je de stof voelen; nu echter zul je alles nog beter begrijpen.”

André had de stof in zijn handen van de vijfde sfeer; in de zesde zou alles nog lichter en schoner zijn. Hij speelde met de stof in zijn handen en ineens schrok hij geweldig. Wat zou hij thans weer beleven, wat was dat? Verstijfd van schrik keek hij naar de stof, ze had haar kleur en uitstraling verloren. Hoe kon dat zo ineens? Wat gebeurde er met hem? Wie veranderde die stof? Haar schitterende kleuren waren verdwenen; een zacht blauw waas lag er thans omheen. De andere stof, waarvan hij ze had afgenomen, straalde, doch deze had haar kracht verloren. Welke waarheid lag hierachter verborgen? Al deze vragen flitsten door zijn brein. Hij stond met zichzelf verlegen en wist zich geen raad. Intuïtief voelde hij, dat hij in een vreemde toestand was overgegaan. Maar welke? Hij keek om zich heen en wilde het aan zijn leider vragen, maar Alcar was niet meer bij hem. Alles was raadselachtig, wat hij thans beleefde. O, kon hij dit maar aan iemand vragen; hij stond nog steeds met de stof in zijn handen. Een angstig gevoel overviel hem. Hoe dom van hem; zijn weetgierigheid bracht hem in deze toestand.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19900.19935)

Alcars tweelingziel verklaart André wat er gebeurd is:

„De stof, die in uw handen is, straalt haar licht uit naardat gijzelf voelt en aan licht bezit.” Hij schrok; hij begreep een levensles te hebben ontvan-

gen. De stof had zijn eigen afstemming aanvaard; hij had zich met het leven van deze sfeer verbonden; het leven straalde zijn eigen kracht uit, de liefde, die hij bezat. Elk woord striemde hem door de ziel. Iedere gedachte voelde en begreep hij. Hij wilde het; nu moest hij het aanvaarden. De stof had zijn gevoelskracht overgenomen, waardoor hij begreep, dat het nog vele jaren zou duren, voordat hij deze sfeer zou mogen binnentreden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.19948.19954)

En ook de schilderkunst is op het niveau van de vijfde lichtsfeer:

„Hier zullen wij even blijven, mijn zoon. Zie daar voor je, een zeldzaam sferenbeeld, dáár, door die zuilen heen.”

André nam plaats naast zijn leider. Daar voor hem zag hij een wonder-schoon landschap. Rust, diepe rust. Het was een vergezicht, zo schoon en heilig, dat het was, alsof hij droomde. Hij zag vogels en vele andere wezens en over alles lag een goudachtige glans. Hij zag een natuur als nog nooit te voren. Hoe stil was het daar; het kwam hem voor, dat het een heilige plaats was; nergens had hij een dergelijke rust gevoeld. De engelen, die hij waarnam, waren in gebed verzonken. Hij wilde niet storen en dacht aan iets anders, maar het beeld hield hem gevangen, hij kon zich niet los maken. Wie daar leefde zou overgelukkig zijn. Was het een hogere sfeer, die hij waarnam? Was het een plaats, waar de mens zijn God nog beter zou kunnen bereiken? Daar zou hij niet mogen binnentreden, dat voelde hij aan alles. Maar welk een rust zou in hem neerdalen. Hoelang reeds baden zij daar tot hun Vader tussen al het leven, dat hen omringde. De vogels zaten naast de mens neer en ook zij baden tot het leven. Hij voelde zich onder de bekoring komen van dit geweldig schone en heilige land. Toonde zijn leider hem een visioen? Neen, want het lag daar vredig en gelukkig. Alcar keek hem aan, en vroeg: „Zou je daar willen vertoeven, André?”

André durfde niets te zeggen, geen ja of neen kwam over zijn lippen.

Alcar glimlachte. „Zeg het gerust, het is mogelijk.”

„Stoor ik daar dan niet, Alcar?”

„Wanneer je ons leven in liefde wilt naderen, in eenvoud en deemoed, zal je alles worden gegeven. „Zalig zijn de eenvoudigen, hun behoort het rijk der hemelen,” zei eens onze meester Jezus Christus. Dat beeld voor ogen

houdend, zal God je de kracht schenken, alles te mogen beleven in het leven van de geest.”

„Ik wil gaarne, Alcar; alles wil en zal ik doen om niet te storen.”

„Kom dan, we zullen afdalen; ook dit zul je beleven.”

André was zeer gelukkig, dat hij ook daar mocht vertoeven.

„Ga mij maar voor, ik zal je volgen. Daar, die trappen af.”

André liep vlug alle treden af; zijn leider volgde hem. Plotseling kon hij niet verder. Het was een geschilderd doek, een kunststuk van een van de meesters! Door dit wonder van menselijk kunnen was hij diep getroffen. Dit was natuurlijk, hier zag hij het volmaakte.

„Door een meester uit de zesde sfeer tot stand gebracht, mijn zoon. Hieraan is niets te verbeteren noch toe te voegen. Dit is nu kunst, zoals ik op aarde voelde, maar niet tot stand kon brengen en alle anderen met mij voelden eenzelfde tekortkoming, misten dit geestelijk gevoel. We voelden het volmaakte voor de aarde, maar konden het niet tot stand brengen. Het stuk is duizenden jaren oud; de meester leeft in de mentale gebieden en zal hier niet meer terugkeren. Dit is mensenwerk, maar van een mens, die zijn gave voor het goddelijke gebruikte. Wat zal ik je thans nog duidelijk maken? Dit is het heiligste dat wij bezitten.”

Weer nam André plaats, en keek lange tijd naar dit wonder. Tempels en gebouwen, bloemen en planten, mens en dier waren één. Het tafereel was Goddelijk.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.20127.20176)

En dan is het tijd om terug te keren naar de aarde en deze vijfde lichtsfeer te beschrijven in ‘Een Blik in het Hiernamaals’:

De heerlijke uitstraling, de liefde van de vijfde sfeer voelde hij en dat stemde hem gelukkig. Hoevele malen had hij niet de sferen zien veranderen? Telkens had hij het licht schoner, de mensen jonger zien worden. Alles veranderde, naarmate hij hoger kwam. Steeds verder vervolgde de mens zijn weg en veranderde hij. Mochten de mensen op aarde een blik kunnen slaan in al dit heilige, duizenden zouden op hetzelfde ogenblik een ander leven beginnen!

„Zij zullen een blik slaan in het hiernamaals, André, je zult het hun op aarde vertellen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19795.19801)

11. Zesde lichtsfeer

In de zesde lichtsfeer wordt het leven van een mens vertolkt als muzikaal licht.

In de zesde lichtsfeer wordt het leven van een bewoner vertolkt in een levenssymfonie. De hele levensweg van de aardse geboorte tot het binnentreden van de zesde lichtsfeer wordt in kleurennuances uitgebeeld. De strijd die de bewoner gekend heeft om zich van zijn duisternis te bevrijden en zich op te werken tot de zesde lichtsfeer wordt als muzikaal licht weergegeven. Voor elke bewoner kan een andere symfonie vertolkt worden, omdat elke levensweg anders verlopen is. Hierdoor is deze geestelijke muziek onuitputtelijk.

Bronnen

Muzieksfeer

André (Jozef Rulof) kan in de zesde lichtsfeer binnentreden onder leiding van Alcars meester Cesarino, een hoge lichtgeest uit de zevende lichtsfeer:

„Het licht uit de zesde sfeer, André,” kwam tot hem, „en dadelijk zullen wij binnengaan.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.20216.20216)

Het uitspansel lag in een zilveren goudachtig waas gehuld. Het weerkaatste in al het leven, het éne leven weerspiegelde zich in het andere. De geest keek hem aan en glimlachte. In die glimlach lag zijn grote liefde. Hoe eenvoudig waren allen, die hij in de sferen van geluk had mogen ontmoeten. Hoe eenvoudig waren engelen; deze hoge geest vergezelde hem naar heilige oorden; het was niet te geloven. In hem was geen concentratie genoeg om dit alles te kunnen omvatten. Daar, voor hem, lag de muzieksfeer.

„Geestelijke muziek zult gij thans horen,” kwam er in hem, „maak u gereed. Wij zullen steeds verdergaan tot wij de plaats hebben bereikt, waar de meesters vertoeven.” Eindelijk daalde de geest. Voor hen lag een diep dal en in het midden daarvan stond een tempel, die zich hemelhoog verhief. Door het dal liepen verschillende wegen, die alle naar de tempel

voerden. Overal waren bloemen in vreemde tinten. Hij stond op een hoge berg en zou aanstonds moeten afdalen. Diep keek hij naar beneden, kunstig waren alle wegen aangelegd. Hier was hij in een paradijs. Duizenden wezens zag hij, zij begaven zich allen naar de tempel. Anderen baden en lagen neergeknield, alsof zij zich voor het feest afstemden. In deze natuur kon men zich voorbereiden. Men werd in het leven opgenomen, in alles lag een ontzaglijke liefde. Andere gebouwen dan de tempel van de muziek, waren hier niet; de natuur was overweldigend schoon, alles was overgoten door een goudachtig wit licht. Hemelhoge fonteinen zag hij, vogels en groen, het éne nog hemelser dan het andere. Het dal was als een trechter. Uit het midden van die trechter steeg hoog ten hemel het ontzagwekkende gebouw, waar de meesters musicerden. Alcars meester liet hem voelen, dat zij zouden afdalen. Langzaam kronkelde hun weg door al dit schone heen en zou, naar hij kon zien, bij de tempel uitkomen.

Majestueus stond de tempel daar in het midden van het dal. Naarmate zij naderden werd hij schoner en schoner. Vogels zongen rondom hun lied, al het leven was gelukkig. Zij bevonden zich thans in het dal; André keerde zich om en de berg, waar hij zoëven bovenop was geweest, rees eindeloos boven hem uit. Honderden wezens volgden dezelfde weg en allen droegen schitterende gewaden, die als zonnen glansden. Het kleed van Alcars meester was van een geheel andere substantie dan wat zij droegen. De betekenis hiervan was hem reeds bekend: deze leefden immers in de zevende sfeer.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.20223.20256)

Meester Cesarino vat de hele evolutie van de mens samen met ‘Beleven is ondervinding en ondervinding is ontwikkeling in de geest’:

Links en rechts groeiden vruchten en hij was wel nieuwsgierig, hoe deze er van binnen zouden uitzien en hoe zij zouden smaken. Als hij zo'n goudgele vrucht eens zou mogen hebben, wat zou hem dat gelukkig maken. Cesarino, die zijn innerlijk gesprek had gevolgd, liet hem voelen, dat hij er één mocht nemen. Hij koos er één uit en wilde de vrucht plukken. Hij ontroerde diep, want, o, wat had hij thans weer gedaan? Nadat hij zijn hand had uitgestoken om de vrucht af te plukken, vloeide plotseling de vrucht uiteen. Een schok doorvoer hem. Weer had hij een levensles ontvangen. Hij, de aard-mens, wilde geestelijke vruchten plukken. Voor deze echter was hij te grof. In Alcars sfeer was het mogelijk geweest, maar nu eerst begreep hij, dat dit door de krachten van zijn leider was

geschied. In hem lag een gevoel, alsof hij had gedood. Door zijn schuld, door zijn willen was een sferenproduct vernietigd. Waarom wilde hij ook alles hebben? Was het reeds geen grote genade dit te mogen beleven? In de vijfde sfeer had hij een levensles ontvangen en thans ook hier, in de zesde sfeer. Het was verschrikkelijk; hoe grof vond hij zichzelf! De natuur zette hem op zijn plaats; geen wezen behoefde daarvoor zijn krachten te gebruiken. Hij was ontzettend geschrokken. Daar stond hij nu als een kind, dat zijn zonde voelde en er zich van bewust was. De engel legde zijn schone geestelijke hand op zijn schouder en zei: „Beleven, André, is ondervinding, ondervinding is ontwikkeling in de geest.” Geen woord werd er meer over gesproken, maar hij had zich reeds heilig voorgenomen, nergens meer aan te komen en niets meer te verlangen. Hij keerde in zichzelf terug en begreep, hoe groot de genade was, dat hij hier mocht vertoeven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.20257.20279)

In de zesde lichtsfeer leven alle bewoners samen met hun tweelingziel, de ziel waarmee men eeuwig verbonden is:

Mannen en vrouwen bijeen, allen tweelingzielen, broeders en zusters. Dit waren mensenkinderen van de aarde; allen hadden daar geleefd, maar hadden zich van het aardse leven bevrijd. Het duizelde hem, want wanneer was dit alles voor een aardse mens te bereiken? In geen duizenden jaren zouden zij zover komen. Hoe ver was hij en waren alle mensen van de aarde hiervan verwijderd? In het midden – als er van een midden kon worden gesproken, want hij zag er geen einde aan – namen zij plaats. Overall bloeiden bloemen; waar de mens leefde, daar leefde de natuur, was men door het leven omringd. Het innerlijk was bolvormig; hoeken waren er in de sferen evenmin als einden; alles was diep, oneindig diep, totdat het gevoel in een nog hogere toestand overging. Het heelal was leven en de mens het intellect, dat daarin leefde. Deze tempel dijde uit; hier zouden miljoenen wezens kunnen binnentreden. Hier werd André getoond, dat het leven, dat op aarde was, kosmische afstemming had en goddelijk kon zijn.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.20302.20312)

In de muzieksfeer wordt het leven in muzikaal licht vertolkt:

Het gehele gebouw was vol en het werd stil, want allen voelden, dat de meesters zouden beginnen. Nu zou hij zo aanstonds geestelijke muziek horen. Maar wat was dat? Hij zag op enige tientallen meters een licht,

dat uit de aarde scheen te komen. Het was als een waas, dat langzaam omhoog steeg, om zich boven alle hoofden op te lossen. Steeds verder kwam het licht door, totdat het bleef. Wat zou dit betekenen? Een zachte stem kwam in hem, die zei: „Geestelijke noten, de muziek, waarvan de meesters spelen.” Wonderlijk, dacht André. Telkens zag hij kleuren in het licht, tot het veranderde in een lichtblauw waas. Hij voelde, dat hij met het licht werd verbonden en begreep de betekenis van dit gebeuren. Het was, alsof iemand adem haalde, of een jong leven werd geboren. Met het licht hoorde hij een zachte muziek, die dit begeleidde. De meesters vertolkten deze kleuren. Hij voelde zich op aarde, ver weg van deze sfeer, alsof hij opnieuw werd geboren. Vanuit de verte hoorde hij nu de muziek als op de wind gedragen tot zich komen. Het eerste ademhalen op aarde voelde hij door zich heengaan, hij zag de muziek in kleuren en hoorde de meesters haar vertolken. Hij begreep alles; diep in hem lag deze wetenschap. De zachte muziek was het ontwaken van het jonge leven op aarde; in kleuren werd hem hier getoond, wat hij voelde en beleefde, evenals allen, die hier aanwezig waren. Kleurenlicht, dat waren de noten, hoe was het mogelijk? Het licht veranderde, de muziek hoorde hij steeds dichterbij komen. Op aarde zag hij een klein wezen; het werd door de moeder verzorgd. Drie wonderen beleefde hij tegelijk. Dit was een levenssymfonie. Ze begon op aarde en zou in deze sfeer eindigen. Hoe machtig was alles. Alle engelen waren verbonden, beleefden het, voelden zich weer op aarde, en werden door de moeder verzorgd. O, liefde, heilige liefde! Mijn God, dacht hij, hoe groot is Uw macht, hoe rein de engelen, die hier leven, hoe verheven de kunst, hoe groot het geluk, dat van alles uitstraalt. Het leven werd in muziek vertolkt. Wat hij als beeldende kunst had mogen waarnemen, hoorde hij in deze sfeer in muziek.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.20313.20343)

Ieder mens heeft zijn eigen levenssymfonie:

Hij zag het licht veranderen; de muziek werd steeds schoner, de mens op aarde groeide op, er was niets dan geluk in het leven. Het jonge leven had de eerste jaren op aarde beleefd en was opgegroeid tot een kind, dat in de natuur speelde. Hier beleefde hij waarlijk wonderen! Hij zag het kind voor zich, zag het spelen en hoorde, dat het zachte geluiden uitstootte. De kleuren werden nu anders; de muziek was in een dartelend springen overgegaan en ook hij voelde zich opgenomen, alsof hij over weiden en vlakten heensprong, een jong leven tegemoet. Hij voelde zich vrij van alle zorgen. Slechts geluk, het leven van een kind, lag in hem; hij voelde niets dan zijn eigen geluk, omdat hij in het kind was overgegaan. Steeds scho-

ner en duidelijker werden de kleuren, maar tevens was de muziek in kracht toegenomen. Het kind werd ouder, steeds ouder en hij voelde aan de muziek en zag aan de kleuren, dat het 't tiende jaar op aarde had bereikt. Dartelend, in ritmische golven, dwarrelen de kleuren dooreen. In de kleuren lag de leeftijd, het geluk van het wezen, daarin voelde hij het kind en de muziek groeide aan tot een machtig geheel. Ook hij voelde het leven in hem voorbij gaan, evenals alle andere engelen hun aardse leven voelden en herleefden. Hij plukte weer bloemen, bracht ze aan zijn moeder en was gelukkig, omdat ook zij gelukkig was. Toen hij haar het boeket overreikte, voelde hij, dat tranen van geluk over zijn wangen liepen. Dit was muziek; de akkoorden die zij aan de instrumenten ontlokten, trilden in zijn ziel. Meesters in liefde daalden in een kinderziel af en speelden, wat dat kleine leven voelde. Zij vertolkten die innerlijke gevoelens, waar men op aarde nooit aan zou denken. Hij voelde, dat hij op de plaats zou bezwijken vóór het einde zou komen. Hoe oud zou dat leven op aarde worden, dat hij zou moeten beleven in pijnen, leed en smart? Hij bad om kracht, dit heilige te kunnen beleven. Wanneer men dit op aarde zou kunnen bereiken, zouden de mensen tot in 't diepste van de ziel ontroerd worden en door deze kunst een ander leven gaan beginnen. Iedereen zou onder de bekoring van dit machtige komen; het zou hen meeslepen; daar zou niemand aan ontkomen. Diep in zijn ziel trilde het, het verlamde zijn gevoel, maar het voerde hem hoog ten hemel en liet hem terugkeren naar de aarde in dartelende schoonheid. Telkens veranderde het licht; de kleuren werden steeds krachtiger; het leven op aarde bereikte een hogere leeftijd; het voelde reeds strijd, had leed en smart en werd gepijnigd. De muziek zwol aan en kreeg andere klanken, waarin die strijd en al dat leed lag verborgen. Weer ging het leven verder; steeds feller werden de kleuren en de muziek tevens smartelijker. Nu vloeide alles ineen tot een machtig gebeuren. De kleuren werden scherp, de muziek steeds heftiger, zodat zij in zijn ziel brandde en zijn leven verscheurde. Woester werd het leven, het had de mannelijke leeftijd op aarde bereikt. In de hoogste tonen die hij hoorde, lag al het leed en de smart. Hoe schrijnend was dit leed: het leven van dit mensenkind hield niets dan strijd in. Hij voelde zich in het volle leven opgenomen; waar was het einde? Stormen voeren door hem heen, sloegen hem te pletter en slingerden hem over heel de aarde, totdat hij bij zijn moeder terugkeerde. Het leven was bij de moeder teruggekeerd, doch het kende geen rust en verdween opnieuw. De muziek zwol aan tot een machtig geheel en bereikte een fantastische hoogte, zodat het hem door merg en been ging. Steeds woester werd het aardse leven; het vervolgde zijn eigen weg. Hij zag de kleuren veranderen, de muziek beeldde een hevige onweer uit, dat hemel

en aarde moest verpletteren. Het wezen werd ouder, het voelde geluk en leed, het beleefde een leven van gruwel en vernietiging. Hij kon het in alles volgen, leefde het mee en in hem trilde dat leven; hij was één, zodat hij zich als gebroken voelde. Prachtig waren de akkoorden, de meesters voelden zich geheel verbonden en hun scheppingskracht werd voltooid. Volmaakt was alles wat hij zag, hoorde en voelde. Wat hij waarnam was groots, wat hij beleefde was overweldigend! De mens zwierf over de wereld en had voor de zoveelste maal het ouderlijk huis verlaten. In de fel opblaaierende kleuren zag hij een zacht wit licht, dat het moederleed betekende. Het was haar liefde voor het kind. Een moeder schreide om haar kind, dat aan donkere machten was overgeleverd. Haar liefde volgde het; waar haar kind zich ook bevond, daar zond zij haar liefde tot hem. Dan overheerste haar licht zijn licht en deed haar liefde wonderen. Toch was er geen bescherming mogelijk; het zou en moest ten onder gaan; daar kon het niet aan ontkomen. Schel, als het gekleurde licht van de duistere sferen, brandend en loeiend als een machtige orkaan werd nu de muziek. De symfonie had haar hoogtepunt bereikt, het einde van een aards leven zou spoedig komen, maar het leven zou en moest een vernietigend einde vinden. Weer veranderden de kleuren in prachtige nuances, de muziek werd zachter en milder. Het leven op aarde was niet meer zo woest, het helde naar een zacht verlangen over. Nu voelde André geluk, het was in hem, maar aan de kleuren zag hij, dat het van korte duur zou zijn. Steeds inniger werd dit gebeuren voor hem. Hij voelde voor de zoveelste maal, dat het zijn krachten ontnam, hij vatte de hand van Alcars meester en hield die stevig vast. Thans zou hij alles uithouden, daar hij nieuwe kracht in zich voelde komen. Nu verwaasden de kleuren. Wat zou dat te betekenen hebben? De muziek stroomde door hem heen, werd steeds scherper en de kleuren werden fel rood en licht groen – de uitstraling van de meesters in het kwaad, die hij op deze tocht had leren kennen. Het was alsof hij verlamde. Plotseling hoorde hij in de muziek een snijdend ritme, gelijkend op grillige sprongen, het naderend ongeluk voorstellende. Door niets was het tegen te houden; het leven zou erin ten onder gaan. De kleuren waren grillig en wreed en hij voelde de vreselijke invloed van de duistere sferen. Waar en wat was het einde? Slechts ellende voorspelde dit alles. Rommelend was de muziek, lichtend en flitsend de kleuren. Steeds schrijnender werd ze en de kleuren werden grilliger en kouder. Het kwaad in de mens openbaarde zich. Het manifesteerde zich door vernietiging van de mensheid, het leven trok ten oorlog. Het vernielde wat Gods leven was en betekende en ging zelf ten onder. Rommelend en roffelend trok het leven ten strijde. De kleuren veranderden in verschrikkelijke hartstochtelijke tinten, in diepe donkere kleuren gingen

zij over, het verderf vierde hoogtij. Thans ging het geheel in een geweldig lawaai over en liet hem nog meer sidderen. Hij hoorde vreselijke geluiden, overstemd door een sissend geluid. De kleuren scheurden woest vaneen, want het einde was gekomen. Een brandend gevoel van verstikking kwam in hem, 't was of zijn longen uit zijn lichaam werden gerukt. Doch een ander gevoel kwam in zijn ziel al bleef het dezelfde verschrikking. Ontzettend waren de geluiden, die het orkest liet horen, vreselijk waren de kleuren en dat alles voelde hij in zijn ziel branden. Hier werd hem een levenssymfonie getoond; zó had ieder mens zijn eigen symfonie en daarin lagen verschillende gedeelten, die verschrikkelijk waren als deze. In ieder leven lagen overeenkomstige taferelen; elk wezen kende leed en smart. Toch was niet één leven gelijk; alle waren verschillend. Geestelijke muziek was daarom onuitputtelijk. Er waren hier geen grenzen. De muziek vertolkte een menselijk leven; zó zou men elk leven kunnen vertolken. Wie dacht daaraan op aarde? Waarom componeerde men daar geen muziek, die het leven van een mens voorstelde? Men deed het, maar niet volkomen. Hier werd het karakter uiteengezet, het gehele wezen uiteengerafeld; hier kende men dat wezen, dat men in kleuren en muziek vertolkt zag en dus opnieuw beleefde. Het was niet alleen groots, het was geweldig en met geen woorden te beschrijven. Hier beleefde hij kunst van de hoogste graad. Hier beleefde men het leven, zoals op aarde niet mogelijk was, omdat de mens zijn eigen leven niet begreep. Hier eerst leerde de mens zichzelf kennen en begreep men zijn afgelegd aards leven. Hier zag hij een levensfilm in kunst vertolkt. Geen van de meesters op aarde kon zo iets tot stand brengen. Hun geestelijke afstemming was daar niet ver genoeg voor gevorderd; daarvoor was een aards leven te kort.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.20344.20439)

En dan begint de strijd aan Gene Zijde om de lichtsferen te bereiken:

Thans zag hij dat het leven overging naar Gene Zijde. Het leefde in de donkere gebieden, leerde zich daar kennen en werd van een hoger leven overtuigd. De kleuren werden anders, de muziek speelde, doch de akkoorden bereikten niet meer die aardse afstemming, ze waren niet zo grof meer; het waren geestelijke geluiden, die men op aarde niet zou kunnen horen en verstaan. Alles was in de geest overgegaan; het leven was de eeuwigheid binnengetreten en aan een hoger bestaan begonnen. Het ontroerde hem diep, omdat hij dit alles met zijn leider had afgelegd. Telkens zag hij de kleuren nog veranderen en zag de verschrikkelijke strijd in die kleurenuances; het was de strijd om een hogere sfeer te bereiken.

Toch werden de kleuren lichter, maar telkens zag hij ze weer in donkere tinten veranderen, ten teken, dat het leven in zijn vorige toestand was teruggevallen. Steeds keerden de lichte kleuren terug; de muziek werd ijler en ijler; geen grove, angstaanjagende tonen hoorde hij meer. Thans was het de geestelijke strijd, die men in alles kon aanvoelen. Strijd, niets dan strijd om het bezit. De muziek werd steeds schoner en hij voelde en zag aan de kleuren, dat het leven de eerste bestaanssfeer in de geest had bereikt. Allen voelden, dat het leven geestelijk bezit had ontvangen en zich dit had eigen gemaakt. Dit was een groot geluk; het trilde in zijn ziel, het bezat levensvatbaarheid, het streelde, het droeg hem, het voerde hem naar andere landen. Hoog ten hemel zweefde hij, voelde zich opgenomen door de kracht van de gedachten; hier leefde het leven in dat van de geest. Duidelijk voelde hij dat in de akkoorden en in de kleuren herkende hij de verschillende sferen, die het leven reeds had bereikt. Thans waren zij in de tweede sfeer, de strakke blauwe lucht lag in het strakke blauw, dat hij waarnam en hij voelde en zag daarin, dat het leven de derde sfeer naderde. Kleuren gingen veranderen en in elkaar over, het paarsblauwe uit de derde sfeer mengde zich met die strak-blauwe hemel, die hij in de tweede sfeer enige malen had mogen waarnemen. De muziek speelde vrolijke motieven, de mens leefde weer. Er lag deemoed in die akkoorden, levenslust en liefde in de kleuren; het was geluk, het leven wilde weer leven, het leven voelde God en was tot God teruggekeerd. O, welk een muziek, welk een kunst mocht hij als aards mens beleven! Steeds mooier werden de kleuren en de muziek verhevener, ze vormden één geheel. André voelde, dat de vierde sfeer nabij was om zo vervolgens de vijfde en zesde sfeer binnen te treden. De kleuren werden, zoals hij ze overal had waargenomen, steeds schoner, want het leven leefde in geluk, was niets dan geluk en straalde een prachtig licht uit. Heilig werd het leven van een Engel in de geest. Spoedig zou het einde naderen. Hij zag de kleuren, die ook hem hadden bestraald toen hij de zesde sfeer was binnengetreden. Hier was het leven met al het andere leven verbonden. Het leefde hier, was gelukkig, was een engel uit de zesde sfeer, want het had deze afstemming bereikt. Zacht daalde de muziek, de meesters eindigden, kleuren gingen in een waas over, de laatste tonen stierven weg in een zacht gefluister; het einde was daar. De meesters hadden een levenssymfonie vertolkt, het leven „was” en had zijn God teruggevonden. André zat daar als versuft; hij kon niet meer. Langzaam voelde hij zich terugkeren en ontwaken. Hij was in een zeer bijzondere toestand geweest; andere machten hadden hem geholpen; hij zou dit alles niet hebben kunnen verwerken. God dankend voor al dit schone verliet hij met de meester van zijn leider de tempel van muziek: Muziek uit de muzieksfeer, uit de

zesde hemel had hij mogen beleven.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.20440.20473)

12. Zevende licht sfeer

In de zevende licht sfeer leven de meesters die de evolutie van het leven op aarde en in het hiernamaals leiden.

Doordat de meesters van de zevende licht sfeer de lange tocht van de aarde tot in de zevende licht sfeer zelf hebben afgelegd, kunnen zij de mensen op aarde en in het hiernamaals begeleiden in hun evolutie naar de hogere licht sferen. Als zijzelf naar hun volgende evolutie overgaan, dragen zij hun taak over aan anderen in hun sfeer. Zij gaan dan samen met hun tweelingziel over naar de mentale gebieden.

Bronnen

Leiding

In deze sfeer kon André (Jozef Rulof) niet binnentreden:

Snel waren zij nu de grens genaderd en daar voor hem, in een onverklaarbare schoonheid, zag hij de zevende sfeer. Nog verder, dan zou de mens niet meer kunnen terugkeren. Hij begreep het volkomen; het was hier een paradijs, maar van zo'n zeldzame schoonheid, zo geweldig, dat hij er geen woorden voor kon vinden. Hij wilde er ook geen moeite voor doen, hier moest men het leven slechts voelen, moest men alléén zien. Bloemen zag hij als in een waas en hij hoorde ze zingen op verre afstand. Over alles lag goud en in deze sfeer zag hij kleuren uit de andere sferen bijeen, maar het waren alleen lichtende kleuren. Hier zou hij niet kunnen binnentreden. Zijn geesteslichaam zou door de kracht van het licht verbranden of in een duizelingwekkende vaart naar de aarde terugkeren. Hier zag hij de gelukzalige Hemel, hier leefden mensenkinderen van de aarde. Allen waren eens op aarde, hadden daar geleefd en waren gestorven. Nu, in zulk een paradijs zag hij aardse wezens terug. „God, o, mijn God, wat moeten de mensen U dankbaar zijn voor zoveel geluk, zoveel schoons, dat zij na het leven op aarde zullen vinden, wanneer zij hier binnentreden!”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.20498.20509)

Eens reïncarneerden zielen uit de zevende sfeer om door het bouwen van de piramide van Gizeh op aarde het stoffelijk, geestelijk en goddelijk ontwakken uit te beelden:

Het zijn allen engelen uit de zevende sfeer, meesters in hun studie. Zij zijn het ook, die het aardse leven in handen hebben en het voor u in de juiste banen leiden. Eens bouwden zij, geïnspireerd door de Goddelijke bewoners van het Al, de piramide, dit ongelooflijke wonder, waarvan de raadsels tot in uw tijd nog niet zijn onthuld en waarin zij niet alleen de komst van Christus vastlegden, maar tevens het stoffelijk, geestelijk en goddelijk ontwaken van de enkeling, de massa en de mensheid voorspelden.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.8377.8379)

Wanneer zij hun taak aan anderen uit hun sfeer overdragen, maken zij zich gereed om de mentale gebieden binnen te treden, waar zij hun geesteslichaam zullen afleggen, om als ziel te reïncarneren op de eerste planeet van de volgende kosmische levensgraad:

Tempels zag hij, als hij nog nooit te voren had waargenomen. De wegen voerden de mens naar het aller, allerhoogste. Hier zag hij het leven, dat zou overgaan om het geesteslichaam af te leggen. De ziel zou haar weg vervolgen en de mentale gebieden binnentreden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.20514.20517)

Meer informatie vindt u in het artikel mentale gebieden.

13. Mentale gebieden

Na de zevende lichtsfeer gaat men over naar de mentale gebieden om te reïncarneren op de volgende planeet.

In de zevende lichtsfeer bereikt men het hoogste bewustzijn van het hiernaamaals dat behoort bij de aarde. Daarna neemt men afscheid van de graad van evolutie die bij de aarde hoort, en die in de boeken van Jozef Rulof de Derde Kosmische Levensgraad genoemd wordt. Men gaat over naar de mentale gebieden, waarin men zich klaarmaakt om als ziel te reïncarneren op de eerste planeet van de Vierde Kosmische Levensgraad.

Dit is opnieuw een stoffelijke planeet, zoals de aarde, maar dan van een ijlere substantie. Hier reïncarneert de ziel weer in een stoffelijk embryo in de moederschoot van een menselijke moeder. Omdat de ziel nu alle kennis en bewustzijn van de aardse evolutie in zich draagt, kan ze op deze nieuwe planeet vanaf het begin in volkomen harmonie blijven met al het leven. Hier komen geen duistere gevoelens meer voor, hier hebben alle mensen elkaar universeel lief. Hier kunnen ze zich eindelijk als lichtend wezen samen met hun tweelingziel ontwikkelen naar de liefde en het bewustzijn van Christus in de Zevende Kosmische Levensgraad.

Bronnen

Afleggen geesteslichaam

Wanneer een meester uit de zevende lichtsfeer zijn taak heeft overgedragen, gaat hij over naar de mentale gebieden.

Een meester nu, die de zevende sfeer heeft bereikt, is in verbinding met de vierde graad. Straks wordt dit wezen, wanneer zijn taak in de zevende sfeer voorbij en volbracht is, door die planeten aangetrokken en daalt het zieleven dus in de mentale gebieden af, wat voor ons de wereld van het onbewuste is.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.12785.12786)

In de mentale gebieden legt hij als ziel zijn geesteslichaam af en keert niet meer terug naar de geestelijke sferen van licht. De ziel vervolgt dan haar evolutionaire weg naar de Vierde Kosmische Levensgraad:

Wanneer de mens daarin overgaat, kunnen zij niet meer naar deze en andere sferen terugkeren. Men gaat daarin over. Het is ook daar, dat zich het geestes- en zielelichaam splitsen en de ziel haar weg vervolgt. De mens heeft zijn geestelijke afstemming bereikt en gaat in andere toestanden over.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10707.10710)

Ruimte voor wedergeboorte

De mentale gebieden zijn te vergelijken met de wereld van het onbewuste waarin de ziel zich klaarmaakt voor de wedergeboorte op aarde:

Daarna komen de mentale gebieden. De mens die daar binnentreedt gaat in die sfeer over. De ziel legt het geesteslichaam af en gaat verder. Het is als het sterven op aarde, het is het onbewuste binnengaan en de ziel zal daar wachten om opnieuw te worden aangetrokken, zoals de mens op aarde wordt geboren.

De Kringloop der Ziel (CY.9833.9836)

Het grote verschil met de wereld van het onbewuste voor de geboorte op aarde is dat de ziel in de mentale gebieden bewust blijft.

(Meneer in de zaal): ‘U hebt het zojuist gehad over de wereld van het onbewuste. Als we nu naar de Vierde Kosmische Graad gaan dan komt men vanuit de zevende sfeer eerst in de mentale gebieden, volgens de boeken.’ Juist. ‘Zijn de mentale gebieden dan gelijkgesteld met de wereld van het onbewuste voor de geboorte op aarde?’

Juist. Kijk, u hebt hier de wereld van het onbewuste. Omdat de hogere graden... U kunt dat lezen in ‘Een Blik in het Hiernamaals’.

U hebt zeven hellen, zeven graden van duisternissen. Het zijn geen hellen, het zijn werelden waar de mens zich, waardoor de mens zich gereedmaakt voor hoger bewustzijn; kent u, u hebt de boeken gelezen.

Nu is, de wereld van het onbewuste is hier, die heeft te maken met de stoffelijke afstemming, met de levenswetten voor de aarde, waartoe gij behoort. Maar we hebben vier, vijf, zes, en de zevende sfeer waarin de mens leeft die zich gereedmaakt voor de mentale gebieden; wéér de wereld van het onbewuste. Maar die wereld is nu niet meer onbewust; wanneer u vanuit de zevende sfeer in die wereld oplost – ik heb u dat verleden

verklaard, ik heb u dat... Was u zondag niet bij mij? – dan blijft u bewust, want u gaat naar het eeuwigdurende goddelijke bewustzijn.

U bent straks niet meer slapende, u hebt geen eten en geen drinken meer nodig, u gaat naar een hogere bewustzijnsgraad voor stof, geest en ziel, uw persoonlijkheid. Dus u blijft eeuwigdurend wakker, eeuwigdurend bewust.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.63.77)

Doordat de ziel het geestelijke bewustzijn van de zevende lichtsfere in zich heeft, kan zij bewust blijven in het volgende embryonale leven:

Zie je, wij zijn al buiten de zevende sfeer, wij lossen aanstonds volkomen op en betreden dan het embryonale leven voor de Vierde Kosmische Graad, de wereld van het onbewuste, die nu niet meer onbewust is, want de mens heeft die werelden overwonnen."

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7608.7608)

De ziel blijft dus niet alleen in de mentale gebieden, maar ook in het daaropvolgende embryonale leven in de moederschoot wakker:

Vanzelfsprekend is, dat u aanstonds ook de geboorte, het evoluerende, wil ik u zeggen en verklaren, in de moeder wakker houdt. Voelt u wel?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.87.88)

Een enkeling kan dit wakker-blijven in de moederschoot reeds op aarde beleven. Zo werd Jeus (Jozef Rulof) door zijn meester Alcar al in de moederschoot wakker gemaakt:

Ik heb u een beeld gegeven over Jeus, Jeus van moeder Crisje, dit instrument waardoor wij spreken; toen hij vier, vijf, de zesde, tussen de zesde en de zevende maand leefde, maakte meester Alcar hem wakker.

U leest bijvoorbeeld in 'De Kringloop der Ziel', in 'Tussen Leven en Dood'... In het Oosten, gaat u maar naar Brits-Indië, gaat u maar naar Tibet; er zijn daar kinderen geweest, zij gingen over op zeventig-, tachtigjarige leeftijd. Een hogepriester, hij zegt: 'Ik kom over die en die tijd terug.'

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.89.92)

Vanuit de mentale gebieden wordt de ziel weer aangetrokken door een moeder en een vader op de volgende planeet:

De mens nu, mijn broeders – komt er tot mij – die de zevende sfeer heeft bereikt, dus vanuit ons astrale geestelijke leven deze wetten aanvoelt, betreedt eerst de mentale gebieden, zinkt terug tot het embryonale bestaan voor de wedergeboorte en wordt ook voor deze ruimte door het vader- en moederschap aangetrokken.’

Lezingen Deel 3 (L3.8969.8969)

De mentale gebieden zijn voor de meesters een ruimte voor de wedergeboorte:

Dit Universum schiep dus de zeven overgangsstadia, maar is in verbinding met de geestelijke Astrale wereld van de zevende sfeer aan Gene Zijde, de mentale gebieden, zoals wij de ruimte voor deze wedergeboorte noemen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8077.8077)

De mentale gebieden behoren al tot de Vierde Kosmische Levensgraad:

Hierna wachten u de mentale gebieden. Deze behoren tot de vierde kosmische en stoffelijke graad, waar wij opnieuw door het leven van God, als mens, worden aangetrokken.

Geestelijke Gaven (SP.247.248)

Vierde Kosmische Levensgraad

In de Vierde Kosmische Levensgraad is de stof veel ijler dan op aarde:

Hoe hoger wij aan Gene Zijde, dus in onze eigen geestelijke wereld kwamen, des te bewuster werd ons denken en voelen voor vader- en moederschap en de verdichtings- en uitdijingswetten. Wij kunnen dus zeggen en aanvaarden, dat de zevende sfeer voor ons leven niet bewuster kan zijn dan de Vierde Kosmische Levensgraad aan bewustwording bezit. Maar met dat verschil, mijn broeders, dat wij hier opnieuw een stoffelijke ruimte betreden. Voor ons leven zijn dus de sferen geestelijk bewust, voor deze ruimte stoffelijk bewust, zodat wij opnieuw door de wedergeboorte een Goddelijke wereld mogen overwinnen en ons, door het vader- en moederschap deze oneindigheid eigen kunnen maken.

Heeft de ziel als mens dus de zevende sfeer aan Gene Zijde bereikt, dan maakt zij zich gereed om de Vierde Kosmische Levensgraad te betreden en aanvaardt opnieuw het "Embryonale" bestaan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8079.8083)

14. Hemel

Een hemel is een lichtsfeer in het hiernamaals die opgebouwd wordt door het uitstralende licht van haar bewoners.

In de boeken van Jozef Rulof wordt het woord hemel gebruikt om aan te sluiten bij het aardse woordgebruik. Het woord hemel betekent dan een sfeer van licht in het hiernamaals, een geestelijke wereld waarin de mens voortleeft die een universele liefde voelt voor al het leven.

Meer informatie hierover vindt u in het artikel lichtsferen.

Bronnen

Uw aardse einde is gekomen, de dood roept u, uw ziel verlaat het lichaam en het stoffelijke leven en treedt de astrale wereld binnen. U staat nu voor een van de hellen of lichtende sferen, de hemelen. Is er licht of is er duisternis in u?

Geestelijke Gaven (SP.224.226)

15. Gene Zijde

Gene Zijde is een oudere benaming voor het bewuste geestelijke voortleven na het graf.

In de boeken van Jozef Rulof wordt 'Gene Zijde' ook persoonlijker gebruikt dan 'het hiernamaals', zoals in 'Gene Zijde spreekt tot u'. Hiermee wordt dan de mens bedoeld die op aarde is gestorven en als een bewuste geestelijke persoonlijkheid verder leeft aan gene zijde van het graf.

Bronnen

Wij komen je zeggen, dat er geen dood is, maar dat de zogenaamde doden leven. Zij leven voort in eeuwigheid, aan gene zijde van het graf.
Een Blik in het Hiernamaals (VI.360.361)

Wanneer we het woord Gene Zijde uitspreken, dan schrikt de maatschappij reeds, dan staat men voor occultisme, dan staat men voor de mystiek en men weet het niet. En de mens is een mystiek, ruimtelijk wezen, want u bent ziel, u bent geest, u hebt een persoonlijkheid en hoe die persoonlijkheid is, dat zien we aanstonds.
Lezingen Deel 2 (L2.4531.4532)

Gene Zijde spreekt tot u, maar eens leefden wij allen op Aarde.
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.10316.10316)

De biografie van Jozef Rulof wordt door de schrijver ervan afgesloten met:

Tot straks aan Gene Zijde! Uw meester Zelanus.
Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.11845.11846)

16. Kindersferen

In de kindersferen groeien jonggestorven kinderen op naar de universele liefde.

Rust en geluk

De kindersferen zijn geestelijke werelden van rust en geluk voor de kinderen die vroeg op aarde overgaan. In het boek 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt Jozef Rulof een blik gegund in deze wondermooie sferen. Hij ziet hoe de kinderen spelen in een hemelse natuur met volop prachtige bloemen.

Ze worden door geestelijke moeders begeleid in hun groei naar universele liefde. Deze moeders verklaren de kinderen de geestelijke toestand waarin ze leven. Sommige kinderen worden ook naar de aarde gebracht om er met aardse kinderen te spelen. Zo speelde Jozef Rulof in zijn kindertijd met geestelijke kinderen, zoals beschreven in zijn biografie 'Jesus van Moeder Crisje Deel 1'.

Weerzien door afstemming

Wanneer de aardse ouders sterven, kunnen ze hun overleden kinderen in het hiernamaals terugzien als ze zich leren afstemmen op de reine liefde waarin deze geestelijke kinderen leven. Voor die opdracht stond ook Jozef Rulof toen hij tijdens een uittreding uit zijn lichaam de mogelijkheid kreeg om zijn doodgeboren meisje Gommel terug te zien in de kindersferen.

Om Gommel te kunnen naderen, moest hij alle aardse gedachten loslaten. Aardse gedachten zijn stoffelijk en zouden de geestelijke ijlheid van het geestelijke kind belasten. Als hij op het moment van hun weerzien droefheid zou voelen dat Gommel niet meer bij hun op aarde leefde, zou die droefheid het geestelijke kind bezwaren. De kinderen in de kindersferen worden echter ver gehouden van zware gevoelens, zodat zij in een ongestoorde rust kunnen opgroeien.

Omdat Jozef de onbaatzuchtige liefde kon voelen waarin Gommel leefde, de universele liefde voor al het leven, kon hij zijn kind in zijn geestelijke armen sluiten. Hierdoor kon hij zijn vrouw de boodschap brengen dat hun dochter in een hemels geluk voortleeft, en dat zijn vrouw hun kindje kon terugzien als ook zij zich in liefde wist af te stemmen.

Zij moest zich dan wel realiseren dat Gommel in de kindersferen sneller opgroeit dan een kind op aarde. In de sferen worden de kinderen niet meer gehinderd door aardse ziekten of remmingen. Gommel was volgens aardse

tijd een jaar geleden overgegaan, maar Jozef zag dat zij in de geest reeds groter was dan een kind van die leeftijd. Zijn vrouw zal zich later dus moeten instellen op een volwassen geestelijke persoonlijkheid, een 'zuster in de geest'.

Bronnen

Sferen van rust en geluk

Door zijn gave van uittrekking kon André (Jozef Rulof) een bezoek brengen aan de kindersferen in het hiernamaals. Deze geestelijke kindersferen weerspiegelen de innerlijke toestand van het kind:

André zag een wonderschoon land. Waar hij tot nu was geweest had hij zo iets schoons nog niet waargenomen. De natuur was goddelijk te noemen. Geen woorden zou hij kunnen vinden om het uit te beelden. Welk een rust heerste er. De hemel lag in een zilverachtig waas gehuld, waarin zich de natuur weerspiegelde. Alles weerkaatste in het zilverachtige uitspansel. Het was een machtig beeld voor een aards mens. Het was niets dan geluk voor hem. Hoe zouden de nog hogere sferen zijn, wanneer het hier reeds een paradijs was. Goddelijk was alles. De kleinen leefden in hemelse schoonheid. Rondom bloemen, omgeven door jong leven, dat de natuur in volle pracht ten toon spreidde. Het was een symfonie van kleuren. Niets dan leven, in alles lag hun geluk.

Rondom stonden rustbanken, door bloemen omringd, waar de kleinen konden vertoeven. Heel in de verte waren zij, met hun (geestelijke) moeders. Overal zag hij hen wandelen en in alles lag het geluk, de innerlijke toestand van het wezen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.10763.10780)

Geen koningskind kan op aarde een dergelijk geluk beleven:

Hij kon zichzelf niet geloven, daar waren de kinderen van de aarde. O, als een bedroefde moeder hier maar een ogenblik zou mogen vertoeven, zou zij haar verdriet vergeten. Prachtige tempels zag hij, uit sneeuw wit marmer opgetrokken. Zij leefden hier als koningskinderen. Tevens voelde hij, dat geen koningskind van de aarde dit geluk zou bezitten. Het geluk op aarde was hiermee niet te vergelijken.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.10782.10787)

De geestelijke kinderen worden hier opgevoed door liefdegeesten:

Alle kleinen worden naar deze sfeer gebracht en worden opgevoed door liefdegeesten, die de ware moederliefde bezitten. Het zou voor andere wezens niet mogelijk zijn de kleinen te verzorgen, hetgeen je duidelijk zal zijn wanneer wij daar aankomen. Voor hun rust wordt gezorgd.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10714.10716)

Dat verzorgen is alleen het verklaren van de geestelijke wetten waarin het kind leeft:

En wat is dat verzorgen? Dat is alleen maar praten, de wetten verklaren, zoals u het nu beleeft.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.9762.9763)

Die liefdegeesten kunnen de geestelijke kinderen ook naar de aarde brengen om er met aardse kinderen te spelen. Zo speelde Jozef Rulof als kind reeds met geestelijke kinderen. Zijn moeder Crisje zag haar kind Jeus (Jozef) dan pret hebben voor tien kinderen:

Jeus ziet lichtende ballonnetjes en kinderen die met hem spelen. Ook die kinderen zijn onzichtbaar voor Crisje. Maar je moet het horen en zien, denkt ze, het is hemels. Jeus lachte dan en had pret voor tien.

Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (J1.4803.4806)

Weerzien niet vanzelfsprekend

André hoort van zijn geestelijke leider Alcar waarom men niet zomaar de kindersferen kan binnentreden:

„Kunnen wij niet dichterbij komen, Alcar? Misschien kan ik hen dan beter zien.”

„Nee, André, het is niet mogelijk. We mogen hen niet naderen, wij zouden hun rust verstoren.”

André begreep. Waarom was hij niet tevreden? Alcar zou zich natuurlijk kunnen verbinden, maar deed het niet voor hem. Nog was hij zover niet om zich één te kunnen maken. Doch het stemde hem gelukkig, dat hem werd gegund een blik te slaan in deze zo schone sfeer.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10788.10796)

De ouders zullen zich moeten afstemmen op hun kind:

„Blijft het contact tussen moeder en kind bestaan?”

„Ook dat heb ik je reeds duidelijk gemaakt en bevestigd. Deze verbinding blijft, omdat de ouders deze verbinding zelf wilden, zelf tot stand hebben gebracht. Doch op hen rust de grote taak, om zich op hun kind af te stemmen, willen zij bij aankomst hier verbonden zijn.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10748.10751)

Als het kind naar een kindersfeer gaat die boven de derde lichtsfeer ligt, kan de aardse ouder zich hier niet op afstemmen, omdat het hoogste wat een volwassen mens op aarde kan binnentreden de derde lichtsfeer is:

„Een moeder, Alcar, zoals u mij op aarde reeds duidelijk maakte, leeft niet samen met haar kind, wanneer zij samen overgaan, maar geldt dit voor iedereen?”

„Helaas ja, voor elk wezen. De moeder, die vanaf de aarde in de derde sfeer binnentreedt, zal spoedig haar kleine zien. Doch één zijn, neen, dat is niet mogelijk. Men zal dit op aarde niet aanvaarden, doch het is de waarheid. Ik zal het je nog duidelijker maken.

De moeder treedt binnen waarop zij afstemming vindt. Dit is duidelijk, nietwaar? Wij weten, dat geen leven vanaf de aarde in de eerste geestelijke sfeer, dat de vierde sfeer is, kan binnentreden. Nu komt de moeder met haar kind over. Het geestelijke wezen treedt hier binnen, de moeder daar, waarop zij afstemming vindt. Dus zij leeft onder deze toestand, maar mag, wanneer zij zover is gekomen, haar kleine bezoeken. Vergeet niet, dat vele moeders het dierlijke hebben overschreden. Zij dragen een jong leven en weten niet eens wie de vader is van het kind. Zo zijn er duizend andere verschillende toestanden, waarin de moeder grofstoffelijk is en geen geestelijke sfeer kan bezoeken. Is zo'n kind, vraag ik je, in liefde geboren? Was alles liefde? Stemde de moeder af op het kind?

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10905.10922)

André (Jozef Rulof) bevond zich in een soortgelijke situatie toen zijn eigen doodgeboren kind Gommel naar de kindersferen ging. Tijdens zijn uittreiding kon hij zijn kind wel zien, maar niet naar haar toe gaan:

Toch had hij het kind reeds gezien toen het pas vier maanden over was.

Maar hij had het niet dicht mogen naderen; op verre afstand mocht hij waarnemen. Haar geestelijke rust mocht hij niet storen. Het was wel indrukwekkend geweest, wat hij had mogen zien. Honderden kleine kindertjes – het waren allen engelen – waren daar bijeen. Zij waren door een blauw waas omhuld en duidelijk had hij de geestelijke lichaampjes kunnen onderscheiden. In een groot, uit sneeuw wit marmer opgetrokken gebouw leefden de kleinen en werden door liefdegeesten verzorgd, engelen, die de reine zuivere moederliefde voelden. Alcar had hem zijn kind getoond, maar ook hij voelde reeds op enige afstand, dat zij het was; een liefdeband trok hem tot haar. Toch moest hij tien meter van haar af blijven staan; dichter mocht hij haar niet naderen. Maar hoe gelukkig was hij geweest, te zien, dat zijn kind leefde en opgroeide. Ook mocht hij niet lang in de kindersfeer vertoeven; spoedig waren zij naar de aarde teruggekeerd.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.18518.18528)

Nadat hij zich meer liefde had eigen gemaakt, kon hij op een latere uit-treding de kindersfeer van zijn dochter wel binnentreden, geholpen door zijn geestelijke leider Alcar:

Zij traden de kindersfeer binnen; er heerste een rust zo intens, zo hemels, als hij nog nooit had gevoeld. Overal liefde en bloemen in fantastische kleuren; vlekkeloos wit waren de gebouwen en tempels, waar de kleinen leefden. Hoe zou zij er na dat éne jaar uitzien? Onder duizenden zou hij haar herkennen. De liefde, de geestelijke band was de eeuwige verbinding met dit jonge leven. Van verre zag hij de kleinen, die in de natuur speelden. André voelde zich stil worden nu het grote ogenblik zou komen. Een ongekende rust kwam er in hem. Waar was zijn kleine meid? Hoe zag zij eruit? Vele gedachten vlogen door zijn hoofd. Zou hij haar in zijn armen mogen houden? De vorige maal, dat hij met Alcar hier was geweest, was dit niet mogelijk. Op verre afstand had hij haar mogen zien, een blauw-achtig waas hield haar voor zijn ogen verborgen. Het was bijna niet te geloven; zou hij een geestelijk wezen in zijn armen mogen houden? Was het niet te overweldigend voor hem? Zou het niet te veel geluk betekenen? Op enige afstand van hem vandaan, wandelden vele pleegmoeders met hun kleinen. Zij waren als lichtende zonnen, allen straalden liefde, niets dan liefde uit. Al deze kinderen wisten van een aards leven niets af; later zouden zij het eerst weten, daar ook zij elke verbinding voelden. Zij wandelden door een prachtige laan, door sferenbloemen omringd en dit alles was voor het leven, dat hier bestond. Schoon was de natuur, de vogels zongen hun heerlijke reine liederen. Bloemen geurden, licht straalde uit

alles. Hemels was het. Ginds zag hij de kleinen, die de leeftijd van drie jaren hadden bereikt. Later zouden zij naar andere sferen gaan om ééns de bestaanssfeer, waarop zij afstemming hadden, binnen te treden. Dan vervolgden zij hun weg naar hogere gebieden, waar hun nog meer geluk wachtte. Links en rechts van André stelden prachtige beeldhouwwerken sprookjes voor, waardoor de kleinen zouden leren. Hierdoor zouden zij het leven leren kennen. Zij leerden geen taal zoals op aarde; hier gingen zij direct in het leven over. Hun liefde was hun wijsheid; zij konden zich met alles verbinden, zij gingen daarin over. Hun gevoel was hun wetenschap; reksommetjes behoefden zij hier niet te leren. Hier leerde men hen om de Schepper van dit alles lief te hebben. Schoonheid zouden zij waarderen, liefde voelen voor alles wat leefde, om die aan anderen te geven, waardoor zij zich op God afstemden. Geen donkere wolken zouden hun geluk verduisteren. Hier was rust, geestelijk geluk, dat geen wezen zou kunnen verstoren. De poorten van dit paradijs zouden gesloten blijven voor hen, die deze afstemming niet innerlijk droegen. Hier was het een heilig land; daarin leefde zij en mocht hij vertoeven, omdat hij door zijn leider werd geholpen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.19463.19500)

Meester Alcar leert André dat de ouders op aarde hun overleden kinderen eens als broeders en zusters zullen terugzien:

Prachtige parken, sneeuwwitte tempels van marmer en andere steen opgetrokken, waren rondom. Als zilver zo wit stroomden door dit heilige land verscheidene beekjes, waarvan de oevers door bloemen links en rechts versierd waren en waarin vogels zwommen. Het was een heerlijke pracht. Hier leefde de mens, de jonge mens; vanaf de aarde waren zij naar hier gekomen. Toch wilden moeders hun kleinen niet afstaan, omdat zij het kind als hun persoonlijk bezit wilden behouden. Maar wie „wist”, zou het leed gemakkelijker kunnen dragen en alles in Gods veilige handen neerleggen. Hier leefden duizenden kinderen van de aarde, alle nationaliteiten waren hier bijeen. Hier leefden koningskinderen en ook de armsten der aarde. Hier werd geen onderscheid gemaakt, noch gevoeld. Hier waren allen één; zij leefden in geluk, kenden geen afgunst of jaloezie, zoals op aarde de kinderen voelden. Groot was alles. Als de moeders op aarde even mochten zien, hoe hun kleinen werden verzorgd, zouden zij alles kunnen overgeven. Wanneer zij zouden aanvaarden, betekende dit voor hun gehele leven op aarde geluk; dan was het leed te dragen, dat God hun had opgelegd. God nam het jonge leven tot zich en gaf het deze verzorging. Maar de mens wilde zo heel anders. De mens

wilde bezitten en dit was de weg niet, was de wijsheid en waarheid niet, was de bedoeling niet van God; de mens moest en zou leven in overgave en zich aan Gods heilige leiding toevertrouwen. De mens vergat en wil niet aanvaarden, dat eens hun kinderen hun broeders en zusters zouden zijn; ja, dat de moederliefde in deze hogere liefde zou oplossen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19501.19517)

Van aardse naar geestelijke liefde is een grote stap:

Maar dat wilde de mens niet, men kende op aarde alleen aardse liefde; van geestelijke liefde wilde men niet weten en daarom begrepen zij niets van al dit heilige. Hun gevoelens waren op de stof ingesteld. Nu hij zag en wist, dat zó voor zijn kind werd gezorgd, zou hij het op aarde niet willen bezitten. Hij kon haar dit geluk niet geven. Dit zou zijn haar het geluk ontnemen. Hij was de aardse vader, God was de Vader in het eeuwige leven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19518.19523)

In de kindersferen ontmoet André een geestelijke moeder:

Zij kwamen nu bij een groot gebouw, van sneeuwwit marmer en in krachtige stijl opgetrokken. Het gebouw was een kunstwerk op zichzelf en daarin leefden nu de kleinen. Hij durfde het bijna niet te naderen. Hoe straalde het, in alles lag het geluk, dat de kleinen innerlijk droegen en dat hun afstemming was. Waar hij ook zag, overal ontdekte hij prachtige tempels. Was er nog hogere kunst denkbaar? Dit was voor hem het volmaaktste, dat de mens tot stand zou kunnen brengen. Het gebouw stond op een plateau en er omheen liep een terras; verder waren om het gehele gebouw bloemen en vruchtbomen aangebracht, alles voor versiering en tot steun van de mensheid en dus om tevens haar geluk te verhogen. Op het bordes zag hij een stralende geest, die hen blijkbaar opwachtte. Was men ook hier van zijn komst verwittigd? In de derde sfeer had hij iets dergelijks gevoeld. In een prachtig gewaad van licht was het wezen gekleed. Hij durfde er niet naar te kijken, zo straalde het en hij was bevreesd, dat hij door zijn blik de schitterende stralen zou storen. De geest glimlachte van verre naar zijn leider. O, welk een schoonheid, wie was zij?

Alcar naderde het wezen en André zag, dat zijn leider voor het wezen neerknielde. „Broeder Alcar,” hoorde hij haar zeggen, „God zij met u.”

Alcar was overal bekend in deze oneindige ruimte. Ook André knielde neer en wachtte af, wat zou geschieden. Alcar voerde met de Engel een gesprek, waar hij niets van wilde horen. Hij dacht aan God en vroeg om kracht voor dit heilige gebeuren. Plotseling hoorde hij iets ruisen en op hem af komen. Een zachte hemelse stem zei tot hem: „Sta op, André en zie mij aan.”

André keek omhoog, twee stralende ogen zagen hem aan, een liefde kwam in hem als hij nog niet had gevoeld. Waar leefde dit wezen, dacht hij, was het God zelf? De geest glimlachte; André voelde, dat zij zijn gedachten had overgenomen.

„André,” sprak zij, „van de aarde in een hemelrijk, om uw kind te bezoeken?”

Wist men dan hier, waarvoor hij kwam?

Dadelijk zei het wezen tot hem: „Zouden wij niet weten voor wie u komt?” Zij keek van hem naar zijn leider en die blik begreep hij. Hij was het, zijn Alcar, die voor alles had gezorgd. André zou zijn kind zien.

„Zij leeft, André, zij is schoon en gelukkig; zij zal nog gelukkiger zijn, wanneer zij haar vader zal ontmoeten.”

André beefde.

„Sterk zijn, André, zo zult gij uw kind straks niet kunnen naderen.”
Een Blik in het Hiernamaals (VI.19524.19558)

André krijgt te horen dat zijn sferenkind niets van zijn aards leven mag voelen:

Hij keek naar het schone wezen en een diepe rust daalde in hem neer.

„Ga in de natuur, André en tracht u met het leven te verbinden. Straks zullen wij u komen halen om u tot uw kind te geleiden. God zal u toestaan om uw kind te naderen, wanneer gij u op haar toestand wilt afstemmen. Zo aanstonds zal u dit geluk worden gegeven. Stem u op het leven af; wij zullen u daarbij helpen. Dus kalm en gelukkig zijn, André! Bid tot God, dat hij u mag verbinden en afstemmen. Niets mag het wezen van uw aards leven voelen. Niets van uw innerlijk op haar overgaan,

omdat zij de aarde niet heeft gekend. U weet, dat deze sfeer niet uw bezit is en dat u zich daarop zult moeten afstemmen. Vraag God, André, om steun, Hij alleen kan u helpen, u die kracht geven om met haar te worden verbonden. Ga, mijn zoon. Te midden van al deze schoonheid is het mogelijk u te verbinden. Roep ons wanneer ge voelt, dat gij zijt verbonden. Eén zijn met alles betekent het leven in liefde te naderen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19559.19574)

Nu begreep André waarom Alcar gezegd had dat het ‘mogelijk’ was dat hij zijn kind zou terugzien:

André was alleen, Alcar en de sferenengel waren heengegaan. Zijn hart schreide, dikke tranen vloeiden over zijn wangen, diep had het hem ontroerd. Straks zou hij zijn kind zien, wanneer het voor hem mogelijk was zich te verbinden. Hier kon hij maar zo niet binnenvallen en nu begreep hij, waarom zijn leider zei, dat ook dit „mogelijk” was. Thans voelde hij de mogelijkheid van dit grote gebeuren. O, hij wilde zijn kind zien; niet spoedig zou hij hier weer terugkeren. Hij moest zich voorbereiden om tot zijn eigen kind te worden toegelaten.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19575.19581)

Ook zijn vrouw Anna zou straks voor deze opdracht staan:

Ook zij, de moeder van zijn kind, zou straks, wanneer zij op aarde zou overgaan, eenzelfde toestand beleven. Niet alleen zij, doch vele andere moeders zouden zich moeten afstemmen, wilden zij hun kinderen terugzien. Voorbereiden moest hij zich; daaraan had hij niet gedacht, dat was niet in hem opgekomen. Niemand, die dit leven niet kende, zou daaraan denken. Men liet hem alleen om zich geheel te kunnen verbinden; hij moest tot zichzelf komen en daarin wilde hem niemand storen. Integendeel, men wilde hem helpen, omdat men hier wist, dat zijn krachten ervoor ontoereikend waren. Hij moest zich afstemmen, op wat? Diep en lang dacht hij na. Afstemmen op zijn kind, op een ander leven? Hij moest trachten God te naderen in eenvoud en deemoed voor een leven, dat een hogere afstemming bezat. Was het niet liefde, reine liefde, die hij moest bezitten?

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19582.19592)

André heeft eerst te bedenken dat zijn kind zijn bezit niet is. Hij voelt dat zijn gevoelsleven zijn enig bezit is wat hij na het aardse leven meeneemt:

Hij leerde hierdoor weer andere geestelijke wetten kennen. De mens op aarde wilde deze wetten niet aanvaarden. Toch moest het; hij zou zijn kind niet zien, voordat hij zijn hoofd had leren buigen om haar in deemoed te naderen en liefde te voelen voor alle leven. Zijn bezit leefde hier in deze schoonheid. Was dit kind zijn bezit? Hij was de vader, ja, een aards vader; een hemelse Vader liet hem andere geestelijke wetten kennen. Hoe innig lief had hij zijn kind, hoeveel hield hij van zijn klein geestelijk wezen. Hij was slechts de verbinding, die hem met dit wezen verbond. In het visioen was het hem duidelijk genoeg getoond, dit gold voor iedereen, voor alle vaders en moeders van de aarde. Eerst nu begreep hij wat vader- en moeder-zijn op aarde betekende. Waardoor werd de wereld, de planeet aarde in stand gehouden? Door de vader en de moeder. Wie legde het intellect in het wezen? God, God alleen. Daarom was het leven God, en kon en mocht de mens niet denken, dat het zijn bezit was. De mens had geen bezit, het enige bezit, dat de mens had, was zijn innerlijke toestand. De liefde voor al het leven, daarvan waren zij op aarde nog ver verwijderd. Het zou nog wel honderden jaren duren, voordat de mens zou leven naar deze wetenschap. Dan zou hij zijn weg vervolgen, zoals Alcar het hem toonde, leerde en duidelijk maakte. Die weg was de weg van het eeuwige leven, de weg omhoog. Eisen deed de mens op aarde. Onwetend was hij. Men kende het leven niet waarin men leefde, men leerde het op deze wijze niet kennen, zoals toch de bedoeling was, want daarvoor was men op aarde. Door een kind te ontvangen kon de moeder ontwaken. Maar velen beleefden het stoffelijk; het geestelijke van alles werd niet aanvoeld. Nu eerst, nu hij in deze toestand verkeerde, begreep hij datgene, wat zijn leider hem had duidelijk gemaakt omtrent het grote probleem, dat een moeder op aarde, door een kind te baren, kon ontwaken. Hoe velen ontwaakten op aarde door dit heilig gebeuren, in deze afstemming? Eén op het miljoen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19593.19620)

Alleen de liefde voor al het leven opent de poorten van de kindersferen:

Eerst hier zou de moeder ontwaken, maar dan was het te laat. Het machtige proces werd niet begrepen. Hoe groot was dit ogenblik voor hem, hoe machtig het bezit van een kind. Hij zag vele moeders van de aarde hier aankomen, die allen dachten, dat zij zomaar hun geliefden zouden zien. Op aarde hoorde hij zo heel vaak, dat, wanneer zij overgingen, hun kinderen op hen stonden te wachten. O, de teleurstelling, wanneer zij hier zouden binnentreden, zou groot zijn. Van hen werd verlangd, wat men thans van hem verlangde, maar velen hadden daar een geheel aards

leven voor nodig, omdat zij zich tijdens dat leven hadden vergeten. Hij zag hun bedroefde gezichten; hun pijnen waren verschrikkelijk, niet met aardse te vergelijken. Wat zij hier voelden was zielesmart. Hun zielen scheurden vaneen, omdat zij moesten wachten, steeds maar wachten en zich voor anderen geven, wat zij op aarde hadden vergeten of niet wilden doen. Voor hen bleef dit paradijs gesloten. Zij moesten leren zichzelf weg te cijferen en dat ging maar niet zo ineens. In de geest konden geen stukken worden overgeslagen. Naar ziel en lichaam waren zij gebroken. Hij verheugde zich, dat hij in staat werd gesteld, om het hen mee te delen. O, moeders van de aarde, het liefste, wat u op aarde hebt verloren, leeft hier aan deze zijde in het leven na de aardse dood. Moeders op aarde, zie wat men van mij verlangt, zie wat ik moet doen om mijn kind terug te zien! Ik moet mij met haar verbinden, mij op haar innerlijke toestand afstemmen, wil ik haar terugzien. Mijn kind heeft op aarde de zon niet zien opgaan en velen met haar niet; zij allen leven echter hier, in dit paradijs. Ik mag haar, zoals ik mij thans voel, niet naderen. Moeders, voelt ge wat u te wachten staat? Voelt ge, dat ook gij u zult moeten afstemmen op uw kleinen, wilt gij hen terugzien? Als u daar eenmaal sterft en hier binnentreedt, zult ook gij deze wetten leren kennen. Moeders, God maakt en kent geen onderscheid. Verbind u met het leven dat om en met u leeft, geef liefde en ontwikkel uw innerlijk lichaam. Hier knielt men neer voor de hogere liefde en wanneer u dat niet kunt, zult u moeten wachten en het in andere sferen moeten leren. Eerder zult ge niet worden toegelaten bij allen, die u lief zijn. Geen wetenschap van de aarde zal u kunnen helpen; hier is liefde voor nodig. Afstemming op het wezen, dat uw vader- en moederliefde voelt en uw afstemming kent. Geen wezen van de aarde, dat geen liefde voor al het leven in zich voelt, zal zijn eigen bezit terugzien.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19621.19650)

André voelt dat hij in liefde met al het leven één moet worden:

André wandelde tussen bloemen, in onnoembare kleuren en trachtte zich met het leven te verbinden. Hij moest en wilde verbinding ontvangen; alles wilde hij daarvoor doen. Hoe schoon was het in deze sfeer! Geluk stroomde zijn ziel binnen. Diep voelde hij thans het leven aan, waarmee hij één wilde zijn om tot dat geesteskind te worden toegelaten. Hij voelde zich kalm en rustig worden. Het leven nam ook hem op; God daalde in zijn ziel neer. Hij voelde zich met de natuur één worden. Alles sprak tot hem en de natuur vertelde hem schone gedichten. Met de bloemen, waarmee hij eens op aarde had gesproken, was hij thans één.

Zij vertelden hem iets en ook het gezang van de vogels verstond hij. Het zei hem alles, hij was één met hen, met al het leven. Nu kon hij het leven in planten en bloemen volgen. Het beekje, dat hem daar voorbij stroomde, zei hem, wat het had beleefd en dat het vrolijk zijn weg vervolgde. Het stroomde, maar het zong tegelijk; het was het lied van de sferen. De vogels zeiden hem wat hun leven betekende, en daarin zag hij God. God leefde in alles! Hoe anders zag en voelde hij thans het leven dan op aarde. Daar liep men het leven voorbij, men stond erop te stampen, men scheurde het vaneen zonder het te willen, zómaar, in gedachten. Afgrijpselijke gedachten werden op de mens, die zich van niets bewust was, afgestuurd. Pijlen werden afgezonden, men zag daar niet, dat de innerlijke gedachten, de niet uitgesprokene, het leven diep troffen, wat men toch op zijn levensfilm aan deze zijde zou terugzien. Niets ging verloren. Hij bad vurig, lang en intens om verbonden te mogen worden. In hem werd het steeds rustiger; een hemelse stilte stroomde hem binnen.

„O, God, verbind mij met mijn kind, laat mij in het leven afdalen, ik zal Uw leven in eenvoud en deemoed naderen. Vader, als U mij ooit wilt verhoren, doe het dan nu. Als U mij ooit wilt gelukkig maken, doe het dan nu, grote, heilige Vader. Ik zal als een kind zijn en gelukkig met Uw wijsheid; dat Uw liefde in mij kome. Vader, laat mij naar de aarde terugkeren met deze wijsheid, waardoor ik vele moeders, zo ook de moeder van dit wezen, zal mogen overtuigen, hoe zij aan deze zijde hun geliefden kunnen ontmoeten. Vader, geef mij de kracht, mijn kind te mogen zien. Laat mij de moeders op aarde troosten en steunen, laat het mij voor hen beleven. Leg in mij die heilige kracht, verbind mij met mijn kind. Verhoor mijn gebed, Amen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19651.19683)

André beseft dat hij in gevoel dezelfde sfeer moet aannemen als waarin zijn kind leeft. Dit kan hij alleen met hulp van hogere krachten:

Nog stiller was het in hem geworden dan het zoëven reeds was. Een zuiver geluk stroomde in hem; steeds dieper voelde hij zich in het leven wegzinken. Hoe ver was hij nu in zijn gevoel van de aarde verwijderd! Men hielp hem, want het was niet mogelijk om alleen dit geluk te doorvoelen. Krachten van hogere wezens brachten hem in deze toestand. Rein waren zijn gedachten; in niets werd hij belemmerd. Ook hij was een sferenkind; éénzelfde gevoel lag nu in hem. Hij voelde liefde, reine en zuivere liefde voor het leven, dat in alles was neergelegd. Er waren geen andere gedachten in hem dan deze, dat het schone, het heilige, de liefde

alleen geluk was, dat hem overweldigde. Hij kon zijn geluk met geen aardse geluk vergelijken, niet in woorden uitbeelden. Wat was groot geluk daar in vergelijking met zijn gevoel? Dit was machtig, dit was het licht, het gouden licht van de sferen, waarin zijn kind leefde. Hoelang hij daar had gebeden, wist hij niet, doch plotseling voelde hij andere krachten en toen hij in de richting keek, vanwaar zij kwamen, zag hij zijn leider tot hem komen. Alcar kwam hem halen. „Kom, mijn jongen, je gebed is verhoord. We mogen binnentreden. God verhoorde niet alleen je gebed, maar heeft je met je kind verbonden. Je mag thans je kind zien. Je wil, om in eenvoud en deemoed te naderen, bracht je in deze afstemming. Zij wacht ons, André. Kom, volg mij.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19684.19704)

En dan komt het grote ogenblik dat hij zijn Gommel in zijn armen mag sluiten:

André volgde zijn leider naar het prachtige gebouw. Wat was hij ver afgedwaald. Van verre zag hij het prachtige gebouw; spoedig echter waren zij daar en traden binnen. Vele zalen gingen zij door en kwamen in een grote ruimte. Hij zag veel kinderen bijeen en in prachtige gewaden waren de kleinen gekleed. Allen straalden als zonnen, duizenden kinderen zouden hier tezamen kunnen leven. In een hal, waar vele wezens bijeen waren, zag hij het schone wezen, dat hem had toegesproken. Zij nam een schoon engelenkind op haar armen en verwijderde zich van alle anderen. Zijn leider en hij volgden haar op de voet; verschillende andere zalen gingen zij door, totdat zij plotseling naar buiten, in de natuur ging. Ook dit gebouw was open, naar alle kanten kon hij uitzien. Buiten gekomen, in een soort prieel, omgeven van bloemen en groen, van vogelen en ander leven, trad zij binnen. Was het zijn kind, dat zij droeg? Hij hoorde een zacht hemels stemmetje, wat zijn hart sneller deed kloppen. Zijn kind leefde, was opgegroeid en was schoon. Hij hoorde haar lachen, het was niet te geloven. Zijn leider trad binnen en na een ogenblik kwam Alcar hem halen. André trad het prieel binnen. Hoe voelde hij zich, hij durfde niet te denken. Naast hem stond Alcar; daar voor hem zat een engelachtig wezen, in haar armen droeg zij een kind en dat kind was zijn Gommel. Gommel, dacht hij, ik ... ben hier ... je vader ... Versuft van geluk, machteloos, omdat een hemels wezen hem aanzag, stond hij daar en het was, alsof hij zelf nog niet was geboren. Een hemelse stilte voelde hij in zich opkomen. Twee ogen zagen hem aan en hij dacht God te zien.

„Lydia,” hoorde hij zeggen, „Lydia waakt en zorgt voor je kind, André.”

Hij durfde de hoge geest niet aan te zien, maar zij sprak als een moeder tot hem, waardoor hij zich voelde herleven.

„Kom bij mij, André, je kind verwacht je, neem haar van mij over.”

Van dankbaarheid vervuld, in liefde één, naderde hij het wezen, nam zijn kind van haar over en sloot het in zijn armen. Het grote ogenblik was gekomen. De geest ging heen, zijn geestekind lag aan zijn borst.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19705.19733)

In de kindersferen gaat de ontwikkeling sneller dan op aarde:

Naast hem zat Alcar, vogelen waren om hem heen, sferenbloemen versierden de omgeving, hij was in Gods paradijs opgenomen. Schoon en lief was zijn kind, dat hij op aarde niet had mogen vasthouden. Hij drukte haar tegen zich aan, zij lachte en praatte en was wijs en voelde, dat zij één waren. Een geestekind rustte in zijn armen. O God, hoe moet ik u danken! Zij legde haar zwart glanzend engelenhoofdje tegen hem aan en lachte tegen Alcar. Het was, als kende zij hem sinds jaren. Dan weer kwam zij overeind, lachte hem toe en streelde hem met haar geestelijke handjes, wat hem een ontzettende kracht kostte om zich te kunnen beheersen. Hij mocht niet terugzinken in zijn vorige, zijn eigen afstemming. Hoe wonderlijk schoon was het kleed, dat zij droeg. Het was niets dan licht en hij zag, dat het telkens veranderde. Dan was het paarsblauw, dan lichtroze. Rein was het wezen en haar oogjes fonkelden als smaragden in een zacht betoverende glans. Dit wezen was heilig en zou later zijn zuster zijn. Voor eeuwig zouden zij blijven verbonden, wanneer hij haar afstemming had bereikt. Thans was zij een jaar oud, volgens aardse tijd, toch was zij groter dan een kind van die leeftijd, dat op aarde leefde. In de sferen ging de ontwikkeling sneller, in niets werd de ontwikkeling tegengehouden. Met ziekten hadden zij hier niet te kampen; hier was al één geluk; zij voelden in niets enige belemmering. Hier was alles anders. Hun leven was geestelijk en het kind groeide op in een hemelse rust.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19734.19753)

André ziet de liefde van zijn vrouw voor hun kind:

Van haar keerde hij in gedachten naar haar moeder, die op aarde leefde en die steeds aan haar dacht. O, welk een geluk! Hij zag van de moeder naar haar een licht komen en begreep, dat het haar gedachtekracht was voor haar kind. Hij zag haar heel duidelijk. Deze gedachten in licht om-

straalden haar, maar botsten tegen het wezen op, daar zij op deze wijze haar kind niet kon bereiken. Hoe diep had hij niet moeten afdalen, om zichzelf te vinden en uit te schakelen? Ook zij moest het, wilde zij dat haar liefde in de sferen werd gevoeld. Toch was hij gelukkig dit te mogen zien. Het was de verbinding met alles, het was haar liefde voor haar Gommel. Hoe ver lag de aarde van hem vandaan; toch bereikten haar gedachten wèl de kindersfeer. Scherp was haar gevoel ingesteld, toch zouden haar gedachten haar kind zelf niet bereiken. In niets werd het wezen gestoord. Maar er was een band, één voelen, één begrijpen. En dit alles was liefde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19754.19767)

André gebruikt al zijn gevoelskrachten om zo lang mogelijk bij zijn kind te kunnen blijven:

Lang was hij één met zijn kind; spoedig zou men het weer komen halen. Voor hoelang zou dan dit afscheid zijn? Ook zij voelde het en drukte zich nog vaster tegen hem aan. André voelde zijn krachten minderen. Daar zag hij de geest Lydia als een zon tot hen komen. Nog eens keek hij naar zijn kind. Diep daalde hij in het wezen af. Gommel keek hem aan, sloot daarna haar engelenoogjes en was in diepe rust verzonken. Te diep voor hem; daarin was zij voor hem niet te peilen. Ver boven hem in geestelijke kracht leefde zijn kind. Nu voelde hij nog duidelijker de grote genade van dit gebeuren. De engel nam haar van hem over en ging heen. Op dezelfde plaats dankte hij God voor alles hem gegeven. Voor dit stille, grote heilige geluk. Als laatste vaarwel had hij Gommels handjes gekust, het grote gebeuren was voorbij.

Alcar liet hem voelen, dat zij verder zouden gaan. André nam afscheid van de sfeer, waar zijn kind leefde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19768.19784)

Geestelijk opgroeien

Ook in de kindersferen groeit een kind op. Het groeit zelfs sneller dan op aarde, omdat in de sferen geen ziekten of stoffelijke stoornissen het opgroeien belemmeren. Jozef Rulof legt op een contactavond uit dat de snelheid van opgroeien in de kindersferen bepaald wordt door het gevoel en het bewust-zijn dat in de ziel aanwezig is:

Maar een kind, dame, waar het u om gaat, die gaat dus naar de sferen,

blijft daar een tijd en naarmate er gevoel en bewustzijn is, ontwaakt dit leven.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.9697.9697)

Een kind dat in het hiernamaals opgroeit, is altijd afgestemd op de lichtsferen. Als een kind op aarde in gevoel afgestemd is op een duistere sfeer zoals het schemerland of het land van haat, dan gaat het bij overlijden niet naar de kindersferen, maar naar de wereld van het onbewuste om terug te reïncarneren op aarde:

Want een kind bezit altijd geluk, een kind leeft nooit in het schemerland en nooit in het land van haat. Of het gaat terug naar de aarde of het gaat regelrecht door naar de eerste, tweede, derde sfeer.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.9699.9700)

Wanneer de aardse moeder van het kind niet is afgestemd op een lichtsfeer, wordt het geestelijke kind uit haar buurt gehouden om de innerlijke rust van het kind niet te storen:

En wanneer nu de moeder maar een klein beetje verschillend afstemming heeft op het kind, kan haten en brutaal is en snauwen en grauwen, dan wordt dat kind al uit uw omgeving gehouden, want die moeder die daar dat kind opwacht en verzorgt, staat honderdduizend maal boven de moederliefde van de aardse mens.

Als u nu een heerlijk uitdijend gevoel geeft aan uw kind, maar niet trekt... Als u maar even gaat denken: 'Ik moet mijn kind terug', kan dat kind al niet bij u komen, want dan houden ze het al weg, want dan gaat u dat kind leegzuigen.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.9701.9703)

Een andere geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Zelanus, legt in zijn boek 'Geestelijke Gaven' uit dat de universele sferenliefde de aardse liefde overtreft:

Een kind, dat het aardse leven op jonge leeftijd verlaat, wordt aan deze zijde door een geestelijke moeder opgenomen en liefderijk verzorgd zoals een aardse moeder het niet zou kunnen. Hoe goed en groot de moederliefde ook is, hoe innig de banden tussen moeder en kind ook zijn, het sferengeluk en de sferenliefde overtreffen in alles het aardse liefdegevoel, ook dat van moeder en kind. Natuurlijk wil de aardse moeder haar kind

niet verliezen, wat heel eenvoudig is, daar het kinderbezit het heiligste voor de moeder is en door God aan ons mensen is geschonken.

Geestelijke Gaven (SP.4663.4665)

De ziel van het kind heeft de vroege overgang naar het hiernamaals in eigen handen:

De ziel heeft deze vroege dood en deze overgang naar het astrale leven te beleven en zelfs in eigen handen. Dit houdt verband met het oorzaak en gevolg van die ziel. Zij heeft nu iets op aarde beleefd en keert terug naar de sferen van licht. Dit is het verdergaan in de geest, het terugkeren tot God. Is het beleefde volbracht, dan treedt onherroepelijk de dood voor dit leven in!

Geestelijke Gaven (SP.4669.4673)

Als de ziel nog iets op aarde moet beleven, gaat zij niet naar de kindersferen:

Moet deze ziel echter nogmaals naar de aarde terugkeren om iets goed te maken of te beleven, dan trekt de wereld van het onbewuste dit zieleleven aan. Deze wereld is voor de ziel om uit te rusten en zich gereed te maken voor de nieuwe geboorte.

Geestelijke Gaven (SP.4674.4675)

Is de ziel vrij van het wedergeboren worden, dan gaat zij naar het bewuste hiernamaals:

Gaat dit zieleleven daarentegen verder, is ze vrij van deze geboortewet, dan trekt het bewuste hiernamaals dit leven aan en blijft de ziel haar zelfstandigheid behouden. Nu vangen de sferen van licht dit leven op en leven dit kind en miljoenen anderen dus bewust verder. Men weet aan deze zijde, wanneer deze zieltjes sterven en dan gaat de moeder aan deze zijde naar de aarde om haar beschermeling af te halen. Tijdens het sterven, dat heel veel van uw kleintjes zelf reeds te voren kunnen waarnemen en het dan aan hun ouders meedelen, zien zij een engel bij het bedje, en het kind weet, dat deze engel het komt halen. De kinderen, jongen of meisje, zien dat licht, grijpen er naar met beide handjes en geven zich aan dat licht, aan hun geestelijke moeder over. Op aarde zijn de ouders bedroefd, ze weten echter, dat God hun lieveling in Zijn armen genomen heeft, maar van de waarlijke gebeurtenis en de astrale wetten weten de ouders, noch hun dokter, iets af. De geestelijke moeder

neemt het geestelijke leven van de aarde in haar stralende armen, drukt het aan haar hart en voert het naar de sferen van licht. Zij gaat regelrecht naar de afstemming van het kind, een hemel, waartoe het kind behoort en waarop het afstemming heeft. En een kind van zeven jaar, ook al zou dat kind aards kattig zijn of andere fouten hebben, heeft niets met de stoffelijke zonden uit te staan, dit kind treedt een kindersfeer in het leven na de dood binnen.

Geestelijke Gaven (SP.4680.4688)

In het hiernamaals groeit de ziel naar haar volwassen bewustzijn:

En hiervan hebt u op aarde geen begrip. Als moeders dit weten, zijn ze, of kunnen ze gelukkig zijn; voor hun lieveling wordt aan deze zijde gezorgd. Na hun dood zien ze hun lieveling terug, maar dan wellicht als volwassen mens, want ook het kind leeft verder naar het volwassen bewustzijn.

Geestelijke Gaven (SP.4689.4691)

In het geestelijke leven leert het kind alles van het eigen leven en bewustzijn kennen:

In ons leven wordt echter het kind niet gespaard. De opvoeding is van dezelfde aard als ook het volwassen mensenkind geniet en op te volgen heeft. In ons leven kennen wij geen verzachtende omstandigheden. Dat is aards en onnatuurlijk. In ons leven moet het kind alles van eigen leven en bewustzijn afweten en de wetten van God aanvaarden. Aan deze zijde leeft het kind in de waarachtigheid van God, wat op aarde niet door het kind beleefd kan worden. Het kind beleeft de stoffelijke afbraak en de geestelijke opbouw, die iedere ziel, als kind of volwassene heeft te aanvaarden. Dat is de astrale wijsheid, die het kind zich eigen moet maken. God kent hierin geen verzachtende omstandigheid, ook voor het kind niet!

Geestelijke Gaven (SP.4692.4700)

Het woord 'kind' is een aards begrip. Aan Gene Zijde denkt men niet in termen van kinderen, omdat elke ziel die in het hiernamaals leeft al oeroud is.

Ik geloof niet, dat u mij aanvaarden zult, wanneer ik u meedeel, dat er aan onze zijde geen kinderen leven. Nogmaals gezegd, aan Gene Zijde leven geen kinderen! Is dat niet vreemd voor u? Klinkt het niet in uw

oren als iets, dat ge toch niet kunt aanvaarden en onzin is? Toch spreek ik de heilige waarheid uit en ik zal het u dan ook verklaren.

U moet namelijk weten, dat u als mens reeds miljoenen levens achter u hebt. Dat wil zeggen, als een kind op aarde sterft, sterft het organisme, de ziel blijft leven en is oeroud! Het lichaam is jong, de ziel heeft – alléén op aarde al – duizenden levens volbracht en kent geen jong-zijn meer. Dit is nu de astrale en de kosmische betekenis voor het zieleleven, dat als kind op aarde sterft.

Geestelijke Gaven (SP.4701.4709)

Voordat de ziel reïncarneerde, beleefde zij reeds een volwassen bewustzijn. Het is naar dit bewustzijn dat de ziel die op jonge leeftijd van de aarde vertrekt, weer terugkeert:

Uit dat bewustzijn put nu de ziel, wanneer zij als sferenkind aan deze zijde wakker wordt. Dat wil zeggen, dat de ziel nu haar vorig bestaan binnentreedt en daarin volkomen bewust wordt. Want het laatste, vroeg afgebroken leven, gaf de ziel niet voldoende aan kracht en bewustzijn om zich staande te kunnen houden. Dit bewustzijn is dus te weinig voor een bestaande wereld.

De ziel treedt dus – ik maak het u op verschillende wijzen duidelijk – dat vorige leven binnen. Dit is het vorige bewustzijn van de ziel, het bewustzijn voordat ze naar de aarde terugkeerde.

Geestelijke Gaven (SP.4710.4715)

Als er tijdens het aardse leven een liefdeband met de aardse moeder is gevormd, dan wordt die band verstevigd in het hiernamaals:

De ziel wordt nu wakker en vraagt om de moeder. De zuster begint het kind duidelijk te maken, dat het op aarde is gestorven. Het kind staat als de volwassen mens voor deze wetten, deze astrale werkelijkheid, en heeft die te aanvaarden. Verzachtende omstandigheden zijn er niet. De geestelijke moeder draait er niet omheen, onomwonden vertelt ze het kind, dat het de aarde heeft verlaten. Voor het kind van zeven jaar is dat een groot wonder en het wil er meer van weten. Is de band met de aardse moeder nu innig, dan vraagt het kind naar de moeder. Het jongere kind zal de vragen niet hoeven te stellen, het kleintje weet er niet meer van. Het kind is ingeslapen en aan deze zijde wakker geworden, alsof het in de wereld van u geslapen heeft en de honger het kind wakker schudt.

Overheerst nu de aardse liefdeband, dan gaat de moeder, als het kind zover is, met haar kind naar de aarde en mag het zijn ouders en wellicht zijn zusjes en broertjes zien. De moeder vertelt het kind over hun leven en alles wat nu reeds voor het bewustzijn van het kind noodzakelijk is, zodat het leert begrijpen. Als deze band tussen moeder en kind waarlijk van geestelijke aard is, zal de geestelijke moeder in géén geval deze liefde verbreken, integendeel, deze band zelfs verstevigen, omdat zij anders in strijd zou zijn met de wetten van God, en tevens omdat liefdebanden niet te verbreken zijn. Een geest van het licht verbreekt geen liefdebanden. Wij bouwen op!

Geestelijke Gaven (SP.4716.4729)

De ziel die naar de kindersferen gaat, is klaar met de aardse kringloop:

Wanneer het verlangen in het kind aanwezig is, voert de astrale moeder het kind naar de aarde en leert het kind het eigen leven kennen. Nu ontvangt het kind in de sfeer der aarde levenswijsheid. Het kind kijkt door de ouders heen, ziet de zusjes en broertjes en ontwaakt erdoor. Het kind ziet, dat vader en moeder en de broertjes nog moeten ontwaken, dat zij niet weten, wat het zelf reeds weet en het begrijpt nu, dat ze hun leven op aarde moeten afmaken.

Het kind, dat vroeg de aarde verlaat, bevindt zich in een kosmische begenadiging. U hoeft niet te denken: dat arme kind! Dit leven staat boven u en heeft u iets te schenken. Dit kind is verder dan u, het heeft afscheid genomen van de aarde en is gereed gekomen met het oorzaak en gevolg of met dat, waarvoor het laatste leven is beleefd en van God werd ontvangen. Vroeg sterven is dus een genade! Indien u het tenminste aanvaarden kunt, de astrale wetten kunnen het u afdoende verklaren. Deze zielen als stoffelijke kinderen zijn voor heel veel leed en smart bespaard gebleven. Denk niet, dat het leven op aarde in vergelijking met ons leven in de sferen van licht iets te betekenen heeft. Een kind treft in de sferen geen leed, het kan niet in de duistere sferen afdalen, het is een engel in de geest.

Geestelijke Gaven (SP.4733.4745)

Het sferenkind groeit regelrecht op naar het volwassen bewustzijn:

Het kind, dat sterft, leeft aan deze zijde in een geluk, waarvan ge u geen denkbeeld kunt vormen. Datzelfde kind voelt zelfs de ellende van de achterblijvenden. U hoeft uw gestorven kind niet te bewenen, het kind

beweent u. Maar het kind zal geen leed en smart behouden, doordat de astrale moeder deze ziel de wetten verklaren zal. En wanneer het weten in het kind gekomen is, ziet en voelt het uw leven aan en komen het begrijpen en het geluk.

U bidt voor uw kind, maar ook dat is niet nodig. Bid liever voor uzelf!! Ik zeg het anders: het kind heeft uw gebed niet meer nodig, want ú bent de ongelukkige, niet het kind!!! Het kind leeft te midden van wijsheid en ontzagwekkend geluk, u in armoede, wellicht in stoffelijke en geestelijke armoede. Hiervan heeft het kind geen weet, niets, niets stoort dit engelenbewustzijn. Dit is het geschenk van God, maar het kind heeft zich de wetten ervan eigen moeten maken.

Het kind, dat verwaarloosd is op aarde, maakt zich van die ellende bij aankomst onmiddellijk los. Nu gaat het kind in het eigen bewustzijn verder, met naast zich de geestelijke moeder, en groeit op naar het volwassen bewustzijn.

Geestelijke Gaven (SP.4750.4762)

Het is mogelijk dat het sferenkind een moeder uit een vorig aards leven als geestelijke moeder naast zich krijgt:

Nu is het mogelijk – ik kom hier op terug – dat het kind de moeder uit het vorige bestaan voor zich ziet en dan worden deze zielen weer verenigd. Hoort u het?

Dit zal voor vele moeders, omdat ze nog onbewust zijn van de Goddelijke wetten, smart betekenen. Immers, het is háár kind. Maar ik zeg u, wij hebben duizenden vaders en moeders gekend. De moeder zal nu denken, dat zij haar lieveling moet afstaan. En dit is een onbewuste gedachte, echt aards. Voor God verliest u geen liefde. Maar God wil, dat ge de universele liefde beleven zult en u die liefde eigen maakt. Aan deze zijde zijn wij zover. U hebt dus te leren al het leven van God lief te hebben, want al die mensen op aarde zijn Gods kinderen. Een moeder dus, die alleen haar eigen kind liefheeft, heeft voor God geen liefde, kent geen liefde, deze liefde is egoïstisch. Zo de moeder haar eigen kind wil terugzien, wil zij liefde ontvangen van haar eigen kind, dat thans in de armen van een geestelijke moeder gelukkig is, zal ze zich volkomen moeten overgeven, eerst dan kan zij haar eigen kind liefhebben, òf deze moeder sluit zichzelf voor de universele liefde af! Dus al is deze geestelijke moeder in de sferen dichter bij uw kind en zijn deze zielen tot geestelijke eenheid gekomen,

toch is men hier niet bezig om u als moeder uit te schakelen. Het universele bezit ligt in uw eigen handen!

Iedere moeder moet zich dus voor het geestelijke moederschap bekwaamen.

Geestelijke Gaven (SP.4766.4781)

Meester Zelanus vertelt uit eigen ervaring. In zijn boek 'De Kringloop der Ziel' schrijft hij hoe hij vanuit de sferen van licht reïncarneerde op aarde. Al in de moederschoot werd hij door zijn meester wakker gemaakt:

Wanneer u mijn boek „De Kringloop der Ziel” hebt gelezen, hoef ik u niets meer te zeggen. Indien dat niet het geval is, het volgende. In dat boek vertelde ik, dat het mij gegeven werd om opnieuw geboren te mogen worden. Máár, ik zou weer naar de sferen terugkeren. En dat geschiedde. Maar voordat het zover was, maakte mijn meester mij in de moeder wakker. Hij riep mijn naam, ik hoorde hem en begreep alles. Stelt u zich dit eens voor. Ik was toen tussen de zes en zeven maanden oud. Dat wakker maken kan slechts door een meester geschieden en voor ons die dit beleefden is het een wonderlijke gebeurtenis.

Geestelijke Gaven (SP.4787.4796)

Op aarde zag men een doodgeboren kind, maar de ziel groeide onderweg naar de sferen al naar zijn vorig volwassen bewustzijn als ziel terug:

Ik keerde terug naar de sferen en onderweg reeds zag ik mijzelf groeien en tot het vorige stadium terugkeren. Ik aanvaardde weer mijn volwassen bewustzijn.

Geestelijke Gaven (SP.4807.4808)

Hij leerde reeds vroeger van zijn meester dat de tijd van opgroeien bepaald wordt door de innerlijke krachten van de ziel:

De mens, geest of ziel, die in dat jonge lichaam opgroeit, is zich, zoals u weet, van niets bewust. Toen het stoflichaam daar werd geboren, was u zelf reeds op weg naar de sferen. In een korte tijd, dus slapende, bent u in uw vorige toestand teruggekeerd en dat is alleen voor hen, die deze bewustwording beleven. Wanneer u op aarde was geboren en daar later was gestorven, zou u de tijd van opgroeien aan deze zijde hebben beleefd, al duurt die korter dan op aarde. De geestelijke groei gaat tezamen met en stemt zich af op de innerlijke krachten die de mens bezit. Een hoger

afgestemde geest, die op aarde zou terugkeren, heeft, op de plaats van zijn afstemming gekomen, zijn vorige toestand reeds aanvaard.

De Kringloop der Ziel (CY.10115.10120)

Later kon hij terugkijken op zijn geestelijk groeiproces:

Nu zag ik dat het leven zich ging bevrijden en uit het lichaam van mijn moeder zag ik een jong geestelijk wezen zich losmaken. Op hetzelfde ogenblik dat ik dit waarnam, zag ik enige wezens en onder hen mijn leider. Nu begreep ik dit gebeuren. Toen het geesteslichaam zich geheel had bevrijd, scheurde het geestelijke snoer vaneen en loste wonderbaarlijk op. Het jonge leven was op aarde gestorven, maar in de geest geboren. De wezens die mij naar de sferen droegen, werden door mijn eigen leider gevolgd. Vanaf het ogenblik dat men van de aarde was heengegaan, zag ik dat het opgroeide. Steeds verder voltrok zich dit groeiproces. Om het wezen lag een dicht waas en daarbinnen lag het wezen in een diepe slaap verzonken. Daar naderden wij de sferen van licht en traden de tweede sfeer binnen. Op mijn eigen rustbed werd ik neergelegd. Ik zag dit alles geschieden. Langzaam kreeg ik mijn vorige toestand terug. Hoe normaal, hoe natuurlijk was dit gebeuren, dit wonder van God. Ik zag dat het dichte waas oploste en mijn geesteslichaam groter werd. Daarna bad ik in stilte en dankte ik innig mijn Almachtige Vader, dat ik dit heilige gebeuren mocht beleven. Wonderbaarlijk was dit groeiproces. Spoedig beleefde ik mijn ontwaken in de sferen. Nog was ik niet in mijn eigen leven teruggekeerd. Ik zag dit alles geschieden. Nu naderde het einde en met dit einde mijn ontwaken in de geest. Het was op het ogenblik, dat mijn leider mij toesprak. Dit alles wist ik. Weer zag ik mijzelf in slaap vallen en na enige tijd werd ik ook daaruit wakker en was ik als opnieuw geboren. Een machtig probleem had ik leren kennen en beleefd, hoe een mens op aarde wordt geboren en weer terugkeert naar de geestelijke wereld. Het is kosmische wijsheid en heilig.

De Kringloop der Ziel (CY.10209.10234)

Wanneer de hoogste lichtgeest uit de zevende lichtsfeer, meester Cesarino, dit proces zou beleven, zou hij in een flits naar zijn vorige geestelijke bewustzijn kunnen terugkeren:

Een Mentor nu als Cesarino kan op aarde terugkeren en de bewustwording beleven, zo ook daar opgroeien tot de gewenste leeftijd, wanneer de ziel met de natuurwetten in harmonie blijft. In een flits kan de ziel, dus dat hoog afgestemde wezen, naar zijn eigen sfeer teruggaan en in zijn

vorige afstemming overgaan. Hoe hoger dus de mens is gekomen, des te sneller voltrekt zich dit proces en geschiedt naar de innerlijke en wel de liefdekracht die het wezen bezit.

De Kringloop der Ziel (CY.10273.10275)

Hoe hoger de lichtsfeer waar de ziel op is afgestemd, hoe sneller zij het vorige geestelijke bewustzijn terug kan bereiken. Daarnaast is het voor een hoger afgestemde ziel ook mogelijk om dit groeiproces langzamer te beleven. Zo vertelt Jozef dat hij van meester Alcar weet dat zijn eigen doodgeboren kind Gommel het groeiproces vlug had kunnen doen, maar verkoos om het langzaam te doen:

Mevrouw, als een kind naar de kindersferen gaat... dat kan in zeven minuten gebeuren, zeven uur, zeven maanden. Wanneer een kind bezit heeft, dat wil zeggen, de eerste of de tweede sfeer, u voelt wel, dan is dat kind, wanneer het vrijkomt van 'de kist', geen kind meer, maar een mens, en een mens is het ook niet, maar het is een graad van leven, waarin God Zelf leeft. Wij zijn goden. En wanneer dat kind daar aankomt... U kunt het lezen in de drie boeken 'Een blik in het hiernamaals', in II en III. Ik heb daar mijn eigen kind gezien en in de handen kunnen nemen. Toen zegt meester Alcar: 'Over korte tijd, ze kan het vlug doen, ze doet het langzaam...' Maar dat kind was al geestelijk bewust aan het denken, want het is geen kind, het was een meester.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.9660.9667)

Jozef vergelijkt het verschil in het groeiproces met het verschil dat we op aarde kunnen ervaren tussen mensen die een bepaald gegeven onmiddellijk begrijpen en andere mensen die hier maanden over ploeteren:

En dan zal ik u iets moois vertellen, dame, en dat is er ook bij. Als u nu straks... Ja, dan is het misschien niet meer nodig. Maar hier – er zijn toch altijd moeders die hebben een kind verloren – hier is een dame bij, heeft haar kind kwijt, andere mensen zijn het kwijt. Als u dát nu kon meemaken, als u ook direct meeinging. Maar dan moet het kind daar opgevangen worden, en u weer door iets anders, want u hebt een ander bewustzijn, en u krijgt precies dat gevoel naast u, zoals u zelf voelt. Met andere woorden: uw kind wordt daar opgevangen door een andere persoonlijkheid. En als u dan later komt dan is dat kind al tot rust. Als het kind tenminste, als die ziel tenminste als kind sterft en dóórgaat, vijf, zes, zeven jaar. Dan is het al een volwassen mens. En dan moeten ze weer terug naar het verleden, om te laten zien: 'Ja moeder, ik ben ook gegroeid.' En dat is ook

logisch, als een kind van u van zeven jaar weggaat, en over veertig jaar komt u aan Gene Zijde, dan is dat kind ook oud en volwassen. En daar ben je heel oud; als u geen gevoel, geen liefde en geen ruimte bezit, bent u daar stokoud.

Als u licht hebt dan daalt u onmiddellijk naar het kind-zijn, het jeugdige, en dan komt u tot vijfentwintig, achtentwintig. Er zijn daar meesters... als u meester Alcar nu zou zien, dan is dat een jongen van achtentwintig jaar, dertig jaar, met een enorm wijs gezicht natuurlijk. Uit die ogen komt een enorm bewustzijn.

Maar het kind groeit op, en het kan jaren en jaren duren, dan is het nog een kind, want dan moet dat gevoelsleven nog ontwaken.

Dus naar uw voelen... en dat is weer precies hetzelfde als hier de mensen dat beleven. U, u bent volwassen. De een komt erin, een ander kan er niet inkomen, en een ander zegt: 'Ja, ik begrijp niet wat nu zo moeilijk is. Waarom is dat zo moeilijk? Ik begrijp dat onmiddellijk.' En een ander die ploetert daar maanden en maanden en jaren over, en komt er maar niet in. En dat is alweer, de sensitiviteit van uw gevoelsleven voor dat en dat en dat.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17409.17432)

Uiteindelijk zijn we allen op weg naar de universele liefde:

Als een kind, als een kind, een kind, vrijkomt van u, uw kind zit vast aan de moeder en de vader, maar vooral aan de moeder, en het gaat het kistje in, het kind komt vrij, dan kunt u dat kind in de sferen zomaar niet tot rust brengen. En dan neemt men het kind mee, als ze sterk al zijn – dat kan alleen wanneer ze dat verwerken kunnen, dat ziet men in dat gevoel, en in de uitstraling van het kind – dan neemt men het kind pertinent mee naar de bron waar de toestand leeft. En een kind is niet zo'n kind meer, dame, om daar niet op in te gaan, want het ziet onmiddellijk de fouten, en dan kan de meester dat, of de moeder die dat kind tot evolutie brengt, behandelen, en dan krijgt dat kind zuiver te zien waardoor het verdrietig is. En dan zakt het weg. Hij zegt: 'Straks komt moeder.' En als er meer wijsheid komt straks in dat kind, in dat gevoel, dan zegt de meester: 'Je moet universeel liefhebben en dan... want ik zal je nog eens een andere moeder laten zien.' En dat is al een moeder die ernaast staat, en dan krijgt dat kind de reïncarnaties te zien, en dan staat ze voor tien, twintig, honderden moeders. En dat krijgt u te zien naarmate u die ene

moeder kunt loslaten.

Komt u niet van uw eigen moeder van de aarde los en vrij, dan blijft u er ook arm vóór staan. Is dat zo? U moet universeel leren liefhebben. En dat leert men dan een kind.

Duidelijk?

Mooi. En dat is mooi werk, dame, kinderen opvangen.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17437.17451)

17. Weide

De weide is bij Jozef Rulof een sfeer in het hiernamaals waar de mens van de aarde zijn overleden geliefden kan terugzien tijdens een nachtelijke uittrekking.

De weide is een herstellingsoord, waar de mens van de aarde tijdelijk kan uitrusten en op krachten komen door het weerzien van zijn overleden geliefden. Hierdoor krijgt hij kracht en weerstandsvermogen om zijn leven op aarde verder aan te kunnen.

Bronnen

Herstellingsoord

In het boek 'Tussen Leven en Dood' vertelt een priester in de tempel van Isis in het Oude Egypte over de weide als een herstellingsoord waar de mens van de aarde in uitgetreden toestand nieuwe krachten kan opdoen om zijn aardse leven verder te zetten:

Wij verlieten de aarde en zweefden samen naar de „weide”. De „weide” ligt tussen leven en dood en is een plaats waar de ziel tijdelijk kan vertoeven om zich van gevoelens los te maken. Het is die plaats, waar de aardse mensen elkaar ontmoeten en met hen één zijn, die reeds zijn gestorven. Doch wanneer dit één-zijn beleefd wordt, geschiedt het in hundertdromen, enkelen zijn bewust, maar slechts één op miljoenen zielen bezit deze gaven, zodat beider bewustzijn volkomen is. Ik kende de „weide”, want ik was daar reeds met Lyra geweest, ook uit mijn vorig leven kende ik die heilige plaats. Ook toen traden wij uit onze stoffelijke lichamen. Wanneer ik uittrad, maakte ik Lyra vrij en zweefden wij samen in de ruimte. Soms geschiedde het uittrekken op de dag, meestal echter als de zon onder was en het universum de aardse zielen in de stilte van het leven kon ontvangen. Dat Dectar op wolken wilde zweven, hadden wij meermalen beleefd en betekende een wonderlijke sensatie. Wij zweefden dan door het luchtruim heen en leefden in de ruimte, wat voor velen een openbaring was.

De „weide” is als een herstellingsoord, waar de ziel nieuwe krachten opdoet om het stoffelijke leven in alle stadia van leed en smart te kunnen

beleven. Er is geen ziel op aarde, of zij is daar geweest, hetzij bewust of onbewust. Doch zij keerde naar de aarde terug met nieuwe bezieling, vol van geestelijke krachten, om dat te aanvaarden, dat zij draagt en als oorzaak en gevolg op haar schouders rust. Ik weet het en zij, die in die andere wereld leven weten het en hebben het beleefd. In ons allen ligt het verlangen die ziel te ontmoeten, waarvoor wij liefde voelen en de Goden ons als een genade konden schenken. Ook weet ik, dat alléén zij de „weide” zullen zien, die oprecht verlangen en gereed zijn, niet zij, die moeten ontwaken en voor wie deze liefde geen betekenis heeft, die in onbewustzijn het aardse leven beleven.

Toch zien ook zij de „weide”, omdat ook hun ziel leeft en ergens is, en dat ergens kan in de ruimte zijn of op aarde.

Tussen Leven en Dood (BE.8029.8045)

De weide geeft aan de ziel kracht en weerstand:

De „weide” ligt daarom tussen leven en dood en is een geestelijke sfeer. Zij is als een plekje van de aarde en als een hemels oord, zij is beide, zij versterkt het organisme en het innerlijke leven. Op de „weide” is men bewust en daar keert het vorige leven in ons terug. Daar weet men, waarheen wij gaan en wie tot ons behoort, wie eeuwigdurend bij ons is en deel van ons leven blijft uitmaken. De „weide” is om het geestelijke bewustzijn wakker te schudden en de ziel aan te sporen naar die liefde te verlangen, wat het terugkeren tot God betekent. De Schepper van hemel en aarde en alle planeten begreep, dat Zijn kinderen niet zouden ontwaken, als zij van tijd tot tijd niet mochten „ingaan”. Dit „ingaan” is voor de ziel de vreugde en het geluk, wat zij bij het terugkeren op aarde als „gevoel” ervaart.

Op de „weide” ziet de moeder haar gestorven lieveling terug, de vader zijn vrouw, de zuster haar zuster en de broeder zijn broeder, maar de geliefden als tweelingzielen elkander en beleven hun geestelijk geluk. De „weide” helpt de stoffelijke mens dragen, zij dient en zij geeft, zij schenkt kracht en levenslust aan het leven van God. God begreep, dat al Zijn kinderen zouden bezwijken, want het aardse leven is alléén om te ontwaken, om goed te maken wat eens misdaan is.

In de vele levens, waarin de ziel leefde en bezoedelde, èn haatte èn vernietigde, komt de „weide” haar te hulp. Maar vooral, in het leven waarin het leven op aarde een voortdurende kastijding is, geeft de „weide” aan

de ziel kracht en weerstand, of zij zou bezwijken.

Tussen Leven en Dood (BE.8052.8063)

De weide verbindt hemel en aarde:

Wij zweefden steeds verder en van de aarde weg. Wij zouden tevens in de ruimte kunnen blijven en ons om uit te rusten kunnen neerleggen op het donzige bed van energie en kracht, waardoor de ruimte ontstaan is. Ook konden wij naar andere landen gaan en indien wij het wilden, daar de mensen in hun doen en laten volgen, alles lag in ons bereik en voor ons open, omdat wij in het bezit waren van de vleugelen. Maar wij gingen verder en verder, zodat de aarde voor onze ogen oploste en wij traden een andere wereld binnen. Daarin ligt de „weide”, tussen hemel en aarde en zij heeft verbinding met beide werelden.

Tussen Leven en Dood (BE.8066.8070)

De weide is onmetelijk:

Dectar en Myra losten voor mijn ogen op, want de „weide” is onmetelijk, ook zij heeft geen einde en is één met de aller, allerhoogste sferen, zodat de Goden daar zijn wanneer zij „ingaan”. Ik zag miljoenen mensen, allen beleefden slechts één iets, dat het ongelooflijkste, het machtigste is, dat de ziel voelt en waarvoor zij sterft, haar eigen leven offert en als „De Liefde” wordt gevoeld.

Tussen Leven en Dood (BE.8156.8157)

Ook in het boek ‘Maskers en Mensen’ bezoekt de schrijver de weide:

Op een middag ging ik er alleen op uit, eerst stapvoets, dan in galop. Toen ik ’n mooi stukje grond voor me zag, steeg ik af. Ik legde me neer en sliiep in. Eerst was het duisternis, langzaamaan werd het lichter. Sientje staat naast me..... Ik houd het dier aan de leidsels. Ik slaap en ontwaak weer. Een mooi landschap zie ik..... het is zomer. Hé, waar is dat? Ben ik hier al niet eerder geweest? Het lijkt op Italië..... ’n prachtige vlakte, overal bloemen, de natuur op haar mooist. Een vlakte zie ik, overal goed verzorgd gras. En daar voor me een boom, één boom maar, vol bloesem. Ik denk, ik vraag me af of ik hier al niet van hoorde. En...? En...? Wat zie ik daar? De kindertjes. Ik zoek naar René. Ik zie hem niet. Wat doen de kinderen? Ze rapen de afgevallen bloesems op, doen die in kleurige mandjes en gaan verder, zingend, vrolijk, opgewekt.

Toen dacht ik: dit is de „weide” van René! Ik geloof hem! Ik zie, dat het kind waarheid bezit. Maar ik ben in het licht! Ik ben hem wel achterna gelopen, maar ik ben er op eigen kracht gekomen. Ik kijk nog even waar de kinderen heen gaan, maar ze zijn al weg, ik zie hen niet, nergens.

Ik sta op en kijk naar de bloesemboom. Ik zie en kan voelen, daarna begrijpen, wat dit te betekenen heeft. Ik ben zo gelukkig!

Wat 'n pronkjuweel van 'n boom toch. Dit is 'n mens! Als ik en jij zo in de bloesems zitten, met dit geschoren grasveldje om ons heen, met deze zon en blauwe hemel boven ons, die fonkelende bloesem, kan je zeggen: ik ben van alle narigheden af, ik ben rijp, ik ben „geboren lente”!

Toen werd het avond voor me en ik kon niets meer zien, maar even later was ik klaar wakker.

Maskers en Mensen (MA.8260.8294)

Meester Zelanus brengt een mens die in de oorlog doodgeschoten werd naar de weide als eerste opvangplaats:

En die man die doorgaat... Komen de vliegtuigen: rrráng! Die kon ik opvangen. Dood. Neen: 'Waar ben ik?' Ik zeg: 'Kind, kom maar, ik breng u naar een weide waar ge rustig zult zijn en uw leven in handen zult nemen.'

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.1758.1763)

Zomerland

In het boek 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt over een Zomerland gesproken dat overeenkomt met de beschrijving van de weide in de andere boeken.

„Het Zomerland, André, is de sfeer, die met de aarde in verbinding staat; zij ligt tussen de derde en de vierde gelukkige sfeer in. Het Zomerland is de sfeer, waar de aardse geest 's nachts, na uittreding, vertoeven mag, wanneer hem dit als een genade Gods veroorloofd is. In het Zomerland ontmoet hij dan de dierbaren, die hem zijn voorgegaan, doet er nieuwe krachten op en keert dan, sterker van geest, in zijn stoffelijk lichaam terug.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.5538.5540)

Hier vindt de vermoeide aardse reiziger even rust:

André zag vele geesten en kon weer dadelijk de aardse van de astrale onderscheiden.

„Laten we hier plaats nemen, André, dan kunnen we alles waarnemen.”

Zij kozen als rustplaats een van de vele, door de schoonste bloemen der sferen omgeven banken, welke de vermoeide, aardse reiziger tot zitten noodden. De vogels zongen hun hoogste lied.

„In alles is hier harmonie; dat zal je kunnen zien en aanvoelen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5554.5558)

Het bezoek vindt 's nachts plaats:

„Kijk nu maar eens naar al deze stralende geesten, mijn jongen. Zien zij er niet gelukkig uit?”

Daar gingen een man met zijn vrouw, een kind met zijn moeder, een broer met zijn broer; dan weer een kind met andere kindertjes of een vader en moeder met hun kind. Vele van hen wandelden rustig heen en weer, terwijl anderen de eenzaamheid zochten, om een tijdlang samen te zijn.

„Op aarde is het nu nacht en hier zijn vele uitgetreden geesten. Zo aanstonds zal er een komen, die ik ken. Zijn vrouw en zijn kind heb ik reeds gezien.”

„Wat leven al deze geesten hier gelukkig, Alcar.”

„Je kunt de mensen op aarde niet genoeg vertellen, hoe mooi en heilig het hier is.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5614.5622)

Zo kunnen ook tweelingzielen even samen zijn:

Zie, daar komt de man, die ik bedoelde.”

André zag een nog jonge man voor zich, die naast een, iets oudere, intelligentie liep.

„Deze jonge man leeft nog op aarde. Bij de geboorte van hun kindje verloor hij zijn lieve vrouw, die de kleine tevens met zich nam. Je voelt de diepe smart, waarin hij eenzaam achterbleef.

Maar God voorziet in alles en schenkt degene, die waarachtig liefheeft, Zijn genade.

Zo is het hem gegeven, van tijd tot tijd zijn geliefde vrouw en zijn kindje in het Zomerland te bezoeken, omdat zijn leed anders ondraaglijk zou zijn. Zijn Gods wetten niet wonderbaar, mijn jongen, en is Zijn Leiding niet in alles te bespeuren?”

„Treedt hij ook bewust uit, Alcar, en herinnert hij zich dit?”

„Nee, André, dat niet, want hij is geen direct medium, alhoewel hij, zoals ieder mens, deze sluimerende krachten in zich heeft. Bij hem gebeurt dit uittreden weer op een andere manier, wat ik je straks zal uitleggen. Zijn lief kind groeit hier verder op en zal eens, zo schoon als een engel haar vader tegemoet treden.

De jonge man sloot zijn vrouw lange tijd in de armen, wat voor André een aangrijpend schouwspel was, en ook de kleine, die ongeveer drie jaar oud was, drukte hij liefdevol aan de borst. Tranen van geluk kwamen man en vrouw in de ogen en beiden lieten ze vrijelijk vloeien. De kleine legde de armpjes om vaders hals en zag hem aan, alsof zij wilde zeggen: „Waar zijt ge toch zolang gebleven?”

„Zulke tonelen spelen zich hier steeds af en men schaamt zich niet voor zijn geluk. Deze twee mensen zullen voor eeuwig één zijn, wanneer de korte tijd, welke hij nog op aarde moet doorbrengen voorbij is, want zij hebben Gods zegen over hun liefde afgesmeekt. Onder alle omstandigheden zal hij deze vrouw trouw blijven en zij zal zijn tweelingsziel zijn tot in alle Eeuwigheid. Eeuwig geluk! Voel je, wat dit betekent? Voor eeuwig tezamen, door God verbonden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5630.5650)

De vader van de man zorgde voor de uittreding:

Let nu maar weer eens op het gelukkige drietal, dat hier samen is mogen komen, André.

De vader van de jonge man heeft zich zolang teruggetrokken en zal hem straks weer naar de aarde, in zijn stoflichaam terugbrengen. Op enige afstand zullen wij daarop wachten en hen dan volgen, om te zien hoe hij op aarde aan zal komen.

Mensen zoals hij, die daar in diepe smart zijn achtergebleven, ontvangen van God de grote genade, hun dierbaren op deze wijze nabij te blijven en het innerlijke contact met hen te behouden, hoewel zij zich daarvan niet bewust zijn. Toch blijft het hun geestelijk bezit.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.5701.5705)

Buiten het boek 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt de term Zomerland steeds gebruikt voor de vierde lichtsfeer. Meer informatie hierover vindt u in het artikel Zomerland - Vierde lichtsfeer.

Overgang

18. Sterven als overgaan

Sterven is het terugtrekken van het gevoel uit het aardse lichaam om geestelijk verder te leven.

Rustig inslapen

Volgens Jozef Rulof lijkt harmonisch sterven veel op het rustige inslapen dat we elke nacht kunnen ervaren. Om te kunnen slapen, moeten we ons gevoel dat op het dagleven staat ingesteld, loslaten. Hoe minder we nog met de dag bezig zijn, hoe makkelijker we kunnen inslapen. Ons gevoel richt zich dan naar binnen, weg van het daglicht. Tijdens onze slaap is ons gevoel niet weg, het vormt bijvoorbeeld onze dromen.

De mens die op het einde van zijn leven zijn gevoel uit het aardse bestaan kan terugtrekken, kan het sterven beleven als een rustig inslapen. Na die laatste slaap, die op aarde 'het sterven' wordt genoemd, kan hij wakker worden in zijn geestelijke voortbestaan. Zijn overleden geliefden kunnen hem opvangen en hem naar zijn eigen sfeer in het hiernamaals brengen.

Hoeveel tijd heeft men nodig?

De meeste mensen hebben veel tijd nodig om hun gevoel uit hun aardse leven terug te trekken. Zij stellen zich tijdens hun leven zo sterk op hun lichaam en het aardse leven in, dat het verscheidene weken en zelfs maanden kan duren voordat zij hun gevoel daar weer aan kunnen onttrekken. Wanneer hun lichaam begraven wordt, krijgen ze alle tijd die ze nodig hebben om hun gevoel uit hun lichaam terug te trekken. Als hun lichaam verbrand wordt, is dit niet het geval. Meer informatie hierover vindt u in het artikel 'crematie of begraven'.

Wanneer het lichaam ijler, kan de overledene op een natuurlijke wijze vrijkomen van zijn lichaam. Als het volledige lichaam niet op een natuurlijke wijze kan oplossen, blijft de overledene langer met zijn lichamelijke organen verbonden. Dit belemmert het natuurlijke overgaan bij orgaandonatie en balseming.

Natuurlijke levensstijd

Op het einde van onze natuurlijke levensstijd vermindert onze levensenergie. Hierdoor voelt de mens zich moe worden. Wanneer er ziekten in het lichaam sluimeren, worden die nu erger en kunnen die de dood veroorzaken,

omdat ze niet meer overheerst worden door voldoende levensenergie. Zonder de nodige levensenergie kan geen medische ingreep het sterven voorkomen.

Wanneer de levensenergie volledig verbruikt is, volgt het sterven. Mensen die hun sterven eigenhandig vervroegen, hebben hun levensenergie nog niet opgebruikt. Wat dit voor gevolgen geeft, leest u in het artikel 'euthanasie en zelfmoord'.

Wat voor allen gelijk is

Treurende geliefden rond het sterfbed kunnen de overgang bemoeilijken, omdat de stervende hierdoor moeilijker van het aardse leven afscheid kan nemen.

Elke overgang is verschillend, omdat elk mens anders is. De ene mens heeft angst voor de dood, wat het rustige overgaan belemmert. De andere mens kan alles overgeven, omdat hij weet wat hem wacht, bijvoorbeeld door het lezen van het boek 'Een Blick in het Hiernamaals' van Jozef Rulof. Zodra hij meer dan de helft van zijn gevoel heeft teruggetrokken uit het aardse bestaan, kunnen zijn geestelijke ogen opengaan. Wanneer al het gevoel is overgegaan, kan hij zijn eigen geestelijke lichaam aanschouwen, en zijn tocht naar de hogere lichtsferen aanvatten.

Iedereen sterft verschillend, maar uiteindelijk zullen we allen levend aankomen in ons hiernamaals.

Bronnen

Loslaten van het lichaam

Het filmpje bij dit artikel is gemaakt op basis van het hoofdstuk 'Het overgaan' uit het boek van Jozef Rulof 'Een Blick in het Hiernamaals'. Dit hoofdstuk beschrijft het overgaan van een vrouw die veel liefde in zich draagt:

Lichamelijke schoonheid bezat zij niet, maar men hield van haar om haar mooi karakter, omdat zij altijd trachtte, de mensen op te beuren en te helpen; te geven, zoveel zij kon.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.1781.1781)

Haar mooie karakter wordt in het begin van het filmpje geïllustreerd door de liefde die ze geeft en ontvangt op haar verjaardagsfeestje. Door haar mooie karakter kan ze overgaan op de wijze zoals in het filmpje getoond wordt. Zij

beleeft geen doodsstrijd, omdat ze haar stoffelijk lichaam rustig kan loslaten:

Wanneer echter het ogenblik daar is, waarop God hem roept en de zogenaamde dood intreedt, dan moet de mens slechts zijn stofkleed afleggen, zoals hij zo dikwijls een al of niet versleten kledingstuk aflegt.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.6817.6817)

Dat loslaten van het lichaam heeft veel verwantschap met het uittreden uit het lichaam zoals Jozef Rulof dat bewust ervaren heeft. Doordat Jozef tijdens een uittreding het loskomen van het geesteslichaam uit het stoffelijke lichaam bewust mocht beleven, kon hij de mens vertellen hoe het sterven is:

Wat maakten velen zich het heengaan ontzettend moeilijk. Dikwijls had hij aan een sterfbed gestaan en een mens zien lijden, dat hem het hart pijn deed. Als hij het loskomen van het geesteslichaam bewust mocht beleven, zou het voor velen een steun kunnen zijn en zouden zij zich aan hen, die hen kwamen halen, rustig kunnen overgeven. Er zou dan geen doodsangst meer zijn, daar hij de mensen kon vertellen, dat het sterven niets anders is dan het afleggen van het stofkleed, dat hen al die jaren heeft gediend.

Hij voelde reeds hoe geruststellend dat voor vele mensen zou zijn, want welk een verschrikking was vaak een overgaan naar die wereld. Dagen lang soms zweefden zij tussen twee werelden. Zij konden zich niet losmaken, omdat zij nergens van afwisten.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.7285.7291)

Vele mensen kunnen zich tijdens het sterven niet losmaken van hun aardse bezit. Dat bezit kan niet mee naar het geestelijke voortleven, alleen ons gevoelsleven en geestelijke bewustzijn gaat over:

Wat wilt ge daar met uw bioscoop, met uw toneel, met alles dat gij bezit hier, wat wilt ge daarmee beginnen? Alleen uw leven is er nog, en dat is een levensgraad. U hebt bewustzijn gekregen voor die en die ruimte, voor uw ziel, voor uw geest.

Uw kunsten en wetenschappen die hangen hier, die blijven hier en zullen hier blijven. Nu hakt het ene leven op het ander voor een Rembrandt. Jazeker, machtig, heb eerbied voor die kunst. Maar de aarde zal sterven, en de Rembranden zijn hier, u kunt ze niet meenemen achter de kist, en daar hebt u ze ook niet nodig, allemaal tijdelijk bezit.

Wanneer de ziel haar voedende levenskrachten niet langer op de instandhouding van het aardse lichaam instelt, verzwakt dat lichaam. In het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' beschrijft Theo het sterfbed van zijn vader, die zich hierdoor heel moe gaat voelen:

Vader voelt zich ziek en z'n moeheid is zo groot geworden, dat hij het bed niet meer verlaten kan. Ik dring erop aan de dokter te laten komen en eindelijk stemt vader toe. De geneesheer verklaart met zekerheid na z'n onderzoek, dat vader weer gauw er bovenop zal zijn. Maar vader zelf verzekert, dat de dokter zich vergist, hij zal van dit bed niet meer opstaan, beweert hij. Hij heeft een stem vernomen, die hem heel vertrouwd in de oren klonk en hem zei, dat hij spoedig het leven na de dood zou binnentreden.

Vaders moeheid wordt steeds groter en ondanks de optimistische uitspraak van de dokter verslechtert zijn toestand. Nu ga ik de betekenis van die moeheid waarnemen. Vaders lichaam verzwakt, doordat hij z'n krachten niet langer op de instandhouding ervan instelt. Z'n ziel is bezig aan een nieuwe taak, zij maakt zich gereed om naar het andere leven over te gaan. Vanzelfsprekend moet het lichaam die krachten missen en treedt er moeheid op. Had vader ziekten, kwalen in zich gehad, dan zouden deze verergerd zijn en hadden zij de dood veroorzaakt. Nu voelt het bezielende leven niets dan moeheid. Er is niets anders te voelen. Dit is zijn ziekte, die dadelijk z'n hartslag zal stilleggen. Vader weet dit al en geeft zich geheel aan die moeheid over.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.2914.2928)

Aura uit het lichaam terugtrekken

De ziel trekt haar voedende aura uit het stoffelijke lichaam terug en gaat in de geestelijke wereld zien en voelen:

De dagen verlopen en vaders einde nadert meer en meer. Hij wordt steeds gevoeliger. Naarmate zijn gevoeligheid stijgt, wordt zijn lichaam zwakker en lost zijn aura meer op. Zij bouwt zich echter weer op in de wereld van de geest, de wereld waarin ik nu sta en dat alles mag ik waarnemen. Het is de schim, die ik zostraks waarnam. Vader gaat in deze wereld zien en voelen. Zijn innerlijke krachten maken dit proces mogelijk.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.3025.3031)

In het boek 'Een Blick in het Hiernamaals' wordt de harmonische overgang beschreven van 'tante'. Jozef Rulof neemt helderziend waar hoe ze overgaat. Hijzelf wordt in dit boek 'André' genoemd. André ziet hoe zich rond het bed van tante een waas vormt:

Duidelijk zag hij, rondom haar bed, een grijs waas, dat al witter en witter werd.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2644.2644)

Links en rechts van haar stonden de anderen en hij zag duidelijk, dat het witte waas zich naar haar hoofd verplaatste. Daar vermengde het zich en bleef als een grote massa hangen.

„De geest, die aanstonds heengaat, zal van dit waas gebruik maken; het is voor de eerste dagen van haar leven in de sferen bestemd.

Voor tante is het mogelijk, er gebruik van te maken, omdat zij hoog staat in haar geestelijke toestand, maar zij, die ongelukkig zijn, missen deze geestelijke kracht, omdat zij niet bereid zijn, om te sterven. En zij missen en voelen dat, omdat het het eerste voedsel is, waarvan zij in de sferen moeten bestaan.”

Langzaam trok de witte wolk omhoog, maar André kon daaruit nog niets duidelijk onderscheiden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2661.2666)

Boven in de wolk begon zich nu een beeld te vormen, dat op een hoofd geleek en daarna, het was duidelijk te zien, zag hij twee handen de ogen bedekken, alsof zij deze tegen het kijken in al te schitterend licht wilden beschermen.

Zo trok het geesteslichaam langzaam omhoog.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2683.2684)

Tijdens het sterven treedt het geesteslichaam uit het stoffelijke lichaam:

Thans was zij tot boven de knieën zichtbaar geworden en het uittreden kreeg een enigszins sneller verloop. Daar werden haar voeten zichtbaar; tante had haar stoffelijk lichaam geheel verlaten.

Het waas dat om het lichaam lag, sloot zich en tante was vrij gekomen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2694.2696)

Tijdens het overgaan is het de bedoeling om alle aura aan het stoffelijke lichaam te onttrekken:

Zij die overgaan, onttrekken alles aan de stof, omdat zij dat leven gaan verlaten.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.7405.7405)

In 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' beschrijft Theo hoe de aura van zijn vader geleidelijk overgaat naar de geestelijke wereld. Wanneer het gevoel voor vijftig procent overgebracht is, kan zijn vader scherper gaan waarnemen in de geestelijke wereld:

Voor ieder mens is het weer anders, al naar de wetten, die hij beleven moet en die hij zèlf heeft wakker geroepen.

Er zal voor vader geen plotseling einde komen. Langzaam zal hij van het aardse in het eeuwige leven overgaan. Zelfs geen schok zal hij hoeven te voelen. Voor hem heeft de dood dus alle betekenis verloren, hij bestáát niet voor hem!

Toen mijn vader voor vijftig procent was gestorven, ging het andere leven overheersen. Zijn aura zag ik in die wereld zich meer en meer verdichten. Vaders zien en voelen in het leven van de geest werd voortdurend scherper.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.3034.3041)

De vijftig procent worden zeventig procent. Aan het stoffichaam is het te zien, het valt steeds meer in. Nu spreekt hij weinig meer. In alle stilte bereidt hij zich op z'n heengaan voor.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.3056.3059)

Het stervensproces gaat verder. Volgens de dokter móet het nu elk ogenblik afgelopen zijn. Maar hij vergist zich weer. Nog is vaders einde niet daar. Aan zijn aura is dit te zien. Zij is nog te dicht en moet eerst doorschijnend worden, vooraleer de ziel uit het stoffichaam trekt.

Vader verliest zijn aandacht voor z'n omgeving. De ogen houdt hij gesloten, hij slaapt echter niet, hij denkt.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.3064.3071)

De dag maakt vader wakker en hij komt terug in het bewustzijn, dat nog de aarde toebehoort. Straks, als de nacht zich over de stad legt en het rumoer doet zwijgen, zal hij weer in z'n onbewuste leven terugzinken, in dat leven, waarin zijn geest dan juist hevig werkzaam is.

Vaders laatste nacht op aarde breekt aan. Zijn aura, zie ik, wordt nu doorschijnend.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.3082.3085)

Aan deze zijde zie ik, hoe zijn astraal lichaam zich verdicht en vormen aanneemt. Het duurt nog even voor vaders ziel geheel vrij is. Nog bindt een zilver koord lichaam en ziel. Maar ook dat verwaast, het wordt ijler en ijler. Dan is vader vrij, hij slaat in het Eeuwige Leven zijn ogen op en ziet haar, die hem toebehoort.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.3095.3099)

Naarmate de ziel haar levenskrachten uit het stoffelijke lichaam terugtrekt, valt dit lichaam steeds meer in. Na het sterven versnelt dit proces en gaat het lichaam ontbinden. Door deze ontbinding komt de laatste levensaura vrij die door de ziel opgezogen wordt om haar geestelijke bestaan op te bouwen.

Voor het terugtrekken van de lichamelijke levensaura is het belangrijk dat de ontbinding van het lichaam in de aarde plaatsvindt, en niet in het water zoals bij een zeemansgraf. Hierover stelde een dame op een contactavond een vraag aan Jozef Rulof. Jozef benadrukt dat de ziel die lichamelijke levensaura nodig heeft om haar nieuwe geestelijke astrale bestaan op te bouwen:

Welnu, dame, in die zee is het slecht voor uw astrale leven, want wij krijgen nu geen lichamelijke levensaura door de ontbinding tot ons in de sferen, dus geen krachten, die grofstoffelijk en dus toch geestelijk zijn, die daar deel uitmaken van de stof, die ons in de astrale wereld als de „bodem”, waarop wij lopen, moeten dienen. Die missen wij nu en daarom is die ontbinding anders dan die de Aarde ons kan geven. Met andere woorden: wij leven op aarde en niet in de wateren en dit heeft ruimtelijke en geestelijke betekenis voor al de wetten van ons organisme en geestelijk verdergaan!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7338.7340)

Het wordt nog veel erger wanneer er geen natuurlijke ontbinding van het lichaam plaatsvindt door crematie, orgaandonatie of balseming, omdat de lichamelijke levensaura dan niet vrijkomt, of juist veel te snel.

Het geestelijke lichaam

Na het sterven kan de ziel zich in haar geestelijke wereld voortbewegen met haar geestelijke lichaam. Het geestelijke lichaam lijkt meestal op het stoffelijke lichaam, omdat het gevoel van de ziel de geestelijke vorm boetseert. Hierdoor kan het geestelijke lichaam er ook jonger uitzien, zoals beschreven bij 'tante' in het boek 'Een Blick in het Hiernamaals':

Tante had reeds voor de grootste helft haar lichaam verlaten en hij zag nu duidelijk haar gelaat, omdat haar handen het niet meer bedekten. Wat was zij mooi en verjongd! Zeker wel dertig jaar jonger was zij geworden en geleek nu een vrouw van vijf en dertig jaren.

Haar geesteslichaam straalde verschillende kleuren uit, die haar geheel omringden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2690.2693)

Meer informatie hierover vindt u in het artikel geest en geestelijk lichaam.

Het licht dat het geestelijke lichaam na het sterven uitstraalt, is hetzelfde licht dat André (Jozef Rulof) reeds tijdens het aardse leven bij de mens ziet: het is de aura van licht die de kleuren ontvangt van het innerlijke leven van de mens.

De kleuren, welke je zag, duiden tantes geestelijke kracht aan. Zij straalt dit licht, deze kleuren uit; het is de weerspiegeling van haar zieletoestand, haar eigen bezit, haar geluk."

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2703.2704)

Hier stond hun iets moois te wachten; zij zouden dan dadelijk licht ontvangen en gelukkig zijn. Tante bezat dit licht; schoon, helder-wit licht, dat haar zelf verlichtte en alle anderen, die haar kwamen halen. Wat moest zij innerlijk een grote kracht gedragen hebben.

Voor André was thans alles duidelijk en begrijpelijk. Hij had haar immers op aarde steeds in ditzelfde licht gezien. Dit licht was haar eigen uitstraling. Op deze wijze kon hij alle mensen kennen. Aan hun uitstraling kon hij zien, hoe ze innerlijk waren en hij wist nu beter dan ooit, wat dit kleurenlicht betekende.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2744.2751)

De verbinding kan breken

De gevoelsverbinding tussen het stoffelijke en geestelijke lichaam wordt in de boeken van Jozef Rulof het fluïdekoord genoemd. Als Jozef door zijn meester Alcar uit zijn lichaam treedt, zorgt deze gevoelsverbinding dat zijn stoffelijke lichaam de noodzakelijke levenskrachten blijft ontvangen, zodat het niet sterft tijdens de uittreding. Dit fluïdekoord is tevens de tegenwerkende kracht voor de uittredingen van André:

Let nu goed op, André, je komt nu weer in een andere toestand.”

André kreeg het gevoel, dat zijn geesteslichaam hoger werd geschoven, maar tevens, dat er iets was, dat het hoger gaan belette. Duidelijk voelde hij dat en vond het zeer merkwaardig.

„Wat je thans voelt, mijn zoon, is de tegenwerkende kracht voor dit gebeuren. Het is de aantrekkingskracht van je stoffichaaam, hetgeen veroorzaakt wordt door het fluïdekoord, dat beide lichamen verbindt. Het is tevens duidelijk, dat je gevoel meer stoffelijk is dan geestelijk en dan is er nog deze moeilijkheid, dat je nog op aarde leeft. Dit zijn factoren, die tegenwerken, om als aards mens dit overgangspunt, dus van de stof in de geest, te kunnen overschrijden. Het fluïdekoord bezit die kracht, naarmate het gevoel afstemming vindt in de geest. Dus, zo als de mens voelt, zo gaat hij over. Ieder wezen heeft zijn eigen afstemming en daarom zullen ook alle overgangen verschillend zijn.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.7335.7344)

Wanneer een liefdevol iemand sterft, kan dit fluïdekoord breken:

Zij die op aarde heengaan, voor hen houden deze krachten op te bestaan, omdat het fluïdekoord bij hun overgang breekt. Allen zullen deze gevoelstoestanden overschrijden, doch zijn zich van alles onbewust. Voor de een zal het strijd betekenen, voor de ander niets dan liefde en geluk. Alles voltrekt zich naar hun innerlijke afstemming. Begrijp je nu alles? Het levenskoord verbindt beide lichamen en houdt de geest in myriaden draden omwikkeld. Het is een zacht fluïdum, waarin het geesteslichaam leeft. Het is alleen voor ons waar te nemen. Het is te ontwikkelen door het gevoel in de geest af te stemmen. Dus hoe hoger de mens verbinding heeft, hoe mooier en gemakkelijker zal ook het overgaan voor hem zijn. Alles is dus eenvoudig. Anderen echter, die zich in het leven op aarde hebben vergeten, komen bewusteloos hier aan. Lang duurt het voor zij

ontwaken. Hun gevoelsafstemming is op de donkere sferen en daardoor zal hun overgang een schok veroorzaken. Over al deze toestanden zou ik veel kunnen vertellen, omdat de mens op de Kosmos afstemming heeft. Doch men moet kosmisch georiënteerd zijn, wil men zich kunnen verbinden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.7361.7376)

André neemt helderziend waar dat een dokter uit de geestelijke wereld de stervende helpt door het fluïdekoord op het juiste moment te verbreken. Bij ‘tante’ kan dit koord verbroken worden, omdat zij reeds tijdens haar aardse leven haar gevoel naar het geestelijke niveau heeft opgetild:

Nadat alle anderen van het bed vandaan waren gegaan, begon een van de laatst aangekomenen lange passen (magnetische strijkbewegingen) over tantes lichaam te maken, vanaf de benen naar het hoofd. André vertelde aan de zuster, hoe het gebeurde; zij vond dit zeer vreemd. Nadat deze handeling ongeveer een kwartier geduurd had, hoorde hij Alcar zeggen: „André heb je die geest gezien?”

„Ja, Alcar”, antwoordde hij.

„Let op alles, wat hij doet, want hij is het, die voor het overgaan van tante moet zorgen; het is een geestelijke dokter, die dit werk zal verrichten. Hij weet hoe stervenden gehaald en van hun stoffelijk lichaam verlost moeten worden. Voor tante maakt hij deze passen driemaal, doch soms is het nodig, dat hij dit meerdere malen doet. Dat ligt aan de geestelijke toestand van degene, die overgaat. Velen zijn niet gemakkelijk te verlossen; dat houdt verband met hun geestelijk leven en de wijze, waarop zij God hebben liefgehad.

Voor hen, die in sterke mate de materie liefhadden, die naar het stoffelijke hunkerden en dit niet los konden laten, zal de strijd, welke men doodsstrijd noemt, vreselijk zwaar zijn, omdat zij God in hun aardse leven niet hebben willen vinden. Voor hen zullen deze passen misschien wel tien à twintig malen herhaald moeten worden. Het is een vreselijke toestand, wanneer de geestelijke dokter zijn werk bij zulk een ziel moet verrichten.

Bij tante zal het driemaal gebeuren, André, een teken dat haar overgaan geen strijd zal kosten.

Nu is hij even heengegaan, want niet alleen tante, maar meerderen zullen deze nacht overgaan.

Zo heeft eenieder in het Hiernamaals een taak te verrichten, welke hij vol liefde volbrengen wil.

Deze geestelijke dokter weet meer dan zijn aardse collega's, want hier komt hij voor vele gevallen te staan, die hij met zijn geestelijke kracht zuiver moet aanvoelen en vaststellen, om de mens, die overkomt, te kunnen helpen. Hij gaat nu naar andere stervenden.

Het is zijn werk om de schok, welke de geest bij het verlaten van het lichaam krijgt, te verzachten en de nieuw-geborenen steun te geven, vóór zij het Eeuwige Leven binnentreden. Denk niet, dat het zo eenvoudig is, een geest voorgoed in de sferen binnen te halen. De dokter moet voor alles zorg dragen; in de eerste plaats voor het doorbreken van het fluïdekoord.

Wanneer dat op de juiste wijze gedaan wordt, dan zal de geest bij aankomst geen nadelige gevolgen ondervinden. Alles moet op tijd gebeuren, niet te vroeg en niet te laat. Daarvan moet de geestelijke dokter geheel op de hoogte zijn. Hij maakt zijn berekeningen volgens de uitstraling van de stervende, waarin diens geestestoestand zich afspiegelt. Daaraan kan hij precies zien, wat hij doen moet en hoeveel malen hij de passen dient te herhalen. Deze dokter leefde eens op aarde en wanneer hij daar terug zou komen, dan zou de aarde gezegend zijn, omdat hij aan „Gene Zijde” zo onnoemelijk veel heeft geleerd. Je kunt nu nagaan, hoe vreselijk het is, wanneer de geest plotseling uit het lichaam wordt gerukt, bijvoorbeeld door een ongeluk. Dat gaat dan veel te snel en de schok is veel te zwaar. Velen, die op deze wijze hier aankomen, zijn lange tijd bewusteloos. Dit houdt ook weer verband met hun geestelijke toestand op het moment, dat zij overkomen.

Aan al deze mogelijkheden wordt op aarde niet gedacht. Het overgaan is de geboorte van de geest in de sferen, zoals het kind op aarde geboren wordt. Maar de geest heeft bij zijn geboorte meer hulp nodig dan het kind. De geestelijke dokter heeft al zijn krachten daarbij nodig en gebruikt tevens die van anderen, om de stervenden te halen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2561.2594)

Het fluïdekoord is verbonden met onze zonnevlecht:

De geestelijke dokter was weer teruggekomen en maakte, evenals de eerste keer, magnetische passen over haar. Na deze behandeling bekeek hij geruime tijd de bovenkant van haar maag. Alcar zei: „dat dit de plaats is, waar de geest, ontbonden van het stoffelijke lichaam, losgemaakt wordt. Wij noemen dit de levenscel en het koord, waarmee de geest aan het stoffelijk lichaam verbonden is, de levensdraad, zoals ik je reeds eerder vertelde. Die plek wordt op aarde de zonnevlecht genoemd. Daar begint de scheiding. Deze plaats onderzoekt de dokter en naarmate het levenslicht verzwakt, stelt hij vast, hoelang het nog kan duren.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2610.2616)

Jozef Rulof vertelt tijdens een contactavond hoe hij eens aan een aardse dokter vroeg op welke manier de ziel het lichaam verlaat bij het sterven. De dokter heeft al dertig mensen zien sterven, maar hij heeft nog nooit de ziel zien vertrekken. De dokter denkt dat de ziel wel uit de mond zal vertrekken:

En (de dokter) zegt: ‘Nu heb ik... nou zie ik hem sterven, al twintig, dertig, en nou heb ik nog niet gezien waar die ziel vandaan komt.’ Hij denkt: die komt uit de mond, hè. Die mond die heeft heel veel te zeggen voor de mens; en daar moet die ziel uit, uit dit kleine mondje daar moet de ziel uit, die grote ziel. Hij denkt: maar dat is maar zo’n klein kijkgaatje, daar kruipt die ziel wel uit. Ik zeg: ‘Dokter, waaruit vertrekt de ziel als de mens sterft?’ ‘Ja, dat weet ik niet. Uit de mond tuurlijk.’ ‘Nee dokter.’

Weet u het? Waar vertrekt u? Hoe vertrekt u als u uit dit lichaam gaat en sterft. Hoe, uit de mond?

(Meneer in de zaal): ‘Uit alle geledingen van het lichaam...’

Ja, dat is eenvoudig. Er is maar één plaats, meneer, één cel.

(Er wordt door elkaar gepraat, de zonnevlecht wordt verschillende keren genoemd.)

De zonnevlecht is de tempel voor leven en dood. U waait er zo uit. U gaat helemaal... U kunt er zo uitgaan ook, hoor, want elk mens heeft zijn eigen sterfbed, vrijkomen. Maar u bent hier. Dit is de kosmos in u, dat is de zonnevlecht.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.3570.3591)

Bij het sterven wordt het gevoel via het fluïdekoord teruggetrokken uit het aardse lichaam. Als het gevoel volledig is teruggetrokken, kan het fluïdekoord verbroken worden. Wanneer de mens echter zijn gevoel uit zijn aardse lichaam niet kan terugtrekken omdat hij met heel zijn voelen en denken in die aardse stof verstrengeld zit, kan het fluïdekoord niet verbroken worden bij het sterven.

In dit geval blijft de mens door zijn gevoel en fluïdekoord met zijn afgestorven lichaam verbonden. De mogelijke gevolgen hiervan worden onder meer beschreven in het artikel crematie of begraven.

Afhalen door geliefden

Jozef Rulof neemt helderziend waar dat een stervende afgehaald kan worden door overleden geliefden:

„Nu moet u opletten, zuster, zo aanstonds zal tante wel weer onrustig worden, want ik zie haar moeder aan het voeteneinde van haar bed staan.

Zij concentreert zich sterk op de stervende, en tante zal haar gedachten voelen en in zich opnemen. Dit gebeurt veel bij hen, die overgaan. Ik vertel u dit van te voren, omdat ik vermoed wat er gebeuren zal.

Velen die sterven gaan, roepen de familieleden aan, die vóór hen heengingen. Men denkt dan, dat zij ijlen, maar dat doen zij geenszins; zij zien met hun geestelijke ogen hun geliefden inderdaad voor zich staan.

Zie, tante wordt reeds onrustig en nu zie ik de andere geesten aan het hoofdeinde van haar bed staan.”

Op een gegeven ogenblik hoorde André en ook de zuster haar zacht roepen: „Moeder, moeder, o, help me”.

Onder het spreken had zij zich een weinig opgericht, maar daarna viel zij in de kussens terug.

„Ziet u, zuster, ik ben blij, dat ik u dit van te voren heb kunnen vertellen, toen tante nog rustig was. Zij heeft nu haar moeder gezien. Ik vertelde u reeds, dat mijn grootmoeder probeerde, zich voor haar zichtbaar te maken, door het contact tussen haar en haar kind, wat haar dus gelukte.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2597.2608)

Er is altijd iemand die de stervende afhaalt, want dat is het mooiste werk aan Gene Zijde dat er is. Jozef Rulof zegt op een contactavond dat dit een gelukzaligheid kan zijn voor de mens die ‘achter zijn kist’ komt:

U behoeft zich niets eigen te maken, als u hiervan weet dan is het een gelukzaligheid achter de kist. Als u straks één voor één daar komt, en dan komt iemand naar u toe. Misschien is het een vriend, uw ouders, als ze ook zover zijn, de meesten hebben dat niet, want die ouders die zeggen, die willen dat niet of wat dan niet; dat zijn al kloven, werelden, verschillende werelden. Maar als er een naast u komt, er komt onherroepelijk iemand bij u, haalt u af; u vindt de weg alleen niet.

Is dat ook niet leuk?

Als u sterft, dames en heren, u vindt de weg, nee, u hoeft de weg niet te kennen, want u gaat onfeilbaar naar uw geestelijke afstemming. Onfeilbaar. Maar er is altijd iemand bij u om u te halen, want dat is het mooiste werk dat er is. U komt uit dat kistje, uit dat lichaampje, lekker oogjes dicht, u doet niets, de praatjes zijn weg.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.14190.14198)

De overgegane herkent niet altijd degene die hem afhaalt, omdat het ook een moeder of een vader uit een vorig leven kan zijn:

We hebben de stoffelijke goedheid, nietwaar? Maar gij moet de geestelijke goedheid, harmonie, eenzijn bezitten; en dan komt er niet één verkeerde gedachte in u op, want die is er niet meer. Uw gevoelsleven vindt thans afstemming op harmonie. U vangt alles op in harmonie. En dan kan de meester of de meesteres, uw zuster, die kan met u meegaan. Dan kunt u eerst de reis naar de aarde maken, en dan door de ruimte, eerst uw sterven, en dan uw vorige levens. En dan zal zij vertellen wie u bent en wie zij is, wellicht staat uw moeder, uw vader uit tien levens terug voor dit leven naast u.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.10315.10321)

Mensen die niet willen overgaan, kunnen ook zien wie hen afhaalt, maar dat geeft hen niet altijd de bedoelde rust. Zo vertelt Gerhard uit het boek ‘Zij die terugkeerden uit de Dood’ aan Jozef hoe hij onrustig werd van de ‘schimmen’ rond zijn sterfbed:

Slapen wilde ik niet al zou ik het hebben gekund, maar evenmin wilde

ik sterven. Ik haatte de dood en alles wat met hem te maken had. Alles in mijn omgeving zag ik in een waas gehuld en in dat waas zag ik schimmen. Toen ik die schimmen waarnam, wilde ik schreeuwen, doch kon het niet. Ik lag daar als gebroken en kon mij niet verroeren. Het was afschuwelijk, want mijn angst werd verschrikkelijk. Die schimmen wandelden om mijn bed heen en weer en stoorden zich aan niets. Heel duidelijk zag ik lippen, die tot mij praatten en die ik niet kon verstaan en ogen die mij aanzagen en verslonden, die vroegen en lachten tegelijk. Daarna zag ik, dat die schimmen menselijke gedaanten waren, waarvan ik rilde. Die gedaanten zweefden om mij heen, waren boven en onder mij, maar, hoe ik mij ook inspande, ik kreeg hen niet duidelijk te zien. Het bleven schimmen in een waas gehuld en zij waren bezig mijn laatste uren op aarde te vergallen. Tenminste dat dacht ik, want later in de sferen werd mij duidelijk gemaakt, dat het de broeders van Gene Zijde waren, die de stervenden komen halen. Met al de krachten die in mij waren spande ik mij in, ik wilde kalm blijven en me nog niet angstiger laten maken. Ieder mens, die tot het laatst bewust is, zal schimmen zien. Dat zien en waarnemen is de verbinding met het leven aan Gene Zijde. Het geestelijke leven gaat hij voelen, hij gaat er in over en langzaam maar zeker gaat zich dit proces voltrekken. Het is het afscheid van de aarde; het aardse leven valt van je af en je gaat in dat, waarin die schimmen leven, over. Maar voor miljoenen mensen is het sterven verschillend, omdat ook al die mensen anders voelen en niet gelijk zijn. Ieder mens heeft zijn eigen afstemming en afzonderlijke toestand en naar het gevoel en de liefde, die hij bezit, zal hij het overgaan naar deze wereld beleven. Voor de één is dit geluk, licht, liefde en warmte, voor de ander een verschrikking. Maar wat voor allen gelijk is – en allen zullen dit ondervinden en beleven – dat is, dat zij zullen leven en levend hier aankomen.

Toen mijn einde naderde, werden de schimmen duidelijker. Ik zag, dat het mensen waren, mensen zoals jij en ik en duizend anderen. Ik wilde het zo gaarne aan mijn familieleden zeggen, maar ik kon niet, mijn keel zat dicht en ik had geen macht meer over mijn stoffichaam. Ik zag mijn vrouw en kind en hoorde hen schreien en dan te weten dat ik moest sterven! Een ondragelijk gevoel overviel mij, want ik kon mij nog steeds niet verroeren, zodat ik dacht waanzinnig te worden. Ik lag daar zo stil, maar mijn geest werkte en leed ontzettend. Niets ontging mij en toch moest ik afscheid nemen van de aarde. Het maakte mij razend, want ik wilde niet sterven; ik was nog zo jong. Woest en wild werd ik, omdat ik niet kon spreken. Toch moest het; ik wilde mij oprichten, maar ook dat kon ik niet. Geen van allen, die om mij heen waren, voelde iets van mijn

verschrikkelijke strijd. Mijn borst kromp ineen en mijn hart bonkte in mijn keel, toch was ik mij van alles bewust en bleef dat tot aan de laatste seconde. Kort voor mijn einde kon ik mij opeens oprichten. Waar zo plotseling die krachten vandaan kwamen, begreep ik niet. Doch ook daarvan werd ik aan deze zijde overtuigd en ik leerde hier de werking van het gevoelslichaam in die uren kennen. Ik wilde hun zeggen, dat ik ging sterven en stootte enige geluiden uit, maar mijn woorden gingen verloren. Zij hebben mij niet begrepen; zij verstonden mij niet. In al die ellende kon ik nog denken. Toen riep ik om jou, om jou alleen, want het raadsel werd voor mij opgelost en ik dacht te begrijpen. Plotseling drong het tot mij door en wist ik, dat die schimmen door je tekenden, dat je schilderstukken door die schimmen ontving. In een haastig tempo vlogen mij duizenden gedachten door het brein; ze waren niet tegen te houden. Ik verzamelde al mijn wilskracht en wilde spreken, maar het was alsof mijn keel vaneen scheurde. Ik dacht aan mijn aardse leven, aan familie en bekenden; ik wilde niet sterven en verzette mij er tegen. Door alles heen voelde ik mijn einde naderen. Had ik mijn ogen gesloten en mij rustig neergelegd, ik zou in stilte, in geestelijke rust zijn gestorven. Maar ik zei je zoëven, ik wilde niet, ik haatte de dood.”

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3119.3165)

Dan beleeft Gerhard de levensflits en wordt hij in de geestelijke wereld geboren:

Op dat ogenblik ben ik gestorven. Ik voelde me wegzinken en dacht te vallen in een diepe afgrond. Er scheen geen einde aan te komen en onder dit vallen dacht ik heel snel en ging mijn gehele aardse leven aan mij voorbij, tot aan het ogenblik van vallen en sterven. Toen dacht ik uit elkander te worden getrokken, voelde een hevige schok; mijn geesteslichaam ging uit het stoflichaam en ik was vrij. Ik schreeuwde om hulp, maar er kwam geen hulp. Daarna voelde ik me duizelig worden en nog dieper wegzinken. Toen wist ik nergens meer van en was ik voor de aarde dood. Op aarde dood, maar in de geest geboren, in de geest leefde ik en dat betekende de eeuwigheid.”

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3176.3183)

Ook Jeanne vertelt in ‘Zij die terugkeerden uit de Dood’ hoe haar gehele leven tijdens het sterven aan haar voorbij gaat:

Mijn gehele leven ging aan mij voorbij. Daarna zag ik, dat een zilveren draad mij aan mijn stoflichaam geklonken hield en die draad eerst zou

moeten breken; dan eerst zou ik op aarde gestorven zijn.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.2324.2325)

Het aan zich voorbij zien gaan van het hele leven komt aan bod in het artikel bijnadoodervaring.

Naar het eigen hiernamaals

Voor de mens met onbaatzuchtige liefde brengt het overgaan naar het hiernamaals het geluk van een lichtsfeer. Voor iemand die zijn medemens haat, kan het sterven vreselijke ellende brengen wanneer die persoon overgaat naar een duistere sfeer in het hiernamaals, die het land van haat genoemd wordt. Zo zijn er verschillende sterfbedden al naargelang de gevoelsgraad waartoe een mens behoort.

In het boek 'De Kosmologie van Jozef Rulof' zegt Jozef Rulof hierover tot zijn moeder Crisje:

Ja, mijn lieve Crisje, wij kennen zeven verschillende sterfbedden, dat zeven levensgraden zijn om vrij te komen van het organisme, dat voor de éne mens geluk betekent, voor de ander ellende, vreselijke ellende, omdat zij dan tot het land van haat behoren.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.4199.4199)

Door de dood zet de ziel de volgende stap in haar evolutie:

Door de dood en het daarachter levende verdergaan, krijgt de ziel haar volgende evolutie te zien. En eerst dan kunt ge zien hoe diep uw leven is, ook God, nu kunt gij bewust verder. En hebt ge uw dood lief, is er geen ellende, noch armoede en verlies te zien, dit is en blijft geluk!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5749.5751)

Door het hogere geluk dat ons in de sferen van licht wacht, zegt meester Alcar dat we gelukkig moeten zijn dat we mógen sterven:

Maar wij weten tevens, dat de mens op aarde, of het leven, dat daar leeft, gelukkig moet zijn dat het daar mag sterven. Versta mij dus goed, mag sterven. Dit klinkt als een donderslag in hun oren, maar wij weten, wat God voor het leven op aarde heeft weggelegd, niet alleen aards geluk, maar geestelijk, ja universeel geluk, om eens in het goddelijke binnen te treden. Wat zou het een droevig bestaan voor het leven zijn, wanneer het eeuwig op aarde zou moeten blijven.

Nogmaals, mens verheug u, dat gij daar moogt sterven, er wacht u hoger geluk, hogere liefde en zaligheid, aan deze zijde!

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9829.9833)

Daarom noemt meester Zelanus doodgaan evolutie:

Wanneer uw moeder moet sterven, of uw vader, of uw kind, doet u niets, staat u machteloos, dat is een eigen evolutie.

Het wordt mooi; een dood, doodgaan is evolutie. De dood is het universum te beleven, is het één-zijn met de ruimte. Een stervensproces is het allerhoogste wat er is, want dan kunt u zeggen: 'Ik ga weer verder.'

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.5819.5822)

Vele mensen beginnen immers pas achter hun kist te denken:

De mens die zich losmaakt van de stoffelijke stelsels – heb ik u meermalen aangetoond en mogen verklaren – begint eerst achter de kist te denken.

Lezingen Deel 1 (L1.525.525)

U moet achter de kist... Er is geen 'kist', u leeft nu reeds in de eeuwigheid, maar aanstonds gaat ge dit leven, het stoffelijke-zijn verlaten, u hebt boeken gelezen, u hebt die lezingen allemaal meegemaakt, wat stelt u zich, hoe stelt u zich voor wat er met u gaat gebeuren?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.2727.2728)

Door het sterven overwint men immers het tijdelijke aardse bestaan:

Door de dood kunnen wij zeggen, dit behoort mij toe, want hij is het, die ons tot de eigen zelfstandigheid heeft gebracht. Het Universele stervensproces is nu overwinning van het tijdelijke.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5795.5796)

Dus door de dood naar het volgende bestaan en wil voor het kind van Moeder Aarde zeggen:

Waarom hebt u daar angst voor een dood, die is er niet!

Door alles tot nu toe beleefd, mijn meester, kunnen wij het kind van Moeder Aarde dit Goddelijke geluk schenken, éér is géén dood!

Doodgaan is èvolutie!

Doodgaan is en wil zeggen, aan een nieuw leven beginnen!

Doodgaan is het terugkeren tot God!

Doodgaan is "Wedergeboorte"!

Wij hebben thans reeds vastgesteld, dat het innerlijk leven, als ziel en als geest niet sterven kan!

Wat het kind van de aarde dus doodgaan noemt en als zodanig ziet is "Evolutie"!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4537.4545)

Voelt ge, mijn broeders, dat het sterven en geboren worden één wet is?!

De wil is van het leven om verder te gaan.!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4783.4784)

U valt even in slaap

Meester Zelanus vergelijkt het overgaan met het slapen. Hij vraagt zijn toehoorders waarom ze niet aan hun eigen ontwakking beginnen te werken, omdat ze nu al op aarde in de eeuwigheid leven:

Waarom begint u er nú niet aan, want dit is uw eeuwigheid. U valt even in slaap, u slaapt elke dag en dat is voor het organisme, maar deze slaap plaatst u onmiddellijk naast 'de kist', en u gaat verder, en u ontwaakt. Er is geen ander gevoel in u, u bent nu en daar en hier precies hetzelfde.

Lezingen Deel 2 (L2.7094.7096)

Ook tijdens de slaap trekken we ons gevoel terug uit het stoffelijke bestaan:

Ziet u, mijn zusters en broeders, begrijpt u thans dat de slaap – want wij komen straks tot die wijsgerige stelsels, houdt dit vast – dat uw slaap precies is: het uitgaan van de stof terug naar de geest?

Lezingen Deel 3 (L3.1658.1658)

Het sterven is als een natuurlijk inslapen:

"Kijk, de ziel is vrij, mijn broeders. Het lichaam is dood, jazeker, doch de ziel als de geestelijke mens leeft. Voelt gij, dat zij in slaap gevallen is? Dit natuurlijk inslapen is nu voor de mens het sterven, doch een dood is er niet te beleven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2840.2843)

Onze slaap kent zeven graden of diepten. Het sterven vindt plaats tussen de vierde en de vijfde graad:

De mens, die dus het vrijkomen van de stoffelijke stelsels ondergaat, wat voor u het sterven is ... heeft de vier eerste graden van de slaap te volgen, maar tussen de vierde en de vijfde graad van slaap, leeft en ligt het loskomen van het lichaam en begint het sterven, nu verbreekt het fluïdekoord beide organismen, de ziel dus, als de geestelijke astrale persoonlijkheid gaat naar haar eigen innerlijke afstemming en heeft nu die wereld voor goed of kwaad te aanvaarden!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.6601.6601)

Voor de meeste mensen op aarde is de vierde graad van slaap het diepste niveau dat men tijdens de slaap kan bereiken. In die vierde graad laten we het aardse beleven tijdelijk los en bereiken de diepe ontspanning, zodat het lichaam ook weer op krachten kan komen. Bij het sterven moeten we het aardse beleven definitief loslaten:

In de vijfde graad van slaap kunt u uittreden, deze graad heeft afstemming op ons leven, hij voert u in de astrale wetten. De mens, die sterft, treedt tussen de vierde en vijfde graad het leven na de dood binnen, dan breekt het fluïdekoord. Als de dood komt scheurt deze verbinding tussen ziel en stof en moet ge het aardse leven verlaten. Tijdens het sterven is vast te stellen of mensen in hun leven slecht hebben geslapen, nu moet de ziel over de vierde graad de vijfde binnentreden, maar zij kan niet van het lichaam scheiden en dit is uw strijd op leven en dood, waarvan de laatste het zal winnen. Rustig zal de ziel zich nu losmaken en haar ogen sluiten, om hen aan deze zijde weer te openen.

Geestelijke Gaven (SP.9856.9860)

De duurtijd voordat de ziel haar astrale ogen voorgoed kan openen hangt af van haar innerlijke krachten. Zo vertelt Jeanne in het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood' dat zij zes dagen geslapen heeft om haar overgang naar

het hiernamaals te verwerken:

Zes dagen volgens aardse tijd had ik geslapen. Dat was niet lang, want velen doen er maanden over.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.2398.2399)

Gerhard had er drie weken voor nodig:

Drie weken, volgens aardse tijd, heb ik geslapen. Toen ik wakker werd, dacht ik, dat ik nog op aarde leefde.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3187.3188)

In het boek 'De Kringloop der Ziel' wordt het overgaan van Lantos beschreven. Zijn geestelijke leider legt uit dat Lantos nog veel langer geslapen heeft omdat hij door zijn zelfmoord zichzelf in disharmonie had gebracht met zijn eigen leven:

Toen gij dat proces had beleefd, zijt gij in slaap gevallen. Die slaap kwam, doordat gij een einde aan uw leven maakte. Maar iedereen die in ons leven vanaf de aarde binnentreedt, zal slapen. Voor de één duurt die slaap lang, voor de ander kort, dat hangt van uw innerlijke leven af. Zij, die een geestelijk leven hebben beleefd, zullen kort slapen, want zij zijn innerlijk wakker en dragen liefde. Doch anderen die van dit leven niets af weten, vallen in slaap totdat zij tot zichzelf terugkeren en zij zullen steeds weer in slaap vallen, om eens de geestelijke sferen binnen te gaan. Uw slaap was dáárom zo diep, omdat gij geen geloof, noch een God liefhad. Dit alles moest gij leren. Ik maak u dit duidelijk, omdat gij niet moet denken dat anderen u dit hebben opgelegd. Uw slaap was dus een geestelijke slaap en betekent geestelijke armoede. Gij bezat niets dat u kon wakker maken en hebt dit moeten beleven. Daarom waart gij alleen, niemand kon u helpen. Zij, die gij op uw tocht ontmoette, gij hebt dat reeds gevoeld en beleefd, die zelfmoordenares, was niet te helpen. Ik liet u dat beleven, verbond u met haar waardoor u voelde hoe dit leven is en zo aanvaardde gij uw eigen leed en al uw strijd. Gij nam uw kruis op, omdat gij wist dat gij het dragen moest. Ik zei u reeds dat allen die hier binnentreden in slaap vallen. Doch zij, die een einde aan hun leven maken, willen een natuurlijke wet verbreken, die echter niet te verbreken is, want die wet betekent het leven en het leven is niet te vernietigen, want het leven is God. Die disharmonische trillingen verwekken deze slaap. Zij die op normale wijze sterven, zullen ook slapen. Geen wezen ontkomt hieraan, is zich zo sterk van dit leven bewust, dat het op hetzelfde ogen-

blik van zijn dood op aarde wakker is en wakker zal blijven. Doch het geesteslichaam heeft dit overgaan te verwerken en dat zijt gij zelf. Dat is de mens, dat is het leven.

De Kringloop der Ziel (CY.5407.5428)

Wat in het innerlijke aanwezig is, komt door die laatste slaap naar voren. Er zijn geesteszieken die na hun overgang meer dan een jaar nodig hebben om in de geestelijke wereld wakker te worden:

Ja, dat komt eerst na veertien dagen, drie weken, misschien na vier maanden, zes maanden, want u kunt zes, zeven maanden, acht maanden, anderhalf jaar ligt u daar bewusteloos en dan... Net een zieke, hè? Nu komt de zieke, de geesteszieke komt nu naar voren.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.14209.14211)

En wanneer dan eindelijk de ziel haar astrale ogen voorgoed kan openen, is het eerste wat de bewuste ziel wil weten hoe de laatste slaap beleefd is:

En aan Gene Zijde begint het eeuwigdurende geestelijke mediteren. Dan gaat u zeggen: waar mag ik aan beginnen? Waar begint u aan aanstonds wanneer u bewustzijn krijgt achter de kist? Waar verlangt u het meest naar? Het is heel eenvoudig. Wat wil geopenbaard zijn?

Wat wil verklaard worden? Wat?

Hebt u het bewustzijn? Bewustzijn in wat?

In sterven. U bent dood, daar bent u dood, heet dat. Nee, u hebt daar het lichaam losgemaakt, u hebt dat kasteeltje achtergelaten, dat gaat de grond in, maar u leeft nog.

Nu moet u toch het eerste weten: wat doet men met uw kasteeltje? En daar gaan we naar toe.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4648.4662)

Dat hoeft niet noodzakelijk lang te duren:

‘Wilt ge uw dood nog zien?’

‘Ja, wat kan me mijn dood schelen?’

‘Ja, laten we dat eerst zien, dan kunnen we dat afmaken. Daar ligt u. Klaar? Goed.’

‘Leer me nu, leer me nu’, de mens vraagt, ‘leer me nu.’

Lezingen Deel 2 (L2.12450.12456)

Tijdstip van overgaan

Reeds in het Oude Egypte waren de priesters in de tempels bezig met de vraag of we ‘op tijd sterven’. In het boek ‘Tussen Leven en Dood’ vraagt leerling-priester Venry in een tempel aan zijn leermeester Dectar:

„Er is dus geen te vroeg sterven, noch een te laat heengaan, Dectar?”

„Kunnen de Goden met iets te vroeg, of te laat komen? Gaat de zon te laat onder, of komt zij te vroeg op? Ken je het „waarvoor en waarom” van tijd, Venry? Je zult dat in deze Tempel leren kennen, want in je zijn deze krachten en wij zullen ze ontwikkelen.”

Tussen Leven en Dood (BE.1141.1145)

Meester Alcar geeft aan dat het tijdstip dat de ziel zich terugtrekt uit het stoffelijke bestaan vastligt, maar dat de wijze waarop dit gebeurt hier niets mee te maken heeft:

Ligt bij iedere geboorte dus vast wanneer de ziel zal sterven en hoe de mens zal sterven?”

„Ja, dat is een wet en ook dat ligt vast, doch hoe de mens en waaraan de mens zal overgaan, heeft hiermee niets uit te staan. Het leven komt en gaat wanneer het geroepen wordt.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.9239.9241)

Het tijdstip van overgaan kan door vele factoren beïnvloed worden. Die factoren worden belicht in het artikel ‘euthanasie en zelfmoord’, aangezien daarbij de vraag centraal staat of men dat tijdstip mag vervroegen.

Verdriet bemoeilijkt overgaan

In ‘Een Blik in het Hiernamaals’ zegt André dat het verdriet om een stervende, het overgaan kan bemoeilijken:

„Kom, moeder, wees sterk, bedwing uw tranen toch. Wat betekent dat nu? Toe, wees flink; waarom weent u? Het is niet goed, dat u schreit en verdrietig bent. Heeft zij niet lang genoeg ziek gelegen? Zou u wensen, dat zij nog hier bleef? Is ze niet jaren lang aan haar bed gekluisterd geweest? O, moeder, u weet niet, wat ge doet. U weet niet, wat de dood betekent. Nu hebt ge al zoveel meegemaakt, gehoord en gezien, en toch is u terneergeslagen en moet men u helpen. Wees beiden sterk en help haar. Maak het haar niet moeilijker, want een mens, die overgaat, is zeer gevoelig, zeer sensitief. Die gevoeligheid staat in verband met het sterven. Dan is hij vaak in een toestand van halve bewusteloosheid. In deze toestand is de geest ontvankelijk voor alle trillingen, die op hem afgestuurd worden; dus, moeder, wat gebeurt er nu? Omdat u schreit maakt ge haar door uw grote smart het scheiden moeilijker. Daarom vraag ik u nogmaals: maak u niet van streek en maak haar het heengaan niet moeilijk. Geloof me, moeder, het sterven is heerlijk. O, als u kon zien, wat ik zie, als voor u de sluier maar even werd opgelicht, wat zou u dan met mij gelukkig zijn; dan was u overtuigd. Maar ik weet, dat het niet gemakkelijk voor u is, omdat u niet kunt zien. Zij gaat naar het Hiernamaals en daar zal zij gelukkig zijn voor eeuwig. Alcar heeft het mij deze morgen gezegd.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.2082.2103)

In ‘Zij die terugkeerden uit de Dood’ beschrijft Jeanne hoe haar overgang bemoedlijkt werd door het verdriet van haar zuster:

Toen ik daar zo neerlag en mijn zuster hoorde snikken, wilde ik met haar spreken, maar ik had geen macht meer over mijn stoffichaam en stemorganen. Dat was een vreselijk ogenblik voor mij. Ik voelde mij zo onmachtig, want ik leefde reeds buiten mijn stoffichaam en bevond mij op de grens van twee werelden, tussen het aardse en het geestelijke leven. Dat gesnik van mijn zuster maakte mij droevig. O, laten de mensen zich toch aan een sterfbed beheersen, want het is voor hen, die heengaan, zo moeilijk. Velen voelen het en daarom is het een verschrikking. Je zou hen, die achterblijven, willen helpen, maar je kunt het niet. Toch voel je hen in je nabijheid, zij trekken je terug en terugkeren is niet meer mogelijk. Voel je de betekenis van dit alles, Jozef? Het is een ontzaglijke strijd, een onrust, wat toch niet nodig is. Wisten de mensen maar, dat doodgaan leven betekent. Het is het binnentreden in het eeuwige leven, waar licht en geluk is, waar familieleden je opwachten.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.2286.2297)

Jeanne ervaart verder dat niet alleen het overgaan bemoeilijkt wordt door het verdriet van anderen, maar dat ook de overgegene daar nog last van kan hebben. Tijdens haar leven op aarde was de beste vriendin van Jeanne, Greetje, overgegaan door een ongeluk. Door haar verdriet om haar beste vriendin trok Jeanne Greetje terug naar de aarde. Om dit terugtrekken tegen te gaan liet Greetje zich aan Jeanne zien in de slaap:

Het was dus Greetje?”

„Ja, niemand anders.”

„Zij moet zich reeds lange tijd van te voren, men kan wel zeggen van het ogenblik af dat het ongeluk geschiedde, met jou hebben verbonden. Wanneer wij overgaan, zullen wij het eerst aan hen denken, die wij het innigst liefhebben. Liefdebanden verbinden ons en die geestelijke krachten zullen wij eerst in dat leven leren kennen. Toen Greetje in dat leven ontwaakte, zal zij zeer zeker hebben gevoeld dat je treurde. Doordat zij het voelde, trok je haar naar de aarde terug.”

„Ik?”

„Ja, jij.”

„Hoe is dat mogelijk?”

„Je ziet, hoe innig gedachtekrachten kunnen zijn, je zult het later beleven, wanneer ook wij dat leven binnentreden. Je stoorde haar geluk, omdat je treurde en met haar was verbonden. Dit is een grote belemmering voor hen, wanneer zij daar aankomen. Greetje keerde terug, maar zag dat je haar niet waarnam; toch trachtte zij je droefheid in geluk te veranderen en wel op een wijze, die je reeds bekend is. Toen zij zich dus liet zien, loste al die narigheid op en je keerde terug in je eigen afstemming.”

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.1481.1495)

Harmonisch sterven

Meester Zelanus geeft aan dat mensen die zoals moeder Crisje geen angst meer voor de dood hebben, het overgaan geestelijk kunnen beleven:

U kunt de geestelijke dood... dat is geen dood, maar het geestelijke evolueren kunt u beleven. En dat is dan langzaam... U weet van tevoren... U

voelt... U legt zich neer en u slaapt in. En dan kan men, uw lichaam kan men wegbrengen. Maar u hebt de geestelijke dood en het sterven beleefd.

Er zijn enkele mensen, zeer zeker. Crisje... Als u het derde deel leest straks van 'Jeus III', dan zult u de geestelijke dood van Crisje beleven. Ik heb hem reeds beschreven in 'De kosmologie.' Zij wist twee dagen van tevoren... En toen ging ze neerliggen, en ze stond weer op. En ze ging de mensen nog goedendag zeggen. Ook in haar... Ze trad al uit. U treedt er uit, u beleeft geestelijke wonderen. Die eigenschappen, die u leest in 'Geestelijke Gaven'... U bent geestelijk bewust. Dus die, dat lichaam heeft niets meer te betekenen, u beleeft uw loskomen zelf. Is dat niet mooi?

Het sterven is het machtigste wat u hebt. Bent u nu hatelijk, bent u trappend, bent u snauwend, bent u grauwend, bent u klein, bent u zielloos, hebt u geen liefde, dan remt dat alles de geestelijke overgang.

U moet maar eens een mens... U moet nu maar eens met mensen beleven, gaat u maar eens de dood beleven, dan leert u veel, indien u die wetten kent.

Het mooiste dat meester Alcar André heeft laten beleven tijdens zijn genezen was, de verschillende overgangen van de mens. Wat heb ik weer geleerd, zegt André. Had u nu maar geen haat, en had u maar niet dat bezit bij u, en had u dit maar niet, en dat maar niet, dan zult ge geestelijk verantwoord, harmonisch met Moeder Natuur en de ruimte uw overgang, de nieuwe evolutie beleven.

En hoe sterft de mens? Angst voor de dood. Angst voor de dood is er niet, moet niet in u zijn. De dood is geen angst, de dood is er niet. Er is alleen evolutie.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.12668.12700)

Altijd is de dood nu nog narigheid. U aanvaardt die evolutie niet. Welke mens kan blijmoedig zeggen: 'En vanavond, morgenavond ga ik sterven. Heerlijk'? Dat is het. 'Ik heb zondag feest. U moet al de vrienden en de mensen en de maatschappij uitnodigen op champagne', want gij gaat 'de kist' in. Dat doen wij. Dat doet André aanstonds.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.12702.12710)

Maar onder de eerste lichtsfeer is er geen harmonisch overgaan te beleven:

Waar u ook komt, hoe wil de mens dat alles beleven indien er duisternis in hem is? Alles nu onder de eerste sfeer beleeft een disharmonische dood.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.12716.12717)

Ook als de mens aan een ziekte overlijdt, wat meester Zelanus in het volgende citaat de ziekelijke dood noemt, kan men harmonisch sterven, want het stoffelijke lichaam heeft geen betekenis meer. Mensen die haten daarentegen, zien een geestelijk disharmonisch sterven tegemoet:

Nu moet u eens teruggaan naar elk mens; alles dus wat afbreekt, dat haat, wat niet in har(monie), wat geen... De mens die geen liefde bezit, kan geen geestelijk sterven beleven. Is dat niet rechtvaardig? Dus u hebt uzelf in handen. Nu sterft u een ziekelijke dood, een geestelijke disharmonische dood. Die is veel erger dan de ziekelijke. Wist u dat? Want de mens is disharmonisch ingesteld voor Gene Zijde. Dus geestelijk moet u de dood beleven. Stoffelijk heeft het lichaam geen betekenis meer. Dus alles krijgt u geestelijk op uw dak. En dat is veel.

Blijmoedig sterven nu, blijmoedig vertrekken van elkaar en zeggen: tot aanstonds.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.12733.12745)

Moeder Crisje voorvoelde dat ze ging overgaan en benutte de resterende tijd om afscheid te nemen van alles:

Ze weet nu, dat zij haar uren tellen kan. En die kracht zegt haar ook nog, dat zij afscheid moet nemen van alles.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.4346.4347)

Daarna kon ze alles loslaten, en kon ze in gedachten tegen haar overleden man Hendrik zeggen dat ze aan niets meer hoefde te denken:

"Néén, er is niets meer waaraan ik nog denken moet. Schuld hebben wij niet, Hendrik, géén mens krijgt een cent van mij. Ik heb nog nooit één mens te kort gedaan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.4357.4359)

Ik heb mijn hele leven hard gewerkt, Hendrik.

Ik heb heel mijn leven niet één mens bedrogen, Hendrik.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.4361.4362)

Moeder Crisje kan afgehaald worden door de vader van Jozef Rulof en door zijn overleden zus Miets. Meester Zelanus noemt haar overgaan een ‘harmonisch sterven’:

Crisje daalt in haar organisme af, zij leeft nu weer in haar gewaad, waarvan André haar nu kan geven, dat hij al deze wetten kent. Vader en Miets blijven waken. Hij hoort nu, dat zij hem roept, blijft roepen, doch dan werkt zijn vader op haar leven in en valt zij in diepe slaap. Er zullen nog uren voorbijgaan dat zij heeft geslapen. Toch voelt zij zich jonger worden, haar ziel bezit reeds de Geestelijke Vleugelen. André ziet, het uitdovende leven ontspant zich, het organisme geeft de strijd over. De ziel laat thans de stelsels vrij, het zenuwstelsel reageert nu op de gevoeligheid van haar persoonlijkheid, angst en beven is er niet, géén doodstrijd kan de ziel het vrij uitgaan tegenhouden. Dit is harmonisch sterven! Zò heeft God het gewild! Wie zò sterven kan, voelt en beleeft geluk! In haar slaap voelt zij zich gelukkig. Lichtend zijn haar gedachten, haar man waakt en haar dochter waakt. De ziel krijgt die gedachten en krachten toegezonden en zuigt dat als liefde in zich op. Dit is weten! Dit is éénzijn met de dood! Dit is overgave!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.4695.4710)

En uiteindelijk zal ook het woord ‘sterven’ gaan hemelen:

Nee, wat is nu sterven?

(Mevrouw in de zaal): ‘De scheiding van...’

De scheiding. De geest neemt afscheid. Er is geen sterven. U sterft, en nu moet dat woord ‘sterven’ van de aarde weg. Er is geen sterven. U maakt zich als geestelijke persoonlijkheid vrij van uw lichaam en u gaat naar een nieuwe geboorte, of u gaat regelrecht door naar de sferen van licht.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.7418.7425)

19. De dood

Door het lezen van de 11.000 pagina's van de boeken van Jozef Rulof transformeert de 'dood' in een eeuwig voortleven.

Ons eeuwig leven

Door de totaliteit aan kennis over het leven na de dood, vastgelegd in de 11.000 pagina's van de boeken van Jozef Rulof, kan de dood niet blijven bestaan voor de lezer die deze kennis als waar aanvoelt. De dood lost dan stap voor stap op en maakt plaats voor een geestelijk voortleven in een bewust hiernamaals. Deze boeken gaan voorbij het zogenaamde 'rusten in het graf'. Ze voeren ons naar ons eeuwige leven, eerst in opeenvolgende levens op aarde, en daarna in het bewuste hiernamaals.

Angst of geluk

Door het lezen van de boeken van Jozef Rulof verdwijnt de angst voor de dood, als deze door onwetendheid gevormd is. Maar als die angst het gevolg is van het ervaren van een verschrikkelijk sterfbed in een vorig leven, kan het lezen wellicht niet alle angst wegnemen. Het lezen kan er dan wel een andere kijk op geven. Want het woord 'dood' kan dan vervangen worden door woorden als 'verdergaan en evolutie'. Ja, zelfs door het woord 'geluk', want de dood brengt het gelukzalige samenzijn met onze overleden geliefden en uiteindelijk met onze tweelingziel, de ziel die voor eeuwig bij ons hoort.

Geloof in de dood

Wie er vast van overtuigd is dat er geen leven na de dood bestaat, is in het hiernamaals moeilijk te overtuigen dat hij op aarde gestorven is. Wanneer hij wakker wordt in de geestelijke wereld, denkt hij dat hij nog altijd op aarde leeft. Hij leeft immers, hij kan voelen, denken en waarnemen, dus is hij voor zijn gevoel niet dood. Wanneer andere bewoners hem proberen te laten inzien dat hij op aarde gestorven is, gelooft hij hen meestal niet en denkt dat ze gek zijn.

Het 'geloof in de dood' is in het verleden voor een aantal mensen zelfs uitgegroeid tot het 'laatste oordeel'. Deze mensen geloven dat de overleden mens in het graf moet liggen wachten tot de dag dat God alle zielen tot leven roept en oordeelt of ze naar de hemel kunnen. Wanneer de mensen die hierin geloven na hun dood te horen krijgen dat ze al 'verrezen' zijn en dat ze met

hun geestelijke lichaam al in het hiernamaals vertoeven, vinden zij het heel moeilijk om te aanvaarden dat ze niet meer in het graf liggen te wachten op het oordeel.

Bronnen

Een welkome vriend

Jozeef Rulof vertelt in het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood' over een priester voor wie de dood een vriend was geworden:

Ik had er reeds velen zien overgaan, maar niet één zoals hij. De één was bangst, anderen namen krachtig voedsel tot zich, omdat zij niet wilden sterven. Maar wanneer de dood zich meldde, kon geen geleerde meer helpen en ook geestelijke krachten konden geen verandering brengen. Daaraan kon niemand ontkomen, wat wel het énige rechtvaardige op deze verschrikkelijke aarde was. Deze priester was vertrouwd met de dood. Voor hem was het een welkome vriend, een vriend die hem van zijn lijden verlostte, die hem geluk bracht, licht, liefde en schoonheid, ja eeuwig leven. Wat bleef er dan nog van de dood over? Waar was zijn macht? Waar bleef al dat verschrikkelijke, wanneer men de dood een vriend kon noemen? Bij hem vond de dood geen voedsel. Want hij kende geen angst en voelde geen leed of smart en dat was het, waaraan de dood zich tegoed deed. De dood moest en zou bij hem armoede lijden. Hij zou verhongeren, want hij werd niet gevoed. Hij voerde met de dood een machtig gesprek, hij glimlachte hem toe en de dood glimlachte terug. Ze waren met elkander vertrouwd, grote heel grote vrienden geworden. Dit had het leven hem geleerd door alle mensen in zijn zielewoning te ontvangen en niet te mopperen wanneer zij met klompen en al binnentraden, maar hen in liefde te ontvangen en tegemoet te treden. Daardoor had hij de dood leren kennen en wist hij, dat deze eeuwig leven betekende. Hij zag door zijn masker heen, hij was helderziend en zag achter het waas van verderf en verschrikking. Hij zag, dat de dood niet het einde was, doch een verdergaan naar onbekende gebieden. Voor hem was die wrede man met zijn zeis vervangen door een azuren hemel, een paradijs van louter geluk. Het noodlot hield op te bestaan, voor hem was alles Gods heilige leiding. God riep hem tot zich en de dood maakte plaats en verdween, want hij kon hem niet naderen. Neen, deze priester bezat alles wat hij nodig had in het land van eeuwige waarheid. De dood was gelukkig, dat

onder al die mensen er enkelen waren, die voor hem geen angst hadden. „Hoor mij aan,” zo hoorde ik als het ware de dood tot mij zeggen, „gij mens der aarde, hoor wat ik zal zeggen. Zie naar mij, ik ben niet dood. In u vlamt het, het is God die u Zijn liefde toezendt, die u allen in leven houdt. Dat wat gij ziet, wat gij uiterlijk zijt en verzorgt, dat gaat dood. Maar in u leeft er iets, dat voortleeft, steeds voortleven zal en dat oneindige diepten zal leren kennen. Een verheven geluk wacht u, doch alleen hen, die in mij het leven zien. Ik gaf mijzelf die naam „dood” niet, maar dat deed gij, gij mens, omdat gij mij niet kent. Voor u was ik „dood”, maar dat ben ik slechts voor hen, die zelf levend dood zijn. In u ligt een vonk van eeuwig leven, in u ligt de eeuwige waarheid. Laat, o mens, uw leven door mijn naam niet vergallen. Ik ben niet dood, ik ben leven en wie mij kent zal gelukkig zijn.”

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.547.581)

Voor Jozef is de dood leven, want de ziel stijgt uit het lichaam en krijgt innerlijk ‘vleugeltjes’:

Een gelukkige universele, ruimtelijke blijdschap leeft er in mij. En waarom in u niet? Dit leven is niet zwaar. Meneer, als u het over de dood hebt, en reïncarnatie, dan zeggen ze: ‘O, dat zware gedoe.’

Meneer, ik ken de dood, en magere Hein daar praat ik elk ogenblik mee. Want hij is er niet. Hij zegt: ‘Ze hebben mij een zwarte lege hoed opgezet. En ze hebben mij een hol masker opgegeven, een doodskop’, zegt magere Hein, ‘met twee gaten erin, zonder tanden; vier liggen er hier uit en de rest daar.’

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.2712.2719)

Maar zij is eruit, de ziel, krijgt vleugeltjes, en het leven gaat voort, want een dood is er niet. En is dat nu zure kost? Drukt u dat wanneer gij over de dood spreekt, die leven is en betekent?

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.2725.2727)

De priesters in de tempels van het Oude Egypte leerden door hun uittredingen dat de dood alleen te maken heeft met het tijdelijke bestaan op aarde:

Duidelijk kon ik alles zien, zuiver zag ik de plaatsen waar ik mij bevond. De geheimen van het aardse en geestelijke leven waren voor mij geen raadsels meer, want ik leefde in de geheimen en zag in al die raadsels, waarvan mensen nog niets afwisten. Thans leefde ik bewust tussen „le-

ven en dood”.

Waarin ik nu was betekende „het leven”, maar het leven „op aarde” was het tijdelijke en had met de dood te maken. Daar ging men sterven, hier was er geen dood, want er was hier alléén leven.

Tussen Leven en Dood (BE.2967.2971)

Door het aardse lichaam los te laten overwinnen ze het tijdelijke bestaan:

Het Universele stervensproces is nu overwinning van het tijdelijke.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5796.5796)

Dit klinkt heel anders dan het bidden van een mens die de dood tracht tegen te houden, om de eeuwigdurende stoffelijkheid in een aards lichaam te mogen behouden:

Dag en nacht bidt de moeder om de zieke. En die zieke moet sterven, die zieke moet evolueren. Die dood is er niet, maar die dood komt, moet komen. En nu bidt u, bidt u, en u wilt die dood, die evolutie tegengaan? Die goddelijke evolutie? Om te bebidden dat God uw moeder, uw vader, uw kind, uzelf hier zal laten, eeuwigdurend op aarde? Wat wilt u? Waar vraagt u om?

Hoe diep is uw gebed en welke betekenis heeft uw gebed? Ga eens in de maatschappij kijken. Ga eens naar de kerken en luister eens goed wat zo'n dominee, zo'n pastoor te vertellen en te bebidden heeft. En u ziet het, ze vragen om de eeuwigdurende stoffelijkheid te mogen ondergaan. Kwam er maar nooit een dood.

Maar een dood is evolutie. Wanneer er geen sterven was, stond u hier stil. U vraagt niet: hoe heb ik het leven ontvangen, waar komen wij vandaan? Dat vertellen wij nu, dat vertellen de meesters nu door de boeken. Dit is universele wijsheid voor uw ziel, voor uw geest, voor uw persoonlijkheid, uw geestelijk leven.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.8268.8285)

Vorbij het graf

In het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood' vertelt Jozef Rulof ook over de koetsier Gerhard die de 'doden' naar hun laatste rustplaats voert. De koetsier had horen zeggen dat Jozef met de doden praat, wat volgens hem

onmogelijk was:

„Dood is dood,” zei hij en zag mij scherp in de ogen. „Je weet wat ik doe, iedere dag ga ik met de doden om, maar geen één, die zijn mond open doet. Hoe kan zo'n dood lichaam nu spreken? De doden moet je laten rusten. De mensen, die daaraan doen, zijn – hij wees met zijn hand naar zijn voorhoofd – gek.” Daarbij schoot hij in een schaterlach. „De mensen weten zich niet meer te vermaken; het wordt zeker zo saai hier en dan zoeken ze naar wat anders. Dus je wilt zeggen, dat de doden door je tekenen?” Hij grijnsde en zag mij aan, alsof hij medelijden met mij had.

„Ben je uitgesproken?”

„Ja, meer weet ik niet.”

„Heel goed, dan zal ik je antwoorden. Je bent geen slechte kerel, maar je weet van deze dingen niets af en je moet er niet mee spotten. Je bent een spotter van de allergrootste soort en een dom mens. Je lacht over iets, wat je niet kent noch begrijpt en waarvan je de oorsprong en waarheid niet kunt peilen. Dat doen veel mensen en het pleit niet voor hun persoonlijkheid. Ik vraag je: Zie je aan mij, dat ik gek ben? Ben ik anders dan vroeger? Zie ik er als een krankzinnige uit? Nu, geef eens antwoord?”

„Nee,” zei hij, „ik zie niets bijzonders aan je.”

„Nu dan, ik schilder en teken door de geesten. Dus door mensen, die op aarde zijn gestorven en toch leven. Zij komen tot ons terug en maken door mij de mooiste schilderstukken. Je weet, dat ik nooit heb geschilderd en dat ik dat niet kan. Trouwens, wanneer ik die stukken ontvang, dan weet ik niet eens, dat ik het doe.”

„Het is voor mij een raadsel,” zei hij, „een groot raadsel. Toch ben je veranderd.”

„Dat denk jij, maar ik ben niet veranderd, in niets. Alleen ben ik iets wijzer geworden omtrent het grote probleem: dood.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.2648.2677)

Wanneer Gerhard sterft, breekt zijn overtuiging van ‘dood is dood’ hem zuur op. Wanneer hij veel later als geest aan Jozef mag vertellen wat hem overkomen is, vernemen we dat hij een zware strijd heeft moeten leveren

om te aanvaarden dat hij geestelijk verder leefde. Dit was immers tegen zijn 'geloof in de dood'. Hij vertelt hoe vreemd het voor hem was toen een geest van het licht hem probeerde te laten beseffen in welke toestand hij leefde. De lichtgeest zei:

Ik heb u vreemde dingen te vertellen.”

„Vreemde dingen, zeg je? Is alles dan nog niet vreemd genoeg?”

Hij zag mij aan en ik voelde dat het een goed mens was. „U bent op aarde gestorven.”

„Wat zeg je?”

„Gestorven,” herhaalde hij en bleef mij aankijken. „U leeft thans in de eeuwigheid en ik ben gekomen om u daarvan te overtuigen.”

In de eeuwigheid? dacht ik. Maar dat kan immers niet, dan was ik dood en ik leef toch? Ik had medelijden met hem en een verschrikkelijk vermoeden kwam in mij op. Hij is een krankzinnige!

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3329.3340)

De koetsier dacht eerst dat de lichtgeest krankzinnig was, hij beweerde immers dat Gerhard dood was, en dat was niet waar, want hij leefde en kon voelen en denken. In het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood' wordt uitvoerig de langdurige strijd van Gerhard beschreven om zijn 'geloof in de dood' af te leggen en te aanvaarden dat hij op aarde gestorven was. Zodra hij zichzelf kon beheersen en rustig genoeg bleef, nam de lichtgeest hem mee naar de aardse kerkhoven:

Daarna bezochten wij kerkhoven en zagen daar de aardse mensen, die de graven van hun geliefden gingen bezoeken. Vreselijke tonelen zag ik, maar wáárom zoeken zij hen dáár? Ze zijn er immers niet! Zet uw bloemen naast hun portret in de kamer, waar zij hebben geleefd en gewerkt en met u hebben gesproken, maar leg niet die kostbare bloemen op de graven, waar niets dan beenderen rusten. Het bedroeft de geest, die aan deze zijde leeft. Dit wil ik de mensen vanaf deze zijde toeroepen. Zij bezoeken hun doden en naast hen, in een prachtig gewaad en licht, schrijden zij voort, die men dood waant. Is het niet droevig, dat men daarvan op aarde niets weet? Toen ik op dat kerkhof met jou over al deze dingen sprak, Jozef, ik zei het reeds, sprak ik de grote waarheid uit, dat beende-

ren niet konden spreken. Ik spotte en dat had ik niet mogen doen. Bij de mensen, die treurden, zag ik de geest, die droevig gestemd was omdat hij hen niet kon bereiken. Verschillende toestanden zag ik daar, waarvan er één mij diep trof. Daarvan zal ik je vertellen.

Plotseling dacht ik aan mijn eigen stoflichaam. Waar lag mijn kleed? Was het op dit kerkhof begraven? Ik zag mijn leermeester aan en hij wist direct, wat er in mij omging. Ik begreep nu ook, waarom wij op deze plaats vertoefden. Ik vroeg dus de broeder: „Is hier mijn stofkleed?”

Mijn leermeester nam mijn hand in de zijne en zei: „Zult gij u sterk genoeg voelen om uw eigen lichaam te zien, Gerhard?”

Ik dacht na en zei: „Ja, ik wil mijn eigen lichaam zien. Nu ik dit alles heb beleefd, wil ik ook dat beleven, hoe verschrikkelijk het ook mag zijn.”

„Kom, volg mij.”

„Hoe weet u waar ik ben begraven?”

„Concentratie, mijn vriend, niet anders dan gedachtekracht. Gij zelf vormt thans mijn verbinding; door u zal ik dus het andere, dat u eens toebehoorde, terugvinden.”

Ik beefde en voelde mijn hart hevig kloppen. Wij wandelden langs verschillende graven en eindelijk hield mijn leermeester mij staande. Ik las: Hier rust G.D.

„Uw eigen kleed,” zei de broeder tot mij, „uw lichaam, wat dit tijdens het aardse leven verborg.”

Ik nam plaats op de rand van mijn eigen graf en zag naar mijzelf. Daar lag ik, dood, maar ik leefde hier en zag naar dat, wat mij eens toebehoorde.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.5724.5755)

Op dat moment had Gerhard graag tegen zijn moeder kunnen zeggen dat ze hem niet op het kerkhof moet zoeken:

Ik dacht aan mijn leven op aarde. Bloemen versierden mijn graf, door mijn geliefden daar neergelegd. Ik voelde hun liefdegedachten voor mij,

die gestorven was. Afgrijselijk was dit toneel. Waarom, zo dacht ik, zoekt u mij hier, moeder, en niet in uw nabijheid? Hoevele malen waren mijn geliefden reeds hier geweest en hadden geschreid, zodat ik hun leed kon voelen! Straks zouden alleen de beenderen overblijven, lang zou het niet meer duren. Hoe ik ook wilde, in dat lichaam kon ik niet binnendringen. Iets hield mij tegen en ik voelde, dat het mijn leermeester was, die mij dit belette. Ik had mijn aardse kleed afgelegd en een ander ontvangen dat eeuwig voortleefde. Mijn God, hoe machtig is dit weerzien, hoe klein en nietig moet zich de mens voelen, die dit mag beleven. Ik voelde mij dan ook nietig en klein; het had mij overrompeld. Hoe afschuwelijk het ook was, het beeld was leerzaam. Hier trachtte mijn moeder mij terug te vinden, hier vloeiden haar tranen, maar hier zou ik nooit terugkeren. Weg wilde ik, ver hier vandaan. Ik had gedacht, dit alles te kunnen verwerken, maar toch werd het mij te machtig. Hoe groot is God, die dit alles bestuurt. Van stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren! Ik dacht aan deze woorden. Ik was stof geweest en weer tot stof geworden. Op de rand van mijn eigen graf bad ik innig, heel innig, dat ik de kracht zou mogen ontvangen om mijn geliefden de ogen te openen. Daarvoor bad ik en mijn leermeester met mij. Hier zou ik nooit terugkeren, dat wist en voelde ik. Moeder, mijn lieve moeder, o kom hier niet meer! Ik leef en ben gelukkig en zal u eens terugzien. Strooi bloemen op menselijke paden, wanneer zij nog in leven zijn. Geef liefde, moeder, aan alles wat leeft, dan eerst voelt u het eeuwige leven en zult u mij hier niet meer zoeken. Dan weet u, dat ik leef en tot u kan terugkeren. Zoek mij hier niet; dat wat hier ligt, wil ik niet meer zien. Goddank, ik leef en dat daar is dood. Nog eenmaal staarde ik naar mijn kleed en ging toen heel snel van de plaats weg, om niet terug te keren. Toen dacht ik aan jou, Jozef, en bewonderde je nog meer, dat jij vanaf de aarde ons leven ging vastleggen, om het zo aan de mensheid bekend te maken. In stilte gingen wij heen; ik was in diep gepeins verzonken.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.5758.5790)

Gerhard komt tot de conclusie dat alleen diegene die geen liefde voelt voor het andere leven, geestelijk 'dood' is:

Wie geen liefde bezat was een levend dode in de geest. Ik zou mijn best doen, want ik wilde vooruit, ik zou hard aan mijzelf werken. Nu begreep ik de broeder in alles. Hoe eenvoudig was dit leven eigenlijk. Op aarde sprak men over godsdienst, al die godsdiensten hadden echter geen betekenis, wanneer men geen liefde voelde, geen liefde bezat voor alles wat leefde. In de mens lag de goddelijke kern, op God had de mens af-

stemming. Deze echter waren dood, geestelijk dood, als ik nog eenmaal datzelfde leven mocht beleven, hoe anders zou ik dan leven. Ik zou mij niets dan liefde eigen maken, want liefde betekent licht en geluk. Mijn leermeester bezat veel liefde, want hij stond voor mij open en hij gaf zich geheel. Zó wilde ik ook worden, zoals hij en vele anderen.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.5173.5182)

Meester Zelanus vertelt hoe hij mensen die in een ‘laatste oordeel’ geloven, na hun dood meeneemt naar hun graf om ze te laten zien dat ze blij mogen zijn dat God niet is zoals zij het geloofden, want dan zouden ze daar in dat graf moeten liggen wachten:

Maar komt u hoger voor deze wijsheid, dan staat ge voor een godgeleerde en dan moeten we de godgeleerde meenemen en zeggen: ‘Ziet u? U ligt daar, weest u maar dankbaar dat God niet zo is zoals gij Hem hebt opgebouwd. U moet nu daar in het graf liggen wachten totdat het laatste Oordeel komt.

Lezingen Deel 3 (L3.452.454)

Voor een mens die overgaat naar een lichtsfeer, heeft de dood zijn betekenis verloren. Als dan de geestelijke begeleider vraagt of het graf nog bezocht moet worden, wordt hier niet veel tijd meer aan besteed:

‘Wilt ge uw dood nog zien?’

‘Ja, wat kan me mijn dood schelen?’

‘Ja, laten we dat eerst zien, dan kunnen we dat afmaken. Daar ligt u. Klaar? Goed.’

Lezingen Deel 2 (L2.12450.12455)

Reïncarnatie

Over de schildering die in het begin van het artikel ‘de dood’ staat, zegt Jozef Rulof:

Ik heb een schilderij gekregen, een bord, een porseleinen bord, verleden; als u dat nu ziet, dan zegt u: ‘Dat is nu Magere Hein, dat is de dood.’ En dan staat daar een machtige verschijning, een geestelijke verschijning als een moeder. Ze zweeft. U kijkt helemaal door die verschijning heen, zo ijl is het geschilderd. En daar zit een oude man, die zit daar, en dan wijst

die moeder met haar staf – de staf is een wet, evolutie is een staf, is een wet – en dan wijst ze zo naar dat levensboek en zegt: ‘Vandaag is het uw tijd.’ Maar daar ligt een appel, en er is leven, en een bloem – dus hij gaat door het leven – en daarnaast zit een meisje, dus hij wordt gereïncarneerd als een meisje. Dat heet moederschap. Op zo’n bordje.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.6168.6175)

De meesters verklaren dat de dood ons naar een wedergeboorte brengt, of naar een hiernamaals waar we verder leven als een bewuste geestelijke persoonlijkheid:

En het uiteindelijke voor alle stof is nu te zien en is te beleven’, dat hebben we leren kennen, door leven en dood.

Als ge dood gaat op aarde en dat de mens sterven noemt, is dat het beleven van ‘Grote Vleugelen’. U dijt uit. Evolutie. De dood is moederschap. Wat heeft de wereld, wat heeft de kerk, wat heeft de Bijbel daarvan gezegd? De dood is rotting en een laatste Oordeel staat bovenop het menselijke aangezicht, op het levende hart van de mens en wil dat de mens een opstanding zal beleven uit prehistorische tijdperken.

Als u sterft, mijn zusters en broeders, en al het leven, dan staat de God als moeder naast u en verandert dit sterven in een verdergaan, zij voert u of naar de wereld van het onbewuste, de wedergeboorte, u krijgt een nieuw leven op aarde, of u stapt achter de kist verder en betreedt ge uw eerste fundament voor de rechtvaardigheid, de harmonie en de liefde, en eerst dan legt ge fundamenten voor uw geestelijke persoonlijkheid. Dát is de universele dood.

Lezingen Deel 3 (L3.7722.7730)

Door de dood leren we ook onze tweelingziel kennen, de ziel die voor eeuwig bij ons behoort. Met onze tweelingziel zullen we in het leven na de dood een geestelijke liefde beleven die veel verder gaat dan de stoffelijke liefde die we op aarde kennen.

Was er geen dood, mijn broeders, dan kregen wij nimmer onze geestelijke tweelingziel te beleven en dat is toch ons Goddelijke éénzijn!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5805.5805)

Liefde kregen wij door de dood te beleven en niets anders!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5810.5810)

Boeken nemen angst weg

De meesters van het licht hebben via Jozef Rulof duizenden pagina's geschreven om onder meer de mens op aarde de angst voor de dood te ontnemen. Meester Alcar is de geestelijke leider van Jozef Rulof.

Meester Alcar weet pertinent... Hij zegt: 'Wij hadden helemaal niet hoeven te schrijven. Christus had ook niet hoeven te komen. Maar omdat Christus kwam, en omdat wij weten dat we leven; waarom zouden we de mensen de angst dan niet voor de dood ontnemen, terwijl de dood alleen maar geluk betekent?' Daarom komen ze terug en zeggen ze: 'Wij leven. Heb geen angst voor de dood en schrei niet om degene die dood is, want er is geen dood.' Dus zijn ze niet verplicht om ons dat te vertellen, alleen dit: 'Heb lief alles wat leeft en een dood is er niet. Dan hebt ge geluk, want wij leven.' En daar zit nu alles in.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.6603.6611)

In het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' wil Theo graag de angst voor de dood bij zijn vrouw Annie wegnemen, want haar kerk is daar niet in geslaagd:

Annie noch haar ouders bleken op het sterven voorbereid. Maar hoeven zijn dat wel, vroeg ik me af. Wat hielp het als je trouw naar het kerkgebouw ging, je geest daar liet volstoppen met Bijbelse spreuken, met woorden, als God je daarmee desondanks ver en vreemd en dreigend bleef, als het Eeuwige Leven, waarover je zoveel heerlijk verteld werd, je toch nog schrikwekkender leek dan het aardse, zodat je als een dier vocht om het te mogen behouden? Hoe weinig levend, weinig overtuigend moest de leer van de kerken zijn, dat na twintig eeuwen het merendeel van haar gelovigen zijn angst voor de dood, voor God en voor het Eeuwige Leven nog altijd niet overwonnen had ...

Met des te meer dankbaarheid dacht ik aan de milde, ja grootse verkondigingen, zoals ik die in mijn spiritualistische boeken had aangetroffen, die de vrees voor de dood volkomen wegnamen, ons God toonden als een liefdevolle, strikt rechtvaardige Vader, voor Wie géén van Zijn kinderen angst of beven hoefde te hebben, wezenlijk een God in àl Zijn werken! En groter dan ooit werd mijn verlangen om Annie voor deze gedachte te winnen, zo haar angst voor de dood weg te nemen, opdat ze straks beter voorbereid het Eeuwige Leven zou kunnen binnengaan.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.1907.1912)

Jozef Rulof behandelt op een contactavond een vraag van een heer die een echte neurose voor de dood heeft:

Ik heb hier: “Ondergetekende, J.J.Grouw...”

Van wie is dit briefje?

(Meneer in de zaal): ‘Van mij.’

Meneer, u hebt daar niet zo’n leuk briefje. “...heeft een zeer vreselijke angst, neurose, voor de dood.”

Hebt u boeken van ons gelezen?

(Meneer in de zaal): ‘Nee meneer.’

Meneer, dan heb ik er twintig voor u die u de dood ontnemen. Als u die neurose kwijt wil dan gaat u onmiddellijk beginnen met ‘Een Blik in het Hiernamaals’. U kunt ‘Jeus van moeder Crisje’ nog beter nemen, als ze er zijn nu, want daar... Ik was elf jaar en toen ging mijn vader over – en ik zag altijd achter de kist – en toen hij begraven werd toen liep hij met mij achter zijn eigen lijk. Dan bent u ineens genezen, bent u ineens Magere Hein kwijt.

Het kost u tien cent, meneer, daarzo (in de pauze kon men ter plaatse uit de bibliotheek van het genootschap boeken lenen), en u bent Magere Hein kwijt. Dat is toch niet te duur, vindt u niet? En Magere Hein verliest onherroepelijk zijn kroon, als u dat leest. Neem vlug een paar boeken mee, meneer, dan bent u die neurose kwijt.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.6122.6137)

Maar soms zijn honderduizend boeken nog niet genoeg om die angst weg te nemen:

Maar, er zijn meer mensen geweest: ‘Ik heb angst, angst, angst.’ En dan kunt u ze honderduizend boeken geven, meneer, en dan helpt het nog niet. Dat is ook alweer een toestand, die ligt dieper. Dat is zomaar niet in dagbewustzijn: ‘Ik ben angstig voor de dood’. Meestal is daar iets in, waardoor de mens op een gruwelijke manier in een vorige toestand, leven, van kant is gemaakt, en zodoende is die angst voor die dood... En dan leest u dat, leest u dat; en dan gaat die angst niet weg.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.6138.6143)

Als de boeken die angst niet kunnen wegnemen, geven ze in ieder geval een heel andere kijk op de dood:

Dus u kunt nu wel gaan lezen, maar of het u helpen zal... Maar in ieder geval krijgt u toch een heel andere kijk.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.6150.6151)

De angst voor de dood kan weggenomen worden door kennis als die angst in het dagbewustzijn leeft. Het dagbewustzijn is het bewustzijn dat we overdag ervaren, als we wakker zijn. Als de angst voor de dood komt door het ervaren van verschrikkelijke overgangen in vorige levens is die angst in het onderbewustzijn terechtgekomen, en dat is niet te genezen door het lezen:

“Dus,” zegt meneer, “het kan elke dag gebeuren: ik ben er zeer beroerd en ellendig aan toe.” Zou u zo niet zeggen, meneer, hè? ‘En dan die angst voor de dood.’

Ja meneer, wat moet ik u hier nu voor geven? Twintig boeken die u de angst ontnemen. Maar het kan zijn, na lezing, dat u nog met die angst rondloopt. En dan is het een deel van uw onderbewustzijn. Kijk, angst voor de dood door onwetendheid, dat leeft in het dagbewustzijn.

Een protestant en een mens die van deze dingen niets weet, voor die mens is nog dood dood. Hebt u een erg gelovig mens, een Bijbelkenner, die zegt: ‘Ja, wij gaan door. Het staat in de Bijbel’, als u het eruit haalt. Maar de mens die volkomen zo in het leven de wetten van leven en dood niet kent, voor die is de dood in dagbewustzijn ook angst.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.6184.6195)

In de loop der tijden werden immers heel wat gruwelijke overgangen beleefd:

Hier zijn de mensen niet meer angstig voor de dood. De dood is evolutie, bewust verdergaan in de astrale wereld. Als u ‘Een Blik in het Hierna-maals’ leest, ‘Kringloop der Ziel’, ‘Tussen Leven en Dood’, daarzo, dan hebt u... Van het één gaat u in het ander, meneer. Als u die twintig boeken uit hebt, dan hoop ik toch wel dat die dood weg is. En al hebt u die angst als een psychologische wet in u... Dat wil zeggen – wat ik zoëven verklaarde – er is: in een vorig leven heeft een oerwoudbewoner van u

soep gekookt, bij wijze van spreken. Dat kan terugliggen, meneer, tot in het oerwoud, want een mens die daar in het oerwoud komt en door zo'n wilde horde wordt beetgepakt, en ze smullen hem op zondagmorgen heerlijk op, dat is heus wel een schok. En een doodgewone dood zo op straat dringt niet zo tot het geestelijke leven door als een dood door levend verbrand zijn, of dáár iets. En dat zijn waarlijk geen nonsens.

Ik heb verscheidene mensen in die tijd, tussen 1930 en 1940, bij me gehad, toen genas ik, en die liepen met diezelfde gevoelens rond. Toen zegt ze: 'Ja, ik weet alles', ook gelezen, deed aan theosofie, kwam bij mij om boeken, 'ik ben het nog niet kwijt, meneer.' En die angst bleef.

Ik zeg: 'Stelt u zich maar daar op in, u leeft nu in de maatschappij.'

En toen zei mijn meester: 'Daar heb je zo'n geval, die door mieren zijn opgegeten.' Die bewust...

Kijk, als u een ongeval krijgt hier in een oerwoud of zo, u wordt aangevallen, dat is een shock voor het moment. Maar er zijn ook mensen... Hoeveel verschillende martelingen beleeft de mens niet, en passen ze niet toe op de persoon, op de mens, voordat die mens werkelijk sterft? En die marteling, die doorstane angst... Die smeren ze met stroop in, en laten ze een mens door mieren opeten. Die smeren ze met pek in, en steken de mensen in brand. Dat zijn dingen die gaan naar het onderbewustzijn. En daar komt u ook niet vanaf.

Voelt u het machtige verschil van een dagbewuste angst voor de dood, de mens die de wetten niet kent, én een angst die zuiver met de reïncarnatie, met uw vorige levens heeft uit te staan? Dat zijn machtige problemen. Aan de mens is onmiddellijk vast te stellen, als u weer een kleinigheid daarvan weet, of het waarlijk reïncarnatie is.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.6208.6234)

De dagbewuste angst wijkt door het aanvaarden van reïncarnatie:

Als u de reïncarnatie pertinent aanvaardt, moet de dood zijn verdwenen, en moet ook die angst oplossen. En of u nu werkelijk ziek, of niet ziek bent, meneer... Wij zijn blij dat we kunnen gaan. Niet om degenen die achterblijven, dat is heus geen aardigheidje, daar lachen wij niet om. Maar we weten immers dat we straks voor 'de kist' staan, en we gaan weg, de één eerst en dan de ander, maar we zien elkaar terug; we gaan

door, we leven in een bewuste wereld, dat is de geestelijke astrale wereld. Voor ons is er geen dood meer. Magere Hein en zijn pareltjes die hebben wij op de jas gestoken. Ik heb er tenminste eens vierduizend in de Spuisstraat verkocht. Als u mijn Magere Hein ziet, meneer, die is zo straatarm, die loopt in vodden. Maar voor de wereld is die Magere Hein, die dood, nog zo rijk als ik weet niet wat, een koning met een scepter. Ik lach hem midden in zijn gezicht uit. En als hij praatjes heeft, dan kom ik zo: pvvt. Ik zeg: ‘Ga jij toch gauw weg.’ Voelt u, daar praten wij hier altijd over.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.6239.6252)

De dood is een fictie

Meester Alcar zegt reeds in het eerste boek ‘Een Blik in het Hiernamaals’ tegen André dat de mens op aarde blij zou moeten zijn dat hij mag sterven, omdat hij in het leven na de dood ander geluk kan ervaren dan op aarde mogelijk is. Een voorbeeld hiervan is de hereniging met onze overleden geliefden. In de artikelen ‘eerste lichtsfeer’ tot en met ‘zevende lichtsfeer’ wordt beschreven welk ander geluk ons nog meer wacht.

Alcar zei hem, dat de mens op aarde zich zou (moeten) verheugen, dat hij daar mocht sterven. Hoort u dat? Wij moeten blij zijn, dat wij daar mogen sterven. Is het voor velen geen verschrikking te moeten horen, dat zij blij moeten zijn om te mogen sterven? Moest men gelukkig zijn, om te mogen overgaan? Had hij Alcar wel goed en duidelijk begrepen? Ja, want hij zei, God heeft ander geluk voor het leven, dat op de planeet Aarde leeft.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9927.9933)

Vele mensen op aarde ervaren de dood nog als een beest dat hun geliefden wegrooft en zich tenslotte aan henzelf vergrijpt. Ze voeden dat beest met hun eigen verdriet, tranen en leed, zodat dat beeld verschrikkelijke vormen aanneemt. De dood wordt zo erger dan een dier, dat slechts doodt uit honger. Voor vele mensen is de dood een voordierlijk beest dat uit willekeur mensen van de aarde wegrooft. Ze beseffen niet dat de dood zo groot is geworden door hun eigen gedachten, dat ze dit gedachtebeeld zelf opgebouwd hebben. Ze vinden het zelfs erg als een oud en ziek mens overgaat, die toch in dat lichaam niet veel geluk meer kan ontvangen:

En wat deden de mensen? Zij schreiden, ja, velen waren gebroken als een oud mens overging en hen zou verlaten. Zij waren gebroken van verdriet en gingen door hun verdriet ten onder. Hoelang zou het nog duren, voor

zij zover waren, dat zij hun geliefden, die naar een hoger leven gingen, verheugd en blij konden afstaan? Geen eigenliefde meer te bezitten, hoe lang duurde dat nog? Wanneer zouden er mensen op aarde leven, die deze wijsheid innerlijk droegen? Wanneer zou men kunnen uitroepen: groet hen, die reeds heengegaan zijn? Wanneer zouden zij dat kunnen? Het zou nog duizenden jaren duren, zolang nog martelt hen de dood. Zolang nog zouden zij hun voordierlijk beest door hun verdriet en tranen en leed blijven voeden. Het slurpte hen leeg, ontnam hun alle levenssappen. Dierlijk was die gedachte. Voor de dood rilden en beefden zij.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9934.9946)

Jozef heeft door het kijken in het leven na dit leven ervaren dat het begrip 'dood' een fictie is:

André wist nu wel beter. Het woord dood was de vloek in het woordenboek. Het bezoedelde alle andere gedachten, die met het leven hadden uit te staan. Het woord dood smoorde alles en ontnam aan de levenden de kracht om te kunnen voortleven, wanneer zij hun geliefden hadden verloren. Neen, er was geen dood, de dood had nooit of te nimmer bestaan. De dood was een fictie. De dood was niets en alles, de dood was leven. De dood leefde, hoe kon dat? Hier zag hij in het leven na de dood; alweer dat woord dood! In het leven na dit leven, leefden de mensen voort. Eeuwig, voor eeuwig tezamen met hen, die reeds hier waren en opnieuw leefden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9947.9957)

De mens heeft het woord 'dood' geschapen en denkt hierdoor dat dat woord ook een bestaanswerkelijkheid heeft, dat er zoiets is als 'dood zijn':

Net dat akelige woord 'hij is dood'. Nee, hij leeft! En net als op het graf: hij ruste in vrede, en zij ook. En ze vliegt en ze fladdert, en ze is weg. Dat is niets wat daar ligt. Niet?

Allemaal het woordenboek uit. Dat woordenboek van ons dat deugt niet. Wij hebben toch, de mens heeft toch dat woordenboek uitgevonden. Het waren vroeger maar krasjes, meneer, in het stenen tijdperk hadden we alleen maar zo'n verhaaltje, en dan wisten we dat: o, rechtsaf, linksaf, daarginds kun je me vinden. We hebben toch tekens gemaakt, en dat is schrift geworden. Wat heeft de mens allemaal uitgevonden voor zichzelf?

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.5120.5131)

In de nieuwsbladen is er vooral veel aandacht voor het aantal mensen dat er 'dood' is gegaan:

De mens bezit een dood. Ziet u dat deze mensheid nog niet denken kan?
De dood staat elke dag voor u. De bladen nemen de dood op, en een dood is er niet. In welke valsheid, in welk onbewustzijn leeft u eigenlijk?
Lezingen Deel 2 (L2.3450.3454)

Als de 'dood' niet bestaat, sterft er niet één mens:

Er zijn miljoenen mensen gestorven, en er is er niet één dood.
Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.5065.5065)

De ziel gaat niet dood, zij vervolgt haar evolutie

Er sneuvelen thans op Aarde miljoenen mensen, maar er is nog niet één mens gestorven, wat daar sterft is noodzakelijk, maar dat is stof, de ziel als geest gaat thans verder en hoger, zij vervolgt haar evolutie!
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5641.5641)

20. Geest en geestelijk lichaam

In het hiernamaals hebben we een geestelijk lichaam dat kan lijken op ons aardse lichaam.

Gevormd naar ons gevoelsleven

Onze gestalte in het hiernamaals wordt gevormd naar ons gevoelsleven. Voelen we ons nog zoals op aarde, dan zal ons geestelijke lichaam gelijkenis vertonen met het stoffelijke lichaam dat we op aarde hadden. Hoe meer onbaatzuchtige liefde we voelen, hoe mooier, jonger en etherischer ons geestelijke lichaam zal worden. Duistere gevoelens daarentegen kunnen het geestelijke lichaam vervormen tot onmenselijke gestalten.

Ziel, geest en stoffelijk lichaam

In de boeken van Jozef Rulof wordt onze diepste wezenskern niet aangeduid met de term 'geest', maar met de term 'ziel'. De ziel heeft in het hiernamaals een geestelijk lichaam. Tijdens een leven op aarde heeft de ziel een aards én een geestelijk lichaam. Op aarde is het geestelijke lichaam de tussenschakel tussen de ziel en het stoffelijke lichaam. De ziel stuurt het stoffelijke lichaam aan via het geestelijke lichaam.

Bij het sterven treedt de ziel met haar geestelijke lichaam uit het stoffelijke lichaam. In het hiernamaals heeft de ziel dan nog haar geestelijke lichaam om ervaringen te kunnen opdoen, om met anderen te kunnen communiceren, om zich op het geestelijke bestaansniveau te kunnen manifesteren. Want de ziel op zichzelf heeft geen concrete vorm, zij is ijler dan het geestelijke lichaam.

We kunnen ook spreken van drie niveaus van verdichting. De ziel is het ijlst, het minst verdicht. Op het geestelijk niveau verdicht de ziel zich tot geestelijk lichaam, dat meer verdicht is en meer vorm heeft. En op aarde verdicht de ziel zich via het geestelijke lichaam tot het stoffelijk lichaam, dat van de drie niveaus het meest verdicht, gevormd en tastbaar is.

Men spreekt ook over 'geesten' in het hiernamaals. Een geest is dan in feite een ziel met een geestelijk lichaam. Elke geest heeft voordien als mens op aarde geleefd. Of anders gezegd: de ziel heeft zich bij het sterven met haar geestelijke lichaam uit het stoffelijke lichaam teruggetrokken. Zij kan met haar geestelijke lichaam tijdens het aardse leven ook tijdelijk het stoffelijke lichaam verlaten tijdens een uittreding.

Geestelijk lichaam

Omdat de vorm van het geestelijke lichaam bepaald wordt door het gevoelsleven, verdwijnen de lichamelijke gebreken die een aantal mensen op aarde hadden. De mens die op aarde een arm of been miste, ziet na het sterven dit ledemaat als geestelijke arm of been terug. Hierdoor kan hij in het hiernamaals snel overtuigd worden dat hij niet meer op aarde leeft.

De uiterlijke leeftijd van het geestelijke lichaam weerspiegelt het innerlijke niveau van liefde. Hoe meer onbaatzuchtige liefde, hoe jonger het geestelijke lichaam eruitziet. Zo kan iemand dertig jaar lijken, maar al honderden jaren in het hiernamaals vertoeven. Maar iemand anders kan meer dan honderd jaar lijken, omdat hij weinig geestelijke liefde bezit.

Wanneer een bewoner van de lichtsferen in het hiernamaals naar de aarde gaat om een geliefde af te halen, kan hij zich op zijn eigen aardse leven concentreren en zijn geestelijke lichaam de laatste leeftijd laten aannemen die het had toen zijn geliefde hem kende. Hierdoor kan hij door zijn geliefde herkend worden.

Om dezelfde reden kan hij zijn geestelijke lichaam die kleding laten dragen, die zijn geliefde op aarde zich herinnert. Maar dat is alleen mogelijk wanneer hij de nodige geestelijke concentratie heeft. Een bewoner van het hiernamaals die deze concentratie nog niet bezit, kan zijn leeftijd en kleding niet wijzigen. Wanneer die bewoner zich nog aards voelt, zal zijn geestelijke kleding dit weerspiegelen.

Bronnen

Ziel, geest en stof

In 1951 sprak de wetenschappelijke psychologie over leven, ziel en geest:

De wetenschap spreekt over leven, over ziel, geest, maar de psycholoog kent de mens niet.

Lezingen Deel 2 (L2.11234.11234)

In de boeken van Jozef Rulof worden deze termen overgenomen om aan te sluiten bij het begrippenkader van het menselijke denken. De termen worden wel onderscheiden van elkaar om verschillende aspecten van ons wezen aan te duiden. Onze diepste wezenskern wordt aangeduid met de ziel:

Ik ben ziel. In de diepte van mijn leven leeft de ziel, dat is de vonk, dat is de Godheid in mij. Maar ik ben ook geest en ik ben menselijk, stoffelijk ontwikkeld.

Lezingen Deel 3 (L3.2230.2232)

De ziel wordt omsloten door een geestelijk lichaam, dat ook 'onze geest' genoemd kan worden. Dat geestelijke lichaam wordt tijdens ons leven op aarde omsloten door een stoffelijk lichaam. Op aarde omsluit het stoffelijke organisme dus het geestelijke lichaam en de ziel. Na het sterven gaan het geestelijke lichaam en de ziel over naar de astrale geestelijke wereld:

Ja, het organisme hier omsluit de geest en de ziel, maar de geest omsluit de ziel voor de astrale wereld, en deze wereld is dus ons geestelijk leven!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4284.4284)

Het geestelijke lichaam is het lichaam voor de ziel:

Mevrouw To van Houten vraagt: „Ziel en Geest! Hierover heb ik meermalen een vraag gesteld en toch weet ik het nog niet. Moet ik verstaan, dat de Geest alles omzet voor het gevoel, dat toch de ziel is?”

Jozef: „Mevrouw, de ziel is het goddelijke deel in ons en dat bent u zelf, zoals God ook is! Doch de geest, zei ik al eerder, sluit de ziel af, dat is het lichaam voor de ziel en u zelf bent de persoonlijkheid, doch u reageert door uw gevoelsleven.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.9194.9198)

Jozef noemt het geestelijke lichaam ook het omhulsel voor de ziel aan Gene Zijde:

De heer A. Brand vraagt: „In de geweldige boeken „Geestelijke Gaven” staat: God is Geest! De Geest van God heeft echter een bestaanswereld moeten aanvaarden, die de door de eerste mensen opgebouwde „hemel” is, het rijk dus van de geest voor de mens. Wat betekent dit? Mag ik uw antwoord?”

Jozef zegt: „U zegt het al, mijnheer Brand, God is Geest en wij mensen kregen óók die Geest van God, doch dat is ons omhulsel voor de ziel aan Gene Zijde. Dus de ziel wordt daar door de „geest” afgesloten en dat is de Geest van God, voor de mens het geestelijke astrale leven. Wij bezitten drie lichamen, eigenlijk twee, één voor hier en één voor daar. Hier leven

wij in de stof en daar in de geestelijke wereld, waarvan ons geestelijk organisme de ziel afsluit, want de „ziel” voor al het leven van God is de goddelijke kern in ons!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.9135.9142)

Datgene wat ons in leven houdt is onze ziel:

De goddelijke kern, dame, die bent u helemaal, leeft in uw voeten, zelfs een deel van uw eksteroot, in de grijze haartjes, in uw nekspieren, uw bloed, uw leven. Datgene dat u hier op aarde in leven houdt is de goddelijke kern. En nu achter de kist, mevrouw, wat is het daar? Dus de geest als mens is het omhulsel van dat leven achter de kist, als mens, en heeft ogen, tandjes, neus en handjes en benen en voeten. Maar het goddelijke leven weer, dat er in alles leeft, is de ziel als de goddelijke vonk op afstemming voor het menselijke gevoelsleven als man en vrouw.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.13016.13020)

Tijdens het sterven maakt de ziel zich met haar geesteslichaam los van het stoffelijke lichaam:

In de voorgaande boeken, die wij dit medium hebben doorgegeven, hebt gij gelezen, dat de mens twee lichamen bezit, waarvan het geesteslichaam het eeuwige is, dat voortleeft. Verder hebt ge gelezen over sferen, van de duistere tot de hoogste sferen van licht en geestelijke afstemming, van kosmische mentaliteit in graden en van universele toestanden. Daaraan hebt gij uw eigen levensafstemming kunnen afmeten, tenminste wanneer gij zover zijt gekomen en gij het gevoel daarvoor bezit. Gij hebt uw aardse leven aan dat van hen kunnen toetsen, die uit de duisternis het licht hebben gevonden.

De Kringloop der Ziel (CY.140.143)

Tijdens het aardse leven brengt de ziel het aardse lichaam in beweging via het geestelijke lichaam, dat met het aardse lichaam door duizenden banden verbonden is.

God schiep dit wonderbaarlijke stoffekleed voor de ziel – en de geest, die de verpersoonlijking van de ziel als mens is, brengt het organisme waarmee het met duizenden banden verbonden is, in beweging. Het lichaam is een tempel voor de ziel, waarin deze tijdens het stoffelijke bestaan leven moet.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.7160.7161)

Wanneer een stoffelijk been door een ongeluk verloren wordt, blijft het geestelijke been toch intact, wat kan zorgen voor fantoompijn. Dat geestelijke been ziet men dan ook terug in het hiernamaals.

Mevrouw Brands vraagt: „Wanneer de mens een been of arm door een ongeluk verliest en toch soms klaagt over de pijn in dat verloren lichaamsdeel, wat is dat dan? Is dat geen inbeelding? Mijn vrienden zeiden, dat het kwam, doordat de levensaura van de mens nog steeds afstemming of verbinding met die afgezette ledematen heeft en dat konden wij niet begrijpen.”

Jozef zegt: „Mevrouw, dat is de aura niet, maar het geestelijke been zèlf. Mijn broer Bernard voelde meer pijn aan het been, dat hij had verloren, dan aan het stoffelijke rechterbeen; het linker, dat afgereden werd, reageerde steeds en hij kon er zelfs niet door slapen. Dus die ledematen zijn er nog, achter de kist hebt ge uw armen en benen terug. Ik zal u daarvan een mooi verhaal vertellen, beleefd door mijn meester. Mijn meester had een vriend te verwachten, die overkwam. En die vriend, zo zei meester Alcar, miste de linker arm. Mijn meester haalde hem op aarde af en bracht hem in slaap. Toen de man in zijn geestelijke afstemming, het schemerland, ontwaakte, stond meester Alcar voor hem en vroeg: „Wat heb je nu ontdekt? En waardoor weet je, dat je op aarde bent gestorven en dat je het geestelijke leven hebt betreden?” Onmiddellijk kwam er: „Ik heb mijn beide armen en dat kan toch op aarde niet gebeuren, ik heb de wonderbaarlijkste openbaring beleefd van mijn leven.”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.8855.8867)

Geestelijk lichaam

Het geestelijke lichaam lijkt bij het sterven meestal op ons aardse lichaam, waarmee het tijdens het aardse leven innig verbonden was:

Hoe volmaakt sloten zich deze lichamen ineen, hoe natuurlijk werkten ze in het stofleven, hoe eenvoudig waren beide lichamen, maar hoe diep geheimzinnig voor de mens op aarde die er niet doorheen kon kijken.

De Kringloop der Ziel (CY.3856.3856)

De vorm van ons geestelijke lichaam wordt bepaald door ons gevoelsleven:

„Hoe komt het, dat u zo jong bent, vader?”

„Ons innerlijk leven bepaalt de vorm van ons lichaam, mijn jongen. Hoe meer liefde wij bezitten, des te jonger en schoner wordt onze gestalte.”

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.2361.2363)

Omdat de vorm niet bepaald wordt door het stoffelijke lichaam, lossen lichamelijke gebreken op:

Gebrekkigen van de aarde worden weer normaal; hier kent men geen mismakten. Blinden zullen zien, de doven zullen horen, zij, die hun armen en benen op aarde hebben verloren, zullen weer normaal zijn, wanneer zij dit leven binnentreden. Het geestelijk lichaam is niet te vernietigen. Eeuwig, eeuwig schoon is de mens, die hier leeft.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.18979.18982)

Anderzijds kunnen we de verfraaiing die we aan het stoffelijke lichaam kunnen geven, niet meenemen achter onze kist. Jozef Rulof vertelt op een contactavond dat de dames op aarde wel een ‘permanentje’ in hun haar kunnen laten zetten, maar die krulletjes in het geestelijke haar zijn alleen te krijgen als het gevoelsleven verfraaid wordt:

Maar indien u zich achter de kist zoudt willen zien... Ik heb die beelden ook al gegeven, en toen hadden we het 's avonds over krulletjes, de krulletjes van de dames, hier hebben ze een permanentje, en daar zorgen ze mooi voor zo, maar wat zegt het? Als een mens... Ik wil de moeders allemaal het bewijs geven, ik ben een lastige klant, dame, als u met mij te maken krijgt dan kijk ik niet naar uw permanentje, maar ik kijk naar het innerlijke permanentje. Ik zeg: als u nu diezelfde kleurtjes en diezelfde mond en dat uithoudingsvermogen nu eens aan dat en dat gaf, heel mooi, ja, u moet zich niet laten vervuilen, maar nu krijg je de innerlijke verfraaiing voor het uiterlijk, de innerlijke geestelijke verruiming voor de stof, voor de handeling, de daad. En dan zult u eens kijken, dames, hoe u dat permanentje aan Gene Zijde mist. En dan kunt u naar een kapper lopen daarzo, maar die brandt alles weg. U kunt er geen krul in krijgen. Want die krul is eruit, u hebt dezelfde haren, maar geestelijk, want in deze haren van ons leeft de geestelijke bron als haar, u hebt uw tandjes daar ook, uw voeten, uw nageltjes. De mens is pertinent.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11834.11843)

Het geestelijke ‘permanentje’ wordt opgebouwd door innerlijke harmonie en liefde:

En waardoor wordt nu dat geestelijke permanentje opgebouwd? Is het niet logisch? Door de kracht van de geest, de liefde van de mens en de persoonlijkheid zult ge licht uitstralen. En nu straalt uw haar een ander kleurtje uit dan (van) de andere mens, want u hebt meer wijsheid, u hebt meer, diepere rechtvaardigheid en diepere harmonie.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.4310.4313)

Maar zonder liefde krijgt het geestelijke haar geen natuurlijke vorm:

Ik heb de mens gezien, dames en heren, heb ik op een avond verklaard, en dat is niet alleen om het kleurtje in de mens, maar ik heb ze daar gezien met een geestelijk permanentje. Maar ik heb ze ook gezien, die kon je zo het water uithalen, waren net verzopen katten. Zonde dat ik het zeg. Maar het aardse permanentje was eruit.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.4283.4286)

Het geestelijke haar van de vrouw in de zevende lichtsfeer in het hierna-
maals is golvend:

En dan moet u de móéder zien, de moeder uit de eerste sfeer, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende sfeer, een vrouw die hier op aarde heeft geleefd, nu in de zevende sfeer kosmisch bewust is, een universele, al een macrokosmische liefde bezit, een persoonlijkheid, een 'vleugelen', die weten alles. Die moeder, mannen, die vrouw die moet u eens zien. Nou. En dan, meneer Berends, kun je op de knieën gaan liggen, en dan mag je zeggen: 'O, vader, geef me de kracht dat ik niet verkeerd denk.' Want dan sta je voor iets heiligs, iets machtigs, want dat haar golft.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11846.11850)

In dat geestelijke lichaam is geen rimpeltje meer te zien:

Zie je, daar zijn de dames weer aan het lachen. Dat lust u natuurlijk, niet hè. Want dat haar golft, daar ligt het universum overheen als straling. En het is merkwaardig, de Christus hebben ze gezien, maar de Christus had geestelijk golvend haar. En die had Hij niet van een krulletje, die had Hij door zijn persoonlijkheid, door zijn bewustzijn. De ogen gaan stralen, de handen worden als beelden, dat figuur, daar is geen rimpeltje, meneer de Wit, geen puistje, niets meer.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11851.11856)

Naarmate het gevoelsleven verijlt, zal ook het geestelijke lichaam ijler worden:

Hoe hoger de mens dus komt, hoe schoner zal ook het geesteslichaam zijn, ja ijler evenals het innerlijk.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17816.17816)

Uiterlijke leeftijd

Meester Alcar legt aan André (Jozef Rulof) uit dat de jonge mannen die André in het hiernamaals ziet al een paar honderd jaar in de sferen zijn:

Nu zag André zes jonge mannen, die in het grote, blauwe licht achter hem stonden, tevoorschijn komen.

Zij groetten hem hartelijk en hij zag, dat ze gelukkig waren en schoon van gelaat.

„In werkelijkheid zijn zij niet zo jong, als ze er uitzien, daar zij allen reeds een paar honderd jaar in de sferen zijn. De geest neemt hier het uiterlijk aan van zijn innerlijk wezen, en een mens, die op tachtigjarige leeftijd de aarde verlaat en daar slecht heeft geleefd, zal er aan gene zijde van het graf nog ouder uitzien. Het uiterlijk is hier de spiegel der ziel en hij zal zo tekenen, als zijn innerlijke kracht is. Zo vindt men hem, die zich op aarde geheel heeft vergeten, hier ouder terug. Men kon daar niet zien, dat achter die ingevallen wangen zich een ziel verborg, die zeer diep was gezonken, dus geestelijk zeer laag stond.

Maar eenmaal hier aangekomen, staat die ziel geheel naakt en neemt het geestelijk lichaam de vorm aan van hetgeen het in werkelijkheid was. Daarom wordt het onherkenbaar en vreselijk oud. Die mens had van het aardse leven niet veel gemaakt en was geestelijk geheel afgedwaald.

Je ziet de schoonheid van mijn vrienden, André; zij zijn jong, al hebben zij de leeftijd van tweehonderd jaren bereikt. Deze is hier niet te zien, daar zij verjongd zijn door hun geestelijke kracht. Zie, welk een licht en welk een uitstraling; dit zijn tekenen van hun wijsheid en hun liefde tot God.

Toch zullen er velen zijn, die duizend jaren nodig hebben, om deze wijsheid, dit licht te bezitten.”

Alcar neemt André mee naar het ziekbed van een oude man, waar een jonge geestelijke vrouw haar geliefde komt helpen:

Hij stond voor het ziekbed van een oude man. Het was een ernstig zieke. Naast het bed zag hij een jonge vrouw, die een prachtig licht uitstraalde, dat haar omgeving verlichtte. Haar blik hield zij strak op de zieke gevestigd, die in een diepe slaap gezonken neerlag. Lang zou hij niet meer leven. Nu reeds had zijn doodsstrijd een aanvang genomen. Niets was voor de aardse mens te zien. Toch voelde André zijn hevig gevecht met de dood, de dood, die leven betekende. Strijd, die niet nodig was, maar waaraan hij zich niet kon onttrekken. Hij voelde en wist niets van een eeuwig voortleven af. En in zijn strijd, de strijd tussen het leven en de dood, daalde zij vanuit haar hoge sfeer neer om hem te helpen. Weer zag hij, hoe groot liefde was. Banden van liefde waren niet te vernietigen.

Heilige sferenliefde, rein, zoals zij ze voelde, zoals zij straalde, zoals zij zelf was, zoals het leven zelf kon zijn.

„Is zij zijn kind, Alcar?”

„Nee, zijn moeder.”

„Wat zegt u?”

„Zijn moeder, André. Zij is een geest van het licht. Jong en schoon, terwijl haar kind oud is, lichamenlijk oud en geestelijk oud.”

André begreep: Zijn moeder was jong en schoon, hij daarentegen een ongelukkige geest, wanneer hij straks aan deze zijde was. De man had zijn leven verknoeid.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8329.8350)

Wanneer de verjongde geest herkend wil worden door zijn aardse geliefden bij hun overgaan, is dat een kwestie van concentratie:

„In de geest is alles mogelijk, André. Wij kunnen ons op aarde op ons eigen leven concentreren. Konden wij dit niet, dan zou geen mens van de aarde zijn geliefden weer herkennen, omdat we zijn verjongd. Een geest van het licht, die op hoge leeftijd de aarde heeft verlaten, moet zich,

wanneer hij wil, dat men hem op aarde herkent, op zijn doorleefd leven concentreren en dan zullen zij hem op hoge leeftijd zien. Toch is hij jong en schoon in de geest. Ook dit, zoals je ziet, is voor ons mogelijk. Alles is concentratie en sterke wil! Wanneer mijn lichaam gaat veranderen, waarom zouden mijn kleren dan geen verandering ondergaan? Mijn uiterlijk neemt alles over, wat ik innerlijk wil, zelfs mijn stemgeluid zal van klank veranderd zijn.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.18163.18171)

Zo ziet André meester Zelanus als een jongeling van zevenentwintig jaar:

Hij ziet mij nu als een jongeling van zevenentwintig jaar, aan het licht in mijn ogen herkent hij mijn bewustzijn. Hij kent mij, door het boek "De Kringloop der Ziel", ook die wetten heeft hij leren kennen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.1891.1892)

Kleding

Wanneer Lantos zijn hiernamaals verkent en een geestelijke vrouw ziet, verbaast hij zich over haar kleding:

Zij droeg haar aardse kleren, maar hoe kon dat? Zij leefde toch in de eeuwigheid? Alweer een nieuw probleem!

Thans zag ik naar mijzelf. Dat mij dat niet eerder opgevallen was. Ook ik droeg mijn kleed zoals op aarde. Het was absoluut niet veranderd. Hoe was dit mogelijk? Welk een wonder! Ik was dood en toch droeg ik mijn aardse gewaad. Dat behoorde bij het aardse leven. Ik had er geen ogenblik aan gedacht. Maar ook dat was mij duidelijk, want ik zou alleen dat beleven, waaraan ik dacht. Dit nam niet weg dat het tot de aarde behoorde. Ik was niet naakt, droeg kleren, voelde mij als op aarde en toch was ik geest.

De Kringloop der Ziel (CY.4564.4578)

Wanneer de koetsier Gerhard in zijn hiernamaals wakker wordt, kan hij zijn begrafenispak niet uittrekken. Zijn afstemming is het schemerland, en hij kan nog aan niets anders denken dan aan zijn aardse beroep, wat zijn hele persoonlijkheid was geworden:

Hé, dacht ik, wat betekent dit nu? Ik zag naar mijzelf en schrok. Ik droeg mijn gewone aardse kleren en lag met schoenen aan te bed. Wat zou dit

te betekenen hebben? Met kleren aan op bed, dacht ik, hoe is dat mogelijk? Het was het akelige zwarte pak, waarmee ik op de bok zat. Toen begon ik in een razend tempo te denken. De muren waren kaal en de bekende dingen, die ik zelf aan de muren had gehangen, waren verdwenen; geen schilderijtje zag ik. Waar was ik? Dit was mijn kamer niet. Was ik in een ziekenhuis? Had zich mijn ziekte verergerd, dat men mij naar een ziekenhuis had moeten brengen? Neen, dat was niet mogelijk, want ze zouden mij zo niet op bed leggen. Maar wat dan? Ik wilde mij ontkleden, maar kwam tot de verschrikkelijke ontdekking, dat mijn kleren elastisch waren en dat ik ze niet kon uittrekken. Dat vond ik zeer griezelig; ik meende te bemerken, dat mijn kleren van rubber waren en hoe ik ook trok, ik kon mij niet uitkleden. Stel je zo iets voor! En toch wilde ik ze uit hebben, want met kleren en al in bed liggen, dat wilde ik niet en ik wilde weer slapen, omdat ik voelde dat het mij goed had gedaan. De laatste dagen had ik niet veel geslapen en ik voelde me reeds weer moe worden. Mijn ziekte was nog niet geheel weg en zou terugkeren, als ik mij van streek maakte. Maar mijn omgeving gaf mij geen rust; ik begon steeds maar weer daaraan te denken. Waar was mijn vrouw? Ik riep heel hard, maar hoorde geen antwoord. Zij behoorde toch bij mij te zijn, of zou zij ergens heen zijn gegaan? Onder het denken voelde ik mijn pijnen en koorts terugkeren. Dan begon ik weer aan mijn kleren te trekken, maar ze zaten aan mijn lichaam vast, alsof ik er in gegroeid was. Het was een stuk van mijzelf, ik leefde er in; daarin lag mijn gehele wezen. Doch ik begreep het niet; eerst later begreep ik de betekenis van dit alles. Ik vond het niet alleen griezelig, maar ook wonderlijk. Zulke kleren had ik nog nooit gedragen.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3195.3224)

In het schemerland zijn veel lorren (oude lappen en vodden) te zien:

Als u even de eerste sfeer verlaat, dan beginnen die gewaden al grijs te worden, en dan hangen er hier al de, laat maar zeggen – heus waar, dame – de vellen hangen er al bij, en de lintjes, zo, ik denk: nou, het gaat lijken naar een lorrenkoopman. En dan ziet u daar duizenden en miljoenen van die lorrenkoopmannen en -vrouwen, want elk karaktertrekje voert hun naar dat lorachtige.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.8027.8028)

Jozef Rulof vertelt dat als hij in uitgetreden toestand vanuit de eerste lichtsfeer afdaalt naar het schemerland, hij in deze schemerachtige sfeer nog bewoners aantreft die aan hun aardse gouden medailles blijven denken:

Direct vanuit de eerste sfeer ga je naar het schemerland, daar zitten ze al. Die kunnen zich nog aards indenken en die zijn nog aards, en trekken nog gouden medailles aan en alles, en roepen nog om Johan, om thee: 'Waar is de butler?'

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.8154.8155)

Een hogere lichtgeest kan zijn geestelijke kleding wijzigen door zijn verhoogde concentratie. André ziet zijn geestelijke leider Alcar in verschillende gewaden:

Alcar droeg verschillende gewaden. Wanneer zijn leider zich op aarde liet zien, dan aanvaardde hij meestal de toestand, zoals zijn laatste leven op aarde was. Dan zag hij zijn leider als een schilder, de meester uit vroegere eeuwen. Maar wanneer hij aan Gene Zijde was, dan zag hij langzaam zijn aardse kleed oplossen en hoe hoger zij gingen des te schoner werd Alcars gewaad, totdat hij zijn eigen sfeer was binnengegaan. Daar eenmaal aangekomen, bleef zijn gewaad zoals zij droegen die daar leefden en was er geen verandering meer mogelijk. Ook dat was wonderlijk. Langzaam ging het geestelijke gewaad veranderen in duizenden tinten, van zachte kleuren. Dat is het bezit van de geest, van de mens die liefde droeg en voor ieder leven open stond.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1219.1226)

Wanneer André uittreedt naar de sferen van licht, draagt ook hij een geestelijk kleed dat door zijn gevoelsleven gevormd is:

Hoe is het mogelijk, dacht hij, dat ik dat niet heb gevoeld. Ook hij droeg een geestelijk kleed. Zijn aardse toestand was nu van hem afgevallen, hij was nu geheel in Alcars leven overgegaan. Als het vroegere Romeinse kleed lag dit gewaad om zijn schouders. Hij voelde zich heel gelukkig, maar wat zou men hiervan op aarde denken? Toch was dit heel eenvoudig, want hij zou hier niet binnen kunnen gaan, wanneer hij niet geheel de sfeer waarin hij thans was, aanvaardde.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1196.1201)

Geweven door het gevoelsleven van de ziel:

Zijn zieleven spon het, weefde de draden tot dit patroon en z'n eigenschappen waren het, die er de kleuren in brachten. Zo ligt dus aan het geestelijk gewaad het innerlijk leven van zijn drager vast.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.2950.2951)

Door de innerlijke rijkdom manifesteert zich ook het kleurenrijk:

U kent de kleuren, u kent uw aardse, stoffelijke kleuren, maar er zijn er in de mens een kleine, ongeveer een zeventuizend, tienduizend aanwezig, kleuren. Wat wilt u daar allemaal van weten?

De mens hier voor de aarde die een mooi wit gewaad draagt, die is mooi, maar aan Gene Zijde heeft wit geen betekenis. Weet u dat? Dat heeft immers geen uitstraling? U krijgt in de kleur het leven. Alle kleuren zijn in één kleur aanwezig. Maar één kleur overheerst.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2866.2873)

De persoonlijkheid vergeestelijkt zich in het gewaad:

Wanneer de mens daar komt... de mens behoeft niet naar zichzelf te zoeken, u ziet daar onmiddellijk uzelf, in kleur, in afstemming, in licht, in alles. Daar ziet u mensen, u ziet daar mensen met mooie gewaden, en daar hangt een franje naast, bij wijze van spreken. Dus u ziet daar duizenden miljoenen mensen waarvan de persoonlijkheid zich vergeestelijkt, en dat gewaad is nog niet af. De vreemdste manifestaties ziet u aan Gene Zijde.

U kunt een mooi pak kopen; dat kunnen wij niet.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2915.2919)

Vervorming

Omdat het geestelijke lichaam zich vormt door het gevoelsleven, heeft elk duister voelen, denken en handelen invloed op de vorm van het geestelijke lichaam. Het duistere voelen en denken is onnatuurlijk en vervormt de normale natuurlijke geestelijke vorm:

Uw hoofd, uw gelaat heeft geen – nu komt het, dame, moet u eens nagaan, dames, heren – uw gelaat heeft geen normale, kosmische geestelijke verantwoording meer. Dat goddelijke waardoor wij ons gelaat bezitten aan Gene Zijde, dat is versnipperd. Elke verkeerde daad en handeling trekt iets van dat normale, stralende vandaan en mismaaft ons. Is dat niet duidelijk? Nooit meer kletsen, dames en heren, nooit meer slecht denken van de mens.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11876.11880)

Voeten, handen, ogen, de mond, alles kan vervormd en mismaakt worden door onnatuurlijk duister voelen en denken. Jozef Rulof herinnert zich een man in het schemerland met ‘zulke lange schoenen’:

Want het geestelijke gewaad was er ook niet want hij liep met een oud jasje aan, zulke lange schoenen. Dan zeggen ze: ‘Is dat een clown?’ Meeneer, uw voeten die zijn zó groot – ik heb het er al eens over gehad – uw handen, dat zijn geen handen meer, dat zijn klauwen. Uw ogen staan zover open en uw mond die is afgrijselijk lelijk indien u over roddel en kletspraat denkt en daarin leven wilt. Iemand die met een woord – zover gaan de goddelijke wetten – als u door een woord, als ik... dit is gevaarlijk als ik het verkeerde breng. Als u door een woord de mens en de goddelijke wet voor de mens raakt en mismaakt, dan mismaakt u op dat ogenblik niet alleen uzelf, maar uw hele wereld. Nu moet u eens nagaan, en dan hoeft u het nog niet eens te doen, maar u denkt, u voelt en u roddelt, u kletst, u praat, u breekt af, u mismaakt; dan mismaakt ge uzelf.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.8081.8087)

Het roddelen vervormt het orgaan dat hiervoor gebruikt wordt:

Kwamen daar aan, zulke handen, klauwen, die mooie lipjes die we vroeger hebben gekust die waren zo breed, de hele wereld kon je erop neerleggen.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.4287.4287)

Het hele gelaat weerspiegelt het gevoelsleven:

Op een van mijn reizen naar de donkere gebieden, ontmoette ik een prinses, die op aarde deze titel voerde. Zij was pas kort geleden daar aangekomen en pochte op haar schoonheid, waarom zij door iedereen werd uitgelachen. Maar zij begreep dit niet en wilde alles doen, om de lachers te straffen; doch zij gaven haar geen gelegenheid daarvoor. En toen men genoeg om haar gelachen had, liet men haar in een spiegel zien, opdat zij zichzelf kon bekijken. Je had haar moeten zien, André. Zij schreeuwde het uit en bedekte haar gelaat met de handen. Toen vluchtte zij weg, want het was een vreselijk masker, een afschuwelijk verminkt gezicht, dat haar uit de spiegel tegenblikte. Zo was haar geestelijke schoonheid.

Later zag ik haar eenzaam en verlaten terug. Zij wil zich niet meer laten zien en zal vooreerst niet meer pochen op datgene, wat zij eens op aarde was.

Omdat handen tot klauwen waren vervormd en hun ogen vuur uitstraalden twijfelde Lantos of het wel geestelijke mensen waren:

Ze werden steeds duidelijker voor mij, ik zag zelfs hun handen, die op klauwen geleken. Waren het mensen of dieren, leefden zij op deze of in een andere wereld? Ik vroeg mij af wat de bedoeling van dit alles was. Op een nacht zag ik hun ogen die als vuur straalden en toen ging ik aan mensen geloven.

De Kringloop der Ziel (CY.2795.2798)

André verbaast zich over het bloed dat hij uit het geestelijke lichaam van een gewonde ziet stromen na een vechtpartij in de duistere sferen:

„Waar komt in het leven na de dood dat bloed vandaan?”

Zijn leider glimlachte en zei: „Je bent niet de eerste, die een dergelijke vraag heeft gesteld; ik zal trachten je dit duidelijk te maken. Is het voor jou een vreemd verschijnsel, dat hun lichamen verstoffelijkt zijn?”

André dacht na. „Nee, dat niet, ik heb het immers in de sfeer der aarde mogen aanschouwen?”

„Voelt mijn zoon zijn hart niet kloppen?”

„Maar zij zijn toch gestorven, Alcar?”

„Maar in gevoel aards en zij zullen aards blijven, totdat zij innerlijk zijn veranderd. Ook in mijn lichaam stroomt bloed, al is het van geestelijke substantie. Zij hebben zich een dierlijk, ja grofstoffelijk lichaam opgebouwd, wat afstemming vindt op deze toestand.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.17804.17813)

Het bloed is niet te vergelijken met stoffelijk bloed:

In hun lichamen stroomt daarom bloed, maar, zoals ik zei, van geestelijke substantie. Je ziet hoe ons leven is, wij hebben alles: dieren, bloemen, bomen en planten, huizen en gebouwen, kortom alles, maar in een schonere en fijnere toestand dan op aarde. Hoe dieper men afdaald, hoe grover de mens wordt. Hoe hoger wij komen, hoe meer vergeestelijkt wij

zullen worden, totdat wij deze weg, die op de kosmos afstemming heeft, hebben afgelegd. Het bloed, dat jij hebt zien stromen, kun je met het stoffelijke niet vergelijken.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17824.17828)

In het hiernamaals kan je alles zien wat de bewoners door hun concentratie kunnen opbouwen:

„Woel nu in de aarde en neem iets in je hand.”

André deed wat Alcar wilde en keek zijn leider aan.

„Is het aarde André? Natuurlijk, maar van een geestelijke substantie. En de wijn? Waarom geen wijn, geen messen en revolvers, wanneer zij hier alles bezitten? Je zag hoe hun edelgesteenten schitterden en toch heeft het voor mij geen waarde; voor geen enkel hoger wezen in de geest. Zo is het met alles wat je in de geest waarneemt en waarnemen zult van hetgeen onder de eerste bestaanssfeer in de geest leeft. Je was verwonderd geen wit te zien, geen andere kleuren dan alleen het schrijnende rood en het valse groen, niet waar?”

„Ja, Alcar.” André begreep hierdoor, dat zijn leider onder het tumult hem toch had kunnen volgen.

„Zij dragen kleding naar concentratie en sterke wil en de één is daarin krachtiger dan de ander. Geen blauw of wit kunnen zij door hun wil in stand houden, omdat zij de krachten daarvoor missen, ja die reinheid niet bezitten. Wanneer je daarom een wezen ontmoet in een prachtig gewaad, dan is dat wezen diep gezonken. De armen, zij, die in lompen zijn gehuld, zijn daarom de gelukkigen en de rijken in de donkere sferen. Zij zullen spoedig overgaan; geen invloed houdt hen gevangen. Zij hebben al dat goud en zilver, evenals hun gewaden afgelegd. Geen wezen kan dan ook een andere sfeer binnentreden, wanneer hij het bezit, het innerlijk gevoel uit die lagere sfeer niet heeft afgelegd. Is alles je duidelijk?”

„Ja, Alcar, nu is mij alles volkomen begrijpelijk. Alles is dus door innerlijke afstemming, concentratie en sterke wil opgebouwd.”

„In de hogere sferen zullen mensen en kleren veranderen en naarmate zij hoger komen ook de sferen waarin zij leven. Wij kennen geestelijke, kosmische, ja goddelijke afstemmingen aan deze zijde. Hier kunnen zij

alles, André, doch hun sfeer in licht veranderen, dat kunnen zij niet, daar is afstemming voor nodig.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17829.17852)

Voor André leken de bewoners van het land van haat, hartstocht en geweld in de duistere sferen meer op roofdieren dan op mensen:

André zag de eerste wezens in deze verschrikkelijke stad. Hij trad het land van haat binnen.

„Zijn dat mensen, Alcar?”

„Mensenkinderen, mijn jongen. Ook zij leefden op aarde en waren eens jong en schoon. Daarna oud, om zich in hun verdere leven te vergeten en hier binnen te treden.”

André staarde hen aan en kon zijn ogen niet geloven. Wild, gluiperig, waren zij. Dit waren geen mensen meer, het waren roofdieren. Hun met bloed doorlopen ogen puilden uit de kassen. Zij waren misvormd naar lichaam en ziel. Mensen in monsters veranderd. Vernietigend was hun blik. Door het vuur van hun hartstochten verteerden zij. Hoe diep waren zij gezonken. Mannen en vrouwen zag hij samen. Hier leefden schoonheden van de aarde. Hoe verschrikkelijk waren zij thans. In gedachten vertoefde hij op aarde en zag hen in schitterende gewaden gekleed. Hoe schoon kon een vrouw zijn. Hoe waren zij thans?

Een Blik in het Hiernamaals (VI.8818.8838)

Gustave Doré was er dichtbij toen hij voor het boek van Dante de geest als mens uittekende:

Van menselijke „vervorming” nu gesproken, mijnheer Veenkamp ... dit is nu wèl mogelijk, indien de astrale persoonlijkheid zich hier reeds vormt, doordat zij haar goddelijke afstemming zèlf tot de verdierlijking heeft gebracht. Dit wil zeggen, luister nu goed en gij weet het ... dat gij als mens uw mondjes verroddelt ..., „mismaakt”, omdat gij slecht van en over uw medemens, het leven van God, praat. Dit heeft God echter nimmer bedoeld, ook Christus sprak hierover.

Ik heb dáár mensen, mannen en vrouwen, gezien, die lippen hadden, waarop je bijna de Aarde kon leggen, zó hebben die mensen zich doen uitdijen door hun vals, vuil, beestachtig gepraat over het leven van God

hier op Aarde. Voelt ge, wat dit heeft te betekenen? Nu „vervormt” zich zo’n goddelijk „deeltje” van ons organisme, omdat wij dit deeltje gestalte geven door afbraak en nu breekt dit deel zichzelf af.

Ik heb daar vrouwen gezien, o moeders, schrik niet ... die zó vies waren, zó vuil, hartstochtelijk ongelukkig, dat zij als moeders niet eens meer waren te herkennen. Ziet ge, dat is wèl „geestelijke vervorming”, doch nu door het karakter, de zelf-afbreking, verduistering van de persoonlijkheid. Dit is de heilige waarheid.

Onze handen, dames en heren, zijn daar dan geen handen meer, maar onmenselijke klauwen. Een wild dier bezit ze zo zelfs niet. Ons gevoelsleven als afbraak en onmenselijke verdierlijking, schiep nieuwe organen? Neen, die organen kregen een andere persoonlijkheid. Gustave Doré was er dicht bij, toen hij voor het boek „Dante” de geest als mens uittekende.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.472.485)

Jozef moest door al die ellende heen omdat de meesters de mens willen waarschuwen hoe ver die vervorming kan gaan:

Ja, dames, de heren krijgen aanstonds hun beurt nog, ... dáár bezit u geen permanentje, uw haren hangen als ... ja ... u schrikt al ... als die van verdrongen katten.

Zo ziet u daar de moeders, geen jurkjes aan, voden zijn het, als geestelijke aura opgebouwd. Hun walgelijk denken en voelen bracht haar in die toestand. Ik ga er niet verder op in, u slaapt niet meer, of, als u die krachten bezit, denk daar over na, dan zeg ik u: elke verkeerde gedachte vervormt uw geestelijke, machtige organisme, als moeder en vader! Kan het anders zijn? Neen! Lieverds ... doe goed en gij geeft gestalte aan uw innerlijk leven! En de heren? U moet die weggezonden, ingezakte, geslepen dieven en moordenaars, dáár eens zien. Dat zijn geen mensen meer, die mannen der schepping, maar duivels in het kwaad, vampiers, er zijn geen woorden voldoende om nu dit kind van God uit te beelden en ... dit deed de mens zelf!

De walgelijke stank van de mens, die geestelijk te gronde ging, alleen reeds, dames en heren ... is afschrikwekkend, als u dat moet beleven. En ik moest er doorheen, omdat de meesters de mens willen waarschuwen voor al dit afbreken.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.486.497)

In het dal van smarten onderin de duistere sferen is het geestelijke lichaam zodanig vervormd door het voordierlijke gevoelsleven dat het op een kwal lijkt:

Nou, meneer, dan ziet u het gezicht veranderen, de mens veranderen, de lippen veranderen, de armen zijn klauwen, en de benen die zijn er helemaal niet meer, die zijn aan elkaar gegroeid; een mens is verdwenen. Totdat we liggen als een kwal aan het strand. Weet u dat niet? Is het niet eerlijk? Hoe dieper wij nu gaan, des te rotter wordt het in onze aura. Het gaat alleen niet verduisteren, meneer, maar het stinkt er in onze aura. Een mens met normaal bewustzijn houdt het in die sfeer niet meer uit. Het wordt een dierlijk gedoe. Dat kun je nog niet eens naar een tijger, naar een leeuw en een krokodil sturen; die hebben niet zoveel kwaad gedaan als wij mensen. Het is toch eenvoudig. En dan moet u eens kijken wat er dan van de aura en de mens over is gebleven: alles, maar volkomen opgelost in die prutsdingen die we doen, dat gesteel, dat afbreken, dat vernietigende dat er nog in ons leeft.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.8158.8168)

In het artikel dal van smarten wordt beschreven welke onnoemlijke wreedheden de mens op aarde gedaan moet hebben om tot kwal neer te liggen.

Als kwallen ligt de mens daar in de duisternis aan het strand, er is geen strand, maar ze liggen daar als kwallen, verslijmd. Kunnen wij ons op aarde dan niet in deze maatschappij verslijmen, veretteren?

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11913.11914)

De bewoners van de duistere sferen kunnen hun geestelijke lichaam niet zomaar veranderen, hun duistere innerlijk bepaalt hun uiterlijk. De bewoners van de lichtsferen daarentegen kunnen hun geestelijke lichaam wel veranderen wanneer ze een sfeer bezoeken die onder hun eigen sfeer ligt. Als ze afdalen naar de duistere sferen om er hulp te bieden aan bewoners die zich van die duistere sfeer willen bevrijden, dan wijzigen de hogere lichtgeesten tijdelijk hun geestelijke lichaam, zodat het lijkt dat ze in die duistere sfeer thuishoren. Hierdoor voorkomen ze dat ze door de bewoners van die duistere sfeer herkend worden als hogere lichtgeesten, want dan zouden ze aangevalen worden door de bewoners die geen 'hulp van boven' willen.

Wanneer de geestelijke leider van André zijn geestelijke lichaam laat aanpassen aan een duistere sfeer herkent André hem niet meer:

We zullen thans afdalen, maar tevens terugkeren in onze eigen toestand.”

André voelde, dat een andere sfeer hem opnam, daar hem een vreselijke koude overviel en ook het licht, waardoor hij zoëven had kunnen waarnemen, was verdwenen. Hij schrok geweldig, want daar voor hem stond een verschrikkelijk wezen en hij maakte zich reeds gereed, om in zijn eigen toestand terug te keren. Waar kwam dat wezen zo ineens vandaan? Op hetzelfde ogenblik, dat hij wilde verdwijnen, hoorde hij zeggen: „Blijf André, ik ben het.” Maar hoe is dat mogelijk, dacht hij. Is dat Alcar?

„Herkent mijn zoon mij niet?”

Neen, André zou zijn leider niet hebben herkend, wanneer hij niet tot hem had gesproken. Wat daar voor hem stond, was een grofstoffelijk wezen.

„Ben ik niet veranderd, André?”

„Verschrikkelijk, wat ziet u er uit, hoe kan dat?”

„Dit is mijn geesteslichaam, maar kun je mij ook nu nog als een geest van het licht herkennen? Begrijp je nu, wat verbinding in de geest betekent? Het zegt je tevens, dat men hier maar zo niet kan binnenvallen. Zij, die in de sfeer der aarde willen werken, die uit de hogere sferen zijn neergedaald om hier ongelukkigen te helpen, moeten ontwikkeld zijn en de krachten ervoor bezitten, ze zullen zich anders niet kunnen staande houden. Hier is inspanning en een heilige overtuiging voor nodig en vooral liefde voor ons werk.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.16068.16084)

Alcar draagt zijn geestelijke bezit innerlijk:

„Hoe verschrikkelijk ziet u er uit, Alcar!”

„Waarom verschrikkelijk? Ben ik niet dezelfde? Mijn bezit draag ik innerlijk, niemand die mij iets kan ontnemen.”

André dacht aan Alcars geestelijke uitstraling, die hij in de hogere sferen had mogen aanschouwen. Waar was zijn prachtig kleed en alles, wat hem verlichtte? Welke wonderen beleefde hij.

„Wie zal mij veranderen, André? Ik wil hun leven immers niet; geen van hen kan en zal mij beïnvloeden. Wanneer ik aan hun dierlijk leven zou

deelnemen, ben ik een van hun, maar ik blijf wie ik ben, omdat ik hun leven niet moet en niet wil; ik blijf in mijn eigen afstemming.”

Alcars schone handen waren in klauwen veranderd en zijn prachtige ogen hadden hun schitterende glans verloren. Alle liefdeglans was verdwenen, hij en ook zichzelf waren diep rampzalige wezens. Welke krachten bezat de mens, die aan deze zijde leefde? Hoe groot was zijn macht dit alles te kunnen. Wie zou hem thans nog herkennen als een gelukkige geest? Alcar zag hem aan en André wist, dat zijn leider zijn gedachten had overgenomen. „Zo, dacht je dat, André? Een hogere afstemming zal mij aanvoelen en weten, welke afstemming ik bezit. Doch alles zal je straks duidelijk worden doordat je het zult beleven. En thans op weg.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16106.16125)

Snelheid van een gedachte

In het geestelijke leven kan men zich verplaatsen met de snelheid van een gedachte, omdat men geen beperking meer heeft van het stoffelijke lichaam:

We zijn hier ver van je huis af, André. Toch kan je in enige seconden in je lichaam terug en ontwaakt zijn. Met de snelheid van onze gedachten kunnen wij ons verplaatsen, ingrijpen en werk verrichten. Ook kunnen wij, wanneer wij dit willen, door de aarde heen gaan, om je lichaam te bereiken, dwars door de aarde heen, omdat ook dat voor ons geen bezwaren oplevert. Dan zouden we kunnen zien, wat er in het binnenste van de aarde leeft en werkt.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.6020.6024)

Alcar neemt van de uitgetreden André een andere proef af:

Weer een andere proef, André. Concentreer je op mij, waarheen wij ook gaan.”

Met een vreselijke snelheid verplaatste Alcar zich.

„Zoëven heb ik je verteld en ook op onze vorige tochten getoond, dat wij ons in een flits kunnen verplaatsen. Waar denkt mijn zoon, dat hij zich bevindt?” André keek om zich heen, maar zag niets dan een grijze massa. Na lang nadenken zei hij zijn leider, dat hij zich niet kon oriënteren.

„Luister dan. Wij bevinden ons in het binnenste der aarde.” André zag

zijn leider aan en dacht, dat het niet mogelijk was.

„Is ook voor jou dit ongelooflijk? Ik laat je zien, dat de geest zich door alle stof kan voortbewegen en er geen belemmering voor hem is. Wanneer je je concentratie zuiver op mij had ingesteld, zou je geweten hebben, waarheen wij gingen. Je weet nu, dat voor ons alles mogelijk is. Toch zal het wonderlijk voor je zijn dit als aards mens te mogen meemaken. Wij kunnen stijgen en dalen naar believen. Wij bezitten ons intellectueel denken, zoals wij op aarde eens hebben gehad. Wij hebben een lichaam, dat schoner is dan de mens op aarde bezit, of kent. Wij kunnen ons verbinden met en afstemmen op alles, naar de krachten die in ons zijn, wat de liefde is. Met alles wat leeft, kunnen wij ons verbinden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.7466.7485)

Wij ontlichaamden kunnen alles! En dat alles is, naarmate wij afstemming vinden in de geest, naar de kracht van de liefde die in ons is. Niet hoger kunnen wij komen. Wij zullen wijsheid bezitten zoals ons gevoel is.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.7490.7493)

Alcar toont André dat ze zich niet alleen door de stoffelijke ruimte in een flits kunnen verplaatsen, maar ook door verschillende sferen heen:

„Voordat wij van hier gaan”, zei Alcar, „wil ik nog een proef nemen, je overtuigen hoe snel wij ons verplaatsen en kunnen verbinden. Je weet, hoe ver de donkere sferen verwijderd zijn, hoe vreselijk diep het dal van smarten en alle andere toestanden hier vandaan liggen. Maar in een flits kunnen wij ons verplaatsen en ons met het dal van smarten verbinden.”

„Het lijkt mij jaren ver hier vandaan, Alcar.”

„Geef mij je hand en houd mij stevig vast en vergeet niet, je met alle concentratie, die in je is, met mij te verbinden. Niets, maar dan ook niets, mag storen. Geen andere gedachten mogen in je zijn, alleen aan mij denken. Heb je mij begrepen, André?”

„Ja, Alcar.”

„Maak je gereed.”

André voelde een geweldige kracht in zich stromen. Op hetzelfde ogen-

blik voelde hij zich opgenomen en als een flits verwijderen. Uit een lichte trance ontwaakte hij en zag tot zijn ontsteltenis, dat hij zich in het dal van smarten bevond. Welk een wonder was voltrokken?

„Concentratie en sterke wil, mijn zoon. Daar voor je zijn zij, waarmee wij ons hebben verbonden. In een flits zijn we hier aangekomen en kunnen we terugkeren, door alle sferen heen, die ik je heb getoond. Zo komen wij naar de aarde en kunnen wij ons verbinden met alles wat leeft. Waar zich de mens ook bevindt, zullen wij hem vinden.”

Welk een kracht, welk een macht was liefde.

In de derde sfeer zag hij de donkere sferen aan zich voorbijtrekken en was in een flits in deze ellende teruggekeerd.

„In een flits zullen wij ook weer terugkeren.”

Weer voelde André zich wegzinken, maar was zich toch bewust van alles. Spoedig waren zij in de derde sfeer, op de plaats, waarvan zij zoëven waren afgedaald. Wonderlijk was alles, wat hij aan Gene Zijde beleefde. Voor een geest in het licht waren er geen diepten, geen verten en afstanden meer, zij waren één in alles.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10674.10699)

Maar ook het wandelend verdergaan zijn ze niet vergeten:

Zo wij het ontwaken in de wetten van God willen beleven, moeten wij wandelend verdergaan. Een geest van het licht kan door wilsconcentratie hoger gaan, hij zweeft door de ruimte en kan in één seconde zijn doel bereiken. Maar doordat de concentratie op het voortzweven ingesteld is, lost het leven in de natuur voor hem op. Wij gaan nu liever langzaam verder om onderweg te mediteren en beleven zo het ontwaken van de natuur en ons eigen leven.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.6766.6769)

21. Crematie of begraven

Crematie heeft voor de overleden mens zware gevolgen, begraven daarentegen geeft juist de noodzakelijke tijd om het lichaam los te laten.

Gevoel uit het lichaam terughalen

Mensen die zich laten cremeren, gaan uit van de veronderstelling dat ze geen last zullen hebben van de verbranding van hun lichaam. In het boek 'Een Blik in het Hiernamaals' van Jozef Rulof staat beschreven op welke wijze een overledene hier wel last van heeft. Hoe is dat mogelijk?

In het boek wordt eerst beschreven wat er precies gebeurt bij het sterven. Op het moment dat de lichamelijke dood intreedt, zijn de meeste mensen in gevoel nog niet onmiddellijk los van hun lichaam. Daarvoor zijn ze tijdens hun leven op aarde te innig verbonden geraakt met hun lichamelijke belevingen. Die verbondenheid verschilt van mens tot mens. De ene mens verbindt zich sterker met zijn lichamelijke gevoelens dan de andere mens. Dit komt tot uitdrukking in de mate waarin we ingesteld zijn op lekker eten en drinken, seksualiteit, comfort, enzovoort. Sommige mensen gebruiken alle cosmetische en medische middelen om hun lichaam in de gewenste vorm te boetsen. Ze vereenzelvigen zich zo met hun lichaam dat hun uiterlijk voorkomen elke minuut van hun bewustzijn vult. Hoelang zullen zij nodig hebben om straks van hun lichaam los te komen?

De meeste mensen beginnen pas na hun dood aan het loslaten van het lichamelijke beleven. Ze staan dan voor de taak om al hun gevoel uit hun lichaam terug te trekken. Dat gevoel hebben ze nodig om hun bewuste voortbestaan in het hiernamaals op te bouwen. Omdat de meeste mensen tijdens hun aardse leven veel gevoel op hun lichamelijke ervaringen instelden, hebben zij na het sterven meer dan een week nodig om dit gevoel terug te trekken. Voor veel mensen duurt dit zelfs langer dan een maand. Dit is geen probleem als het lichaam begraven wordt, dan krijgen ze de tijd die ze nodig hebben om op een natuurlijke wijze van hun lichaam afscheid te nemen.

Zolang als ze niet al hun gevoel terug hebben kunnen halen, blijven ze in gevoel verbonden met hun lichaam. Hierdoor voelen ze nog tot op zekere hoogte wat er met hun lichaam gebeurt. Hoe meer gevoel nog op het lichaam gericht is, hoe meer ze voelen wat hun lichaam ondergaat. Wanneer hun lichaam gecremeerd wordt, voelen ze die verbranding in de mate waarin ze in gevoel nog met hun lichaam verbonden zijn.

Geldt dit voor elk mens?

In 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt de gerichtheid op de lichamelijke beleving gezien als onderdeel van het hele voelen en denken dat op de aardse materie gericht is. Hoe meer men gericht is op het vergaren van bezittingen, op rijkdom en macht, hoe meer gevoel verweven geraakt met de aardse materie. Door die materiële gehechtheid kost het veel tijd om los te komen van het lichaam, want dat lichaam is de verbinding met het aardse bezit. Hoe hechter het gevoel verstrengeld zit met het lichaam en de aardse materie, hoe meer de overledene de verbranding van zijn lichaam zal voelen.

Zijn er mensen die vrij zijn van de gehechtheid aan aardse bezit, en die geen last hebben van de crematie? In 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt uitgelegd dat het om ons hele gevoelsleven gaat. Om totaal geen last te ervaren, mag er geen enkel gevoel en geen enkele gedachte meer besteed worden aan de lichamelijke beleving en het aardse bezit. Maar wat voelt en denkt men dan wel?

Gevoelens en gedachten die ingesteld staan op wat we voor onze medemens kunnen doen om die vooruit te helpen, stijgen uit boven het eigen lichamelijke beleven. Hoe meer gevoelens van onbaatzuchtige liefde we hebben, hoe vrijer we worden van ons eigen lichaam, omdat we dan buiten het materiële en het eigenbelang gaan denken. Hoe meer universele liefde we voelen, hoe groter het deel van ons gevoelsleven wordt dat niet meer gericht is op de materie en op onszelf. Wanneer dat deel van ons gevoelsleven het overwicht krijgt, en de meeste gevoelens en gedachten vervuld zijn van liefde voor alles wat leeft, zullen we nog weinig beroerd worden door wat er met ons lichaam gebeurt.

Mensen die elke seconde van hun aardse leven vervuld zijn van onbaatzuchtige liefde, zouden slechts in geringe mate last hebben van de crematie. Maar volgens 'Een Blik in het Hiernamaals' leven er op aarde geen mensen die geestelijk zo ver geëvolueerd zijn. Die graad van universele liefde bereikt de mens pas in de vierde lichtsfeer van het hiernamaals.

Langdurige gevolgen van crematie

In 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt een beroemd dirigent gevolgd van wie het hele gevoelsleven gericht was op het vergaren van nog meer aanzien en bezit. Doordat hij geen enkele liefdevolle gedachte kon vormen, was zijn hele persoonlijkheid uitsluitend gericht op zijn eigenbelang. Gevolg gevend aan zijn laatste wilsbeschikking werd hij gecremeerd. Omdat hij nog volkomen ingesteld stond op zijn lichaam en zijn aardse bezit, beleefde hij de verbranding als een levend verbrand worden.

Deze traumatische ervaring bracht hem in een geestelijke shock. Jozef Rulof vergelijkt die toestand met de wroeging van een moordenaar die zijn moord zou willen terugdraaien. De mens die voelt dat hij verkeerd gehandeld heeft en beseft dat hij die daad in zijn verdere leven niet meer goed kan maken, kan zo sterk verteerd worden door wroeging, dat al zijn gedachten daarop gericht blijven als een obsessie. Op een dergelijke wijze bleef de dirigent alsmaar denken aan de verbranding van zijn lichaam, wat hij wel zou willen terugdraaien, maar niet kon.

Uiteindelijk zal ook deze dirigent deze geestelijke schok te boven komen, maar dat kan tientallen tot honderden jaren duren. Wanneer de dirigent zo ver komt dat hij geen enkele gedachte meer aan zijn aardse bestaan besteedt, zal hij bevrijd zijn van zijn traumatische ervaring.

De zekerheid van het begraven

Door het begraven van het lichaam krijgt elke overledene voldoende tijd om in rust afscheid te nemen van het aardse leven. Wanneer hij al zijn gevoel terug heeft kunnen halen uit zijn lichaam, kan hij zich in gevoel richten op zijn voortleven in het hiernamaals. Hij gaat dan naar de geestelijke wereld die in overeenstemming is met zijn gevoelsleven.

Het artikel sferen in het hiernamaals geeft een inleiding tot de geestelijke werelden waar de mens na het sterven terecht kan komen.

Bronnen

Doel van het ooggetuigenverslag

Jozef Rulof heeft tijdens een uittreding uit zijn lichaam een crematie bijgewoond. Tijdens deze uittreding werd hij begeleid door zijn geestelijke leider Alcar. Alcar betrad na zijn laatste leven op aarde in 1641 het hiernamaals. Van daaruit heeft hij het aardse leven langdurig en uitvoerig bestudeerd, waardoor hij de geestelijke graad van meester heeft bereikt. Hij laat Jozef uittreden en geestelijk een crematie bijwonen om door hem deze nieuwe kennis op aarde te brengen.

Het doel van meester Alcar is ons inzicht te geven in de onbekende geestelijke gevolgen van crematie, zodat we met kennis van zaken kunnen beslissen of we ons laten cremeren of laten begraven. Deze kennis is immers niet door de aardse mens op eigen kracht te verwerven, omdat onze lichamelijke zintuigen de geestelijke gevolgen niet waarnemen. Hierdoor kiezen mensen

voor crematie zonder te weten waarvoor ze kiezen.

In het eerste boek van Jozef Rulof, *Een Blik in het Hiernamaals*, wordt het ooggetuigenverslag van de crematie weergegeven. In dit boek wordt Jozef André genoemd. Tijdens de uittrekking wordt hij door meester Alcar meegenomen naar de crematie van een dirigent. Wanneer ze in de sterfkamer vele mensen om de overgegangene dirigent heen zien staan, zegt Alcar tegen André:

„Dit zijn zijn vrienden, die straks zullen zingen en hem een afscheidsgroet brengen. Hoor, daar beginnen ze al.” Ze zongen met volle kracht, uit volle borst en wilden hierdoor tonen, hoe dierbaar de afgestorvene hun was en hoe vreselijk zij dit afscheid vonden.

„Hij was hun dirigent, André, en nu zingen zij een van zijn liederen.”

André zag, dat vele kransen en bloemstukken van verschillende muzikale en zangverenigingen om de baar lagen.

„Kom dichterbij, André, dan zal je zo aanstonds, wanneer zij hun klagelieder – welke zijn lijden nog vergroten – beëindigd hebben, kunnen horen, wat de werkelijke waarheid is.”

Het gezang was ten einde en allen gingen een voor een langs de baar, om van hun leider en vriend afscheid te nemen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4485.4491)

Meester Alcar zegt dat de klagelieder het lijden van de dirigent nog vergroten. Hoewel de dirigent is overleden, kan hij volgens Alcar dus nog lijden. Meester Alcar verklaart dat na het sterven de overleden mens nog verbonden blijft met zijn aardse lichaam door een gevoelsverbinding. Alcar noemt die gevoelsverbinding het fluïdekoord, om aan te geven dat deze ijle verbinding van geestelijke substantie is, en net als het geestelijke lichaam niet waargenomen wordt door aardse ogen.

Door die gevoelsverbinding voelt de overledene nog wat er met zijn lichaam gebeurt. De verbinding vermindert naarmate het lichaam ontbindt, en naarmate de overleden mens zijn gevoel terug kan trekken uit zijn aardse leven.

Voor de ziel van de mens is het noodzakelijk dat dit terugtrekken van gevoel op een harmonische wijze kan gebeuren, in de rust die de overledene nodig heeft, zonder dat zijn lichaam gecremeerd wordt. Daarom wordt crematie al in het eerste boek van Jozef Rulof (*André*) ontleed:

Daarom, mijn broeder André, hebben wij de "crematie" reeds in ons eerste boek ontleed en is dringend noodzakelijk voor de ziel als mens, omdat zij zich thans van de harmonische wetten voor het stoffelijke sterven verwijdert.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5537.5537)

De harmonische wetten voor het stoffelijke sterven worden behandeld in het artikel sterven als overgaan.

In het artikel geest en geestelijk lichaam wordt de aard van het geestelijke lichaam beschreven, dat het voertuig is van de ziel na de dood. Jozef Rulof kan helderziend of in uitgetreden toestand dat geestelijke lichaam zien. Maar voor het overgrote deel van de mensen op aarde is dit geestelijke lichaam niet waarneembaar, waardoor vele mensen in het bestaan van een dergelijk lichaam niet geloven.

Toch is dat geestelijke lichaam al door vele mensen waargenomen. De mens op aarde spreekt dan van 'geesten' of 'spoken'. De religieuze mens ziet soms ook 'verschijningen' of 'heiligen'. Vele stervenden zien het geestelijke lichaam van hun overleden geliefden bij hun sterfbed. En duizenden mensen ervaren tijdens een bijnadoodervaring dat ze buiten hun aardse lichaam om kunnen waarnemen en denken. Een aantal onder hen ervaren dat ze dit doen met een ander en ijler lichaam, dat door aardse mensen niet waargenomen wordt.

Verbinding met het lichaam

Tijdens de uittreding kan André vanuit de geestelijke wereld niet alleen de aardse omstandigheden waarnemen, maar ook de geestelijke realiteit van de overledene:

„Hoor je niets, André?”

„Ja, Alcar, maar ik weet niet, vanwaar het komt. Ik hoor een zacht gemmer; is dat van de achterblijvenden?”

„Ten dele, mijn jongen. Kom naderbij.”

Zij gingen nu vlak naast de kist staan en André zag daarin een man van ongeveer zestigjarige leeftijd liggen.

„Hoor je nu iets?”

Het gejammer drong nu veel sterker tot hem door.

„Ja, Alcar, het is verschrikkelijk en ik zie ook het geesteslichaam, dat zich heen en weer wentelt. Het wil weg Alcar, ziet ge dat?”

„Ja, jongen. Het wil weg, maar het kan niet weg. Het wordt vastgehouden. Daar, voor je, mijn jongen, wordt de grootste smart geleden en deze ongelukkige heeft ze zichzelf bereid. Hij, die daar vastzit aan zijn stoffelijk lichaam, zal verbrand worden, André.”

„O, Alcar, wat is dat vreselijk! Moet hij dat doormaken, terwijl hij leeft?”

„Dit is het juist, mijn zoon, en straks zal hij nog veel meer moeten lijden. Zijn stoffelijk lichaam zal verbrand worden, terwijl hij dit geestelijk zal moeten ondergaan. Nu kan je zien, hoe onmenselijk wreed zijn broeders zijn, al handelen zij uit onwetendheid. Deze man was geëerd en beroemd, maar de gave, welke God hem schonk, om zijn gevoelens in muziek te kunnen omzetten – zoals de schilder dit in kleuren doet – werd verknoeid, geestelijk verknoeid. Ook hij dacht niet aan een God en nu er velen om hem heen zijn, die bidden, voelt hij het ware en grote gemis van de Goddelijke liefde, welke hij nooit heeft gegeven en nooit heeft willen zien.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4492.4513)

Alcar beschrijft het karakter van de dirigent om duidelijk te maken waarom deze hatende mens aan zijn lichaam vastzit:

Niet alleen miste hij de Godsliefde, maar hij spotte bovendien met alles, wat met het geestelijke in verband staat. Ook van hem kenden de mensen slechts zijn uiterlijk, stoffelijk kleed. Zij zagen niet de mens in hem, die alles haatte, alles vervloekte. De bewijzen van verering, welke hij voortdurend ontving, brachten hem in een toestand van zelfverheerlijking en zelfoverschatting. Zijn naam lag op ieders lippen, maar door de triomfen, welke hij behaalde, vergat hij, dat hij zijn gave van God ontvangen heeft. Sterke benen moeten het zijn, die zulk een weelde kunnen dragen. En toen hij eenmaal zo ver gekomen was, werd ook hij gemakkelijk een werktuig van het kwaad. Dit was het begin van zijn ondergang.

Vanaf zijn hoogte probeerde hij zijn collega's te verpletteren en menig musicus heeft hij door onrechtvaardige kritiek te gronde gericht. Hij vergat geheel, dat ook zijn tijd eens zou komen, al was het niet meer op deze

aarde, dan toch aan gene zijde van het graf.

Toch zijn er nog mensen, die hem als hun broeder en vriend beschouwden. Mensen, die niet door het masker heen konden zien en hem niet kenden, zoals hij geestelijk is. O, als zij wisten, wat er nu met hem gebeurt, dan zouden zij van afgrijzen vervuld worden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4514.4526)

Voor de aarde is deze overledene ‘dood’:

De „overledene” verkeert nu in een enigszins verdoofde toestand, maar straks, wanneer wij in het crematorium zijn, zal hij zich als een razende willen wreken.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4531.4531)

André hoopt deze man nog te kunnen helpen:

„Is daar niets aan te doen, Alcar? Kunnen wij die arme man niet verlossen?”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4532.4533)

Maar Alcar moet hem deze hoop ontnemen:

Geesten noch mensen kunnen hieraan iets veranderen, omdat hij zichzelf in deze toestand heeft gebracht. Hem is voorgehouden, anders te leven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4536.4537)

Eens viel hij, en men dacht, dat hij sterven zou, maar enige tijd daarna, toen hij zijn gezondheid weergekregen had, begon het oude leven opnieuw en hij haatte de mensen en God, Die hem zijn kruis te dragen gaf. Een tweede maal werd hij neergeveld en aan zijn bed gekluisterd. En toen hij wederom hersteld was, was zijn haat nog feller geworden en vanuit onze zijde kon men hem niet bevrijden, omdat hij niet naar ons wilde luisteren. Zijn vader is reeds lang in de geestenwereld, maar ook hij kon hem niet bereiken. Alles heeft hij geprobeerd, om hem zijn toestand onder het oog te brengen, maar het is hem niet mogen gelukken. Vaak heeft hij getracht, hem door middel van het spiritisme bewijzen van ons voortbestaan te verschaffen, maar hij lachte daarom en dreef met alles de spot. Hij was totaal verstoffelijkt en geestelijk zó diep gezonken, dat hij zich aan deze waarheid niet kon vastklampen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4542.4548)

Op dat moment kunnen André en Alcar deze dirigent niet meer helpen. De hulp kan alleen bestaan in het voorkomen van dit soort situaties:

Van dit ogenblik af zullen wij tezamen trachten, de mensheid te helpen, André, door haar met nadruk te wijzen op de gevaren, welke de lijkverbranding met zich brengt, welke waarschuwing natuurlijk in de allereerste plaats bestemd is voor degenen, die niet volgens Gods geboden geleefd hebben. Dit kunnen zij weten, door zichzelf te leren kennen. Welk een zware straf moeten zulke mensen ondergaan, wanneer zij zo diep gezonken zijn, dat zij de verassing van hun lichaam moeten doorstaan, terwijl zij daarmee nog verbonden zijn door de levensdraad. Welk een ondraaglijke kwelling moeten zij gedurende het verbrandingsproces ondergaan, terwijl het fluïdekoord hen gevangen houdt en zij niet van hun plaats kunnen, tenzij zij hun stoffelijk omhulsel zouden meedragen. Dat is evenwel uitgesloten, daar de stof het voertuig is van de geest en niet de geest het voertuig van de stof; dit geldt natuurlijk alleen voor dit gebeuren. Wanneer wij eenmaal afscheid genomen hebben, dan is het gedaan met onze macht over ons stoffelijk kleed en hiermee wordt dan in de regel volgens ons eigen verlangen gehandeld.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4562.4567)

Wanneer de dirigent begraven zou worden, zou hij de nodige tijd krijgen om zijn gevoel en levensaura op een natuurlijke wijze uit zijn lichaam terug te trekken. De dirigent heeft hier heel veel tijd voor nodig, omdat hij zo gehecht is aan de materie:

Wanneer deze ongelukkige op de gewone wijze begraven werd, dan zou hij zo lang aan zijn stoffelijk lichaam gebonden blijven, totdat dit verteerd zou zijn. Het fluïdekoord, dat hem met de stof verbindt, kan nu door geen geestelijke dokter verbroken worden, omdat hij door eigen toedoen in deze verschrikkelijke toestand geraakte.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4551.4552)

In de bronnen van het artikel sterven als overgaan wordt beschreven hoe een geestelijke dokter het fluïdekoord kan verbreken bij mensen die niet sterk meer vastzitten aan het lichaam. Bij de dirigent is dit niet mogelijk, omdat hij door eigen toedoen zo vast aan het lichaam zit. In dit licht heeft meester Alcar ook het karakter en de levenswijze van de dirigent beschreven. De dirigent heeft zichzelf aan zijn lichaam en aan de materie gekluisterd, door geen enkel geestelijk of liefdevol gevoel tijdens zijn aardse leven te ontwikkelen.

Door zijn levenswijze heeft de dirigent zich honderd procent gericht op de

materie, met de wil die materie en dat lichaam te behouden en op te voeren. Deze innerlijke houding kan hij niet plotseling afleggen na zijn dood. Hij blijft met heel zijn wezen gericht op het stoffelijke, op de materie, op het lichamelijke. Hij houdt dus door zijn eigen gerichtheid de gevoelsverbinding met zijn lichaam op volle kracht.

Wanneer hij beseft dat het lichaam verbrand zal worden terwijl hij daarmee nog verbonden is door het fluïdekoord, wil hij zich graag verwijderen van zijn lichaam, maar dat kan hij niet voor elkaar krijgen, omdat hij niet in enkele dagen zijn hele gevoelsleven kan veranderen waaraan hij al zijn hele leven heeft gebouwd. Hij kan niet plotseling geestelijk gaan denken, want hij heeft nooit één geestelijke gedachte opgebouwd, hij weet niet hoe dit moet, en kan dit in die enkele dagen na zijn dood onmogelijk bereiken.

Zijn stoffelijke voelen en denken is de ‘afstemming’ van zijn gevoelsleven. Later verklaart Jozef Rulof op een contactavond dat iedereen met die afstemming vastzit aan zijn organisme:

En dat ziet elkeen die levend gecremeerd wordt, of dood, want de mens zit aan zijn organisme vast indien hij die afstemming heeft.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.276.276)

Het is de afstemming van grof en bruuft zijn in alles, de ‘grofstoffelijke’ gevoelsafstemming:

Als u grof, bruuft bent en slaat en de mens door het leven sleurt aan zijn haren, en verkracht, en al die dingen meer, dan zit u aan dat lichaampje vast, want (dan) hebt u geen licht.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.277.277)

Deze mens is nog niet afgestemd op een sfeer van licht in het hiernamaals. Wanneer deze mens overgaat, blijft hij verbonden met zijn lichaam. Hierdoor ondergaat hij een soortgelijk proces als de mens die zelfmoord pleegt. Hij beleeft als het ware het schaduwbeeld van de zelfmoord:

En u bent zomaar niet los van dat organisme, dat gaat langzaam. U maakt dan als het ware het schaduwbeeld mee van een echt rottingsproces voor de zelfmoord.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.278.279)

Een volledige beschrijving van de geestelijke gevolgen van zelfmoord vindt u in het artikel ‘euthanasie en zelfmoord’.

Stoffelijke wegen

Alcar neemt André mee naar het crematorium waar de dirigent gecremeerd zal worden. Meester Alcar noemt het crematorium een pijnbank, een huis van smarten:

„Kijk, André, dat mooie gebouw, daar op die heuvel, is de pijnbank voor de geest. Voor hen, die zich op aarde misdragen hebben, neemt het leven na de dood daar een gruwelijke aanvang. Het heet een huis van de vrede te zijn, maar in werkelijkheid is het het huis van smarten. O, mens, begrijp in uw onwetendheid, dat gij uzelf en anderen op die pijnbank legt en dat gij degenen, die van u heengaan, daardoor niet alleen niet eert, maar dat gij hen martelt op de vreselijkste wijze, die er bestaat. Geloof in ons en neem deze waarschuwing ter harte, want gij spot in uw onwetendheid met Gods wetten. Wij, die in het land aan de overzijde van het graf leven, wij willen u de goede weg wijzen, welke naar de waarheid leidt. Wij hebben geen egoïstische verlangens; wij verlangen slechts, u te helpen. Wij willen u de waarheid brengen, omdat wij weten, hoe ontzettend hier geleden wordt, hier, in dit huis der smarten. Wij roepen u nogmaals toe: blijf op Gods wegen. Ga zelf geen wegen bouwen, welke slechts stoffelijk zijn en donker, omdat zij door de duisternis gaan en de bouwers blind waren en het geestelijke licht dus niet konden zien. Wij roepen u toe: Maak een eind aan deze vreselijke toestanden en keer terug tot de natuur, die gij reeds zo lang verlaten hebt.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4623.4633)

Meester Alcar spreekt over stoffelijke wegen. Met stoffelijk bedoelt hij dat de mens bij een crematie niet denkt aan het geestelijke voortleven van de ziel. De crematie is alleen bedacht vanuit de stof, het stoffelijke lichaam.

Daarnaast zijn deze stoffelijke wegen ook van de natuur afgewend. De natuurlijke weg is duidelijk: het toevertrouwen van het aardse lichaam aan de schoot van moeder aarde.

Door de ontzettende hitte van de verbrandingsoven wordt het stoffelijk lichaam verteerd met een geweld, dat tegen de natuurwetten indruist en volkomen tegen Gods bedoeling is.

Moge deze gewelddaad dus weldra – tot heil der mensheid – geheel hebben afgedaan en voor de gewone teraardebestelling plaats maken.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4659.4660)

Levend verbrand

Alcar weet wat André in het crematorium zal moeten verwerken, wanneer hij met eigen geestelijke ogen zal zien wat de crematie betekent voor de overledene:

Wij zullen niet tot het einde daarvan hier blijven, André. Ik bedoel, totdat het lichaam geheel verast zal zijn, omdat dit te veel voor je zou worden en te afschuwelijk om aan te zien.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4663.4664)

De dodenlift vervoert de kist naar de verbrandingsruimte:

Dit is treurmuziek, André, en van alle kanten komen de mensen, die de plechtige verassing willen bijwonen en later zullen vertellen, hoe mooi het was, nu binnen.

Kijk, André, de arme wordt reeds op de katafalk, welke hem naar beneden zal brengen, geplaatst. Wij noemen haar de dodenlift.”

Een laatst vaarwel werd hem door alle aanwezigen toegeroepen en onder de tonen van het statige orgel zakte de lift omlaag.

„Wij zullen hem volgen, mijn jongen. Wees sterk, want de foltering zal nu een aanvang nemen. Zie je hem en hoor je hem schreeuwen?”

„Ja, Alcar.”

„Hij ziet en voelt reeds, wat er zostraks met hem gebeuren gaat.”

André hield Alcar krampachtig vast.

„Kom hier bij mij staan, mijn jongen.”

Er ging iets vreselijks gebeuren. Zij hoorden de arme man schreeuwen: „Beulen, moordenaars, is dat iemand eren?”

Doch deze scheldwoorden troffen hen niet daar boven: allen stonden daar met starre gezichten en waren vol van medelijden, zonder te weten hoe gruwelijk het lot was, van deze arme mens.

„Hij voelt nu reeds de helse pijnen, André, welke zijn geesteslichaam zal moeten doorstaan.”

De lift was intussen in de verbrandingsruimte neergedaald.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4669.4684)

Het fluïdekoord kan niet breken, omdat de dirigent de materie te veel liefheeft:

„Het is niet erg om te sterven, mijn zoon; want de dood is een machtig verlosser, maar om op een dergelijke wijze, welke op aarde haar weerga niet vindt, gemarteld te worden, is ontzettend. De geest voelt, hoort en ziet alles, al heeft hij zijn lichaam verlaten, want hij blijft daarmee verbonden door het fluïdekoord. Dit geldt alleen voor hem, die vast zit aan zijn lichaam, die zich in het aardse leven heeft vergeten. Ook andere toestanden zijn er, doch deze zijn allen van hun stoffelijk lichaam gescheiden. Hij daarentegen blijft aan zijn lichaam geklonken, totdat de band wordt verbroken.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4685.4689)

En dan vindt het afschuwelijke plaats:

André keek en kon met zijn geestelijke ogen duidelijk het lichaam in de verbrandingsoven waarnemen. De hitte, welke er heerste, was geen belemmering voor hen, daar het stoffelijke hitte was.

Nog steeds werd het orgel bespeeld, maar de mensen, die de „overledene” de laatste eer bewezen hadden, waren heengegaan.

André zag nu, dat het lichaam ineenkromp, zich heen en weer wentelde en zich kronkelde als een levend mens, terwijl hij daarbij een schreeuwen, brullen en huilen hoorde, dat hem van ontzetting deed beven. Het was niet om aan te zien en aan te horen. Hoe afgrijselijk werd hier geleden!

Daar voor hem bevonden zich twee lichamen, het stoffelijke en het geesteslichaam. Het ene ogenblik stonden ze, dan vielen ze en kronkelden dan weer om elkaar heen. „O, Alcar, ik kan niet meer; laat ons hier weggaan.”

Alcar legde zijn arm om André's schouders, hem op deze wijze steunende en zo gingen zij heen. Nog klonken hem de woorden in de oren: „huiche-

laars, schelmen” en nog veel meer.

„Het is vreselijk, Alcar, afschuwelijk.”

„Dat is het. Kom, mijn jongen, ik zal je helpen, anders kom je hier niet doorheen.”

„O, Alcar, hoe ontzettend! Zo iets wil ik nooit meer zien. Dit kan geen mens verdragen. O, wat lijdt die man.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4702.4719)

Omdat de dirigent in gevoel verweven is met elke vezel van zijn stoffelijke lichaam, kan het fluïdekoord pas breken wanneer de aardse stof geheel vernietigd is:

„Zo is nu de crematie, mijn zoon, voor degenen, die aan het stoffichaam vastzitten. Het geesteslichaam zal eerst dan loskomen, wanneer de stof geheel vernietigd is. Je zult nu begrijpen, hoe noodzakelijk het is, dat de mensen ook in dit opzicht de ogen geopend worden, opdat zij voortaan het kerkhof boven het crematorium zullen verkiezen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4725.4727)

Geldt dit voor elk mens?

Na het sterven wordt de mens aangetrokken door de geestelijke wereld waarop hij in gevoel afstemming heeft. Het gelijke trekt het gelijke aan, en zo heeft de mens zichzelf het hiernamaals voorbereid dat past bij zijn innerlijke toestand. Wanneer hij zich reeds op aarde in harmonie met al het leven heeft gebracht, komt hij aan in een sfeer van licht waarin al het leven hem toelicht. Wanneer hij op aarde reeds de universele liefde voor al het leven heeft opgebouwd, geeft dat leven hem een lichtende geestelijke wereld waarin hij zijn eeuwige ontwikkeling kan voortzetten. Bij een crematie echter heeft zelfs de mens die afgestemd is op een sfeer van licht, last van de gewelddadige vernietiging van zijn afgelegd lichaam.

Alcar geeft aan dat het lijden niet alleen geldt voor een ‘ongelukkige geest’ zoals de dirigent uit ‘Een Blik in het Hiernamaals’ die in gevoel afstemming heeft op het land van haat, hartstocht en geweld in de duistere sferen, maar ook voor de ‘gelukkige’ die overgaat naar een eerste of tweede lichtsfeer. Een beschrijving van al deze sferen als geestelijke werelden en gevoelsafstemmingen wordt ingeleid in het artikel sferen in het hiernamaals.

Maar niet alleen voor ongelukkige geesten is crematie af te keuren, doch ook de gelukkigen hebben er nog enigszins onder te lijden. Dit hangt geheel af van de mate van hun innerlijke kracht; maar zelfs wanneer zij in de eerste of de tweede sfeer thuisbehoren, dan nog is crematie voor hen af te raden. Alles komt dus hier op neer, hoe zij innerlijk zijn en op het geestelijke zijn afgestemd. Zo als dus hun licht is dat zij bezitten, zo zal hun geluk en kracht zijn. Zo ook hun leed en smart, zo hun lijden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4653.4657)

Zelfs de mens die innerlijk afgestemd is op de eerste lichtsfeer of de tweede lichtsfeer, is nog enigszins stoffelijk ingesteld. Deze mens heeft reeds een harmonie bereikt die in het hiernamaals licht uitstraalt, maar in de sferen van licht zal hij nog verder geestelijk moeten groeien om alle aardse gevoelens en gedachten volledig los te laten. Daarom wordt de gevoelsgraad van de eerste lichtsferen fijnstoffelijk genoemd, omdat die nog steeds stoffelijk is. Deze gevoelsgraad is al wel fijner afgestemd dan de grofstoffelijke gevoelsgraad van het schemerland in de duistere sferen.

Een enkeling gaat bij het overgaan rechtstreeks naar de derde lichtsfeer of naar de grens met de vierde lichtsfeer, maar zelfs deze mens heeft last van de crematie:

Een geest, die van de aarde onmiddellijk naar de derde of de vierde sfeer gaat, zal zo goed als niets van de crematie voelen, maar hoewel deze geesten niet meer aan hun lichaam vastzitten, zullen zij – bij aankomst in hun sfeer – toch voelen, dat zij iets missen en daarvan last ondervinden.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4658.4658)

Het lijden tijdens de crematie komt door het vastzitten aan het lichaam en aan het stoffelijke leven. Tijdens een contactavond leest Jozef Rulof de vraag van een toehoorder voor of we dat vastzitten aan het lichaam kunnen zien aan de roze wangetjes:

Ik heb hier: “Een Blick in het Hiernamaals, deel II’, pagina 141, het gaat daar om de gevolgen van de crematie. ‘Zij die overgaan en die nog roze wangetjes vertonen, wat men zo vaak kan waarnemen,’ en dat is waar, ‘bevinden zich in die vreselijke toestand. De stof is door het leven verlaten,’ of het leven is vrij van de stof, ‘het geesteslichaam heeft zich vrijgemaakt van het stofkleed, en de levensaura houdt het afgelegde kleed in leven.’ Vraag: ‘Dit lange in leven houden van het afgelegde kleed, duidt dat op een zekere geestesgesteldheid, bijvoorbeeld, op een gebonden zijn op aarde?’

Jozef bevestigt dat na het lichamelijke sterven de ziel door haar levensaura nog steeds het lichamelijke weefsel kan voeden:

Mevrouw, die mensen, die persoonlijkheid die zit nog aan dat lichaam vast. Dus, dat lichaam kan nog niet normaal sterven, en wordt nog door het leven, de geest, gevoed, omdat er nog geen scheiding is gekomen. Want een pertinent sterven... Maar dat kunt u ook hebben, elk lichaam gaat direct maar niet in het sterven over. Een zware zieke bijvoorbeeld, een lichaam dat veel heeft geleden, gaat onmiddellijk tot rotting over. En dat is het afsterven. En je hebt ook toestanden, mensen, lichamen, dat je eerst na twee, drie dagen krijgt... vier dagen, en ligt, de kist is al in het graf, en dan krijgt u eigenlijk pas dat afsterven. Dat ziet u niet eens meer. Maar u ziet dan toch nog dat... Je zult zeggen... 'Ze zijn net of ze slapen', hoor je weleens. En dat is, het slapen, dat is de aura die nog het weefsel voedt, omdat er nog eenheid is. Want de geest, het gevoelsleven, de persoonlijkheid is nog niet vrij van de stof.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17028.17040)

Dat vastzitten aan het lichaam en voeden van de 'roze wangetjes' kan zelfs vier weken duren:

Ja, het is, als u een zwaar, verschrikkelijk leven hebt gehad – dat hoeft nog niet eens zo verschrikkelijk te zijn – maar dan bent u zomaar niet los. Want dan houdt...Kijk, als we vrijkomen... Ik heb maar raak geleefd, en al die dingen meer gedaan, gelogen en bedrogen, en gehaat, en al die dingen meer, dat is al het gevoelsleven en de persoonlijkheid. Maar raken we het lichaam, raken we andere wetten, dan kom ik maar niet ineens vrij van dat lichaam. Ook al moet ik terug naar de aarde, houdt die toestand, dat sterven daar, houdt mij nog even vast. Kan zelfs twee, drie, vier weken zijn. En dan ga ik ook al het graf in; ook al beleef ik dan niet de rotting, want dan zit u er helemaal in. Maar nu bent u eruit. U staat ernaast, en u kunt gaan al waarheen u wilt. Ja, u voelt wel, u wordt teruggezogen, iets trekt u terug. En dat is nog de toestand, het eenzijn met dat lichaam. En daarom ziet u, als iemand sterft, dan ziet u nog weleens van die roze kleurtjes. En dan is het altijd, meestal verdacht.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17045.17057)

De persoonlijkheid beleeft het sterven volgens het eigen bewustzijn:

Er zijn duizenden mensen die hebben een angst voor de dood, en duizenden, zeg maar, bijna, hier in de stad... Nou ja, die iets van het leven weet, die geeft zich over. Maar we hebben hier nog mensen onder mij, en overal lopen ze nog, die boeken lezen, en hebben nog angst voor die dood. Want ze weten nog niet wat er allemaal gebeurt. En dat is zuiver de gevoelswereld, het bewustzijn van de mens die sterft, die beleeft het sterven. Je beleeft het sterven niet volgens het lichaam. Is dat niet leuk? Maar ú beleeft het sterven. Dat lichaam gaat vanzelf wel. Maar ú bent degene die sterft, en het lichaam niet. Dat moest... weer iets voor de wereld. U, 'de mens sterft', zegt men, ja. Ja, dan denken ze aan het lijk. Ze denken aan die stoffens, maar ze weten toch, van dat geestelijke sterven weet de wetenschap en de mensheid eigenlijk nog niets. Wat weet men hier in Europa van geestelijk sterven af? Nietwaar? Niets.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17073.17089)

Geestelijk sterven wordt in het volgende citaat 'de tweede dood' genoemd. Dit is het in gevoel loskomen van de stof. De 'eerste dood' is dan het stilval- len van het aardse lichaam. Het is niet omdat het lichaam aan het afsterven is, dat men ook in gevoel van dat lichaam al afscheid genomen heeft. Dat afscheidnemen en geestelijk laten sterven van al het stoffelijke kan véél meer tijd in beslag nemen dan de eerste dood:

Maar het lichaam dat sterft wel. Maar dat sterft niet, meneer. Ja, rotting, natuurlijk. Maar daar hebben wij het niet over. Het eigenlijke stervens- proces, dat zijn we zelf. En nu sterft u geestelijk. En geestelijk sterven, meneer... Ze lachen mij uit! En wat is het niet eenvoudig. Het lichaam gaat naar beneden, gaat het graf in; van stof tót stof. Maar wij... Daar komt die dame met die vraag: waarom hebben die mensen nog kleurtjes, dat lijk nog? Dat is, zeg ik, omdat er nog eenheid is met de geest. Dus de geest is bezig (zich) vrij te maken. Zich vrijmaken is het sterven voor de geest, het loskomen van de stof.

(Meneer in de zaal): 'De tweede dood.'

En dat noemen ze Magere Hein.

(Meneer in de zaal): 'De tweede dood.'

De tweede dood.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17122.17140)

Jozef vergelijkt de tweede dood met het geestelijke afsterven van gevoelens voor een geliefde door wie men langdurig geslagen en getrapt wordt:

Maar nu hebt u ook nog geestelijk afsterven aan Gene Zijde. Is er ook. Een mens heeft liefde. Ik zal u het ineens verklaren, hoe machtig, duidelijk en natuurlijk dat is. Er zijn mensen, u hebt bijvoorbeeld – dat hoor je in de maatschappij – u hebt iemand waar u enorm veel van houdt, en die gaat u een been uittrekken, die slaat en trapt; dan gaan die gevoelens sterven. Dat is zuiver sterven.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17147.17152)

Dan sterft de liefde voor een mens en trekt het gevoel zich terug:

En dat voelt u allemaal, en dat is nu, kan ik ook vertellen, weer kosmisch, dat is de geestelijke dood van iets. Van iets. En dan krijg je ook het geestelijke sterven ten opzichte van het lichaam, dame, en dan gaan die kleurtjes zakken. En dan trekt de geest zich terug. En dan is het zuiver stoffelijk en geestelijk sterven; afmaken.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17177.17181)

Pas na het geestelijke sterven, het eigenlijke loslaten van het aardse lichaam door het gevoelsleven van de ziel, gaan de kleurtjes in het lijk zakken. Maar veel mensen komen niet snel tot dat geestelijke sterven. Ze zijn wel in het geestelijke leven na de dood, maar ze denken dat ze nog altijd hun aardse lichaam hebben, en ze staan daar nog hun geestelijke haren te kammen:

Er zijn er ook, die staan dan voor een spiegel, staan hun haren nog te kammen. En daar is een man, die vraagt nog: ‘Heb je een beetje tabak voor me?’ Hij had zijn pijp ook nog in zijn zak. Dat is niet veel soeps natuurlijk. Dat is geen groot bewustzijn, want ze zitten aan de tabak vast, en ze hebben dit vast, en dit vast, en dat vast, en de hele wereld vast, dame. En als u dat meemaakt op aarde, en die mensen gaan sterven, en al die duizenden verlangens, dame, waardoor ze nog aan de aarde, aan dat stoffelijke lichaam en leven vastzitten, dat bezorgt allemaal van die kleurtjes.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.17239.17244)

Duizenden verlangens binden de mens aan de stof. Dit wordt het stoffelijke voelen en denken genoemd. Elke gedachte die op het lichaam is ingesteld, is stoffelijk. Zelfs het lezen van dit artikel is stoffelijk bezig zijn, want deze woorden zijn stoffelijk. De bewoner van de vierde lichtsfere die volledig vrij

is van de stof, denkt niet meer in woorden, en gebruikt voor zichzelf geen taal meer, want dat zou hem of haar terugtrekken naar de aarde, naar de stof.

De meesters hebben waargenomen dat geen enkele mens van de aarde rechtstreeks naar de hogere sfeer van licht overgaat waarin alle stof is losgelaten. Dat betekent dat geen enkele mens van de aarde een crematie kan beleven zonder daar last van te hebben.

Voor onze geestelijke evolutie moeten we de wil om veel stof te vergaren loslaten. De wil om zich stoffelijk te verrijken en om de stof vast te houden moet omgezet worden in de wil om zich geestelijk te verrijken. Daarom kan meester Alcar zeggen dat we onze wil die gericht is op de stof moeten verliezen:

Werkelijk, verlies uw wil in stof en zie omhoog.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4456.4456)

Verwerking

André moet verwerken wat hij gezien heeft:

André was droevig gestemd. Het was een gruwelijke marteling. Hij had gezien, dat de arme man niet los kon komen, toen hij weg wilde. Eerst moest zijn lichaam verbrand zijn; dan eerst zou het fluïdekoord breken.

Hij had de beide lichamen gezien; het ene gevoelloos, het andere des te sensitiever en hij had gezien, dat deze lichamen zich om elkander heen kronkelden, de stof en de geest, daar, in die verschrikkelijke oven.

„Ge hebt gelijk, Alcar. Dit is geen huis van de vrede, maar een huis van smarten.”

„Daar wordt op aarde toch niet aan gedacht, André. Het geesteslichaam moet niet alleen aanzien, dat zijn stoffelijk voertuig verbrand wordt, maar het moet ook de pijn en de smart, welke de verbranding veroorzaakt, ondergaan. Dit is geen suggestie, maar droevige werkelijkheid, een werkelijkheid, welke geheel aan gebrek aan geestelijk gevoel te wijten is.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4732.4741)

Toch bleef hij droevig gestemd en dacht steeds aan Alcar, want hij kon de indrukken van zijn laatste reis maar niet te boven komen.

Alcar zei hem, nog even geduld te hebben, want hij wilde spoedig weer

met hem naar de hogere gebieden gaan, wanneer zijn droefgeestigheid niet wilde verminderen.

En deze verminderde geenszins, want het was niet gemakkelijk, het lijden van al die ongelukkigen te verwerken. Nu en dan leefde hij wat op en dacht dan, dat hij het te boven was, maar daarna volgde de reactie en zonk hij terug in een nog somberder stemming. Alles drukte hem zwaar. Hierin stond hij alleen en was door niemand te helpen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5465.5470)

André heeft het niet makkelijk om zijn heftige ervaringen te verwerken:

's Morgens, voordat hij met Alcar was heengegaan, had hij nog in huis lopen zingen en later, toen hij beneden was gekomen, was het precies, alsof er zware onweerswolken boven zijn hoofd hingen. Toch wilde hij sterk zijn en Alcar niet zoveel werk geven. Dan bad hij innig tot God, om hem te helpen. Dat verlichtte hem.

O, die arme man! Hij kon hem niet vergeten. Telkens zag hij dat dode lichaam voor zich, dat weer levend scheen te worden door die vreselijke hitte. Neen, zo iets wilde hij nooit meer zien. De eerste nachten had hij er niet van kunnen slapen en hij had toch rust nodig, om overdag zijn werk te kunnen doen. Wanneer zijn gedachtenkracht alles overheerste en hij de slaap niet vatten kon, dan greep Alcar in en bracht hem in een toestand van half-trance. Dit voelde hij heel duidelijk. Langzaam trok Alcar zich dan terug en hij sliep in. Dit was dan geen gewone slaap; dat kon hij 's morgens aan zijn hoofd bemerken.

Zo waren er vele dagen voorbijgegaan. Hij sprak zichzelf moed in, want hij moest er doorheen. Hij voelde wel, dat het een grote ontwikkeling voor hem zou betekenen, wanneer zijn geest dit alles kon uithouden. En hij wist het: niets voor niets, ook geen wijsheid. Alles kost wilskracht.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5476.5493)

En André krijgt nog niet eens alles tegelijk te beleven:

Op een avond zei Alcar, dat zij 's nachts weer naar de hogere sferen zouden gaan.

„Wij zullen onze reis moeten vervroegen, André, want je kunt je niet losmaken van alles, wat je gezien hebt. Het was ook een zware reis voor je.

Toch heb je kracht genoeg, om het te kunnen dragen. Houd je nu gereed; vannacht zijn wij weer in de sferen.”

Alcar had hem verteld, dat hij het grote verkeer tussen de aarde en het Zomerland met hem zou gaan zien en hij was nieuwsgierig, hoe het daar zijn zou.

Nog steeds droefgeestig gestemd, ging hij reeds vroeg naar zijn kamer. Eerst scharrelde hij nog wat rond en het verwonderde hem, dat hij op dat ogenblik nog geen verlangen had, om uit te treden.

Zijn kamer hing nu vol geestelijke stukken, welke hij van Alcar en de andere schilders ontvangen had. Het had hem heel wat strijd en wilskracht gekost om zover te komen. Men moet volharden en veel kunnen verdragen, indien men het tot iets wil brengen. De mensen zagen alleen het resultaat, maar de strijd en het leed, dat dit alles hem gekost had, zagen zij niet. Wat was hij in het begin bespot en uitgelachen en ook nog, toen hij reeds ver op deze weg was, had men de draak met hem gestoken. Toch had hij vele muren met stukken van Alcar versierd.

Langzaam aan voelde hij nu de heilige inwerking van „Gene Zijde” over zich komen. Zijn hoofd werd zwaar en daarom ontkleedde hij zich vlug. Alcar had hem gezegd, dat hij, wanneer hij ’s nachts uit wilde treden, op zijn rug liggende, moest gaan slapen; dan kon hij hem gemakkelijker bevrijden. Dit deed hij dus.

Het was pas half tien. Toch draaide hij het licht uit en na een minuut of tien was hij reeds in diepe slaap verzonken.

„Zo, mijn zoon,” waren de eerste woorden, welke hij hoorde en dadelijk daarop zag hij zijn leider, die hij met een kreet van vreugde om de hals viel.

„Flink zijn, André, wij zijn nu weer één. De laatste dagen zijn zwaar voor je geweest, want je moest veel verwerken. Bij mij zal je nu spoedig tot kalmte komen. Wij, aan onze zijde, kunnen zulk leed beter dragen; voor een aardse geest is dat moeilijk.

Je ziet nu weer, hoe voorzichtig wij moeten zijn. Als ik je nu eens alles tegelijk zou geven, wat er gedurende zulk een reis te beleven is, hoe zou het je dan wel te moede moeten zijn! Dat hield je niet uit. Kom, zie mij

eens aan, mijn jongen.”

Met tranen in de ogen keek André zijn leider glimlachend aan. Hij voelde zijn grote kracht en zag dat grote, witte licht weer om hem heen.

„Je had geen verlangen om uit te treden, maar dat is alles mijn werk, André. Zo, nu kunnen wij rustig vertrekken. Wat is het heerlijk, dat God ons deze band liet vormen. Je ziet, dat er voor elk zwaar werk steun en voedsel in de sferen is. Wie ernstig wil en wie durft te strijden, wordt wijzer en kan leren, zoveel hij maar wil. Dit geldt voor ieder mens op aarde. Nu zal je weldra van je droefgeestigheid bevrijd zijn.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.5494.5531)

Alcar raadt aan voor de zekerheid van het begraven te kiezen:

Vraag aan iedereen, die hier leeft, hoe crematie is, zij allen zullen je zeggen, dat het moest afgeraden worden. Het is niet anders dan een kwelling. Een foltering in de geest. Ik raad daarom hen aan, die zich willen laten cremeren, het niet te doen. Denk over dit gebeuren na en kies het zekere voor het onzekere, laat u begraven. Zij, die geleerd zijn op aarde en crematie mooi vinden en schoon, zullen donker zijn in hun ziel, omdat dit mooie en schone, stoffelijke duisternis betekent aan deze zijde. De mens op aarde roep ik toe: „Wanneer gij alles hebt gevolgd, maak dan een einde aan uw roekeloosheid en tracht u in de geest te ontwikkelen. Nog is het tijd. Spoedig zult gij overgaan en dan heeft alleen waarde, wat gij innerlijk draagt. Ontwikkel uw gevoel en maak goed wat gij verkeerd hebt gedaan. Wij, die aan deze zijde leven, wij allen, die de aarde hebben verlaten en enige honderden jaren hier zijn, hebben deze waarheid moeten aanvaarden. Wij hebben geleerd, dat liefde het hoogste en het heiligste is en licht en geluk betekent in het leven na de dood. Hier vrienden, kunt gij u niet verbergen. Hier alleen heeft liefde waarde. Ontwikkel die kracht, uw leven, leer lief te hebben. Leer onze taal, de taal van de liefde, die gij bij aankomst hier zult moeten verstaan, anders zal duisternis uw bezit zijn.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9474.9489)

Langdurige gevolgen van crematie

Alcar laat André op een volgende uittreding zien in welke toestand de dirigent is terechtgekomen door zijn keuze voor crematie:

„Ik ben zeer nieuwsgierig Alcar, waar hij zich zal bevinden. Leeft hij in het land van haat?”

„Wij zullen het zo aanstonds zien, kom, we moeten hierheen. Ik zie het reeds, hij leeft in een tussensfeer, buiten de massa om. Wij zullen hem in een bewusteloze toestand terugvinden, veroorzaakt door het verbranden van zijn stofkleed.”

André zag, dat zijn leider een vast doel volgde. Wonderlijk was het voor hem, hoe de geest zich oriënteerde. Overal wist Alcar de weg hier in deze duisternis. Zij gingen ergens binnen, blijkbaar een grot. Het waren onderaardse gangen, waar hij toch kon zien. Vele wezens ontmoette hij. Vele gangen en spelonken gingen zij door. Hij zag in de duisternis anderen, die waren ingeslapen, wezenloos lagen zij terneer. Overal zag hij deze wezens: zij sliepen de slaap des doods en leefden, leefden in de eeuwigheid. Alles was ellende, niets dan leed en smart. Verknoeide levens waren het. Links en rechts waren inhammen waar zij ter ruste neergelegd waren. Van de aarde naar deze duisternis. O, hij begreep alles. Toch waren zij niet zo diep gezonken als zij, in het dal van smarten. Hij begreep iedere afstemming en kende de gevoelstoestanden van al deze verschillende wezens. Alle rassen van de aarde zag hij. Hier was alles één, welk geloof zij ook hadden gekend. Ieder wezen kende en voelde moederliefde. Allen waren Gods kinderen, voor eeuwig. Weer anderen slenterden rond en waren als wilden. Zij zagen hem niet, waar hij uit opmaakte, dat Alcar in zijn eigen toestand bleef.

Nu bleef zijn leider staan. Zou hij hem gevonden hebben? Hij was zeer nieuwsgierig.

„Zie André, daar ligt onze man, wij hebben hem gevonden.”

André zag een wezen, afgescheiden van alle anderen, inééngedoken neerliggen.

„Ken je hem terug, André?”

Ja, hij was het, die hij op aarde had zien verbranden. „Hij verkeert in een bewusteloze toestand.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9294.9328)

Alcar haalt door zijn concentratie de dirigent even uit zijn diepe slaap om

André duidelijk te maken in welke toestand de dirigent straks zal ontwaken:

André zag, dat zijn leider zich concentreerde. Hij voelde, dat hij zich verbond om de ongelukkige in zijn bewustwording te laten terugkeren. Na een ogenblik gaf hij enig teken van leven. Hoorde hij goed? Het was, alsof hij hem hoorde schreien. Ja, hij kreunde. Arme man. Alcar hield zijn krachten van hem af en het gekreun hield onmiddellijk op.

„Alles is je zeker duidelijk, André? Ik maakte hem bewust, waardoor hij zijn toestand ging aanvoelen. Nog is zijn slaap diep. Wanneer hij ontwaakt, begint eerst zijn leven aan deze zijde en voelt hij de pijnen door de crematie opgedaan. Behalve dus de kwellingen van koude en duisternis, voelt hij de schrijnende pijnen, door de crematie hem opgelegd. In een stoffelijke gevoelstoestand of afstemming is zijn lichaam verbrand. Geestelijk heeft hij zich vergeten in het leven op aarde. Men wil dit op aarde niet aanvaarden. Zijn gevoelslichaam was of verkeerde in een stoffelijke afstemming. Hij zal daardoor in de geest ook alles beleven, omdat hij niet van zijn lichaam was bevrijd. De crematie bracht hem in deze toestand, omdat de schok te groot was voor zijn geestelijke afstemming.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9432.9450)

De schok van het cremeren kent men op aarde niet. De mogelijkheid dat de overledene vastzit aan zijn aardse lichaam daarentegen is door sommige culturen al wel opgenomen. Zo is er de hindoeïstische opvatting dat de ziel door de crematie bevrijd wordt van het vastzitten aan het lichaam. Hierdoor laten de meeste mensen in India zich cremeren. Ze denken dat hun ziel dan vrij is om naar het hiernamaals te gaan.

Inderdaad, de ziel is dan vrij van het lichaam, maar de schok van de verbranding is ontzettend:

Crematie daarentegen gaat te snel. Je voelt het zeker al; zielen zitten vast aan het menselijke lichaam en verbranden. Die schok is ontzettend! Ze zijn los, natuurlijk, het verbrandingsproces scheurt ziel en lichaam vaneen. Maar de ziel is niet bewust. Ze voelt stoffelijk, aards. Ze loopt dus met die schok rond, waarheen ze ook gaat, ze komt eerst dan los van die toestand als zij een ander leven bezit of zo'n geestelijke hoogte bezit, dat zij zichzelf overwonnen heeft. Miljoenen mensen, Karel, lijden dat ze het uitschreeuwen door de astrale wetten!”

Maskers en Mensen (MA.37802.37809)

In Vraag en Antwoord legt Jozef Rulof uit hoe die schok tot stand komt.

Het verbranden van het lichaam laat op snelle wijze de lichamelijke aura vrijkomen. Wanneer het lichaam niet verbrand maar begraven wordt, dan komt die levensaura langzaam vrij naarmate het lichaam ontbindt en de stoffelijke cellen oplossen. Dit proces kan vele maanden duren, waardoor de persoonlijkheid de tijd krijgt de levensaura als gevoelskracht in zichzelf op te zuigen en daarmee het geestelijke bewustzijn op te bouwen. Wanneer het aardse lichaam echter verbrand wordt door een crematie, is die tijd te kort voor de persoonlijkheid, die hierdoor een geestelijke schok ondergaat.

Een soortgelijk proces vindt plaats bij een dodelijk ongeval waarbij het lichaam verbrandt, bijvoorbeeld in een brandende auto. Het verschil met een crematie is dat de mens bij een dodelijk ongeval de verbranding van zijn lichaam niet gewild heeft, en daardoor geestelijk niet vastzit aan de verbranding. Maar omdat het lichaam verbrandt, beleeft de persoonlijkheid wel de geestelijke schok van het plotselinge vrijkomen van de lichamelijke aura:

De mens, die een dodelijk ongeval beleeft, ondergaat een geestelijke schok. Nu voltrekt zich voor de levensaura een proces, namelijk het nemen van de lichamelijke aura, wat anders maanden duurt, in slechts enkele minuten en dit betekent voor het gevoelsleven en de persoonlijkheid de schok en dit heeft de persoonlijkheid te verwerken!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.990.991)

Wanneer het aardse lichaam begraven wordt, beleeft een stoffelijke persoonlijkheid zoals de dirigent uit 'Een Blik in het Hiernamaals' het terugtrekken van de levensaura naarmate het stoffelijk lichaam verteerd wordt. Het ontbinden van de stof laat de lichamelijke aura vrijkomen waardoor de persoonlijkheid die aura kan opzuigen. Omdat de dirigent niet zelfstandig zijn gevoel uit de stof terug kan trekken maar met heel zijn gevoelsleven op de materie ingesteld blijft, is hij afhankelijk van het natuurlijke ontbindingsproces van het aardse lichaam om zijn levensaura terug te krijgen.

Mensen die daarentegen al zelf geestelijke gevoelens en gedachten ontwikkelen, denken al onafhankelijker van het lichaam, en zijn daardoor niet zo afhankelijk van het lichamelijke ontbindingsproces. Hoe meer zij vrij van de stof voelen en denken, hoe minder tijd zij nodig hebben om al hun gevoel uit het aardse leven terug te trekken en hun nieuwe geestelijke leven aan te vatten.

De dirigent zat dus vast aan het tijdsverloop van het stoffelijke ontbindingsproces, maar deze toestand is sterk te verkiezen boven crematie:

Wanneer hij op normale wijze zou zijn begraven, beleefde hij de vertering van zijn stoffelijk kleed. Maar deze toestand is verre te verkiezen boven

crematie, en wel hierom: De mens, die wordt verbrand, worden krachten ontnomen, die wij de levensaura noemen. Zij dient de geest te steunen bij aankomst hier, voor de eerste tijd van zijn leven. Dit geldt voor alle wezens, al bevinden zij zich op een hogere afstemming. De scheidende geest ontnemt aan het stoflichaam de levensaura, na vijf à zeven dagen, wanneer de stof in het eerste stadium van ontbinding overgaat. Dit kan ook langer duren, het hangt af van de afstemming van de mens die overgaat. De aura dient dus voor bewustwording aan deze zijde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9451.9457)

Als de aardse persoonlijkheid lager is afgestemd, kan het vastzitten aan het aardse lichaam erg lang duren:

Dan nog dit: Op aarde denkt men nu, dat anderhalf uur verbranden beter is dan jarenlang kwellingen te moeten meemaken (zie artikel crematie). De geest, zo zeggen zij, is toch bevrijd? Maar velen kunnen niet loskomen en voor hen is verbranden een geestelijke schok. Die schok heeft hij ondervonden, die daar thans ligt als een levende dode. De fout van hen is, dat zij geestelijke toestanden stoffelijk aanvoelen, hetgeen natuurlijk verkeerd is. Zij, die overgaan en nog roze wangen vertonen, wat men zo vaak kan waarnemen, bevinden zich in die vreselijke toestand. De stof is door het leven verlaten, of het geesteslichaam heeft het stofkleed afgelegd en de levensaura houdt het afgelegde kleed in leven. Eerst wanneer het eerste vervalstadium intreedt, neemt de stof de lijkkleur aan. Dan is alles voorbij en leeft de geest in zijn nieuw bestaan. De levensaura houdt dus het lichaam intact en wanneer de stof verbrand wordt, zal dit een geweldige schok veroorzaken.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9464.9473)

De levensaura komt pas volledig vrij in de zevende graad van ontbinding van het stoffelijke lichaam:

Wat vernietigt u nu eigenlijk door crematie? Welke levenssappen ontnemt u de geest? Of denkt u, wanneer ge de grond ingaat – hier dus zijt gestorven – dat de geest niets meer met het organisme heeft te maken? Luister, dan zal ik u deze wetten verklaren en kunt ge ze aanvaarden. Het is de goddelijke waarheid, ik heb die mensen gezien en de wetten mogen beleven.

Wij, als mens nemen de grofstoffelijke levensaura van het organisme in ons op en dat is de stof, die aan Gene Zijde dient om ons grond onder

de voeten te geven, anders zouden wij wegzinken en hadden wij geen bestaan meer. Die stof krijgen wij pas volkomen – een aura is het dus – wanneer het organisme in de zevende graad van verrotting is gekomen, dan zuigen wij die aura in ons op en dit begint reeds, wanneer wij het organisme hebben verlaten. Kunt u dat nòg, als u bent gecremeerd? Neen, door één wet, verbranding nu, ontnemt de mens zich, vernietigt de mens, zijn verdergaan, de bron van leven en bestaan, hij vernietigt geestelijke fundamenten, die hij nu mist en daardoor als een zeepbel rond dwarrelt, geen grond bezit onder zijn voeten. En dit geschiedt door de crematie! Zo heeft elk mens zijn eigen wetten te beleven, doch voor zijn evolutie, zijn goddelijke afstemming. Wat weet de geleerde, de mens, af van Gene Zijde, de ziel, het gevoelsleven van de mens? Niets! Maar waarom wil hij dan iets voor die ziel doen, als hij toch niet begrijpt, mismaakt, aftakelt, verguist, levend verbrandt? Want dat is het toch?”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.968.982)

De geestelijke levensaura wordt niet vernietigd door de stoffelijke verbranding, maar de aura komt veel sneller vrij dan dat de persoonlijkheid die kan opzuigen en verwerken:

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelanus, ik zou graag even willen terugkomen op de crematie, waardoor de aura vernietigd wordt door de ... (onverstaanbaar). Wat gebeurt er met die volkeren waar de mensen zonder uitzondering worden gecremeerd?’

De aura die wordt niet vernietigd.

(Meneer in de zaal): ‘O, ik dacht dat u dat de vorige keer had gezegd.’

Ja, de lichamelijke aura die lost op, maar die wordt niet vernietigd. Het is de schok die u beleeft.

(Meneer in de zaal): ‘Dus al die volkeren, waar ze allemaal gecremeerd worden voor hun godsdienst...’

Ze weten niet beter.

(Meneer in de zaal): ‘En die door een ongeluk ook verbrand worden...’

Ja, allemaal hetzelfde.

Kijk, de lichamelijke aura die mist u in die wereld, omdat dit met een schok gebeurt. U krijgt, u zuigt dat later terug. Maar die aura die lost niet op, in die zin dat die voor de geest niet te gebruiken is. Maar nu gaat alles te vlug. Voelt u wel? En nu moet u dat achter de kist beleven.

U leest 'Een Blik in het Hiernamaals'.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9944.9959)

Doordat de persoonlijkheid die aura bij het vrijkomen niet kan opzuigen, wordt die aura uit elkaar gerukt, verpoeierd, verslingerd:

En wat er nog allemaal gebeurt zo, dat kunt u misschien niet weten, want u bent uw kosmische stof kwijt, uw plasma, voor die wereld, u loopt, u laat ineens alles verslingeren, dat wordt uit elkaar gerukt, dat verpoeiert, u hebt geen grond onder uw voeten, en dat houdt er allemaal mee verband.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.8441.8441)

De aura is nodig voor het opbouwen van het geestelijke lichaam:

U kent de wetten immers niet, achter de kist, voor uw lichaam. Hoe is uw toestand? Welke aura zuigt u op?

Dus die aura is niet te vernietigen, die krijgt u langzaam, maar u beleeft die schok geestelijk, bewust of onbewust, dat wil zeggen, de eerste sfeer, of een lagere toestand, u beleeft dat. En die aura van dat organisme die hebt u nodig, want daardoor bouwt zich het geestelijke lichaam op. U hebt toch hier lagere organen voor het organisme, en die lagere aura die dient weer voor fundamenteel gevoel, kracht, energie; hebt u nodig.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9976.9981)

Voor het harmonisch begin van het nieuwe geestelijke leven is heel veel aura nodig:

Dit is weer uitdijen, het sterven is uitdijen naar: een nieuw leven. En dan heeft de geest, de persoonlijkheid heeft de aura nodig van het lichaam in de kist. Heel veel aura's, zeven verschillende aura's.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6502.6504)

De persoonlijkheid kan al die vrijgekomen aura niet ineens opzuigen omdat die levensaura als gevoel volledig beleefd moet worden. Pas na het 'evo-

luerend beleven' van die aura, kan de persoonlijkheid zeggen: die aura is van mij, dat is mijn bewust gevoel geworden, hiermee bouw ik mijn geestelijke bewustzijn op. Het in gevoel beleven en verwerken van die levensaura kost tijd. Dat kan de persoonlijkheid niet ineens, net zomin als men vanuit de laagste klas ineens professor kan spelen:

Nu de crematie, duizenden, miljoenen problemen. De mens laat zich cremeren, u moet eens kijken in de duisternis, niet in de hellen, jazekeer, maar de mens die tussen het schemerland van de eerste sfeer en de hellen, de duistere, de diepe haat, de diepe bewuste haat en ellende, leeft, u moet, daar ziet u miljoenen mensen lopen, allemaal gecremeerden. Voelt u? Hebben geen lichaam meer. U beleeft, door uw rottingsproces als lijk, normale afbraak, beleeft u zeven overgangen van aura, waarop u staat aanstonds in de sferen... dat is de bodem waar u op staat. Laat u zich cremeren, hebt u geen bodem, geen grond, niets, u zweeft, u hangt, u kunt niet staan, u... Zo hangen ze in de ruimte, ze hebben geen bodem meer, die aura is verbrand, opgelost, weg, ze hebben geen tijd gekregen om dat te ontwikkelen.

Kunt u van de laagste klas in ene keer professor gaan spelen?

Dan moet u eerst het verstand krijgen, het gevoel krijgen om voor Paganini te gaan spelen. Dat is gevoel, en dat gevoel moet ge opbouwen, zult ge beleven, evoluerend beleven. En eerst dan kunt ge zeggen: 'Die aura is van mij.' Dat zijn wetten.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4461.4472)

Een toehoorder op een contactavond wil weten wat er gebeurt als een zelfmoordenaar gecremeerd wordt. De geestelijke gevolgen van zelfmoord zonder crematie worden belicht in het artikel 'euthanasie en zelfmoord'.

Jozef legt uit waarom de crematie veel erger is dan het begraven worden na een zelfmoord. De mens die gecremeerd wil worden, zit door zijn wil vast aan de verbranding van zijn organisme. Jozef legt uit hoe dat vastzitten in gevoel begrepen kan worden:

Indien een zelfmoordenaar wordt gecremeerd, wat door „wilsbeschikking” kan gebeuren, nietwaar, wordt het organisme verbrand, maar de geest zit thans aan zijn brand vast. Mocht u dit niet begrijpen, dan is dit te verklaren, wanneer u bijvoorbeeld een moordenaar volgt, die door zijn „wroeging” lijdt, zó vreselijk, dat zijn geest die smarten niet kan verwerken en toch tot het leven blijft behoren. Die man loopt met zijn ellende

rond, hij kan zich er niet van bevrijden, die mens beleeft dit. Wij blijven achter de kist zoals wij hier zijn, met andere woorden, aan ons innerlijk is niets veranderd.

De brand nu door crematie tot stand gekomen, is verschrikkelijk. Je bent geestelijk verbrand en dat is niet te genezen, dat moet de mens zelf genezen, doordat hij aan een beter leven begint en vanzelfsprekend al zijn fouten goedmaakt.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.918.923)

Voor een mens die op de duisternis is afgestemd mindert de brand pas wanneer de ganse persoonlijkheid naar het licht is gebracht:

De ellende die u zichzelf oplegt door de crematie is met geen pen te beschrijven. U moet dit lugubere toneel zelf kunnen zien, eerst dan dringt het tot u door, dat gij met ziel, geest en leven spot en de universele wetten nog niet kent.

Eerst wanneer de crematie haar stoffelijke afbraak heeft verricht, komt de ziel vrij van haar organisme, maar die verbranding sleept zij achter zich aan, zij is als een brandende fakkel en blijft in leven. Aan deze toestand komt voorlopig geen einde, omdat u als mens op de duisternis uw afstemming hebt; er is geen liefde en dus ook geen licht in uw leven, gij voelt u stoffelijk en ook de wereld waarin u leeft bezit diezelfde afstemming, dat uw gevoelsleven is! Eerst dan, wanneer u innerlijk ontwaakt, dus verandert, komt er verandering in uw toestand. Maar nu wij weten hoe moeilijk het is om 'n nietig karaktertrekje tot het geestelijke te voeren; wat is er dan nodig voor de ganse persoonlijkheid? En die moet gij overwinnen, eerst dan minderen die pijnen, lost die brand op, gij barst van binnen en uiterlijk, uw levensbloed is er niet meer, gij hebt wetten bezoedeld, mismaakt, de mooie crematie ontnam u alles!

Jeus ziet dat, hij is bewust, hij hoort, dat de mens kermt, schreeuwt alsof men hem levend zijn huid afstroopt, waarvan hij kan schreien, zo ontzettend is het. Vanzelfsprekend doen wij alles om deze kinderen te helpen, maar wij staan machteloos, omdat zij hun duistere afstemming hebben te aanvaarden en kunnen thans geen hand uitsteken. Meester Alcar vond dit, in opdracht van zijn meesters, het allernoodzakelijkste voor de miljoenen mensen van de aarde tot de ruimtelijke ontleding te voeren, zodat uw afgrijselijke crematie verdwijnt!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.7989.7998)

Het in gevoel vastzitten aan de verbranding kan vergeleken worden met het in gevoel vastzitten aan een lichamelijke ziekte. Wanneer de zieke mens overgaat naar het hiernamaals, blijft de stoffelijke ziekte op aarde. De mens die geestelijk denkt en voelt, laat bij het overgaan die lichamelijke ziekte los, en heeft in de geestelijke wereld geen last meer van die aardse toestand. Die mens kan in een miljoenste seconde die ziekte loslaten, omdat die aardse ziekte niet meer bij zijn nieuwe geestelijke toestand hoort.

(Mevrouw in de zaal): 'Die mensen die aan zware ziekten zijn overgegaan, kunnen die zich daar snel van losmaken?'

Daar bent u in tien seconden, in een miljoenste seconde, als u het bewustzijn hebt natuurlijk...

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.5834.5835)

Vele mensen kunnen hun lichamelijke ziekte echter niet zomaar loslaten bij het sterven, net zomin als al hun andere aardse voelen en denken. In het hiernamaals voelen en denken ze nog precies hetzelfde zoals ze op aarde gedaan hebben. Op aarde voelden ze zich ziek, en in hun hiernamaals blijven ze zich in eerste instantie ziek voelen. Ze behouden hun aardse persoonlijkheid, en voelen hierdoor nog niet ten volle dat hun nieuwe geestelijke wereld heel anders is dan het leven op aarde. Ze beseffen nog niet dat ze zich in een seconde van hun aardse ziekte kunnen losmaken, wanneer ze kunnen voelen dat ze geen aards lichaam meer hebben. Ze leven echter in gevoel nog steeds voor een deel op aarde, ze hebben de geestelijke sferen en de geestelijke werkelijkheid nog niet volledig aanvaard:

Als u onder de sfeer, onder de werkelijkheid leeft, voelt u wel... Hebt u die werkelijkheid in u, dan bent u vrij; en bent u onder die werkelijkheid, dan blijft u nog duizenden jaren met diezelfde ziekte ook aan Gene Zijde rondwandelen. U hebt uw pijnen nog. Wanneer u die en die narigheden hebt gehad, dan hebt u die pijnen ook nog. Waarom? Omdat uw persoonlijkheid niet anders is. Voelt u wel?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.5837.5843)

Ook bij de crematie kan een dergelijk proces plaatsvinden. De mens die nog niet volledig geestelijk voelt en denkt, blijft met dat vuur in gevoel rondlopen totdat de volledige persoonlijkheid in de geestelijke werkelijkheid leeft. Dit gebeurt pas in de vierde lichtsfeer, die ook de eerste geestelijke sfeer wordt genoemd, omdat de mens daar alle stoffelijke gevoelens en gedachten heeft losgelaten. Zolang men nog onder de geestelijke werkelijkheid van de vierde

lichtsfeer leeft, blijft men tenminste voor een deel in de onwerkelijkheid van het beleefde vuur lopen:

Dat is precies hetzelfde als de crematie, laat u zich maar verbranden. U loopt met dat vuur rond. En dan zegt de mens: maar we zijn vrij van het organisme. Maar, uw géést is onbewust. U kent en u voelt de werkelijkheid niet, dus u beleeft die onwerkelijkheid bewust, u bent niet anders.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.5844.5848)

De ganse persoonlijkheid naar de werkelijkheid en het licht van de vierde lichtsfeer brengen kan heel lang duren:

Langzaamaan verdwijnen de littekens door de crematie ontvangen, doch voordat hij ervan is bevrijd, zijn er wel een vijfhonderd jaar voorbij gegaan en langer duurt het, voordat de mens weer terug is tot de harmonische wetten van God. Voelt u dit?"

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.924.925)

Uiteindelijk zal de brand oplossen wanneer de persoonlijkheid zich weet te verruimen:

Nu moet de crematie oplossen. Hoe? Alleen door het wóórd. Omdat hij nu gaat begrijpen, omdat we hem nu optrekken in de universele waarachtigheid voor de ruimte, voor elk ding, voor een sfeer, voor vader- en moederschap, lost die brand op, hij krijgt verruiming. Omdát hij bekrompen is, omdát hij die verdoemdheid aanvaardt, zit hij ook aan dat verbrandingsproces vast. En wanneer we zover zijn, dan beginnen we aan de geestelijke stelsels. Dan voeren we hem tot de Tempel van de Moeder, de Tempel van de Ruimte. Want de ruimte ís moeder en zegt: 'Legt u zich hier maar neer, ik kom aanstonds tot u terug.'

Weken, maanden, voor anderen jaren en jaren, gaan er voorbij voordat het leven zich verroert, voordat het leven weer ontspant, voordat de gedachte een handeling ondergaat, denkende... denkend: wie ben ik? Ik leef in een ruimte, ik ben nu achter de kist.

Dat lichaam zegt niets meer, u bent het kwijt. Alles wat u daar hebt gedaan dat behoort u toe, want u bént het! Elke daad is nu een voetstap, is een fundament, is de grond. U hebt die bodem verdicht! Want de mens die zich vergeet, de mens die maar raak leeft, heeft geen bodem in onze wereld. Die bodem, die grond moet u zelf verdichten door de daden.

Omdat de mens na een crematie minder gevoel en bewustzijn heeft om lichtende daden te stellen en hierdoor de geestelijke grond te verdichten, duurt de geestelijke opbouw veel langer dan wanneer het lichaam van die mens op natuurlijke wijze begraven zou zijn geweest. Hierdoor kan het honderden jaren duren voordat de brand innerlijk overwonnen is, en de geestelijke evolutie verdergezet kan worden. Maar uiteindelijk lost die brand op, is de geestelijke schok verwerkt, en krijgt de ziel haar geestelijke voortleven weer in handen.

Niets kan de evolutie van de ziel tegenhouden, ook de gevolgen van crematie zijn slechts tijdelijk. Het leven van de ziel is universeel onmetelijk. Uiteindelijk ontwikkelt de ziel zich zover, dat ze alles wat op haar afkomt door liefde en wijsheid opvangt:

Dan wandelt u op astrale plasma, totdat u in het goddelijke bent en dan beleeft u de goddelijke plasma. En dan is uw tempel goddelijk, uw gedachten zijn goddelijk. Uw leven is universeel onmetelijk. U vangt alles, álles wat maar op u afkomt vangt u op door liefde, door een goed woord. Nu is er wijsheid.

Lezingen Deel 1 (L1.276.280)

De mens die het aardse leven verlaat kan ofwel naar het hiernamaals gaan, ofwel op aarde reïncarneren. Voordat hij reïncarneert, gaat hij naar de wereld van het onbewuste om alles van het vorige leven te verwerken en te laten zinken in de diepte van het zielenleven.

Een toehoorder op de contactavonden vraagt aan Jozef of reïncarnatie de gevolgen van crematie kan oplossen door het afdalen van de ziel in de wereld van het onbewuste:

Vraag: Maar crematie lost toch alles op? En als de mens direct terug moet naar de Aarde, wat dan? Is dan de ziel niet vrij van die brand? Dan daalt de ziel toch af in de wereld van het onbewuste?

Jozef zegt: „U kunt denken mijnheer, mijn compliment. Maar zo is het toch weer niet. U hebt gelezen, en daar gaat het u om, wanneer je naar de Aarde terug moet, lost de mens op in de wereld van het onbewuste, de wedergeboorte is dat. En dan zou je vrij zijn van die brand? Maar, hebt u het boek „De Kringloop der Ziel” gelezen, mijnheer? Niet gelezen, dat Lantos Dumonché vast zat aan zijn lijk en toen eerst had te wachten, totdat zijn normale aardse leven beëindigd zou zijn geweest? Dat hebt u?

Welnu, de zelfmoordenaar, die door de crematie losgebrand wordt van zijn organisme, loopt zolang met die brandwonden rond, totdat de tijd, de normale, goddelijk harmonische tijd voor zijn evolutie hem weer tot de Aarde terug voert en dan kan hij aan een nieuw leven beginnen.”

Thon vraagt nog: „En duurt dat zo lang?”

Jozef antwoordt: „Begrijp goed, mijnheer, wij mensen hebben ons, daar gaat het nu om, uit de harmonische wetten van God getrap. Dat hebben wij zelf gedaan. De mens nu, die in harmonie is, gaat ons voor. Die mensen krijgen eerder hun nieuw organisme en dit is te begrijpen. Hierdoor kan de disharmonische mens wachten, lang wachten. Toch krijgt hij eens een organisme en wordt hij, door man en vrouw van de Aarde, opnieuw aangetrokken en dan begint er een nieuw leven.”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.926.944)

In de biografie van Jozef Rulof ‘Jeus van Moeder Crisje’ verklaart meester Zelanus dat we het wel of niet vastzitten aan ons organisme zelf in handen hebben:

Meester Alcar zal hem thans geestelijke wetten verklaren voor de crematie en hierna de hellen en de hemelen. Kent u zijn eerste boek: Een Blick in het Hiernamaals? Ook voor Jeus was dat waarlijk een blik in andere, en wel geestelijke werelden. Zijn meester brengt hem nu met de crematie in verbinding, omdat die vervloekte crematie van de aarde moet verdwijnen! Als André beleeft Jeus die afschuwelijke toestand, meester Alcar volgt een mens die tijdens zijn leven besloten heeft zich te laten cremeren, doch waarvan hij de wetten niet kent. Jeus ziet thans, dat deze mens zich pijnlijk bewust is van zijn ellende, omdat deze persoonlijkheid vastzit aan het organisme, doordat hij zich tijdens het aardse leven heeft vergeten. En nu gaat dat geheel de oven in, de persoonlijkheid is bewust en maakt dat mee, het is het afschrikwekkendste wat wij kennen. Dit gebeuren èn de zelfmoord is het vreselijkste dat gij u zelf kunt opleggen en komen wij u voor waarschuwen door Jeus van moeder Crisje!

Door het duistere leven op aarde te volgen, zit de ziel als een geestelijke persoonlijkheid vast aan het organisme, en zijn de wetten voor ons en uw geestelijk bestaan. Dat hebt u zelf in handen! Immers, ’n mens die het goede zoekt, liefheeft, bezit een andere afstemming en voelt zich ná het sterven vrij van het organisme, doch niettegenstaande dat geluk, is ook voor hem de crematie stoffelijke èn geestelijke afbraak. Dat alles leert

Jeus nu kennen en zal het straks aan uw leven doorgeven.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.7963.7974)

Laatste wilsbeschikking

Meester Alcar zegt over de dirigent in ‘Een Blik in het Hiernamaals’ dat hij zijn laatste wilsbeschikking anders zou hebben opgesteld als hij tijdens zijn aardse leven de geestelijke gevolgen van crematie had gekend. In de westerse wereld wordt er meestal gekeken naar de laatste wilsbeschikking om te bepalen wat er met het stoffelijke lichaam zal gebeuren.

Wanneer deze mens op de hoogte was geweest van een leven na het aardse leven, dan zou hij in zijn laatste wilsbeschikking bepaald hebben, dat zijn stoffelijk overschot volgens Gods eeuwige wetten aan de schoot van Moeder Aarde zou moeten worden toevertrouwd. Volgens deze eeuwige wetten wordt de mens uit stof geboren en zal hij tot stof wederkeren, maar het is niet de bedoeling, dat dit gewelddadig geschiedt, doch langzaam, geleidelijk, volgens de natuurlijke weg.

Straks zal je zien, waarom het nodig is, dat het stoffelijk kleed op de gewone wijze begraven wordt. Deze arme, ongelukkige man wenste na zijn dood verast te worden en nu zal aan die wens gevolg worden gegeven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4568.4571)

Wanneer het te laat was, leerde de dirigent de gevolgen van zijn laatste wilsbeschikking kennen. Op een contactavond merkt een toehoorder op dat hij dat dan toch zelf gewild heeft:

Dat is crematie.

(Mevrouw in de zaal): ‘...dat hebben ze zelf gewild...’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘...dat hebben ze toch zelf gewild, dat hebben ze toch zelf bepaald.’

Ja, maar ik heb het gewild; maar als u dan niet weet hoe die wet in elkaar zit.

Iemand wilde graag bokser worden.

En toen zegt hij: ‘Nou kom, ik zal het je leren’, en toen begon hij en toen sloegen ze hem al dadelijk een blind oog.

En toen zegt hij: ‘Maar dát heb ik niet gewild.’

Toen zei de andere: ‘Dan had je maar niet moeten boksen.’

En in het leven zijn duizenden voorbeelden.

Iemand wilde talen leren, hij nam er zestien voor zijn rekening. Toen zegt die moeder: ‘Had hij maar bakker geweest.’ De zeventiende bracht hem naar Rosenburg (psychiatrische inrichting in Den Haag). En hij zit er nu nog. Die dame kwam bij mij: ‘Kunt u iets voor hem doen?’

Ik zeg: ‘Nee dame’, die ene was net teveel. Zestien talen. Wat wilt u met die zestien talen doen? Hoogmoedswaanzin is het.

Leer lief te hebben, dame. Leer in harmonie te zijn met het oneindige en met *déze* plaats. We hebben het daar in dat boek over: Bent u lui, bent u vies, bent u vuil, bent u gemakzuchtig, bent u verprutsend, verknoeiend, verkwistend? Mevrouw, leg dan eerst die fundamentjes voor dat, en zorg dat u met uw huis, uw man, uw kinderen in harmonie komt, dat zijn dan de geestelijke fundamentjes voor opwaarts te gaan.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.286.308)

Jozef geeft aan hoe belangrijk ons besluit is:

Eerst *dàn* beleeft de mens zijn wetten bewust, wanneer ook de persoonlijkheid als de „eigen wil” die wetten wil beleven en kan hij, dit is toch duidelijk, niet meer van zichzelf loskomen, dat is zijn denken en voelen en zijn besluit!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.989.989)

Voor onszelf en onze kinderen:

Ik ga verder met de vraag van L. v. Ettingen-Bernhard: Als kinderen van vier tot veertien jaar na hun overgaan worden gecremeerd, is dit dan voor hun verdergaan aan Gene Zijde een belemmering? De ouders hebben hierin beslist en de kinderen kunnen daar toch niets aan doen? Wilt u hierop antwoord geven?

Jozef zegt: „Luister goed, in de eerste plaats dit: er worden weinig kinderen gecremeerd en dat is maar goed ook! Neen, het kind lijdt niet door de crematie. Hoe meer bewustzijn wij bezitten voor foutieve gedachten en liefdeloosheid, des te meer heeft dit betekenis voor de crematie. Hoe meer wij dus de duisternis vertegenwoordigen, des te meer kan de crematie ons slaan en lopen wij met die wet rond; ik heb dit hier reeds volkomen verklaard. U kunt hierover ook lezen in de boeken „Een Blick in het Hiernamaals”. Het kind bezit dus niet het bewustzijn van de volwassen mens met al zijn kwaad. Hierdoor, dit moet u toch duidelijk zijn, heeft de crematie geen vat op dat leven, omdat het gevoelsleven zichzelf voor al die ellende heeft uitgeschakeld. Dit kunt ge begrijpen. Er leven geen kinderen van vier tot veertien jaar in de hellen, dat is niet mogelijk! U leest ook dit alweer in diezelfde boeken en daarin krijgt ge een machtig beeld van uw eigen gevoelsleven en uw bewustzijn, maar ook van dat van het kind! Er zijn gekke ouders, die van hun kind geen afstand kunnen doen en nu de „as” van dat leventje willen behouden. Gene Zijde en de wetten zeggen: „Doe niet zo naargeestig, geef dat leven aan God en Zijn wetten terug.” Zei Christus niet: „Tot „stof” zult ge terugkeren”? Of willen wij het beter weten dan HIJ? Neen, duizendmaal neen, mens van de Aarde. Het kind kunt ge niet door uw eigenliefde vernietigen en dat is maar goed ook, of al die kleintjes hadden het leed en de smart ook nog te aanvaarden en te beleven door de vaders en moeders, de hummels dan, de armoedigen, die niets kunnen en willen overgeven, die alles willen behouden, wat van God is! Hard soms? U hoort het telkens weer, zo arm van geest is de mens nog. Neen, de kleintjes hebben niets te maken met de crematie, alleen de volwassen mens. Maar door de crematie is toch ook het kind iets kwijt en dat doen nu die goede, die liefhebbende ouders.”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4667.4689)

„Maak nu uit, waar gij, na dit leven zult vertoeven ...”

Jozef zegt nog: „Wie dus liefde bezit, mannen en vrouwen, kan geen ellende beleven, ook al wordt u ineens uit het lichaam gerukt, uw afstemming vangt u vanzelfsprekend op, gij hebt fundamenten gelegd voor uw innerlijk leven en die kan u wet noch mens ontnemen! Dat is uw bezit voor het leven achter de kist! Maar wij hadden het over hellen en hemelen, over goed en kwaad, hartstocht en geweld en ook over het in harmonie zijn met de wetten van God, nietwaar? Maak nu voor uzelf uit, wat gij thans zult beleven, gij kunt het, door de boeken „Een Blick in het Hiernamaals”; het is daarin, dat gij uw eigen afstemming kunt beleven.

U kunt nu door die boeken uw sfeer bepalen. Nietwaar soms, dames en heren? Bent u vrij van haat, bedrog, leugens, snauwen en grauwen? Bezit u geen fundamenten voor uw geestelijk leven, waardoor wij weer voor ons „woordenboek” staan en er alles van moeten bezitten voor het goede, de harmonische wetten van God? Wel, is onze vriendschap geestelijk verantwoord? Hebben wij liefde in ons? Afstemming op de sferen van licht? Hebben wij het daarover niet gehad, toen wij tezamen die wetten behandelden? Maak nu uit, waar gij, na dit leven zult vertoeven, waarop gij afstemming hebt en u weet dan, waarheen u gaat en wat er nog is op te ruimen voor onze geest, ons gevoelsleven en de persoonlijkheid. Begrijp het toch, gij zijt universeel diep, machtig is de mens, want de mens is een Godheid! Zijn er nog minderwaardigheidscomplexen in u, dan hoop ik, dat gij nu in staat zijt, ze over boord te gooien, ze te verfraaien door dit weten. U allen kunt nu vooruit, nu u weet, dat gij God hebt te vertegenwoordigen in alles!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.994.1009)

Waarom is dit niet bekend?

Waarom zijn de geestelijke gevolgen van de crematie zo weinig gekend op aarde?

Veel van onze kennis komt uit de ervaringen van onszelf en onze medemens. Deze wijze van kennisvergaring kan ons hier niet helpen.

Vele mensen vertrouwen op de aardse wetenschap als bron van kennis. Die wetenschap richt zich op wat waargenomen kan worden door onze stoffelijke zintuigen of door technische instrumenten. Dit is een stoffelijke wetenschap die stoffelijke wegen uitstippelt. Meester Alcar geeft aan dat we uit deze bron geen kennis over geestelijke waarheden hoeven te verwachten:

De wetenschap, waar men op bouwde, is ontdaan van alle geestelijke kracht. Zover is het op aarde met de geestelijke waarheid gekomen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4602.4603)

Een andere bron van kennis is datgene wat ons door helderzienden werd gegeven. Meester Alcar geeft aan dat ook de helderzienden die niet uitgetreden zijn het moment van verbranding moeilijk kunnen vasthouden. „Voor de wereld is al deze ellende verborgen”:

Slechts een op vele duizenden heeft de gave, om te kunnen zien, zoals jij en zulk een feit te kunnen beleven. En helderzienden, die niet uitgetreden zijn, moeten zich zeer sterk concentreren, om het moment te

kunnen vasthouden, waarop een mens verbrand wordt. Toch kan hun dit mogelijk zijn door de hulp van hun leiders. Zij zullen de crematie dan niet alleen kunnen zien, maar, indien zij tevens helderhorend zijn, zullen zij de gemartelde ook horen jammeren en gillen van pijn en angst. Voor de wereld is al deze ellende verborgen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4578.4582)

Omdat vele helderzienden de geestelijke gevolgen van crematie niet zien, kunnen we veronderstellen dat er ook in de mate van helderziendheid veel verschil bestaat. Deze verschillen worden geanalyseerd in het boek 'Geestelijke Gaven'. Meester Zelanus onderscheidt in dat boek zeven graden van helderziendheid en mediumschap. Hij legt uit tot welke graad Jozef Rulof is gekomen, in welke graden andere mediums werken en hoe je deze graden van elkaar kunt onderscheiden door het handelen en de doorgegeven kennis van deze mediums met elkaar te vergelijken.

In dat boek analyseert meester Zelanus ook het grote verschil tussen westerse en oosterse culturen en hun vergaarde geestelijke kennis. Hij verklaart waarom het Oosten spiritueel hoogstaander is dan het materialistische Westen, maar dat desondanks de oosterling niet verder geraakt in zijn spirituele zoektocht, omdat hij vooral op zijn eigen verlichting staat ingesteld, en niet op het dienend mediumschap. Daarom is er in het Oosten geen direct contact met de meesters van het licht:

In het Oosten zijn zoveel wijsgeren, en men heeft contact; merkwaardig dat deze wetten niet kunnen worden ontvangen. En waarom niet? De mens stelt zich niet open. Er zijn zoveel wijsgeren, zoveel occulte mensen in het Oosten, en deze berichten komen niet door. Integendeel, de wijsgeren zeggen dat het 'hygiënisch' is. Wat? Hoe is dat? Ziet u? Dus direct contact heeft men daar niet eens. Er zijn er honderdduizenden die openstaan, miljoenen, voor de metafysische wetten, de occulte wetten, spreken en zien, treden uit; en dát weten ze niet. Dat is het eerste dat de mens moet ontvangen: aanvaard geen crematie.

U kent de wetten immers niet, achter de kist, voor uw lichaam. Hoe is uw toestand? Welke aura zuigt u op?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9965.9978)

De geestelijke wetten van crematie, zelfmoord en balseming konden pas in de twintigste eeuw door de meesters van het licht op aarde gebracht worden, omdat zij pas door Jozef Rulof een medium als instrument hadden die deze wijsheid kon en wilde ontvangen.

De meesters geven aan dat we dit gegeven voor onszelf kunnen vaststellen door de wijsheid die Jeus (Jozef Rulof) heeft ontvangen te vergelijken met hetgeen andere grote wijsgeren hebben gebracht:

Duizenden mensen laten zich cremieren, maar kennen de wetten niet achter de kist, die voor hun ziel en geest. Ze denken, dit is beter dan die verrotting in de grond, maar zij weten niet, dat juist door die verrotting de geestelijke persoonlijkheid levensaura's opzuigt en nodig heeft om het geestelijke bestaan te beginnen, die als fundament dienen. Omdat de stoffelijke mens zijn hiernamaals niet kent, komt hij tot abnormale gedachten ten opzichte van zichzelf in ons leven, dat hebben miljoenen kinderen van de Aarde moeten aanvaarden.

Ge staat thans voor een afschrikwekkende marteling, die met niets te vergelijken is en gij op aarde door het kwaad beleven kunt, dit is zó afschuwelijk, zó ònmenselijk bovendien, dat wij alles doen om die en uw vervloekte crematie op te ruimen en dit eerst nú mogelijk is! Eerst nú, geachte lezer, omdat wij hiervoor een instrument bezitten. Waarom heeft Ramakrishna, hebben Dante, Boeddha, Pythagoras, hebben de oude Egyptenaren er niet over gesproken? Omdat zij dit contact niet konden beleven. U ziet hierdoor reeds, dat Jeus een wijsheid zal ontvangen die álles overtreft. Ook de balseming is universeel verkeerd, het is het in leven houden (van) dat (wat) toch, volgens de ruimtelijke wetten móét sterven, wil de ziel álles van zichzelf beleven voor het opnieuw verdergaan. Nu mist zij iets door die vervloekte wijsheid van de mens en staat stil voor haar evolutie! Niet duidelijk soms? Ge zult aan alles vaststellen, dat Jeus „Geestelijke Wetenschap” op Aarde brengt en door géén van allen werd beleefd. Ik kan u thans duizenden malen voor deze waarachtigheid plaatsen, ik hoop echter, dat gij in staat zult zijn voor u zèlf deze Goddelijke waarachtigheid vast te stellen, door hetgeen u door de groten hebt gekregen. Want dat is thans mogelijk!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.7975.7988)

Het gegeven dat Jozef Rulof in de twintigste eeuw de kennis over de geestelijke gevolgen van crematie kon ontvangen van de meesters, en op aarde brengen, wijst op de geestelijke evolutie van de mensheid. De meesters noemen de huidige tijdperiode waarin wij leven 'De Eeuw van Christus'.

22. Balseming

Hoe sterker de balseming, hoe langer de overledene vast blijft zitten aan zijn lichaam.

Zullen we het lichaam licht balsemen?

Als uw dierbare overlijdt, hebt u veel kans dat de uitvaartverzorger u de bovenstaande vraag stelt. Als uzelf overlijdt, zullen uw dierbaren met deze vraag geconfronteerd worden. Dan is het goed dat u weet wat er precies aangeboden wordt, en dat uw dierbaren weten wat uw keuze is.

Met een lichte balseming komt men tegemoet aan de wens van de meeste mensen om het lichaam van een overledene bij het laatste afscheid te kunnen zien zoals men zich de dierbare in het volle leven herinnert. De meeste mensen zien niet graag de tekenen van de dood, en daarom worden die door de lichte balseming weggewerkt. Als men de negatieve gevolgen voor de overledene kende, zou er niet meer gebalsemd worden.

Hoe sterker de balseming ...

Vroeger kende men alleen de volledige balseming tot mummie. Tegenwoordig bestaan er ook lichtere vormen, ook wel thanatopraxie genoemd. Lichte en zware balseming verschillen voornamelijk in de hoeveelheid conserverende vloeistof die in het lichaam gespoten wordt. In essentie gaat het om hetzelfde proces: men vertraagt het ontbindingsproces van het lichaam. Bij een mummie wordt dit proces zelfs volledig stilgelegd.

In de boeken van Jozef Rulof wordt uitgelegd wat er precies gebeurt wanneer we sterven. Tijdens en na het sterven gaan we ons gevoel uit ons lichamelijke leven terugtrekken, om met dat gevoel ons volgende leven op te bouwen. Dat kan in het hiernamaals zijn, of weer op aarde. Wanneer ons lichaam op natuurlijke wijze tot ontbinding overgaat, komen we vanzelf vrij. Door een balseming wordt dit vrijkomen echter belemmerd. Hoe sterker het lichaam gebalsemd wordt, hoe langer we aan ons lichaam blijven vastzitten.

Levenslang voor mummies

Zolang er mummies bestaan, zijn er mensen die nog met een bepaald aantal procenten van hun gevoelsleven aan hun gemummificeerde lichaam vastzitten. Als deze mensen naar het hiernamaals zijn overgegaan, missen ze die procenten bewustzijn in hun nieuwe geestelijke wereld. Iets trekt hen telkens

weer terug naar de aarde, en dat is hun eigen lichaam dat niet tot ontbinding kan overgaan.

Als die mensen een nieuw leven op aarde krijgen, dan missen ze een aantal procenten gevoelskracht in hun nieuwe leven. Bovendien wordt dat gevoel altijd weer getrokken naar de plaats op aarde waar hun lichaam uit hun vorige leven nog gebalsemd ligt. Wanneer hun lichaam in meerdere levens gemummificeerd is, dan kunnen ze zoveel gevoelskracht missen, dat ze apathisch door het leven strompelen.

Bronnen

Verbinding met het lichaam

Jozef Rulof verklaart wat men aan Gene Zijde mist door de balseming:

Als u zich hier en daar en overal door het leven, door het lichaam laat balsemen, dan mist u iets van een aura. Daar ligt iets, ook al is dat een mummie, maar daar ligt leven. Dat is onbewust leven en houdt door wettelijke medicijnen – u kent de balseming, wat er allemaal voor nodig is weet ik ook niet precies, maar goed – houdt u iets tot stand, en dat mist u volkomen aan Gene Zijde, dat mist uw geestelijke persoonlijkheid aan aura. Want u neemt aan dat de persoonlijkheid het gevoel is met kennis, maar het leven aan Gene Zijde is het astrale gevoelsleven. Voelt u, waarheen ik wil? Dus u mist telkens iets van uw eigen leven, u gaat uw leven versnipperen.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.62.67)

Door de balseming blijft er levensenergie in het lichaam vastzitten die de ziel nodig heeft voor haar verdergaan:

Ook de balseming is universeel verkeerd, het is het in leven houden (van) dat (wat) toch, volgens de ruimtelijke wetten móét sterven, wil de ziel álles van zichzelf beleven voor het opnieuw verdergaan. Nu mist zij iets door die vervloekte wijsheid van de mens en staat stil voor haar evolutie!
Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.7983.7984)

De ziel zit geestelijk vast aan het lichaam zolang dat lichaam niet oplost:

Goed, maar haar geest lijdt en zit vast áán dat lichaam.

Er zijn geestelijke persoonlijkheden die duizenden en duizenden jaren aan één punt vast blijven zitten, omdat de mens aan balseming is begonnen, etc. meer.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9356.9357)

Versnipperd gevoelsleven

Jozef Rulof krijgt op een contactavond de vraag of een ziel kan reïncarneren, wanneer die ziel nog vastzit aan haar gebalsemd lichaam van een vorig leven:

Ik heb hier: 'De mens die zich in de Egyptische tijd liet balsemen, dus als mummie duizenden jaren in de grond bleef liggen, moet deze persoonlijkheid op zijn eerste reïncarnatie wachten totdat zijn ijle lijk is opgelost? Gaat deze incarnatie toch door? Ik was de mening toegedaan dat hij moest wachten. Mijn vriend gaf te kennen dat het niet nodig was. Wilt u deze vraag voor ons uiteenzetten, wie daarin gelijk heeft?'

Van wie is dat?

(Meneer in de zaal:) 'Ja.'

Uw vriend zei dat die geest, die persoonlijkheid niet hoefde te wachten?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal:) 'Dat zei hij, dat hij niet hoefde te wachten en dat die reïncarnatie direct doorging.'

En wie is die vriend van u? Komt hij ook hier?

(Meneer in de zaal:) 'Ja, maar hij is hier niet aanwezig.'

Maar dat is knap gevoeld, want die reïncarnatie gaat door.

Wij hebben hier meermalen over balseming gesproken. Wat gebeurt er nu wanneer u zich in Egypte, in Frankrijk, in Engeland, en overal waar u maar op de wereld komt, dus honderden levens, laat balsemen? Wat gebeurt er uiteindelijk doordat er een lichaam ligt van u, en daar en hier

en daar en daar? Wat gebeurt er nu met uw persoonlijkheid als u zich overal laat balsemen, uiteindelijk?

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.39.57)

Jozef verklaart dat het vastzitten aan verschillende mummies leidt tot een psychopathische toestand:

Dus u mist telkens iets van uw eigen leven, u gaat uw leven versnipperen. En uiteindelijk, als u zich overal zou laten balsemen, is dat een psychopathische toestand. U bent nog niet ziekelijk psychopathisch, maar u bent lichamelijk zwak, onbewust, want het leven... u hebt misschien maar vijfendertig of veertig procent van de honderd procent aan kracht, aan leven, dat u eigenlijk in een nieuw leven krijgt en bezit. Is dat duidelijk? Wist u dat het zover gaat met balsemen? Zover gaat dat.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.67.72)

De persoonlijkheid van deze mensen lost op:

Ik heb u op een avond verklaard, toen werd die vraag gesteld, wanneer de mens zich laat balsemen in het ene en het andere leven uit, u krijgt dertig, veertig, vijftig, honderd levens; op den duur zit u aan al die mummies, die lichamen vast, en lost vanzelfsprekend uw persoonlijkheid daardoor op. U versnipperd nu uw gevoelsleven. En later loopt u in een wereld, u bent er en u bent er niet, totdat die lichamen oplossen.

Balsemen is onherroepelijk verkeerd. Crematie is verkeerd, maar balsemen nog erger. U blijft aan die wereld, aan dat lichaam vastzitten.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6473.6478)

Een geestelijke leraar van Jozef Rulof, meester Zelanus, legt uit dat het dagbewustzijn van de mens in zijn nieuwe incarnatie niet volledig opgebouwd kan worden door het gemis aan gevoelsbewustzijn dat nog aan die mummies vastzit. Het dagbewustzijn is ons aardse bewustzijn dat we bezitten als we wakker zijn.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, gaat dat zover, dat als die mummies, ik zal maar zeggen, als die mummies dan vernietigd zouden worden...'

Lost dat op.

(Mevrouw in de zaal): ‘...zou dat beter zijn voor die persoonlijkheid?’

Dat verkoolde, verdroogde weefsel móét oplossen. Er is niet zoveel levensaura... Kijk, naarmate die weefsels... Die zijn nog altijd in leven; alles wat leeft, wat u ziet, is in leven. Nu krijgen we bewuste geestelijke aura en onbewuste aura. En deze is reeds onbewust, dat wil zeggen, de weefsels hebben geen levensvatbaarheid meer en zijn verdroogd. Maar uw gevoelsleven ligt aan dat wezen vast, en dat eist vijf, zeven, tot tien procent gevoelskracht, dus levende aura, bewust. Nog niet, nog niet eens levende aura, dus bewuste kracht, maar uw gevoelsleven.

Dus dit gaat regelrecht naar het dagbewustzijn, niet voor de mens, maar voor de wedergeboorte, voor de kosmos, voor de reïncarnatie. U ligt daar, en u ligt daar, en daar, en u versnippert.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dan is het eigenlijk een weldaad om al die mummies te vernietigen.’

Dat is een weldaad, jazeker.

De wereld heeft nog veel te leren, de mensheid althans, want van mystieke, geestelijke...

Dit zijn geen mystieke wetten. U weet, wij spreken vanuit geestelijke wetenschap. We leven in die bron. En dit is één verkeerd fundament voor heel deze mensheid.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6481.6500)

Met dit ‘één verkeerd fundament’ bedoelt meester Zelanus de balseming. In het vervolg van dit citaat noemt hij een tweede verkeerd fundament: de crematie. Wanneer men het lichaam ‘op het vuur’ legt, ontnemt men de mens net als bij balseming de reine natuurwet ‘sterven en uitdijen’. Zie ook artikel crematie of begraven.

Miljoenen mensen laten zich balsemen, en in het Oosten daar doen ze weer verkeerde dingen, daar legt men het kind al op het vuur, en nog gekkere dingen; alles waanzin ten opzichte van de reine natuurwet ‘sterven en uitdijen’.

Dit is weer uitdijen, het sterven is uitdijen naar: een nieuw leven. En dan heeft de geest, de persoonlijkheid heeft de aura nodig van het lichaam in

de kist. Heel veel aura's, zeven verschillende aura's.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6501.6504)

Het boek 'Maskers en Mensen' spreekt in dit opzicht over de ergste psychopaten die er zijn, omdat de ziel in geen eeuwen tot bewustwording komt. Hiermee worden niet de ziekelijke criminele bewuste psychopaten bedoeld die een gevaar voor andere mensen zijn, en die voor de veiligheid van de medemens als ergste psychopaten beschouwd kunnen worden.

Wij lieten ons balsemen. Nóg liggen er van ons in het oude Egypte onder de grond, die zich lieten doden en balsemen, maar die roken een vreselijke pijp. Dat sigaartje brandt eeuwigdurend door. Al die balsemingen scheppen eeuwigdurende invloed. Je voelt wel, die lichamen kunnen niet oplossen, de ziel zit er aan vast en komt niet los. Toch krijgt zo'n ziel een ander leven. Maar hoe is dan het bewustzijn? Dit zijn je allerslimste gekken? Néé, de ergste psychopaten die er zijn. Die zielen hebben hun vol bewustzijn niet. Daarom kennen wij bewuste en onbewuste psychopathie. Dat zijn zielen, die te ver gingen. Dat gebalsem van al die lijken houdt de ontwikkeling van de ziel tegen. De ziel legt zichzelf aan die lijken vast. Zij komt in geen eeuwen tot bewustwording, omdat zij eeuwigdurend iets achter zich aansleept!

Maskers en Mensen (MA.37749.37763)

Alleen het verbranden van de mummies kan deze mensen helpen:

Wil je die zielen helpen, dan moet je dat hele gedoe verbranden. Die gebalsemde lichamen, ook wij hier hebben er genoeg, vreten aan het bewustzijn van de ziel. Die lichamen houden iets in stand dat sterven, oplossen moet. Wil je vrij zijn, verder kunnen gaan om je levens af te maken, dan kan dat alléén als je geen ballast mee te dragen hebt. Nu kom je in een leven terug, je mist iets, je weet niet wat het is, dokters willen je een spuitje geven en maken je nog onbewuster. Je voelt het en je draagt het met je mee. Je ontkomt er niet aan, maar je bent onder de levenden. Iets trekt je als je bewust bent geworden naar ergens. Maar waar ligt, waar leeft het? En nu al de duizenden problemen nog waarvoor je leeft! Voel je, dat de menselijke ziel van zichzelf een chaos heeft gemaakt? Zij heeft de natuurlijke wetten verkracht. Zij heeft geen normaal bestaan meer, het is 'n lijdensgeschiedenis. Méér nog in het onzichtbare als in dat wat je kent als ziekten of andere ellendige zaken.

Maskers en Mensen (MA.37785.37798)

In dit geval is het verbranden van het gemummificeerde lijk nodig, omdat alleen op die wijze de aura vrijkomt en de ziel in een veel later stadium uiteindelijk die aura weer kan gebruiken voor haar geestelijke bewustzijn. De ziel moet dan wel de langdurige gevolgen van een crematie ondergaan, maar bij een gemummificeerd lichaam is er geen andere weg. De langdurige gevolgen van een crematie ontstaan doordat de verbranding alle aura in een korte tijd laat vrijkomen, waardoor de ziel niet de gelegenheid heeft om die aura op een natuurlijke wijze te verwerken en te integreren. Meer informatie hoe de crematie het geestelijke voortleven van de ziel in ernstige mate belemmert, is te vinden in de bronnen van het artikel 'crematie of begraven'.

Waarom ongeweten?

Aan meester Zelanus wordt de vraag gesteld waarom de tempelpriester Venry uit het boek 'Tussen Leven en Dood' in het Oude Egypte deze kennis over balsemen nog niet kon ontvangen:

(Mevrouw in de zaal): 'Ik ga terug naar 'Tussen Leven en Dood.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Uit de boeken en van meester Zelanus hebben wij geleerd dat balsemen niet mag.'

Moet u weten.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat moeten wij weten. Maar nu, Venry wordt opgeleid of was een Groot Gevleugelde.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'De opperpriester sterft.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Nu wordt Venry...'

Iets duidelijker.

(Mevrouw in de zaal): 'Nu wordt Venry met alle problemen op de hoogte gebracht, dat wil zeggen, alles wat de dood betreft. Maar we lezen toch,

dat de volgende dag, dat de opperpriester gebalsemd moet worden. Had men Venry dat nu ook niet duidelijk moeten maken dat dat niet mocht?’

Kan ik hier u allen, kan ik de maatschappij, kan ik uw Amsterdam, uw Rotterdam, uw wereld overtuigen van de wetten na en achter ‘de kist’? Kan ik datgene brengen wat de kosmos, de kosmos u biedt, u gaf, God, Christus, de ruimte, de Albron verstoffelijkte, kan ik dat aan uw universaliteit kwijt? Nee?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee...’

Dat was voor Egypte.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Dat boek leefde ook in Egypte. Die Venry die wist niet zóveel.

U vergelijkt dat boek, die tijd, met het nu. Maar u blijft in uw tijd en u denkt vanuit het nu terug naar Egypte. En dan neemt u ‘De Volkeren der aarde’, dan neemt u ‘Geestelijke Gaven’, u neemt ‘Een Blik in het Hiernamaals’.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar wat voor nu geldt, gold voor vroeger ook?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Wat voor het heden geldt, gold toch ook voor...’

Ja, ja, mijn kind, maar die men... Voelt u dan niet waar ik heen wil?

(Mevrouw in de zaal): ‘Jawel.’

Die mensen konden dat nog niet begrijpen. Isis had bewustzijn, Ra, de tempel van Ra, de tempel van Ré, Luxor, die hadden het bewustzijn dat een stuk steen, een boom, een water, een bloem, een vogel, de god van de nacht goden waren. Maar wij hebben maar één God. Dus dat bewustzijn was nog niet zover.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.1132.1166)

Nu is deze kennis via Jozef Rulof op aarde gebracht, maar die wordt nog niet aanvaard door het bewustzijn van de huidige mensheid. Daarom liggen

er nog duizenden te wachten op verlossing:

En daar was het, dat deze wetten tevoorschijn traden. Het oude Egypte heeft ze nooit gekend, zij waren nog niet zover. En jij weet beter dan ik, dat daar gebalsemd is als nergens anders is geschied. Ik zeg je, er liggen er nog duizenden in prachtige ingegraven kerkers te wachten op verlossing.

Maskers en Mensen (MA.37775.37778)

Maar die verlossing komt er wellicht pas met het directe-stem apparaat:

En wat gebeurt er nu met u? Men heeft u hier heerlijk opgebaard. U staat daar. Ze houden u in leven. En dat organisme moet sterven, want u hebt uw aura nodig. Maar dan is het zover, dan zegt Gene Zijde door het directe-stem apparaat – u gelooft toch wel, als u ‘De Volkeren der Aarde’ aanvaardt, hoe machtig mooi dat wordt, een technisch wonder – dan spreken de meesters, dan zeggen de meesters: ‘Weg met die lijken.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2132.2137)

23. Orgaandonatie en transplantatie

Een donor blijft verbonden met zijn organen en met de nieuwe dragers van zijn getransplanteerde organen.

Intentie van de donor

Vele mensen willen hun medemens helpen door hun organen af te staan voor transplantatie. Lijkt het niet het mooiste wat er is om een blinde weer te laten zien door het doneren van je hoornvlies (cornea), om een mens met hartproblemen nieuwe levenskansen te geven door het schenken van je hart?

Wat doet de ontvanger ermee?

Een donor van hoornvlies helpt een blinde weer te zien. De blinde krijgt hierdoor nieuwe mogelijkheden, hij kan het nieuwe licht in de ogen gebruiken om andere mensen te helpen en een bijdrage te leveren aan een betere wereld. Maar hij kan nu ook andere mensen gaan bestelen of mishandelen. In het ergste geval zou hij dit nieuwe licht zelfs kunnen gebruiken om iemand te vermoorden. Als de donor op voorhand zou weten dat de ontvanger het getransplanteerde hoornvlies gaat gebruiken voor een moord, zou hij dan nog zijn hoornvlies schenken? En heeft de donor hiermee nog iets te maken, nu hij dood is?

Nieuwe gevoelens bij de ontvanger

Een aantal mensen die een orgaan hebben ontvangen, ervaren hierna onverwachte nieuwe gevoelens, zoals een uitgesproken voorkeur voor vlees eten, alcohol, roken of een bepaalde soort muziek. Deze nieuwe gevoelens worden als wezensvreemd ervaren, ze horen niet bij de persoonlijkheid van de ontvanger, ze zijn compleet nieuw in hun aard en intensiteit.

Deze mensen vragen zich natuurlijk af waar die nieuwe gevoelens vandaan komen. Sommige mensen zijn erin geslaagd te achterhalen wie hun donor is. En tot hun verbazing blijkt dat deze nieuwe gevoelens bij de donor horen. Door het bekijken van de bezittingen van de donor of door het bevragen van de mensen die de donor goed gekend hebben, werd duidelijk dat deze gevoelens een grote rol speelden in het leven van de donor.

Niet alleen bij een orgaantransplantatie maar ook bij een bloedtransfusie kunnen deze nieuwe gevoelens optreden. Jozef Rulof zegt dat als hij bloed van een ander zou krijgen, hij tevens gevoelens van de donor zou ervaren.

Niet iedereen ervaart dit, omdat veel afhangt van de sensitiviteit van de ontvanger.

Verbonden met onze organen

In de boeken van Jozef Rulof wordt verklaard hoe het mogelijk is dat de ontvanger deze gevoelens van de donor kan ervaren. Het blijkt dat wij in gevoel meer verbonden zijn met onze organen dan we zelf beseffen. Deze verbinding houdt niet plots op te bestaan wanneer de zogenaamde dood intreedt.

Pas wanneer onze organen tot ontbinding overgaan, lost de verbinding op en komen we in gevoel vrij van ons lichaam. Wanneer een orgaan niet ontbindt omdat het getransplanteerd wordt, kan de verbinding niet oplossen. Zolang een orgaan van onszelf voortleeft, blijven we daarmee in gevoel verbonden, of we willen of niet, want het is een deel van onszelf.

Hierdoor kan de ontvanger gevoelens van de donor ervaren, want een deel van de donor leeft in hemzelf verder.

Gevolgen voor de donor

Door het getransplanteerd orgaan maakt de donor deel uit van het leven van de ontvanger. De donor maakt datgene wat de ontvanger verder met zijn leven doet, mede mogelijk. De donor die geestelijk voortleeft in het hiernamaals, zal beïnvloed worden door het leven van de ontvanger. Als de ontvanger zijn verdere leven aan hulpvaardigheid wijdt, dan zal de donor hiervan alleen positieve gevolgen ondervinden. Maar als de ontvanger ellende creëert, zal die ellende de donor in het hiernamaals belasten.

Wanneer de organen van een donor bij verschillende mensen worden getransplanteerd, zal de donor deel gaan uitmaken van de levens van al deze ontvangers. Hoe meer organen getransplanteerd worden, hoe meer het overgaan naar het hiernamaals vertraagd en belast wordt.

Alternatief voor orgaandonatie

Kunstmatige organen en technische hulpmiddelen zijn vrij van de besproken nadelen van orgaantransplantaties. Door de ontwikkeling van de techniek zullen de technisch ontworpen modellen voor hart, nieren en zelfs hersenen steeds beter ingezet kunnen worden om het lichamelijk functioneren te ondersteunen.

Bronnen

Lichamelijk gezien

Toen aan Jozef Rulof in 1950 de vraag gesteld werd wat hij dacht over het geven van hoornvlies (cornea), verwoordde hij onmiddellijk het mooie menselijke gevoel om een blinde weer te laten zien:

Iemand anders vraagt nu: „Is het geven van het hoornvlies, dus het licht van onze ogen, aan een blinde ook goed?”

Jozef zegt: „Ook een mooie vraag, dame ... Wat zoudt ge er zelf van denken, dames en heren? Is dit niet de moeite waard? Is dit niet het mooiste, het machtigste dus, wat gij de mens kunt geven van uzelf? Gij helpt een mens aan het licht in de ogen.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.2301.2306)

Jozef wil eerst weten wat zijn toehoorders er zelf over denken, voordat hij ingaat op de geestelijke gevolgen van orgaandonatie en transplantatie:

Eerst stelt Jozef Rulof opnieuw de vraag aan de mensen hier in de zaal. „Dus u geeft ook uw hoornvlies aan een blinde? Ik wil eerst weten wat u doet, dames en heren, voordat ik u zal gaan vertellen, wat de meesters ervan denken. Doet u het?”

Velen willen hun hoornvlies aan de blinde mens schenken.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.2311.2315)

Jozef vertelt daarna pas wat de meesters ervan denken. Met ‘meester’ bedoelt hij een mens die na zijn leven op aarde in het hiernamaals de graad van meester heeft behaald in een geestelijke studie. Deze graad wordt pas behaald na honderden jaren studie van het leven in al haar aspecten, zowel het lichamelijke als het geestelijke leven. Hierdoor kennen de meesters niet alleen de lichamelijke gevolgen van orgaandonatie en transplantatie, maar ook de gevolgen voor het geestelijke voortleven na de lichamelijke dood.

Meer informatie over de meesters vindt u in het artikel meesters. Jozef vertelt vervolgens wat meester Zelanus over orgaandonatie weet.

Geestelijk verbonden

Meester Zelanus belicht in het volgende citaat het perspectief van een donor die overgegaan is naar het hiernamaals. In dit citaat spreekt hij over de 'sferen' waarmee hij de geestelijke werelden in het hiernamaals bedoelt. Hij zegt dat hij zijn cornea wil geven, als de nieuwe drager met zijn hoornvlies goeddoet:

Dan zegt Jozef Rulof: „Meester Zelanus zei: „Ik doe het, indien de mens met mijn licht – hij sprak tegen een volgelingen van ons – goed doet, liefde is, dus door mijn licht het leven kan en wil dienen, geen stukken en brokken slaat, niet snauwend is, niet moordt, want dat is alles mogelijk. Dit alles komt tot mij en heb ik nu in de sferen te verwerken. Zou ik iemand licht geven, en met en door mijn licht doet die mens kwaad, dan loop ik in de sferen rond met ellende. Juist die persoonlijkheid doet het en daar zit ik aan vast, mijn leven is het! Is die mens, die persoonlijkheid, liefde, ja, dan kan die mens door mijn licht mij zelfs dienen en helpen. Maar o wee, wanneer er stukken en brokken worden gemaakt, wanneer die mens afbreekt, dan krijg ik dat alles te beleven en dat is niet zo mooi. Ik verzeker u, ellende is het! Ik doe het dus niet!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.2316.2323)

De dame die op de contactavond eerst gezegd had dat zij ook haar hoornvlies zou geven, trekt na het horen van deze geestelijke gevolgen haar woorden terug:

Wat zei nu die dame? „Ik doe het al niet meer, ik trek mijn woorden terug.” Toen zei meester Zelanus nog: „Dat moet u zelf weten. Ik geef u thans de geestelijke werkelijkheid en die is waarheid: door die mensen beleeft u ellende, geestelijke narigheid. De mens, die niet in staat is te dienen, lief te hebben, kan moorden door uw licht. Dat geeft u de mens nu, door uw licht, uw goeddoen. En dat geeft de mens de mogelijkheid om af te breken, te slaan en te trappen, wat vroeger voor hem niet mogelijk was!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.2324.2330)

Jozef Rulof merkt op dat voor de mens aan Gene Zijde in het hiernamaals alles anders is, want deze mens leeft in de geestelijke wereld 'achter de doods-kist':

U hoort het, wij mensen bekijken alles vanuit ons eigen leven. Voor ziel

en geest, voor Gene Zijde, is toch alles anders. De mens kent zichzelf niet en niets van het leven achter de kist. Geeft ge nòg uw lichtje, dame, mijnheer? U denkt er zeker nu al anders over? Ik zeg u, ik wilde het ook eens doen. En als ik pertinent weet, dat de blinde mens goed doet, lief is, kunt gij mijn bloed, mijn hart, mijn hersens, àlles van mij krijgen, nú al, als ge wilt. Voor Christus zet ik alles in en ik meen het! Maar niet voor afbraak! Niets geef ik aan afbraak, want ik geef een ander de mogelijkheid om kwaad te doen en dat loopt mij achterna. Ik zit eraan vast. Wetten zijn het, die wij als mens niet kunnen ontlopen! En hieraan denkt geen mens.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.2331.2343)

Meester Zelanus vertelt hoe Jozef Rulof, die in het volgende citaat André wordt genoemd, eerst orgaandonatie bekeek vanuit het perspectief van de mens op aarde:

Maar André die zei: ‘Ja, ik doe dit, u krijgt mijn licht, mijn ogen.’

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8294.8294)

Daarna beseft Jozef dat het er vanuit het perspectief van Gene Zijde heel anders uitziet:

En ineens zegt hij: ‘Nee.’ Want toen stelde hij zich kosmisch in, hij ging het dus zien vanaf Gene Zijde. Zou ik u gelukkig kunnen maken met mijn licht, uit mijn ogen, indien ik weet dat u er, daarmee kwaad doet, aanstonds, nu u ziet? Wat doet u dan? Dan laat ik u liever blind. En zei de Christus: ‘Laat de blinden de blinden genezen.’ Dat wil zeggen: u kunt nu beter blind blijven, dan dat u door mijn licht anderen verkracht en vernietigt. Want nu gaat u kijken en u bent weer heer en meester, door mijn licht dat... Nu krijg ik uw kwaad op mijn dak, omdat ik u mijn licht gaf. Dat is kosmisch gezien.

Menselijk gezien zegt u: ‘Ja, tuurlijk. Waarom niet?’

Maar kosmisch gezien ga ik uit u weg, want ik heb met uw leven niet te maken. Indien ik iets van mij aan u zou geven, dan kunt u ermee doen. Indien ik wéét dat u liefde zult geven en dat u zult leven zoals die tien geboden dat zeggen en de Christus het wil, krijgt u, kunt u nu reeds mijn licht krijgen, want dan doet u het nog beter dan ik.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8295.8309)

Jozef Rulof vergelijkt het geven van een orgaan met het geven van gevoel:

Als u nu de mens uw gevoel kon geven en u wist, dat de mens erdoor moordt, wat deed ge dan? Neen, dan gaf u die mens uw gevoel niet. U leert iemand zijn gevoel voor kunst ontwikkelen, mijnheer, en als nu die andere mens net gek is, als hij slaat en trapt door zijn kunst, dan heeft u hem dat toch niet geleerd? Wat zegt u nu? Mijnheer, dat gebeurt dagelijks. Ik heb een pianist, een leraar, gesproken. Die man zei: „Het rotste van alles is, dat je steeds weer voor die hoogmoedswaanzin van je leerlingen komt te staan en die heb je maar te slikken. Maar als je het zou doen, zoals je het van binnen voelt, trapte je al die leerlingen de deur uit, want ik geef die strompelende mensen juist datgene, waardoor ze een ander de ogen uitsteken!” En die man voelde het, hij leed eronder. Hij zag, dat de leerlingen stukken en brokken sloegen door zijn kunst. Hij zei nog: „Dit is het ondanbaarste wat er te doen is. Je kweekt rotte karakters.” En dit is de waarheid!

Iemand werd door zijn leerling niet vermoord, maar kwam toch als het ware onschuldig in een „gevangenis” terecht. Door de kunst? Door de jaloezie! Afbraak werd het. Die man is de goede pedagoog, mijnheer, de liefdemens. Die man leed onder het ruwe karakter van zijn leerlingen. Deze leraar had meer willen bereiken dan alléén kunst, hij wilde de persoonlijkheid iets geven. Doch hij was er niet toe in staat. Toen die leerling de kunst bezat, sloeg dit leven links en rechts van zich af en had de pedagoog het maar te slikken! Lijdt daardoor de halve mensheid niet?

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.2382.2404)

Hetzelfde geldt voor de bloedtransfusie:

(Mevrouw in de zaal): ‘Is dat ook met bloedtransfusie?’

O mevrouw, daar hebben we het hier ook over gehad. Net hetzelfde. En bloedtransfusie, mevrouw, dame, gaat ook alweer naar machtige problemen... machtige problemen.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.2000.2003)

Alternatief

In 1951 spreekt een toehoorder van een contactavond over hartkleppen van plastic:

Verleden jaar werd hier de vraag geponeerd over de transplantatie van het hoornvlies. Nu is de mensheid al zover dat er hartkleppen van plastic zijn. En nu heeft men in Amerika op honden proeven genomen met hartkleppen van plastic, en nu is men ook van plan om het bij mensen toe te passen. Zijn dergelijke dingen getolereerd, ja of nee?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8213.8216)

Meester Zelanus behandelt eerst de vraag waarom er hartkleppen nodig zijn, waarom we ziekten krijgen die onze levensjijd verkorten. Hij vraagt wie er verantwoordelijk is voor het verkorten van de levensjijd die wij door onze geboorte gekregen hebben:

De eigenlijke geboorte van mij en van u is in handen, wordt gekraakt en gesmoord, door iets; door wie? De tijd van mijn leven, wie kan mijn tijd besmetten?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8220.8221)

Onze levensjijd wordt verkort door overgeërfde ziekten:

Door uw vader en moeder en uw overgrootvader. U krijgt dus kanker door uw familie.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8229.8230)

Meester Zelanus legt uit dat we met onze familie verbonden zijn door oorzaak en gevolg:

Nee, dat is geen familie; u hebt met die mensen... goed te maken. Maar in die mensen, in die kring, leeft de kanker. Dus die kanker belemmert uw leven, die breekt uw tijd. En dit is nu geen...

Nu hebben we het over oorzaak en gevolg. Als die mensen zuiver en rein zijn, voelt u wel, dan ging u toch niet te vroeg over?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8231.8236)

We komen bij onze ouders ter wereld, omdat we geestelijk verbonden zijn door oorzaak en gevolg. Maar de kanker en alle andere overerfbare ziekten krijgen we erbij. Onze voorouders hebben de ziekten generatie na generatie opgebouwd en doorgegeven, en hierdoor gaan wij nu te vroeg over:

Voorouders.

Die zijn schuld dat gij nu dertig jaar te vroeg naar Gene Zijde gaat, want hij heeft de kanker opgebouwd; die heb ik nu. Máár ik heb met hem goed te maken, geestelijk, ik moet hem dienen, of dit of dat, maar de kanker krijg ik erbij; en nu ga ik te vroeg over.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8242.8244)

Meester Zelanus noemt de erfelijke belasting van ons lichaam familie karma. De ziekten worden generatie op generatie doorgegeven en verzwakken ons lichaam. In een verdere graad van ontwikkeling van de ziekte wordt het lichaam dermate ondermijnd dat de mens eraan sterft. Meester Zelanus geeft aan dat er geleerden zijn die dit tegen proberen te gaan met een plastic hart:

Nu kom ik als geleerde hier en ik maak een plastic hart.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8248.8248)

Meester Zelanus verklaart vervolgens dat de meesters van Gene Zijde de aardse geleerden inspireren om op deze wijze de ziekten te bestrijden:

Waardoor krijgen die mensen deze dingen van Gene Zijde?

Dus de meesters zijn bezig om dat karma, dus dat te vroeg overgaan te doen oplossen, zodat u uw tijd van leven krijgt. Dus die familie karma lossen wij op.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8252.8254)

En het einde is nog niet in zicht:

U krijgt straks hersens van plastic. U krijgt ogen...

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8278.8279)

Bloedtransfusie

Vele mensen geven hun bloed om hiermee de medemens te helpen. Als het donorbloed zorgvuldig op ziekteverwekkers gecontroleerd wordt, dan is het risico volgens de medische wereld gering dat er ongewild ook een ziekte overgedragen wordt. Volgens Jozef Rulof echter kunnen ziektes zo diep in het menselijke bloed leven, dat ze bij een bloedtransfusie ongedetecteerd doorgegeven kunnen worden. De dokter kan immers alleen in de eerste graden van het bloed kijken:

Als ik nu één bloeddruppeltje neem, dan heb ik, in dat bloeddruppeltje dus, miljoenen krachten die mij regelrecht naar kanker, tbc, lepra... alle ziekten van de wereld kunnen er nog in aanwezig zijn, in die druppel bloed, want daarin leeft het. En nu kan de dokter, de dokter is nu momenteel zover dat hij kan zien, dat bloed is tot die en die graden volkomen zuiver, en krijgt u het.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.12818.12819)

Gelukkig gaan er dan vele jaren overheen voordat deze ziektes zich zichtbaar manifesteren in het lichaam van de ontvanger. Meestal leeft de ontvanger niet lang genoeg om daar last van te krijgen:

Dus u krijgt bloed voor vijftig, zestig jaar, voor dertig, veertig. Meneer, het bloed is duizenden jaren diep. Dus die paar uur dat u met dat bloed van een ander leeft, is er geen gevaar. Voelt u wel?

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.12821.12824)

Jozef gaat verder: „De doktoren onderzoeken het bloed en zien, dat het goed is voor uw leven. Maar ... in datzelfde bloed leeft uw gehele voorgeslacht. U moet levens teruggaan, wilt gij de reine kern van dit bloed kunnen beleven en zien. De doktoren stellen het dagbewustzijn van het bloed vast en dit wil zeggen, de eerste graden er van en kijken nu of er niets in dat bloed aanwezig is, dat voor uw lichaam funest is, afbraak geeft. Maar ... zij kunnen de diepte van het bloed nog niet peilen. Want in de derde en de vierde graad voor het bloed leven die kernen, leeft die ziekte, die afbraak en komt niet tot volle ontplooiing, omdat, zoals ik u al zei, uw leven hier te kort is. Wanneer gij echter tweehonderd jaren had te leven, kwam dat bloed tot ontwaking en eerst dan kunnen wij vaststellen, welk bloed u heeft ontvangen. Zuiver of ziek. Maar geen bloed in de mens is vrij van alle ziekten, dat verzeker ik u.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.2286.2294)

Jozef zegt: „Over de bloedtransfusie hebben wij het hier al meermalen gehad. Ik ga er nu niet zo diep op in, maar ik zeg u, als u hier nog gaarne wilt leven, neem dan dat bloed. Maar als u liever vertrekt, weiger dan dat bloed te aanvaarden; dan bent u heus geen zelfmoordenaar, of uw lichaam was niet ziek. U hoort het al, dame, dit is voor uzelf en is niet slecht, natuurlijk niet, duizenden mensen dankten er nieuw leven aan. U moet alles doen, om uw organisme gezond te houden. En wanneer u bloed nodig hebt, en u zoudt weigeren, kan geen geleerde u meer helpen en leeft u tegen de maatschappelijke en wetenschappelijke draad in en dat is verkeerd. Van gevaar is er dus geen sprake! Ik heb dit al eens geestelijk en kosmisch behandeld en dat komt straks in ons boek voor. U zult het dan wel lezen en dan weten, hoe u te handelen hebt; voor nu geef ik u dit dus: gevaarlijk is het niet, integendeel, het geeft u nieuw leven, het is dé mogelijkheid, om u voor dit leven te behouden!”

Dame: „Maar, u zegt, als u liever wilt sterven, weiger dan.”

Jozef: „U hoort het nu! Ik zit al aan uw leven en uw vraag vast. Ja, dame, als ge Gene Zijde kent en gij hebt leven en dood in eigen handen – zoals ik dit nu bezit, maar ook dat is alweer een ander probleem en reeds verklaard ook – beslist u wellicht anders en weigert ge bloed tot u te nemen. Maar dan moet u kosmisch bewust zijn en dat bent u niet!”

Dame: „Ik begrijp het al, mijnheer Rulof, en u wordt bedankt!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.5097.5111)

Jozef benadrukt in dit verband dat elk mens naar zijn eigen gevoel moet handelen:

Wat moet u nu doen, mevrouw? Laten opereren? Ziet u wel, dat is allemaal persoonlijk. U kunt toch niet door de wil en de kracht en het gevoelsleven van een ander handelen, u handelt als het erop aankomt precies zoals u nu bent.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.2163.2166)

Sensitiviteit

Jozef geeft aan dat sensitieve mensen beïnvloed kunnen worden door het gevoel van de donor die met zijn eigen bloed verbonden blijft:

Als de persoonlijkheid zeer sensitief was, zeer gevoelig, ik garandeer het

u... Ik hoef het niet te proberen, dan ga ik veel liever foetsie. Als ze mij vijf, vier liter nieuw bloed moeten geven, ik zeg: 'Geef mij maar van de waterkraan. Dan heb ik tenminste nergens last van.' En als je die sensitiviteit hebt... Ik kan u weleens iets vertellen van sensitiviteit.

Iemand die zegt – ik was in de tijd van garage nog – : 'Wil je een mooi pak hebben, Jozef?'

Ik zeg: 'Ja.'

Ik trok dat mooie pak aan. En ik liep, al een paar dagen later liep ik... (Jozef doet wat voor.) En toen stond ik zo, weet je wel. Toen zegt mijn vrouw: 'Wat mankeert jou?'

Ik zeg: 'Niks, niks.'

En toen zat ik daaraan te trekken, hier weer te trekken. Ik denk: de droedels, dat zit in dat pak. Ik heb het gauw aan een lorrenboer gegeven, want ik had de stuipen bijna. Alleen van dat kostuumpje. En nu moet ik het bloed van zo'n man er nog eens bij nemen, meneer. (gelach) Nou, dat gaat niet, hè, dat gaat niet.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.12236.12254)

Maar andere mensen hebben weer geen last van die gevoeligheid:

Maar nu nog het bloed van die andere man erbij, meneer. Daarom is het: u hebt die gevoeligheid niet. En dat bloed geven voor de mens, dat gaat allemaal nog prachtig. Dat is later ook niet meer nodig, omdat de wetenschap zover komt dat ziekten kunnen worden overwonnen. Kanker en tbc dat wordt allemaal overwonnen. Dus wij hebben daar straks geen last meer van.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.12274.12279)

Jozef geeft aan dat het geestelijke gevolg van bloedtransfusie voor de donor hetzelfde is als bij het doneren van organen:

De mensen hebben mij hier gevraagd: 'Moet je, kun je het licht van je ogen, het hoornvlies geven aan de mens? Zou u dat doen?'

Ik zei: 'Nee, nu doe ik het niet meer.' Waarom? Dat heb ik de mensen verklaard. Als ik straks ga... En als je de kist ingaat, kun je het hoornvlies

geven en dan kan een mens misschien weer zien door u. En toen heb ik gezegd... Ik zei eerst: 'Ja. Doen. Mooi, prachtig.' Maar het gaat zó ver, en u geeft me weer gelijk, wanneer je werkelijk nu, wanneer men aan Gene Zijde leeft in de eerste sfeer, waar je harmonie bent in alles, liefde, en je ziet van daaruit terug dat die blinde die nu ziet, door jou, stukken en brokken slaat, en de mens besteelt en bedriegt – kan toch? – krijg jij de pijn, want je hebt nu iemand geholpen om aan afbraak te beginnen, want die smart, die pijn, dat pak slaag loopt jou achterna in die wereld. Geloof je dat niet? Dus ik doe dat niet eens meer. Je kunt een mens uiteindelijk als je voor de wet staat, niets, niets, niets meer geven. Je moet het zelf doen.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.1981.1996)

(Mevrouw in de zaal): 'Is dat ook met bloedtransfusie?'

O mevrouw, daar hebben we het hier ook over gehad. Net hetzelfde.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.2000.2002)

We zullen maar niet aan de bloedtransfusie beginnen want dat is een heel eind. Als u het wilt weten, ik ga erop in, maar dan moet u de vraag formuleren.

(Mevrouw in de zaal): 'Daarstraks zei u: geen oog.'

Zegt u?

(Mevrouw in de zaal): '...met dat oog lenen, dat dat verkeerd was, daarom dacht ik: is bloed lenen dan ook verkeerd?'

Mevrouw, bloedtransfusie is net zo erg als het lenen van een oog. Nu komt het erop aan. U kunt niet in mijn wereld leven, en ik niet in de uwe, ik doe het niet meer. En dat is ook logisch. Maar wanneer het op een ogenblik – hier in de zaal, werd me die vraag gesteld – wanneer het op een ogenblik noodzakelijk is, een meneer stelde die vraag, en hij zegt: 'Mijn zoon heeft bloedtransfusie gekregen, is dat goed?'

Ik zeg: 'Ja.' Ik zeg: 'Lichamelijk gezien, voor dit bewustzijn van de mens: já, waarom niet?'

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.2084.2095)

Kosmisch gezien

In de boeken van Jozef Rulof vinden we naast het lichamelijke en geestelijke perspectief ook een kosmische ontleding van bloedtransfusie. Deze analyse wordt gegeven door meester Zelanus, die na zijn aardse leven negen eeuwen lang het leven op aarde en in het hiernamaals bestudeerd heeft.

Meester Zelanus richt zich op de vraag wat bloedtransfusie kan betekenen voor de evolutie van het menselijke lichaam op aarde. De meesters hebben vastgesteld dat de weerstand van het lichaam in de loop der eeuwen sterk is gedaald, en elke generatie verder verzwakt. De erfelijke belasting is nu zo groot dat bloedtransfusie bekeken kan worden als een druppel op een gloeiende plaat.

Voor de genezing van alle menselijke lichamen is veel meer nodig dan bloedtransfusies. Om het lichaam waarin de mens op aarde leeft blijvend te genezen, moet dat lichaam in de toekomst verbonden worden met een macrokosmisch instrument:

Wilt u mijn hart, wilt u mijn bloed hebben? Wat is bloed? Ik geef mijn bloed niet. U hebt een ziekenhuis opgebouwd, een rodekruistoestand, en dan geeft de ene mens en denkt: ik geef bloed aan een ander. En dan denkt u dat het goed is. Praat eens met mij, dan neem ik het u weg. Dan zeggen wij: 'Stel dat bloed vast.' Geen kanker, geen tbc. Maar daal eens in de derde graad af.

Als ik moet sterven, Jozef Rulof bijvoorbeeld, door de meesters, dan sterven wij liever dan uw bloed te aanvaarden om te leven. Ik moet geen bloed. Ik wil uw kanker niet die in de derde graad in u leeft. Want het is waar dat er ziekten zijn gekomen door de bloedopname, en die kregen na vier jaar kanker, tbc, want ze werden met tbc ingespoten in de derde graad, en het was in twintig jaar bewust. Weet dat uw dokter niet?

U bewandelt toch maar noodmaatregelen. De mens is mooi wanneer ge uw bloed geeft? Ha ha, door de sferen, door de ruimte wordt u uitgelachen. Is dat waar of niet?

Vraag het uw doktoren maar eens, in de vierde graad kan hij niet meer zien of er kanker is, en in de derde graad van evolutie openbaart zich de tbc en de kanker.

U hebt het van uw over(groot)vader. Krijg maar een kindje, dát kindje brengt de kanker voort, de kanker, want de derde graad, ziet u, de ge-

boorte, één kind te ontvangen is een graad, is bewustzijn, fundament.

De derde graad in het nieuwe leven, nieuw kind, weer een kind, is een nieuw leven: dáár ligt de kanker, uw voorouders, de derde graad van leven, daar moeder, vader, tante, kind; tbc, melaatsheid, komt tot de ontwaking.

Die bloedopgave en het bloed geven aan uw rode kruis en voor een zieke, voor enkele dingen is het goed, maar voor negenennegentig is het verkeerd, want u staat, dat zijn maar lap...

U krijgt achter in uw rug, op uw zwarte kostuum een rood lapje.

En dan loopt u, heerlijk. Neem mijn bloed, ik heb zuiver bloed; in de vijfde graad leeft er ook weer tbc in.

Ik niet, ik heb het niet tegen u, kind. Maar ik weet het. U voelt wel, allemaal geleerdheid waardoor de mens dat opbouwt en denkt iets te kunnen helpen, krankzinnigheid, psychopathie, daar is het dit en hier is het dat, ze gaan van de wal in de sloot, ze willen daar middelen tot stand brengen, hier middelen, hier middelen. Nee, u moet met de ruimte worden verbonden.

Als u aanstonds het macrokosmisch instrument krijgt, lost tbc, melaatsheid en alles en psychopathie en alles lost op, álles.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.5169.5199)

De huidige mens zoekt middelen om het lijden op te lossen. Daarom hoort bloedtransfusie bij het bewustzijn van de huidige mensheid. Het zegt dat de mensheid al geëvolueerd is tot het niveau van hulpvaardigheid. De mens is al begaan met het lijden van zijn medemens, en wil dat verhelpen. Dat de bloedtransfusie ontwikkeld is in de twintigste eeuw, zegt dat de mensheid stoffelijk én geestelijk al verder geëvolueerd is dan in de tijd dat Christus op aarde was.

Maar, begrijpt u – om dat nu af te maken – dat de bloedtransfusie bewustzijn heeft om het lijdensproces op te lossen voor de mens? En dat die bloedtransfusie reeds tot deze eeuw behoort? Voelt u wel?

Aanstonds heeft de mens, de wetenschap instrumenten waardoor elke ziekte oplost, tbc, kanker en alles, dat leest u in het boek 'De Volkeren

der Aarde’.

Dus de mens zal leven. Dan heeft de maatschappij, dan heeft de faculteit, de universiteit, de persoonlijkheid mensheid zich naar hoger denken en voelen gebracht, en nu heeft hij die karmische wetten in handen, dat is ontwikkeling.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.7347.7352)

En het gebeurt, want, dat behoort nu bij uw maatschappij, dat behoort bij het bewustzijn voor deze mensheid.

Voelt u wel? Dus al de technische wonderen die u aanstonds krijgt, maken dat uw leven gelukkig wordt en u zich aangenaam voelt. Dat is allemaal evolutie. Want over honderden, hoe zal de wereld zijn over honderdduizend jaar? Dan leeft de mens waarlijk in het paradijs. Dat heeft God bedoeld, dat is de godheid, de geestelijke God op aarde, en dan hoeft u niets meer te doen dan alleen maar adem te halen en reizen te maken over de wereld. U hebt alleen maar te zorgen voor vader- en moederschap, meer niet.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.7358.7365)

‘... dit is nu kosmologie, dit is de ruimtelijke psychologie ...?’

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik wilde nog vragen over de bloedtransfusie. Als men nu weigert zijn leven te verlengen door de bloedtransfusie, is dat erg?’

Als u weigert? Nee, natuurlijk niet.

Als u, dit is nu kosmologie, dit is de ruimtelijke psychologie... Wanneer u ziek bent en u kunt een transfusie krijgen, en u zegt: ik wil het niet, dan gaat u toch op uw tijd over. Ook al gaat u over vijf minuten en een dokter zegt: ‘U kunt nog zoveel jaren leven.’

‘Nee, dokter, ik wil dat niet, ik wil gaan.’

Voelt u. Wie besluit hier om te gaan? Welk bewustzijn is dat?

Dat bent ú. Het bloed heeft geen bewustzijn; het houdt het lichaam in leven. Maar uw gevoelsleven zal zeggen: ja of nee. En dat is het einde van het lichaam, ziet u. Het lichaam sterft niet. Wat een waanzin, welk een

waanzin praten we nu, het lichaam sterft niet. Ik kom weer bij u.

(Tot in de zaal): Sterft het organisme?

(Iemand in de zaal): 'Nee.'

Maar wat doet het dan?

(Zaal): 'Oplossen.'

Ja, dat is een verrottingsproces. Nee, wat is nu sterven?

(Mevrouw in de zaal): 'De scheiding van...'

De scheiding. De geest neemt afscheid. Er is geen sterven. U sterft, en nu moet dat woord 'sterven' van de aarde weg. Er is geen sterven. U maakt zich als geestelijke persoonlijkheid vrij van uw lichaam en u gaat naar een nieuwe geboorte, of u gaat regelrecht door naar de sferen van licht.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.7395.7425)

24. Aura

Uitstralende aura, genezende aura en de totale hoeveelheid levensaura die onze natuurlijke levenstijd bepaalt.

Meestal verstaat men onder aura het uitstralende licht dat een helderziende rondom een mens waarneemt. Er kunnen duizenden kleuren in deze aura verschijnen als weerspiegeling van het voelen, het denken, het karakter en de gevoelsgraad van de mens.

Sommige mediums zijn in staat om genezende aura aan een patiënt door te geven. Dit doorgeven kan echter ook afbrekend werken. Alleen onder leiding van een meester van het licht is dit doorgeven in goede handen.

In de boeken van Jozef Rulof wordt het woord levensaura dikwijls gebruikt voor de levenskracht die het stoffelijke lichaam voedt. De totale hoeveelheid levensaura bepaalt dan de natuurlijke levenstijd. Meer informatie hierover vindt u in het artikel 'euthanasie en zelfmoord'.

Bronnen

Uitstraling

Vele mensen denken bij het woord aura aan het uitstralende licht dat een helderziende om een mens heen waarneemt. Jozef Rulof geeft aan dat die aura gevormd wordt door ons voelen en denken, waardoor ieder mens een verschillende aura heeft:

Meneer Reitsma, er is niet één aura precies dezelfde. Al het leven bezit verschillende aura. En al hebt u een sfeer bereikt, de eerste, tweede, derde sfeer, dan nog zijn de aura's niet hetzelfde. Wij hebben de wetten allemaal door ons eigen ik en voelen, denken beleefd. De één heeft kunst, een ander weer niet. En al die gedachten scheppen aura, kleur, uitstraling, licht.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.7891.7896)

Wanneer André (Jozef Rulof) in uitgetreden toestand samen met zijn geestelijke leider Alcar tussen de aardse mensen loopt, ziet hij veel verschillen in hun uitstraling:

Hij zag, (dat) de mensen verschillend licht om zich heen hadden en bemerkte, dat zij Alcar en hem niet zagen, wanneer zij tussen hen door liepen.

„Is het licht, dat om hen heen is, hun uitstraling, Alcar? Ik zie het bij sommigen heel helder en bij anderen weer niet.”

„Ja, André, je hebt goed gezien, zij stralen in meerdere of mindere mate licht uit en sommigen hebben in het geheel geen licht om zich heen. Dit hangt samen met de sterkte van hun geestelijke kracht.”

André zag vele arme mensen, maar ook velen, die kostbaar gekleed waren. Hij wees naar een man, die vlak naast hem liep en zeer armoedig gekleed was.

„Kijk eens, Alcar, welk mooi licht die arme man om zich heen heeft.”

„Goed opgemerkt, mijn jongen, het is prachtig licht, dat die mens uitstraalt. Zulk licht is niet te koop; anders zou het er voor arme mensen treurig uitzien. Dit licht heeft hij zelf ontwikkeld; het is zijn eigen bezit.

Het is een groot geluk, dat we in de hogere wereld niet naar ons stoffelijk bezit beoordeeld worden; voor God zijn alle mensen gelijk. Wanneer men dit maar wilde begrijpen, dan zou de aarde spoedig van al het lage en slechte verlost zijn. Een bedelaar kan innerlijk zeer rijk zijn, terwijl de rijkwaard geestelijk arm kan zijn en dan niets van dit mooie licht bezit. Geestelijke rijkdom heeft veel meer waarde dan stoffelijke eigendom en voor de arme, die dit licht bezit, betekent dat veel meer dan geld, weelde en alle gemakken, welke men voor zijn aards geluk nodig meent te hebben.

Maar dat zien wij alleen. Aan onze zijde zien wij de uitstraling van de mensen, welke zij zelf niet zien kunnen. Zij weten niet, hoe hun uitstraling is; zij kennen hun eigen licht niet.

Toch zijn er onder de rijken gelukkig velen, die, goud om zich heen hebbende, toch ook goud in zich dragen; hiermee bedoel ik: innerlijk licht. Dit houdt verband met de taak, welke zij op aarde te vervullen hebben en hoè zij deze vervullen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4102.4121)

In het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood' vraagt Jozef aan Jeanne hoe zij als geest de aardse mens waarneemt:

„Zie je me duidelijk, Jeanne?”

„Heel duidelijk, Jozef, als op aarde, doch heel anders. Je zit in een licht; in een waas zie ik je en dat waas is je uitstraling en daarin zie ik verschillende kleuren. Het is wonderlijk en dat heeft ieder mens, een licht of een donker waas. Ik zie dat je me aankijkt, Jozef; en ik zie in je ogen, zoals op aarde. Wat is het machtig. Je spreekt, voelt, hoort en ziet me en toch ben ik onzichtbaar voor hen, die deze gaven niet bezitten. Ik voel mij precies als toen ik nog op aarde leefde en ben in niets veranderd.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.2230.2237)

Meester Zelanus verklaart dat in de aura duizenden kleuren kunnen leven:

Ja, de aura van de mens heeft dat ook. U kent de kleuren, u kent uw aardse, stoffelijke kleuren, maar er zijn er in de mens een kleine, ongeveer een zeventuizend, tienduizend aanwezig, kleuren.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2865.2866)

De aura bestaat niet uit één kleur, maar een kleur kan wel overheersen:

De mens hier voor de aarde die een mooi wit gewaad draagt, die is mooi, maar aan Gene Zijde heeft wit geen betekenis. Weet u dat? Dat heeft immers geen uitstraling? U krijgt in de kleur het leven. Alle kleuren zijn in één kleur aanwezig. Maar één kleur overheerst.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2868.2873)

Eén kleur op zichzelf is hard:

En roze alleen is dood. Het zegt niet veel. Wit is ook dood. Een kleur op zichzelf is hard. U vindt aan Gene Zijde geen blauw, of dat blauw heeft ál de kleuren van de ruimte; maar dan is die uitstraling een violet-blauwachtig waas.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2898.2902)

Theo uit het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' ontdekt bij het terugkijken op zijn aardse leven waarom zijn aura verschilt van die van zijn vader:

Naast vader staande in onze woning te Amsterdam ga ik meer en meer zien. Ik neem plots mijn eigen aura waar. Er liggen vele diepe kleurnuances in het licht, dat ik uitstraal. In vaders aura liggen andere kleuren. Nu ga ik ook de oorzaak van dit verschil kennen. Die kleuren waren in vorige levens opgebouwd en daar ieder mens zijn leven op eigen wijze beleeft en inricht, zijn de kleuren in ieders uitstraling weer anders. Een meester in de geest is in staat aan die kleuren de levens van een mens en zijn denken, voelen en handelen daarin vast te stellen.

Nieuwe beelden kwamen naar mij toe. Mijn aura wees uit, dat ik in een van mijn levens een geleerde was, een kenner van de ziel, voor de aarde een psychiater.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.2710.2718)

Elk leven straalt aura uit die het gevoelsleven laat zien:

Wij staan nu voor de levensfluïde. En nu heeft elk ding, elke stof, elk zieltje, geest, leven heeft uitstraling naar zijn persoonlijkheid en naar de afstemming van het ding, het wezen, de graad van leven. U krijgt dus, een vis die heeft ook uitstraling, en een hond en een kat ook, dan krijg je dierlijke uitstraling en voordierlijke; en dan heb je in die dierlijke weer graden. Want je komt, van het hogere leven, een duif, een nachtegaal en een ander vogeltje, kom je tot krokodillen terecht, of tot roofdieren. En naar uw gevoelsleven straalt het leven uit.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.7904.7908)

Aan Gene Zijde kan men aan de uitstraling vaststellen tot welke gevoelsgraad het leven is gekomen. Op aarde is dit te volgen door de daden van de mens te observeren:

Wij kunnen dus vaststellen, hoever de stoffelijke mens in zijn opwaartse gang naar deze wereld is gekomen. In dit leven kunnen wij de grens van het gevoelsleven vaststellen. Welke hoogte voor deze zijde is behaald, is aan de menselijke uitstraling te zien. Op aarde kun je dat echter volgen door de persoonlijkheid in alles te observeren, want iedere daad stemt zichzelf weer af op een levensgraad en die graad van leven zegt je, of hij geestelijk, dan wel stoffelijk, ja dierlijk of voordierlijk is. Het is eenvoudig het „kleur bekennen” voor God! Géén mens kan dit ontlopen!

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.8307.8312)

Door zijn daden en karakter kan de mens op aarde reeds zijn lichtsfeer opbouwen:

Want elke waarheid en karaktertrek die geestelijk is, straalt bewuste levende aura uit.

Is u dat duidelijk?

(Zaal): 'Ja.'

Dus doe goed, heb lief, wees zacht, wees waar, en gij bouwt, gij straalt aura uit die regelrecht naar de eerste, de tweede, de derde sfeer gaat.

Denkt u aan iemand in een reine kern en in liefde, dat... die voelt u onmiddellijk, waar die intelligentie, waar dat wezen ook is. Dat is het universele contact door waarheid.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.5056.5061)

Genezende aura

Het geven van aura aan een zieke voor genezing noemt men magnetiseren of handoplegging. Wanneer de magnetiseur hierbij geleid wordt door een meester in de geest is de zieke in goede handen:

De meester voedt de zieke organen door zijn aura en die van het medium en iets wat leeft kan niet ziek zijn, want dat wil hij bereiken. En dat wordt meestal bereikt of de meester begint er niet aan en zendt de zieke naar de dokter. Door de levensaura herstellen zich de zieke weefsels, de organen zuigen zich vanzelf vol en komen dan langzaam aan weer op kracht. Dit dierlijke magnetisme of menselijke fluïde is bezielend en versterkend en kan nimmer afbrekend werken, indien het u door het goede genezende medium wordt toegevoerd. Nu trekt de meester de zieke in zijn eigen leven op, de aura herstelt de zieke organen en er komt verandering.

Geestelijke Gaven (SP.9010.9014)

De aura van een magnetiseur is echter niet vanzelfsprekend genezend:

Genezers moeten echter weten, dat ze door handoplegging hun eigen levensaura wegschenken en dat nog lang niet is bewezen of hun eigen aura genezend is. Toch is de menselijke aura ervoor geschikt. Juist de levensaura van de mens kan genezen, omdat dit teveel van kracht be-

zielend werkt op weefsels, die onbezield, zelfs levenloos een eigen taak in het organisme hebben te volbrengen en nu nieuw voedsel ontvangen. Maar het is tevens mogelijk, deze weefsels volkomen af te breken en dan is het genezen van mens tot mens afbrekend!

Geestelijke Gaven (SP.8937.8940)

Een magnetiseur kan ook onbewust de levenskracht van een zieke ontnemen:

Indien 'n medium twijfelt aan zichzelf, krijgt de zieke geen aura, geen levenskracht, want de twijfel heeft geen bezieling en brengt het medium op een doodlopende weg. Ophouden is dan noodzakelijk. Het leven van het medium is niet in werking, kan niets geven, maar vraagt, het zuigt zelf op en dit is nu het afschuwelijke vermoeiende gevoel, dat de zieke soms na 'n behandeling heeft. Nu is er niet ontvangen, maar genomen van het beetje leven, dat nog aanwezig is. Voor de genezer heet het dan: „Wat ben ik weer geholpen, wat hebben ze mij een kracht gegeven. Zo zie je, je geeft iets, maar je krijgt het van Gene Zijde terug”. Hij is er evenwel onbewust van het feit, dat hij de levenskracht nam van het zieke, gemartelde organisme. Het twijfelende gevoelsleven houdt de fluïde vast, heeft niets te geven, alléén het bewust ingestelde gevoelsleven kan iets schenken. Dit is van grote betekenis voor het genezen. Het is het waarachtige weten, en wie weet, is in zijn handelen zeker en doeltreffend. Dit zijn de wetten voor een medium en een genezer op eigen kracht.

Geestelijke Gaven (SP.9213.9223)

Wanneer de genezer niet op eigen kracht werkt, maar geleid wordt door een meester van het licht, dan geeft de combinatie van hun stoffelijke en geestelijke krachten juist de genezende mogelijkheid. Meester Alcar legt uit dat hij voor de genezing een aards medium als Jozef Rulof nodig heeft, omdat zijn eigen astraal-geestelijke aura te ijl is om door de zieke opgenomen te worden:

Jouw levensaura is stoffelijk geladen, bezit zwaartekracht, die van mij is astraal ijl. Voel je dit, dan moet het je duidelijk zijn, dat wij door deze stoffelijke eigenschap de kloof tussen de zieke en ons leven overbruggen. Door mijn zien en de kennis van de wetten komen wij tot deze eenheid. Vanuit ons leven kunnen wij dit op eigen kracht niet bereiken en dit moet je dan ook aanvaarden. Ons eigen contact lost op; door jouw krachten is ons éénzijn voor de aarde blijvend. Onze verbinding met de aarde is door de „dood” afgesneden. Door deze eenheid, die we thans

beleven, leggen we de opbouwende fundamenten en dan komt de stof-
felijke harmonie terug in deze levens. Deze zieke zuigt jouw aura in haar
lichaam op en het zenuwstelsel zorgt voor verdere behandeling.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.7642.7649)

25. Fluïdekoord

Het fluïdekoord is de gevoelsverbinding tussen het geestelijke lichaam en het aardse lichaam.

Een belangrijke werking van het fluïdekoord is dat het aan het geestelijke gevoelsleven doorgeeft wat er met het aardse lichaam gebeurt. Na het sterven eindigt dit doorgeven pas wanneer al het gevoel uit het aardse lichaam is teruggetrokken. Hierdoor speelt het fluïdekoord een onbekende maar hoogst belangrijke rol bij uittreding, sterven, crematie, orgaandonatie en transplantatie, balseming en euthanasie en zelfmoord.

26. Euthanasie en zelfmoord

Euthanasie en zelfmoord veroorzaken een nieuw lijden dat veel erger is dan de pijnen die we op aarde kennen.

Wat men veronderstelt

Euthanasie en zelfmoord hebben gemeen dat het lichamelijke leven wordt afgebroken door een ingreep van de mens zelf. Bij zelfmoord slaat men de hand aan zichzelf, bij euthanasie kan een ander de levensbeëindigende handeling uitvoeren. Euthanasie kan beschouwd worden als een vorm van zelfdoding 'met behulp van een ander'.

Men veronderstelt dat door euthanasie of zelfmoord het lichamelijke en geestelijke lijden beëindigd wordt. De dood wordt dan gezien als het einde van het voelen van pijn. Wat er na de dood gebeurt, wordt niet in overweging genomen, omdat men hier geen kennis van heeft. Maar men veronderstelt dat het in ieder geval niet erger kan zijn dan het lijden op aarde.

Dit was ook de verwachting van Lantos Dumonché op het moment dat hij zelfmoord pleegde. Lantos was een Franse beeldhouwer die in Rome in de elfde eeuw na Christus het hoogtepunt van zijn kunst beleefde. In een gevecht om zijn geliefde sloeg hij impulsief zijn rivaal neer, die hieraan overleed. Hiervoor werd Lantos veroordeeld tot levenslang. Na vier en een half jaar eenzame opsluiting in een dodencel maakte hij een einde aan zijn aardse leven in een poging om aan zijn uitzichtloze toestand te ontsnappen.

Voelend vastzitten

Onmiddellijk na zijn zelfdoding heeft Lantos ervaren dat hij wel de werking van zijn aardse lichaam had beëindigd, maar niet zijn eigen voelen en denken. Wanneer hij na het sterven geestelijk wakker werd, merkte hij dat zijn bewuste waarneming doorging, alsof hij gewoon diep geslapen had. Hij bevond zich nog altijd in zijn dodencel, maar van de fysieke wereld nam hij alleen nog zijn eigen lichaam waar.

Wanneer hij zich van zijn lichaam trachtte te verwijderen, wachtte hem zijn eerste teleurstelling. Hoe hij zich ook inspande, hij kon zich niet bevrijden van zijn lichaam. Hij voelde dat hij eraan vastzat. Het belangrijkste verschil met zijn aardse leven was dat hij zijn lichaam nu niet meer in beweging kon brengen, het luisterde niet meer naar zijn wil, het was 'dood'. Maar hijzelf als persoonlijkheid was zich levend bewust van alles wat er met hemzelf en zijn lichaam gebeurde.

Zo voelde hij dat men zijn lichaam wegdroeg om het te begraven. Hij kon zijn bewakers niets toeroepen, want die hoorden zijn geestelijke stem niet. De mensen die zijn lichaam droegen, zagen niet dat hij nog levend bewust was. Voor hen was de geestelijke wereld onzichtbaar, net zoals dat voor Lantos was geweest tijdens zijn leven op aarde.

Lantos voelde zijn lichaam naar beneden gaan, waar hij uit opmaakte dat hij in een kist onder de grond moest liggen. Maar dat was het ergste niet. Hij besefte dat hem iets vreselijk te wachten stond. Langzaam was het begonnen, maar het werd steeds erger. Op aarde noemde men het de 'ontbinding' van zijn lichaam. Doordat hij nog verbonden was met elke vezel van zijn lichaam moest hij dit proces lijdzaam ondergaan in een voelend vastzitten. Dit nieuwe lijden was met geen pijn op aarde te vergelijken.

Tijdens dit afgrijselijke lijden ontstond de hoop dat hij dit ooit aan de mensheid zou mogen vertellen, om de mensen op aarde voor dit afschuwelijke proces te behoeden. Deze kennis was nog niet op aarde, hij had er tijdens zijn leven in ieder geval niets over gehoord. En al zou hij er heel zijn leven onderzoek naar gedaan hebben, dan nog had hij deze geestelijke kennis niet kunnen bemachtigen. De aardse mens zag deze geestelijke gevolgen immers niet en de wetenschap kon deze geestelijke wereld nog niet vaststellen.

Eindelijk bevrijd

Naarmate het ontbindingsproces zich voltrok, voelde Lantos zich lossler komen. Elke fysieke cel die oploste, kluisterde hem niet langer aan zijn lichaam. Wanneer zijn lichaam voor een groot deel was vergaan, kon hij zich al enkele meters verwijderen. Maar hij bleef de ontbinding van zijn lichaam voelen totdat slechts de beenderen overgebleven waren.

Toen hij dan eindelijk bevrijd was van zijn lichaam, verheugde hij zich erop om in zijn nieuwe geestelijke leven andere mensen te ontmoeten. Hij had immers te lang alleen met zijn eigen ellende moeten leven. Vol goede moed ging hij op weg, maar hij zag niemand. Jarenlang doolde hij rond in een lege wereld. Pas op het moment dat hij zou zijn overgegaan indien hij geen zelfmoord had gepleegd, loste die lege wereld op en ging hij over naar de sfeer in het hiernamaals waarop hij in gevoel afstemming had.

Zelfmoordpreventie en studie

Hij ging echter snel terug naar de aarde, omdat hij zich aangetrokken voelde tot de mensen op aarde die ook met zelfmoordgedachten rondliepen. Die mensen ging hij vanuit zijn geestelijke wereld helpen om tegen deze gedachten te vechten en zich te richten op opbouwende handelingen. Honderden

jaren lang hielp hij via inspiratie vele mensen op aarde en in het hiernamaals, en ondertussen voerde hij een diepgaand onderzoek uit naar alles wat met zelfmoord te maken had.

Zo leerde hij de 'wet' zelfmoord kennen. Hij zag dat bijna alle mensen na hun zelfmoord in een ondraaglijk lijden terechtkwamen. Maar hij volgde ook een meisje op aarde dat bewust een sloot inliep om te verdrinken, en na haar dood toch niet aan haar lichaam vastzat en niet in die lege wereld terechtkwam. Zij beleefde een normale overgang naar het hiernamaals. 'Hoe was dit mogelijk? Was hier dan toch een onzichtbare macht werkzaam die men op aarde God noemde, en die naar willekeur de ene mens in ellende stortte en de andere mens vrijuit liet gaan?'

Natuurlijke levenstijd

Om dit probleem op te lossen volgde Lantos de mens op aarde vanaf de bevruchting van de eicel. Doordat hij geestelijk kon waarnemen, zag hij dat elke mens vanaf de conceptie een welbepaalde hoeveelheid levensenergie had, die voor iedereen verschillend was. Lantos noemde het de levensaura. Hij stelde vast dat de mens die stierf omdat zijn levensaura was opgebruikt, onmiddellijk naar het hiernamaals kon overgaan.

Bij zelfmoord en euthanasie echter zag hij dat men het lichamelijke leven stopzette voordat de levensaura opgeleefd was. Door die niet verbruikte levensaura bleef men verbonden met het stoffelijke lichaam, omdat die levensaura diende om dat lichaam van levenskracht te voorzien. Zelfs als dat lichaam tot beenderen was vergaan, bleef men ermee verbonden totdat alle levensaura was opgebruikt.

Dit kan vergeleken worden met de kracht die we hebben opgedaan door een goede nachtrust. Wanneer we dan wakker worden en aan de dag beginnen, hebben we voldoende kracht om een hele dag te werken. Als we na amper twee uur alweer gaan liggen om te slapen, zal de slaap niet komen, omdat onze levenskracht voor die dag nog niet opgebruikt is. We zullen dan toch wakker blijven en de uren bewust beleven, of we willen of niet.

Op dezelfde wijze had Lantos de jaren levenstijd beleefd die na zijn zelfdoding nog niet waren opgebruikt. De levensaura kan lichamenlijk vertaald worden als natuurlijke levenstijd, en die eindigt op de seconde wanneer de levensaura is opgebruikt. Op dat moment helpt geen operatie of andere medische behandeling meer, dan zal de mens sterven. Het is dan 'zijn tijd'.

Of er een God was die dit alles regelde, wist Lantos nog niet, maar door zijn studie kon hij vaststellen dat de wet zelfmoord voor iedereen gold zonder onderscheid, en dat die wet te maken had met de natuurlijke levenstijd van elk mens. Hierdoor begreep hij die ene uitzondering, dat meisje dat niet in

de lege wereld terecht kwam na haar zelfdoding. Haar levensaura was precies op dat moment volledig opgebruikt. Maar dit was wellicht uiterst zeldzaam.

Hieruit concludeerde Lantos dat het zware lijden dat hij had ondergaan, geen straf was die hem was opgelegd, maar een natuurwet die hij ongeweten verbroken had. Net als de fysische natuurwetten op aarde had hij deze geestelijke wet van zelfmoord leren kennen als onpartijdig en altijd geldig. Op aarde hoefde men immers niet te geloven aan de zwaartekracht om eraan onderhevig te zijn, of aan een gloeiende kachel om zijn handen te verbranden. Op dezelfde 'rechtvaardige' wijze maakte het niet uit of men in een leven na de dood geloofde of niet, na een zelfmoord zag hij de mens in het nieuwe lijden terecht komen. Deze geestelijke wet gold voor iedereen zonder onderscheid. Elke mens beleefde zijn levensaura tot de laatste gram, op aarde of in zijn eigen lege geestelijke wereld.

Pijnbestrijding onmogelijk gemaakt

Lantos heeft tijdens zijn studie vele anderen in het leven na de dood ontmoet die zich volledig toeleggen op het verminderen van de pijnen die op aarde geleden worden. Zij hebben zich verenigd in een geestelijke orde om gezamenlijk zo effectief mogelijk de aardse mens te helpen. Zij noemen hun orde 'De Universiteit van Christus'. Deze orde bestaat uit miljoenen 'geesten van het licht' die overal op aarde hun liefdevolle taak volbrengen. Zij geven ongezien hun geestelijke aura aan zieken, om hun te steunen en te helpen om te genezen. Zij inspireren aardse dokters om ziekten te verhelpen en om middelen te ontwikkelen die de lichamelijke pijn kunnen bestrijden, zoals morfine. Wanneer dan het levenseinde overheerst wordt door pijn, kunnen deze pijnbestrijdingsmiddelen ingezet worden om de mens te helpen in de grootst mogelijke rust zijn lichaam los te laten.

Zolang de mens op aarde leeft, kan men door de pijn te verlichten het lijden tot draaglijke proporties proberen terug te dringen. Wanneer men echter tot euthanasie overgaat, eindigt ook de mogelijkheid tot pijnbestrijding. Omdat de overleden mens dan in gevoel vastzit aan zijn lichaam dat tot ontbinding overgaat, kan het voelen van deze pijn niet meer bestreden worden. Er bestaat geen 'geestelijke morfine'. De euthanasie heeft geen einde gemaakt aan alle pijn, maar wel aan een effectieve pijnbestrijding.

De boeken van Lantos

De Universiteit van Christus beseft dat het inspireren van dokters niet voldoende is. Wanneer het mogelijk is om lijden te voorkomen, dan verdient dat de voorkeur. Hiervoor is het nodig dat de geestelijke gevolgen van zelf-

moord en euthanasie op aarde bekend worden. De mensen op aarde die deze geestelijke kennis op een zuivere wijze kunnen ontvangen, zijn echter uiterst zeldzaam.

Lantos vroeg aan de geestelijke orde of zij zo een mens op aarde kenden. De orde raadde hem aan om zich klaar te maken om zijn kennis naar de aarde te brengen, want in de twintigste eeuw zou er een mens op aarde komen die zijn boeken kon ontvangen.

Lantos spande zich daarom als nooit tevoren in, om alle geestelijke wetten over het leven na de dood te leren kennen. Door honderden jaren de mens op aarde en in het hiernamaals in liefde te helpen, bereikte hij de vierde sfeer van licht. Toen kreeg hij de mogelijkheid om al zijn kennis die hij in negen eeuwen als geestelijke onderzoeker opgedaan had, aan de mensheid door te geven via Jozef Rulof. In het boek 'De Kringloop der Ziel' beschrijft Lantos zijn leven op aarde, de gevolgen van zijn zelfmoord in de dodencel, en zijn geestelijke studie in het leven na de dood.

Daarnaast heeft hij nog vele andere boeken via Jozef Rulof op aarde gebracht, zoals het boek 'Geestelijke Gaven'. Hierin analyseert hij de verschillende graden van mediumschap. Zo laat hij de lezer het grote onderscheid in zuiverheid zien tussen allerlei mensen op aarde die zich een 'medium' noemen.

Het genezingsinstrument

De Universiteit van Christus heeft nog een veel groter plan ontwikkeld om het lijden van de mens op aarde te bestrijden en zelfs voor eens en altijd uit de wereld te helpen. Het lijden dat door onwetendheid veroorzaakt wordt, zoals bij het plegen van euthanasie en zelfmoord, kan nog voorkomen worden door geestelijke kennis op aarde te brengen, als de mens daarvoor open staat. Maar het meeste lichamelijke lijden op aarde kan niet voorkomen worden door kennis, omdat het een gevolg is van de erfelijke verzwakking van het lichaam.

Door die verzwakking kunnen ziektes voortwoekeren en vele levens teisteren. Om dit lichamelijke lijden te bestrijden is een veel fundamentele aanpak nodig. Hiervoor zal de Universiteit van Christus een technisch instrument op aarde brengen dat alle ziektes effectief kan genezen. Dit instrument kan pas gebouwd worden wanneer de techniek op aarde veel verder ontwikkeld is. Het instrument moet immers het lichaam van ziektes kunnen zuiveren op een veel dieper niveau dan waartoe de huidige medische wetenschap in staat is. Het moet er bovendien aan bijdragen dat we de ziektes niet meer doorgeven aan onze kinderen, om uiteindelijk een volledig krachtig en gezond lichaam te kunnen bieden aan de volgende generaties.

In een latere reeks artikelen zal de werking van het ‘genezingsinstrument’ beschreven worden. Dan wordt ook de kennis behandeld die de Universiteit van Christus via Jozef Rulof heeft doorgegeven over het ontstaan van de ziekten en de evolutie van het menselijke lichaam. Die reeks artikelen zal belichten hoe de Universiteit van Christus de mensheid op aarde door alle eeuwen heen helpt en stuwt in haar geestelijke evolutie naar een hoger niveau van universele liefde.

Verwante artikelen

Meer over het leven van Lantos leest u in het artikel ‘Lantos’.

Wat er gebeurt wanneer het lichaam verbrand wordt in plaats van begraven, leest u in het artikel ‘crematie of begraven’.

Waar de mens na zijn natuurlijke levenstijd naartoe kan gaan, leest u in het artikel ‘sferen in het hiernamaals’

Bronnen

Voelend vastzitten

Lantos Dumonché trad door zelfmoord het leven van de geest binnen:

Ik, Lantos genaamd, behoorde tot hen, die een einde aan hun aardse leven maakten. Ik doodde een mens, daarna mijzelf, doch dit bleek mij niet mogelijk te zijn. Een ander leven trad ik binnen en wel het leven van de geest.

De Kringloop der Ziel (CY.133.135)

Dat geestelijke leven was voor hem een teleurstellende verrassing:

Ik keek om mij heen, wat was dat? Naast mij hing mijn stoflichaam en ik herkende mijzelf. Mijn stoflichaam hing daar aan de tralies en ik hing ernaast. Ik trachtte mij te verwijderen, doch iets hield mij vast en trok mij naar het stofkleed terug. Toch wilde ik weg van dat lijk, doch een kracht was sterker dan ik en met een smak werd ik in mijn stoflichaam terug geslingerd. Afschuwelijk was het. Ik leefde in de geest en kon niet gaan waarheen ik wilde. Droomde ik of was ik waanzinnig?

De Kringloop der Ziel (CY.3510.3517)

Hij leerde het fluïdekoord kennen, de gevoelsverbinding met zijn stoffelijke lichaam:

Nu wilde ik weten wat mij vasthield, doch eerst moest ik rustig zijn, heel rustig. Ik zag dat uit mij kwam een snoer, dat mij met mijn stoffichaam verbond. Dit koord werkte elastisch. Het lag om mijn gehele stofkleed en het was mij onmogelijk dit te verbreken.

De Kringloop der Ziel (CY.3535.3538)

Hij leerde de dood en het eeuwige leven kennen:

Het was wel merkwaardig, wanneer ik aan andere dingen dacht, voelde ik mijn ellende niet zo hevig. Spoedig begreep ik, dat, als ik geheel in die gedachten overging, mij dat andere niet zo kwelde. Behoorden deze krachten bij dit leven? Ik zou op alles goed letten en trachten mij dit eigen te maken, misschien verzachtte het mijn leed en ook dat, wat ik nog zou moeten beleven. Dit leven, ik voelde dit duidelijk, was zo heel anders dan het aardse leven. In dit leven dacht ik en onmiddellijk ging ik in die gedachten over. Op aarde moest men eerst denken en dan handelen. Hier was het reeds geschied, wat mij duidelijk was opgevallen. Een afschuwelijk probleem leerde ik nu kennen. Ik kende reeds de dood en het eeuwige leven, al wist ik er nog weinig van af.

De Kringloop der Ziel (CY.3569.3578)

Zijn nieuwe geestelijke wereld was echter volkomen leeg:

Maar ik zou afwachten, alles goed in mij opnemen en verwerken. Ik had het gevoel, alsof ik tussen hemel en aarde zweefde, want zoals ik reeds zei, deze wereld was leeg, ik leefde in een lege ruimte en voelde geen grond onder mijn voeten.

De Kringloop der Ziel (CY.3581.3582)

Maar dan beseftte hij wat hem te wachten stond:

Opnieuw volgde ik het snoer, want ik kon het nog steeds niet aanvaarden. Doch toen ik mijn toestand voelde, kwam er een diepe smart in mij, omdat ik dit afgrijselijke dacht te begrijpen. Neen, dat was toch niet mogelijk, dat kon ik niet verwerken, want het zou mij geheel vernietigen. Ik begreep nu, dat eerst mijn stoffichaam verteerd moest zijn, voordat ik mij zou kunnen verwijderen. Zelf moest ik het verteringsproces meemaken.

Mijn ziel kromp ineen, toen ik dit voelde. Nu begreep ik hun gezegde, dat de wormen in mijn ziel een woning zouden vinden. Ach, hoe afschuwelijk was deze waarheid. Daardoor voelde ik die werking in mij, al dat onbegrijpelijke leven. Hieraan viel niet te twijfelen, die waarheid moest ik aanvaarden, want ik zag en voelde het in mijzelf. Dit maakte mij geheel van streek, het was een verpletterende waarheid. Geen marteling, geen ellende op aarde hoe wreed ook, was met deze verschrikking te vergelijken. Had mijn vader mij maar dood geranseld, hoe gaarne had ik mij aan hem over gegeven. Ik walgde van hetgeen ik voelde en waarnam, want het proces had reeds een aanvang genomen. Hoelang zou dit duren? Een onmenselijk iets ging zich afspelen en dat moest ik beleven. In mij kwam een afschuwelijke lucht, en ook dat begreep ik. Zelfs mijn reukorganen had ik in dit leven behouden. Mijn aardse pijnen en al die smarten in mijn kerker waren kleinigheden bij dit nieuwe en geestelijke leed. Als er dan toch een God is, een Vader van Liefde, als er rechtvaardigheid en barmhartigheid is, als er medelijden bestaat die mensen en dieren voelen, als er een Almachtig Vader in de hemel is die over al Zijn kinderen waakt, dan vraag ik mij af, hoe kunt Gij dit goed vinden? Ik moest wel in de hel zijn. Vuur zag ik echter niet, maar dit was nog erger. Ach, mijn God, na zoveel leed ook dit nog. Hiervan wist men op aarde niets. Hoe diep zijn deze problemen, hoe verschrikkelijk is geestelijk leed.

O mens, maak geen einde aan uw aardse leven. Sluit het daglicht niet af, aanvaard, aanvaard alles, anders staat gij aan deze zijde voor uw mislukte leven.

Hoe zou ik dat aan hen op aarde luid, heel luid willen toeroepen! Wat er ook geschiedt, wat gij ook beleeft, hoe vreselijk uw leed op aarde ook is, doe dit niet, houd het uit, want er komt een einde aan alles. Gij hebt licht, gij ziet mensen, gij kunt gaan waarheen gij wilt, gij hebt uw eigen wil, gij hebt alles.

Maar ik zat hier vast, moest beleven dat mijn lichaam verteerde en voelde het, want in mij speelde zich dit alles af. Wat is gebroken liefde, wat is het verlies van uw geliefde, uw bezit, geld of goederen en duizend andere dingen, wanneer gij weet dat er een voortgaan is? Door bedroefdheid of verschillende andere dingen maken velen een einde aan hun aardse leven, maar dan zullen zij dit moeten beleven, dit afgrijselijke, het verteringsproces van hun eigen kleed. Hier kwam ik tot nadenken, in de stilte van mijn eigen graf leerde ik deze problemen kennen. O, als ik dit eens aan de mensheid mocht vertellen, als dit eens mogelijk was en mij

werd toegestaan! Wanneer die wetten en krachten bestonden, dan zou ik mijn zielekrachten erin neerleggen en al mijn ellende beschrijven, om de mensen op aarde voor dit afschuwelijke proces te behoeden.

De Kringloop der Ziel (CY.3593.3628)

Het aardse lichaam van Lantos werd begraven:

Ik voelde dat ik van deze plaats werd gedragen en ook dat begreep ik. Men ging mijn lijk begraven. Ik kon de mensen niet zien, niet horen spreken en toch wist ik waarheen ik ging, wat er met mij geschiedde. Ik spande mij in om te luisteren, maar neen, ik hoorde niets, geen geruis drong tot mij door. Voor die wereld was ik afgesloten en dat had ik zelf gedaan. Ik voelde nu dat ik daalde en kwam tot rust, maar de kist zag ik niet, waarin ik toch zou moeten liggen. Wat bij de stof behoorde was onzichtbaar voor mij. Alles was onzichtbaar, alleen mijn lichaam niet, want daarin leefde ik, daar zat ik aan vast. Mijn lichaam en ik waren één door dat vervloekte koord. Wanneer het mijn tijd zou zijn geweest, zou dat koord dan zijn gebroken?

De Kringloop der Ziel (CY.3650.3659)

Het ontbindingsproces bleek te verlopen in verschillende stadia:

Door al dat denken werd ik vermoeid en ik wilde proberen of ik kon slapen. Doch dit moest ik opgeven, het verteringsproces hield mij wakker. Van tijd wist ik nu niets meer, want in mijn cel had ik de dagen niet meer opgetekend en hier zou ik dat niet kunnen. In mijn gevoel waren er maanden voorbij gegaan, maar het konden ook wel jaren zijn. Ik bleef denken en denken en telkens probeerde ik mij te bevrijden. Toch kon ik mij reeds wat verder van mijn stofkleed verwijderen, waardoor ik begreep, dat eens het einde zou komen, hoewel het nog lang kon duren. In mijzelf voelde ik vele andere gevoelens, die regelrecht van mijn stoflichaam tot mij kwamen. Ik kon die pijnen en dat gevoel niet tegenhouden, dat leven ging door, moest doorgaan, anders zou ik hier eeuwig blijven zitten. Hoe sneller zich dit proces voltrok, hoe liever het mij was.

Zo ik reeds zei, bracht mij mijn denken enige verlichting, omdat ik dan in gevoel overging in hetgeen waaraan ik dacht. Ik begreep hierdoor, dat, wanneer ik mij op andere dingen kon instellen, ik mijn pijnen en alle kwellingen die ik nu beleefde, niet zo intens voelde. Alles is hier concentratie en ik leerde mij al die gevoelsafstemmingen eigen maken. Plotse-ling voelde ik een hevige schok door mij heengaan. Ik vroeg mij af wat

dit te betekenen zou hebben. Het kwam van mijn stofkleed. Ik concentreerde mij en begreep de betekenis van dit gebeuren, ik voelde en zag het duidelijk. Mijn aardse kleed was het tweede stadium van ontbinding in gegaan, een dergelijke schok had ik voorheen reeds gevoeld. Doordat ik dit voelde en waarnam, begreep ik dit grote en machtige probleem, hoe verschrikkelijk het ook was. Steeds inniger zou ik deze ellende beleven, totdat mijn stofkleed was vergaan. Hier moest ik doorheen, alles verwerken tot het laatste toe. Een verschrikkelijk proces was het. Onmenselijk!

De Kringloop der Ziel (CY.3816.3837)

Naarmate het lichaam verging, rekte het snoer uit:

Weer probeerde ik mij te verwijderen en ik merkte, dat ik thans enige meters verder kon gaan. Ook dacht ik iets nieuws waar te nemen. Het was zeer eigenaardig, wanneer ik naar mijn stoflichaam keek zag ik in de duisternis, maar boven mij was het iets lichter. Was daar boven de ruimte? Op handen en voeten kroop ik rond, maar voelde niets. Alleen zag ik die duisternis en dat licht, iets betasten was niet mogelijk. Maar ik wilde het weten en dacht er over na. Onverwachts voelde ik wat het betekende. Plotseling kwam die gedachte in mij. Die duisternis daar, waar mijn lijk lag, dat was de aarde en hierboven mij was de ruimte. Wanneer ik dus duidelijk voelde, bevond ik mij op de rand van mijn eigen graf. Het snoer rekte uit, doordat mijn lichaam verging. De stofwereld bevond zich in de duisternis en het heelal scheidde zich af, wat ik duidelijk kon zien. Toch was het zo ijl, dat ik nog steeds door de stof heenging.

De Kringloop der Ziel (CY.3861.3874)

De verbinding met het aardse lichaam werd ijler:

Plotseling voelde ik weer zo'n hevige schok en ik begreep dat dit met mijn lichaam had te maken. Nog was mijn arme kleed niet vergaan. O, wanneer ik dit goed had verzorgd, hoelang zou het dan geduurd hebben? Nu voelde ik mij gelukkig dat dit niet het geval was geweest. De slaap die ik had gevoeld was nu verdwenen en ik daalde in de duisternis af om te zien, of het einde van dit proces spoedig in aantocht was. In het begin was het een dicht waas, dat om mijn gehele stofkleed lag gehuld en als een snoer mij met mijn lichaam verbond, doch thans was het doorschijnend. Ik verheugde mij daar zeer over, want dit betekende dat ik mijn vrijheid spoedig zou krijgen.

De Kringloop der Ziel (CY.3896.3902)

Eindelijk werden de beenderen zichtbaar:

Weer keerde ik terug tot mijn stofkleed en wilde weten hoe ver het reeds was. Ik walgde van de verschrikkelijke lucht, maar het waas was niet meer zichtbaar voor mij. Toch zag ik nog mijn kleed, doch in een ander stadium, de beenderen werden zichtbaar. Het verheugde mij toen ik voelde, dat het snoer aan kracht ging verliezen en ik mij steeds verder kon verwijderen. Maar tevens voelde ik de stilte en de slaap heviger in mij komen. Ik strompelde voort, steeds verder verwijderde ik mij van mijn stoflichaam, doch de slaap dwong mij om uit te rusten. Nu voelde ik mij wegzinken, dieper en dieper; en viel neer om te slapen. Nog was ik in gevoel bij mijn aardse kleed, maar de slaap en de stilte overheersten en ik wist nergens meer van.

De Kringloop der Ziel (CY.3930.3937)

De lege wereld

Bevrijd van zijn aardse lichaam voelde Lantos zich gelukkig:

Toen ik wakker werd, vroeg ik mij af, waar ik was. Na een poos nagedacht te hebben herinnerde ik mij, wat ik had beleefd. Ik was vrij, kon gaan waarheen ik wilde en zou nu eindelijk mensen zien. Ik sprong op van de plaats waar ik was ingeslapen en begon mijn reis. Spoedig zou ik hen ontmoeten. O, hoe gelukkig voelde ik mij.

De Kringloop der Ziel (CY.3939.3944)

Maar dat geluk was van korte duur:

Ik wandelde voort, steeds voort, maar er scheen geen einde te komen. Hoe ver was ik van de bewoonde wereld afgedwaald? De wereld waarin ik mij nu bevond, was nog steeds die lege wereld. Geen dier, plant, of mens, niets anders dan de stilte van de dood. Maar het zou komen, vast en zeker. Dus wandelde ik verder en in gevoel leek het mij dat ik geen uren maar weken had gewandeld. Kwam er dan geen einde? Wat zou ik nu weer moeten beleven? Toch ging ik voort, steeds verder. Straks zou ik mensen zien en mij vermaken. Ik snakke er naar. Hoelang was ik alleen geweest? Eerst in mijn cel en toen in deze verschrikking. Maar nu kon ik verdergaan, niets hield mij meer tegen. Verder, steeds maar verder, spoedig zou het komen.

Toch voelde ik mij droevig worden dat het zolang duurde en zover weg

was. Maar ik spande al mijn krachten in en stapte voort naar het land met zijn vele bewoners en met zijn vermaak. Doch er scheen geen verandering te willen komen. Was ik dan nog niet vrij? Wachtte mij een nieuwe verschrikking? Had ik dan nog niet genoeg geleden? Was er geen einde? Hadden zij mij ook daarin bedrogen? Ik leefde, ik kon mij bewegen en toch kon ik niet bereiken wat ik wilde bezitten. Opnieuw stelde ik mij duizend vragen en maakte mij kwaad. Neen, dat was het niet, nog verder moest ik, was nog steeds niet aan het einde. Na wat gerust te hebben toog ik weer op weg, zag links en rechts om mij heen, boven en onder mij, maar er kwam geen verandering. Ik bleef alleen met die akelige doodse stilte, die ik bij mijn graf had gevoeld. Nog was ik in deze lege wereld, maar ik moest en wilde eruit. Zo spoedig mogelijk weg, naar de mensen en waar beweging was. Ik zou tòch nog waanzinnig worden wanneer er geen einde aan kwam. Na lang te hebben gelopen, zette ik mij opnieuw neer om uit te rusten. Ach, ach, hoe vreselijk is dit leven, hoe onbegrijpelijk, hoe onmenselijk, diep schokte mij dit alles. Hoe kon een God dat goed vinden? Ik had reeds ontzag voor Hem gevoeld, doch thans werden mijn goede voornemens weer gesmoord. Ik begon opnieuw te haten en te vervloeken. Is er dan geen genade? God verdoemt niet, maar is dit geen verdoemen? Ben ik niet bezig om verdoemd te worden? Dit zei ik tot mijzelf en maande mij meteen tot kalmte. Ik moest wachten, rustig zijn en verdergaan. Maar ik had zeer zeker reeds weken gelopen en nog was er geen einde. Drie, viermaal had ik reeds gerust en nog steeds bevond ik mij in deze lege wereld. Met mijn laatste krachten die in mij waren, toog ik op weg. Nu versnelde ik mijn pas en rende het onbekende tegemoet, maar nog kwam er geen verandering en doodop zakte ik ineen en viel voor de zoveelste maal in slaap. Hoelang ik had geslapen wist ik niet, maar toch herinnerde ik mij mijn toestand. Weer ging ik op weg, want ik voelde mij thans uitgerust. Maar er scheen geen einde te zijn. Ik zocht naar middelen om van dit afschuwelijke af te komen, doch waarmee? Niets kon ik vinden en ik raasde en vloekte als een waanzinnige. Doodmoe voelde ik mij ineens. Mijn keel trok dicht, honger en dorst kwelden mij en vele andere dingen meer. Verbeten door dit afschuwelijke lijden, ging ik toch maar weer op weg, doch na enige passen te hebben gedaan zakte ik opnieuw ineen en viel in zwijm.

Weer werd ik wakker en ging op weg. Na een tijd te hebben gelopen begon ik weer te twijfelen. Nu trachtte ik mijn stoffkleed terug te vinden, want ik dacht dat ik de fout bij mijzelf moest vinden. Zeer zeker had ik nog niet mogen heengaan. Maar hoe ik ook zocht, voelde en betastte, mijn aardse kleed bleef onvindbaar. Dan maar weer verder en nu zou ik

trachten rustig en kalm te blijven. Een eeuwigheid was ik alweer op weg en nog steeds kwam er geen verandering.

De Kringloop der Ziel (CY.3948.4007)

Lantos wendde zich tot zijn beproefde oplossing om van zijn ellende af te geraken:

Toen spande ik mijn handen tezamen en wilde zien of ik mij kon wurgen, zo zou ik gek worden. Maar ook dat was niet eens mogelijk, want wanneer ik aan mijzelf dacht, weigerden mijn handen en stootten op mijzelf af. Ik kon mijzelf niet bereiken. Zo ondervond ik dat ik mij niet kon vernietigen. In hetgeen waaraan ik dacht, ging ik over, maar tegen mijzelf kon ik niets doen. Ik was leven en dát leven was niet te vernietigen. Een lichte duizeling was het enige dat ik voelde. Dit kwam omdat ik mijzelf in disharmonie bracht.

De Kringloop der Ziel (CY.4008.4015)

Pas na vele jaren kwam er verandering:

Weer ging ik op weg en na een tijd te hebben gewandeld dacht ik een zacht windje te voelen, of verbeeldde ik mij dit? Toch voelde ik het. Ja, er scheen eindelijk verandering te komen, dus ging ik verder, doch haastte mij niet meer, want ik wilde mij op alles concentreren. Dat zachte windje werd een geruis en nu voelde ik het duidelijk. Om mij heen dacht ik nu leven te zien. Het was boven en onder mij, waar ik ook zag en het jubelde in mij dat ik nu eindelijk leven zou zien. Waarom het zo lang geduurd had begreep ik niet, maar de eerste mens die ik ontmoette zou ik het vragen. Van alles wat ik had beleefd, wilde ik de betekenis weten. Nu voelde ik dat ik op de goede weg was en ging verder. Voor, naast en boven mij zag ik schimmen, maar onder mij werd het steeds donkerder. De zachte wind die ik had gevoeld werd heviger en ging thans in een storm over, het ruisen was een krachtig loeien geworden. Bij iedere stap veranderde nu het leven om mij heen. Hoe natuurlijk ging dit in zijn werk. Onder mij werd het dichter en ik voelde mij als op aarde. Was dit de aarde? Was ik in de bewoonde wereld? Die schimmen namen nu vormen aan, alles verdichtte zich en 't was of ik een andere wereld binnentrad. Mijn hart klopte in mijn keel en ik voelde mij angstig worden. Te lang was ik alleen geweest. Nu zag ik leven en zou straks mensen zien. Al duidelijker en dichter werd het voor mij en ik voelde dat ik tot de aarde terugkeerde.

Was ik hier dan in de werkelijkheid, in het geestelijke leven? Ik vloog het

leven tegemoet, wist van geen ophouden. Ik hoorde nu het geweld van een orkaan en het leek of hemel en aarde verging. Was dit de hel? Toch ging ik verder, want het lachte mij tegen, ik verlangde er naar. Mijn angst en zenuwachtigheid voelde ik nu niet meer. Hoe woester het werd, hoe liever het mij was. Maar het was niet zo eenvoudig om verder te gaan, want ik liep tegen een stormwind in, die mij ten zeerste vermoeide. Doch naarmate ik verder kwam, ging ik in dit nieuwe leven over en nu ik eenmaal zover was gekomen, voelde ik het niet meer zo hevig. Toch dacht ik dat mij iets tegen hield en ik verzette mij tegen die kracht, want zo spoedig mogelijk wilde ik mensen zien. Maar die tegenwerkende kracht vermoeide mij zo hevig, dat ik besloot om wat te rusten. Ik was hier zeker nog niet tegen bestand of gehard en moest er eerst aan wennen.

Daar voor mij zag ik een stad, daar zouden dus mensen leven, maar om mij heen was het duisternis. Toch kon ik waarnemen.

De Kringloop der Ziel (CY.4028.4062)

En dan werd aan Lantos verklaard waarom hij zo lang heeft moeten wachten:

Terwijl ik hier zat na te denken, meende ik een stem te horen. Ik keek om mij heen, maar zag niemand. Weer hoorde ik spreken en vroeg: „Is hier iemand?”

„Ja,” hoorde ik.

„Waar zijt ge?”

„Hier, bij u, doch onzichtbaar voor u.”

„Onzichtbaar?” herhaalde ik. „Waarom komt u dan niet tot mij?”

„Luister, mijn vriend, ik heb u iets te zeggen.”

„Gij hebt mij iets te zeggen?”

„Ja, wanneer gij wilt luisteren.”

„Kunt u mij zeggen vanwaar ik ben gekomen?”

„Dat zal ik u ophelderen.”

Ik luisterde met alle aandacht en begreep reeds wie tot mij sprak. Ik hoorde hem zeggen: „Gij wandelde voort, steeds voort en er kwam geen einde. Toch is dit einde gekomen. U heeft na uw verlossing de tijd moeten beleven, die gij in normale toestand op aarde zou hebben geleefd. Is u dit duidelijk?”

Ik dacht na en zei: „Nee, ik begrijp dit niet.”

„Luister dan. Gij maakte een einde aan uw aardse leven. Weet u dat?”

„Ja, dat weet ik.”

„Welnu, gij zou op aarde hebben voortgeleefd en die tijd kon u eerst uitleven toen u van uw stoflichaam bevrijd was.”

Ik begreep nu wat de stem bedoelde.

De Kringloop der Ziel (CY.4063.4087)

Lantos begreep dat hij al de jaren die hij nog op aarde geleefd zou hebben als hij geen zelfmoord had gepleegd, in die lege wereld heeft moeten doorbrengen. Hij heeft zijn natuurlijke levenstijd moeten uitleven, tot de laatste seconde dat hij in zijn lichaam geleefd zou hebben indien hij geen zelfmoord had gepleegd. Daarna pas loste zijn lege wereld op en ging hij over naar het hiernamaals waar hij afstemming op had. Dan zou hij eindelijk mensen kunnen zien, mensen die zoals hij op aarde zijn overgegaan en zich in dezelfde sfeer bevinden als hijzelf.

Na het gesprek met zijn leermeester gaat hij in zijn geestelijke wereld op pad om andere mensen te ontmoeten:

Op enige afstand van mij vandaan zag ik een mens die dezelfde richting als ik uitging. Zeer nieuwsgierig was ik of het een mens van de aarde, of de astrale mens was. Toen ik wat dichterbij naderde, zag ik dat het een vrouw was. Was zij gestorven of leefde zij nog op aarde? Ik was haar dicht genaderd en kuchte eens even, doch zij hoorde mij niet. Zij stoorde zich nergens aan en wandelde voort, steeds maar voort. Maar geest of stofmens, een mens was zij. Toch wilde ik dat zij mij waarnam, wellicht kon ik haar enige vragen stellen. Toen ik naast haar liep, sprak ik haar aan, doch zij bleef doof en was blijkbaar blind ook, want zij hoorde en zag mij niet. Zij liep in gedachten voort en deed alsof ik er niet was. Een vreemde verschijning, dacht ik. Thans trachtte ik haar van de andere zijde tegemoet te komen, dan zou zij mij moeten zien en kon zij mij niet

negeren. Toen ik enige passen vooruit was keerde ik terug, doch ook nu zag zij mij niet.

Leefde zij nog op aarde? Dan begreep ik dat zij mij niet kon waarnemen, want de geesten waren niet zichtbaar voor de mens die in het stoflichaam leefde. Enkelen hadden op aarde geesten gezien, doch ik behoorde niet tot hen. Ook zij was blind zoals al die andere mensen. Ik bleef dicht naast haar lopen, ik als gestorven mens, terwijl zij nog in het bezit van haar stofkleed was. Ik vond het zeer interessant een mens van de aarde te zien en nu begreep ik eerst hoe diep het geestelijke leven achter die sluier verborgen lag. Het waas, dat deze wereld verborg, was ondoordringbaar voor hen. Hoe had ik niet naar al die problemen gezocht. Van de vroege morgen tot de late avond en toch was ik er niet achter gekomen. Het was dus heel gewoon dat zij mij niet zag. Ik was nu in dat onbegrijpelijke leven binnentreden. Vroeg of laat kwamen ze allemaal naar hier en zouden het net zo wonderlijk vinden als ik.

Deze mens ging echter steeds verder en ik bleef met haar mee lopen, omdat ik benieuwd was waarheen zij ging. Zij droeg een prachtig kleed, net zoals mijn moeder gedragen had. Ik begreep daardoor dat zij tot de eerste kringen behoorde, want die dracht was zeer kostbaar. Was het dag of nacht op aarde? Aan haar doen en laten stelde ik vast, dat het dag was. Ze zou in de avond of nacht zo niet kunnen voortgaan. De poorten van de stad werden op tijd gesloten en wie niet op tijd binnen was, moest buiten blijven, of van de nodige papieren voorzien zijn. Was zij een vreemde? Ik vond haar zo eigenaardig! Weer deed ik nieuwe ervaringen op. Steeds gingen wij verder. Spoedig zouden wij de poorten van de stad binnengaan. Toch probeerde ik nog eens tot haar te spreken en vroeg: „Zijt ge van de aarde?” Maar zij bleef doof en blind. Het duurde vrij lang voordat zij haar doel bereikt had. Geruime tijd wandelden wij naast elkander voort, maar er scheen geen einde aan deze wandeling te komen. Dit voortgaan begon mij echter te vervelen. Waarheen ging zij? Uren waren wij reeds op weg. Had dit iets te betekenen? Hoe verder wij kwamen des te dichter werd de stad voor mij. Toch was dit beeld een ander, dan ik eerst had waargenomen. Wat betekende dit nu weer? Ik wilde de bewoonbare wereld zien en ik bleef maar voortgaan, zodat aan dat wandelen geen einde kwam. Ook voor haar niet. Ik voelde dat ik voor een nieuw probleem stond.

Ha, daar viel mij iets in, ik dacht niet zuiver. Ik dacht aan alles en iedereen, maar niet aan de aarde, niet aan datgene waaraan ik moest denken.

Op deze wijze kwam ik er nooit, want mijn gedachten vloeiden uiteen. Ik was op weg en niet op weg. Maar zij dan? Was zij geen mens van de aarde, geen stoffelijk wezen? Nogmaals keek ik naar haar en schrok. Diepe droefheid lag op haar gelaat. Haar ogen waren leeg en toch zagen zij, want zij wandelde voort, steeds verder, maar zij liep met haar hoofd naar de aarde gebogen en was in diep gepeins verzonken. Zagen die ogen of was zij een slaapwandelaarster? Ik bevond mij in een zeer vreemde toestand. Het leek mij dat zij door de aarde heenkeek. Was ik wel met de aarde in verbinding? Ik begon aan mijzelf te twifelen. Wie was zij en wat was zij voor een mens? Een geest, een probleem? Plotseling dacht ik dit raadsel te voelen. Ik trachtte haar in haar gedachtengang te volgen en waarlijk, ik voelde het duidelijk. Zij was op aarde gestorven, want in mij kwam de dood. Nu begreep ik dit wonder. Zij was een zelfmoordenares en leefde in de stilte. Ik had een zelfmoordenares ontmoet. Omdat ik mij niet voldoende had ingesteld, beleefde ik het verkeerd. Nu stelde ik mij op de aarde in en onmiddellijk verdichtte zich deze wereld, zodat ik de aarde voor mij zag. Toen ik mij weer op haar instelde, maar toch met de aarde in verbinding bleef, zag ik dat zij in een waas was gehuld. Voor mij was zij nu een schim, zoals ik de demonen in mijn kerker had waargenomen. Wonderlijk was dit gebeuren. Een mens die een einde aan het leven had gemaakt, een vrouw! Ach, gij zijt niet te helpen, want ik begreep nu haar gehele toestand. Zij zou jaren kunnen voortgaan en toch kwam er geen einde. Ik hoopte maar dat zij op aarde geen honderd jaren oud zou worden, anders was haar leed niet te overzien. Ook ik had op deze wijze voortgewandeld, dus kende ik haar lijden. Ze moest beleven, want hierin leefde zij haar aardse leven uit. Neen, zij kon mij horen noch zien. Toch zou eens deze wereld, waarin ik nu was, zichtbaar worden. Hoe droevig het ook voor mij was, toch vond ik deze wereld wonderlijk. De mens, die er een einde aan maakte, sloot zich voor alles wat in het universum leefde af. Zij leefde nu in een lege ruimte, zoals ik. Niets, niets was er, alleen zij en haar gedachten. Zij dacht en wandelde steeds maar door, het ene jaar in en het andere weer uit. Toch kwam er een einde! In haar zag ik mijn eigen leed en al mijn ellende opnieuw aan mij voorbijgaan. Nu ik dit waarnam begreep ik eerst duidelijk mijn eigen leven. Hoe machtig was het! Alles wat ik tot nu toe had beleefd was machtig en wonderlijk.

De Kringloop der Ziel (CY.4415.4510)

Lantos moest de nieuwe geestelijke wetten nog leren beheersen:

Zij had gif gekozen en ik de strop. Toen ik daaraan dacht, voelde ik weer een stekende pijn in mij komen. Door eraan te denken kwamen

die pijnen in mij terug en als ik weer aan andere dingen dacht, ging het weer over. Merkwaardig was telkens dat aanvoelen, maar op deze wijze zou ik verdergaan. Ik had van deze toestand geleerd mij op verschillende wijzen te verbinden. Wat mij interesseerde voelde ik. De wonderlijkste dingen kwamen in mij. In mij kwam haar leven, zodra ik aan haar wilde denken. Duidelijk ging ik alles na, want ik moest door dit alles leren. Wat ik beleefde was droevig, doch er was nu eenmaal niets aan te doen.

Daar wandelde leed en diepe ellende, een menselijk wrak! Ze was dood en toch leefde zij. Doch ook in haar leven was zij onbewust van alles, wat om haar heen was. Zij was blind en doof, alleen en verlaten, niets was zij. Ik zette mij neer en bleef naar haar kijken. Zij ging steeds verder. Daar liep een menselijk probleem, dat ik alleen kende en dat niets dan narigheid was. Ik kon niet in woorden uitdrukken hoe ik haar zag. Zij wandelde in de stilte van haar eigen graf, door niets was zij tegen te houden. Ook zij wist wat het verrottingsproces betekende. Zij had beleefd dat haar moederlijk en goddelijk lichaam was verteerd.

O, mens, hoe zijt gij daartoe gekomen? Door liefde? Heeft men uw hart gebroken? Heeft het leven op aarde u vernietigd? Het kon daar zo mooi zijn, maar de ene mens vernielde het leven van de ander. Ik had gedood, maar men had mij ertoe gedwongen. Het liefste van mij werd bezoedeld. Wie zou zich hebben kunnen beheersen? En toch, nu wist ik het, had ik dit moeten doen. Ik had mij niet mogen laten gaan.

De Kringloop der Ziel (CY.4511.4541)

Lantos begreep dat deze vrouw net als hijzelf pas naar de eigen geestelijke sfeer zou gaan nadat de aardse jaren in de leegte waren uitgeleefd:

Maar daarna, waar zou zij binnentreden? Ging zij nog dieper in die duisternis? Ook dat begreep ik nu. Wanneer zij dat alles had afgelegd, ging ze eerst naar haar directe afstemming. In een hel of hemel zou ze komen. Dan eerst begon voor haar dit leven, dan ging zij in dit en het werkelijke leven over. Het zat verbazend goed in elkaar. Die wetten waren Gods wetten, daaraan kon men niets veranderen.

Zie ze daar gaan, die arme! Steeds bleef ik haar zien, maar wanneer ik aan andere dingen dacht, was zij onzichtbaar voor mij. Toch was zij daar, ging zij voort, steeds verder, hoewel die hel dan onzichtbaar voor mij was. Zo waren er wellicht ontelbare onzichtbare hellen en die wilde ik later leren kennen. Het was de moeite waard alles van dit leven te weten,

hoe dit alles geregeld werd en hoe de mensen waren die daarin leefden en wat zij hadden gedaan om daarin te komen.

De Kringloop der Ziel (CY.4545.4557)

Later begreep Lantos dat hijzelf tweëndertig jaar in de leegte had rondgelopen:

Maar ik ging verder. Ik leefde eerst maanden en maanden en jaren. De tijd dat ik op... Een tweëndertig jaar had ik nog moeten leven. Die tweëndertig jaar, nu komt het, die leefde ik in een wereld...

U moet 'De Kringloop der Ziel' eens lezen.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8035.8040)

Hierna wilde Lantos alles van het geestelijke leven te weten komen. Na een studie van honderden jaren begreep hij dat de mens die zelfmoord pleegt zich tijdelijk uit zijn eigen evolutie werpt:

U ontkomt hier niet aan. Pleeg maar zelfmoord, dan zult u ook weer in een ander leven komen. Pleeg maar zelfmoord, dan gaat u met uw lichaam in de grond – lees 'De Kringloop der Ziel' maar van mij, dat is mijn leven – dan beleeft u het rottingsproces zolang totdat uw lichaam eindelijk weg is. U maakt dat rottingsproces mee, u blijft bewust, u zit vast aan dat lichaam, en wanneer het verteerd is, komt u vrij, en dan hebt u noch leven noch licht, u leeft in een wereld die er niet is, u hebt uzelf uit dat leven vertrappt. Is er een andere rechtvaardigheid? Wanneer nu de tijd komt wanneer u werkelijk sterft, en uw tijd, uw aardse leven is voorbij, dan lost die wereld op, die kluisters vallen van u af, en u komt weer in de realiteit, de harmonie voor uw eigen leven, uw eigen evolutie.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.159.164)

Pas wanneer de natuurlijke levenstijd verbruikt was, werd Lantos 'wandelende wakker':

Aan Gene Zijde, u ziet mensen, en u ziet ze niet. U ziet ze, maar ze zijn wazig. Waarom? Omdat u nog op aarde afstemming hebt.

Ja, het lijkt niets, u voelt niets, maar u bent toch in een onzekere, onbewuste wereld, want u hebt het sterven, u hebt uw leven nog niet volbracht. U hebt uw aura nog niet verbruikt. Voelt u wel?

Dus u mist die aura. En ook als het lichaam, die rotting voorbij is, dan krijgt u dat nog niet, want dan houdt de levenstijd u op aarde gevangen. En wanneer de eigenlijke tijd komt, dan krijgt u als het ware – u loopt dus bewust in slaap aan Gene Zijde – en dan krijgt u dat, die kracht, toegevoerd, en u wordt als het ware wandelende wakker.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.4986.4995)

De weg naar het licht

Tijdens het aardse leven van Lantos in de middeleeuwen onderwees de kerk haar gelovigen dat alle mensen die grote zonden zoals moord en zelfmoord bedreven, veroemd waren. Die veroemdheid bestond uit het eeuwig branden in een hel. Voor de kerk zou Lantos dus na zijn moord en zelfmoord in die hel voor eeuwig moeten boeten en lijden.

Toen Lantos zijn eigen hel beleefde, was hij ondanks alle pijn en ellende blij dat de kerk onwaarheid predikte en dat hij in zijn geestelijke waarheid en werkelijkheid leefde zonder veroemdheid. Hij kuste zichzelf uit blijdschap dat hij toch nog leefde, geestelijk dan, en niet veroemd was. Ondanks alle ellende beseftte hij dat er een nieuw geestelijk leven was aangebroken waarin hij voort kon leven:

Ik kuste mijzelf toen ik een einde aan mijn leven maakte en aan de tralies hing van mijn kerker, want ik had nu de waarheid. Ik was uiteindelijk toch nog gelukkig omdat ik voor de rechtvaardige wet stond: blijf met de vingers, uw handen van uw leven af, want het is goddelijk en ik verbrak mijn leven menselijk, als man. Al die smarten daar in de grond, ze zijn niet te beschrijven, heb ik moeten beleven en hierna moest ik ze aanvaarden. En toen het ogenblik vrijkwam, dat het koord ten opzichte van mijn lijk, mijn organisme, brak en ik rustig aan die ruimte kon verkennen, leefde ik in een onzichtbare wereld voor mijzelf. Er was geen mens, geen groen, geen licht te zien, ik was er alleen. In een onmetelijkheid was ik alleen. Er was geen licht, geen woord, niets. Niets kon mij bereiken van die goddelijke liefde – nietwaar? – van die goddelijke afstemming, die rechtvaardigheid, dit universele één-zijn. Niets kon mij bereiken, ziet u? Ik stond voor de werkelijkheid, ik leefde daar alleen. Een andere zelfmoordenaar die lag daarginds en die beleefde zijn eigen graad. Mijn karaktertrekken hadden een eigen wereld opgebouwd, ik was niet te zien voor een andere zelfmoordenaar, want dit was mijn licht, mijn denken, mijn voelen, mijn bewustzijn, mijn liefde...

U kunt de smarten niet beleven indien u dat beleest, indien ge daarin

overgaat, dat moet u zelf ondergaan, eerst dan spreekt de goddelijke rechtvaardige wet tot uw persoonlijkheid. Maar ik zag – en dit is een nieuw goddelijk fundament waardoor wij de Almoeder als liefde leren kennen – er was geen verdoemdheid te zien, ik leefde. Ik was niet in een hel, er was geen vuur; maar ik leefde, en ik liep en ik wandelde en ik wandelde verder, ik ging door die ruimte heen, ik voelde vaste bodem, ja, een zachte stof was het, en ik zag niemand. Jaar in, jaar uit, want ik had nog jaren te leven en uiteindelijk – dat leest u – loste die mist, die narigheid, die duisternis op en kwam ik weer tot de werkelijkheid terug. Mijn ogen, mijn gevoel... toen ik zag dat er weer trillingen om mij heen kwamen – ziet u? – de God van het leven weer in mij tot ontwaking kwam, als mens, op de menselijke afstemming, toen liepen mij reeds de tranen over de wangen omdat ik kon zeggen: ik leef, er is niets te vernietigen, ik ga verder. Ik heb een misstap begaan. Ik had toen reeds met de Bijbel te maken, met de hellen, ik was religieus, ik was biddende, denkende, een allemachtig mooi gevoel; maar de drift, het eigenwijze in mij om een mens te kunnen aanvallen – ook al werd mijn liefde gestolen – brak mij geestelijk en lichamelijk volkomen. En toch blijdschap, blijdschap om eindelijk te kunnen zeggen: ik leef, er is ruimte. Er is een God van liefde. Neen, deze ruimte is liefde. Ik ben even vanuit de harmonie, de rechtvaardigheid gestapt in het onzekere, in het nietszeggende, het menselijke ik, het denkende voelen. Maar hierna kwam ik vrij van de rotting, de pest, de cholera, en de lijkelijke melaatsheid en kon ik verdergaan. Verdoemdheid was er niet.

Lezingen Deel 2 (L2.5858.5882)

Niet alleen het dogma van de verdoemdheid was gesneuveld, maar heel het beeld van een straffende God had moeten plaats maken voor de geestelijke realiteit:

Wij hebben onze hoofden moeten buigen. Toen ik een einde aan mijn leven maakte en de grond in ging, stond ik ernaast en zat tegelijk aan mijn kist vast. Want mijn lijk zei: 'Tot hier en niet verder.' Neen, het leven zei: 'Ik gaf u zestig, zevenenzestig, achtenzestig jaar, twee dagen en zoveel minuten en die tijd hebt gij te beleven, want dat diende voor uw vaderschap, of gij zult het moederschap niet kunnen aanvaarden.' Dat wil zeggen: ik vermoordde, ik sloeg... ik vermoordde mijzelf, ik sloeg mij uit die goddelijke harmonie, die goddelijke rechtvaardigheid en ik kon geen harmonie meer aanvaarden noch beleven. Ik beleefde en schiep disharmonie, afbraak, vernietiging voor mezelf. Maar een God die mij strafte die was er niet. Ik strafte mezelf.

Toen Lantos uit zijn leegte kwam, heeft zijn geestelijke leider hem verklaard dat zijn natuurlijke aardse levenstijd was afgelopen. Zijn leider raadde hem aan om zich in stilte op zijn geestelijke evolutie te richten, maar Lantos was hiervoor te lang in de lege stilte geweest:

Voor u ligt de astrale wereld, wat gij hoort is hartstocht en geweld. Doch zie dáár, een andere weg. Deze voert u tot de stilte, doch een andere stilte dan die u hebt gevoeld. Het is de weg naar de sferen van licht, naar het hogere leven. Nog zijt gij niet bewust en kunnen andere krachten u vernietigen. Doch wanneer gij doorgaat het hogere te zoeken, zal ik u in uw pogen bijstaan en in alles steunen.”

„Ben ik onbewust?”

„Onbewust,” kreeg ik ten antwoord.

„Is dat de aarde, daar vóór mij?”

„De aarde, mijn zoon.”

„En waar is de hel?”

„Dit is uw hel.”

„Mijn hel?”

„Uw hel,” hoorde ik duidelijk zeggen. „De hel is het evenbeeld van uw innerlijk leven.”

„Brandt er geen vuur?”

„Nee, doch wel het vuur van hartstocht.” Lang dacht ik na en hoorde toen weer tot mij zeggen: „Wat wenst gij te doen?”

„Ik wil leven zien en leven ontmoeten. Wat raadt gij mij aan?”

„Handel naar uw eigen gevoelens en volg de stem van uw hart. Wanneer u mij nodig hebt en er problemen zijn die om opheldering vragen, wanneer gij voelt dat gij het leven, ons leven, wilt leren kennen en de ernst

van uw leven gaat aanvoelen, het leed op aarde gaat begrijpen en u die andere weg wilt volgen, roep mij dan en ik zal tot u komen.”

„Zijt gij Emschor?”

„Ik ben Emschor, uw geleidegeest.”

De Kringloop der Ziel (CY.4091.4114)

Lantos kon de weg van stilte niet kiezen, hij had te lang in de leegte rondgedoold. Nu hij de kans kreeg, stormde hij op het leven af, al was dat het leven in het land van haat, hartstocht en geweld, de duistere sfeer in het hiernamaals waarop hij zich door zijn moord en zelfmoord had afgestemd:

Ik kwam toen in de hellen, in de duistere werelden waar de mens leeft die in disharmonie de aardse levenswetten heeft aanvaard, die de harmonische wetten voor Moeder Aarde organisch aan stukken en brokken heeft geslagen en de mens die steelt, moordt en brandsticht. Die mensen heb ik ontmoet. Ik ging ze achterna. Ik heb er miljoenen beleefd en gevraagd: ‘Wat doet u? Wat voelt u? Kent u God?’

Lezingen Deel 2 (L2.5883.5888)

Hij was al zielsblij dat er geen verdoemdheid bestond, en dat hij aan de voortzetting van zijn persoonlijk denken en voelen kon beginnen:

Jaren, jaren, eeuwenlang heb ik mijn handen voor de ogen gehouden en heb eigenlijk maar raak gewandeld, ik durfde niet meer te kijken, zo groot, zo machtig, zo liefdevol vond ik en beleefde ik het leven. Dit leven dat mij vrijmaakte van zelfmoord; ik heb goed moeten maken, maar niettegenstaande dat, kreeg ik de nieuwe ‘vleugelen’, de nieuwe energie. Mijn goddelijke afstemming kwam weer in harmonie, tot de rechtvaardigheid en kon ik aan de voortzetting van mijn leven, mijn geest, mijn persoonlijk denken en voelen beginnen. En toen werd ik hartelijkheid, toen werd ik liefde.

Lezingen Deel 2 (L2.5891.5894)

Toen werd Lantos liefde, en ging hij voelen dat hij in zijn geestelijke leven alleen vooruit kwam als hij anderen ging helpen.

Ongeziene zelfmoordpreventie

Lantos voelt zich het meest aangetrokken tot de mensen die in eenzelfde gevoelstoestand zijn als waarin hij verkeerde tijdens zijn aardse leven dat hij beëindigde door zelfmoord:

Voor mij liep een vrouw. In haar lag leed en smart. Ik voelde dit duidelijk in mij komen. Zij was nog jong en in lompen gehuld. Haar zou ik volgen. Waarheen ging zij? Was zij alleen op deze wereld? Ook zij was naar hart en ziel gebroken. Ik ontmoette niets dan ellende. Van de ene straat zwierf zij in de andere. Ik constateerde dat ik in een ander werelddeel was, want de taal die men hier sprak, was niet de mijne. Toch verstond ik haar. In gevoel ging ik in die taal en in het wezen over en op deze wijze vertolkte ik haar eigen gevoelens. Dit was de geestelijke verbinding. Op deze wijze voelde ik alle talen die men op aarde sprak. Ik bleef deze vrouw volgen want in haar waren gedachten aan zelfmoord. Deze gevoelens kwamen in mij op toen ik mij met haar had verbonden. Voortdurend dacht zij daaraan. Wanneer zij een einde aan haar leven maakte, zo dacht zij, was haar leed voorbij. Dood was voor haar dood.

De Kringloop der Ziel (CY.9059.9078)

Lantos kent als geen ander de afschuwelijke geestelijke gevolgen van zelfmoord, waardoor hij heel gemotiveerd is om deze vrouw hiertegen te behoeven.

Maar ik voelde nog meer. In en om haar heen zag ik het middel waaraan zij dacht, om een einde aan haar aardse leven te maken. Voor haar was het een sprong in het water. Maar ook dan zat zij aan haar stoflichaam vast en waarheen het ook ging, ook zij had dat verschrikkelijke proces te beleven. Toch voelde ik, dat zij te helpen was. Wie niet te bereiken was, moest men aan zijn lot overlaten.

De Kringloop der Ziel (CY.9079.9084)

Eerst moet hij haar weg zien te krijgen van het water:

In haar lag moederleed en ik voelde waarom zij in deze toestand was gekomen. Men had haar verlaten en in haar lag een jong leven. Wanneer zij een einde aan haar leven maakte, was zij het niet alleen, die in deze wereld binnentrad. Het was een dubbele moord, die zij had goed te maken. Nu ik dit wist, zou ik alles doen om het haar te beletten. Wie was het die haar in deze toestand had gebracht en alleen had gelaten? Het was

onmenselijk. Daar voor mij liep verschrikkelijk leed, zoals ik nog niet had beleefd. Mijn God, dacht ik, hoeveel wordt er geleden.

Ik riep niet meer „waarom kan God dat goed vinden?“, ik wist. Ik bleef met haar verbonden en steunde haar. Ver voerde ik haar weg van de plaats, waarheen zij wilde gaan. Niet dat, dacht ik. Zoek het water niet, het trekt u aan.

De Kringloop der Ziel (CY.9085.9098)

Dan moet hij mensen op aarde vinden die hij als geest kan bereiken:

Op een bank in een park zette zij zich neer om uit te rusten en viel spoedig in een diepe slaap. Ik peilde haar slaap en stelde vast hoelang deze kon voortduren. Enige uren zou zij slapen en ik had dus enige uren de tijd. Deze wilde ik benutten. Ik ging op zoek om haar met andere mensen in verbinding te kunnen brengen, die haar konden helpen. Ik verwijderde mij en concentreerde mij op die mensen, die voor mij te bereiken waren. Ik zocht de omgeving af, doch zonder resultaat. Daarom dwaalde ik in de omtrek rond en zag in de verte een groot gebouw. Daar ging ik heen.

Toen ik binnentrad zag ik dat het een klooster was en dat daarin monniken leefden. De mens op aarde was nog niet aan zijn dagtaak begonnen. Ik concentreerde mij op de tijd en stelde vast, dat het vier uur in de morgen was. Doch hier waren en leefden mensen die mij konden helpen. Van de ene kamer ging ik naar de andere. Bij ieder bed peilde ik de mens die daar neerlag. Nadat ik een tiental kamers in en uit was gegaan vond ik wat ik zocht. Deze monnik was te bereiken. Hij stond open om de stralen en gedachten van de geest te kunnen opvangen.

De Kringloop der Ziel (CY.9164.9181)

Lantos maakt zich in gevoel één met de monnik:

Zijn slaap was niet diep, zodat ik hem wakker maakte. Ik spoorde hem aan zich te kleden. Hij voldeed aan mijn strenge wil, maar hij was verwonderd over zijn doen en laten, doch deed wat ik van hem verlangde. Toen ik dit had bereikt knielde ik neer en bad tot mijn God en mijn leider om mij te helpen. Hetgeen ik tot stand wilde brengen was niet zo eenvoudig. Nadat hij zich gekleed had knielde ook hij neer en deed zijn morgengebed. Hierin mocht ik hem niet storen en wachtte af. In mij lag een heerlijke rust. Toen hij daarmee gereed was concentreerde ik mij op hem en wilde dat hij een wandeling zou gaan maken. Doch dit moest ik

even opgeven. Ik voelde wat hij wilde gaan doen en liet hem begaan. Hij verwijderde zich en trad een kapel binnen. Daar bad hij opnieuw tot zijn Vader in de hemel en vroeg om zijn dag te zegenen.

De Kringloop der Ziel (CY.9182.9194)

Vervolgens moet hij deze twee mensen bij elkaar krijgen:

Nu stelde ik vast hoelang hij zou blijven bidden en toen ik dit wist, verplaatste ik mij in een flits naar mijn beschermeling. Zij was nog in diepe slaap, zodat ik haar wakker maakte. Dit wakker maken was zeer eenvoudig. Ik verhoogde haar gevoel, waarna de geest zijn taak hernam, door de edele organen in werking te brengen. Zij beefde van de kou, die arme. Nu legde ik in haar een blij gevoel, dat haar zwaarste leed geleden was. Daarna spoorde ik haar aan om heen te gaan. Zij voldeed aan mijn verlangens. Toen ik dit had bereikt, dwong ik haar één richting te blijven volgen en verwijderde mij bij iedere stap die zij deed. Eén voetstap van haar waren er tien van mij. Zo trok ik haar in de richting van het klooster voort. In het klooster gekomen zag ik dat de monnik gereed was met bidden. Ik wilde dat hij nu een wandeling zou maken. Hij voelde zich onrustig, zodat ik mijn concentratie verscherpte en mijn opzet gelukte. Buiten gekomen wilde hij terugkeren. Hij werd zich bewust dat er iets vreemds met hem geschiedde. Ik dwong hem om verder te gaan. Maak een wandeling, zo riep ik hem toe, hoe vroeg of het ook is. Zijn eigen gevoelens en gedachten werkten mij tegen. Toch deed hij wat ik wilde, maar hij begon opnieuw te bidden. Met beide aardse wezens was ik nu in verbinding. De één trok ik van verre tot mij en de ander trachtte ik in één en dezelfde richting te voeren. Toch stond ik nog voor een moeilijk geval. Om het klooster lag een hoge muur en zij waren gewend om binnen die afsluiting te blijven. Toch zou en moest hij naar buiten. Met geweld dreef ik hem in de richting van de uitgang voort, doch hij weigerde. Dit werd hun niet toegestaan. Ik smeekte om hulp en hield mijn concentratie op de uitgang gevestigd.

De Kringloop der Ziel (CY.9195.9222)

Gelukkig kan iedere geest die werkt voor het goede op geestelijke hulp rekenen:

Plotseling deed hij wat ik wilde. Dit kwam zeer onverwachts, waardoor ik begreep dat ik werd geholpen. De monnik was zichzelf niet meer, ik had hem in een toestand van half-trance gebracht. Buiten gekomen zag ik ook haar in deze richting naderen. Nog enige seconden en zij zouden

elkander ontmoeten. Hoe gelukkig was ik. Op een eenzame weg bracht ik hen in verbinding. De monnik zag naar het in lompen gehulde wezen, doch ging haar voorbij. Mijn God, dacht ik, is mijn werk voor niets geweest?

De Kringloop der Ziel (CY.9223.9231)

Alle concentratie is nu nodig:

Op mijn innige concentratie bleef hij staan en zag naar haar. Liefde, niets dan Liefde legde ik in hem. „Help haar,” zei ik tot hem. „Help, toe help, zij heeft uw hulp nodig.” Hoe moeilijk was het toch om dit tot stand te brengen. Zijn toestand begreep ik. Deze monnik was niet gewend om mensen en nog wel vrouwen aan te spreken en toch moest het. Ik kreeg hem er toe naar haar te gaan.

Ik riep tot hem „zij heeft uw hulp nodig”. Plotseling zag hij om en naast zich. Duidelijk had hij mijn woorden opgevangen. Toch was ik onzichtbaar voor hem. Nu dwong ik haar te blijven staan en naar de monnik te kijken. Toen ik ook dit had bereikt, verbond ik mij weer met hem en riep hem toe: „Help haar. God is Liefde! God is Liefde. Gij moet haar helpen!”

Eindelijk overwon hij zichzelf en zei tot haar: „Moet ik u helpen?” Hij sprak mijn woorden uit zonder het te weten.

Zij schreide. „Mijn zuster,” zei hij, „kan ik u helpen? Onze Almachtige Vader zendt mij tot u.”

Toen ik hem deze woorden hoorde spreken, voelde ik mij wegzinken. Een innig gevoel van geluk stroomde in mij. Goddank, dacht ik, zij is gered. Toch hield ik mij staande en zag, dat zij naar binnen werd gebracht. De deuren sloten zich achter haar en mijn werk was voorbij. Op de plaats waar ik was knielde ik neer, om mijn Vader ervoor te danken dat ik een mens had mogen helpen.

De Kringloop der Ziel (CY.9232.9259)

De aardse mens interpreteert geestelijke hulp binnen zijn eigen denkkader:

Daarna zocht ik de monnik op. Hij was in de kapel en bad tot God en dankte zijn Vader, zoals ik had gedaan. In mij zag hij de Heilige Geest. De Heilige Geest was uit de hemel neergedaald en had hem dit wonder

laten volbrengen. Zij voelden het als een wonder en men dacht in hem een heilige te zien, maar ik was de heilige geest geweest. Toch was ik nog slechts aan het begin van mijn eigenlijke weg, maar het deed mij goed, dat zij dit als een wonder beschouwden. Daarna bezocht ik de jonge vrouw. Zij lag in een smetteloos wit bed en schreide van geluk. Ook zij dankte haar Vader. Wij allen hadden onze eigen God en toch, haar jonge leven was gered. Men verzorgde haar en haar kind zou op aarde geboren worden.

Zo had ik weer veel geleerd en iets voor mijn mede-mensen gedaan, op deze weg wilde ik verdergaan.

De Kringloop der Ziel (CY.9260.9271)

In De Kringloop der Ziel wordt beschreven hoe Lantos honderden jaren lang andere mensen op aarde en in het hiernamaals helpt bij hun tocht naar het licht. Ondertussen leerde hij alle wetten van het geestelijke leven kennen, en na honderden jaren bereikte hij een graad van kennis en liefde die 'meester' genoemd wordt. Daardoor ontving hij ook zijn geestelijke naam: meester Zelanus. Als geestelijke afstemming had hij toen de vierde sfeer van licht en liefde bereikt.

Uiteindelijk kreeg hij door André (Jozef Rulof) de kans om zijn weg naar het licht te beschrijven:

Maar ik was eens op aarde, ik was eens daar een zelfmoordenaar – André bezit 'De Kringloop der Ziel'. Voelt u mijn verruiming? Ik was voor de katholieke kerk eeuwig verdoemd, en ik werd kosmisch bewust. Geloof u nog in verdoemdheid, André, mensen der aarde?

Lezingen Deel 3 (L3.4952.4955)

Crematie na zelfmoord

Sommige mensen denken dat de crematie het 'voelend vastzitten' aan de ontbinding van het aardse lichaam oplost. Stoffelijk gesproken klopt dit, omdat men niet kan vastzitten aan het resultaat van die verbranding: de as. Door de crematie worden de pijnlijke gevolgen van de zelfmoord echter nog veel groter.

Meer informatie hierover vindt u in het artikel crematie of begraven.

Zelfmoord door een ander

Als iemand zelf om euthanasie vraagt, noemt meester Zelanus dit ‘zelfmoord door een ander’:

Wanneer die moeder, of die man, de mens, besluit: maak aan dit leven een einde, is dit zelfmoord door een ander. Hij moet, de dokter moet het niet doen.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4323.4324)

De kern van zelfmoord

Meester Zelanus vat de kern van de bewuste zelfmoord als volgt samen:

Dit is: ik vergreep mij aan de tijd van leven die ik bezat. Dus pleegt u zelfmoord, dan gaat u uit het goddelijke harmonische leven, ook de tijd. En nu komt u in een onbewuste, onwerkelijke wereld, omdat u de werkelijkheid niet hebt aanvaard.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8063.8065)

Die werkelijkheid omvat alle omstandigheden van het huidige aardse leven, met inbegrip van de natuurlijke levensduur. Aan die tijd zit men vast, en dat kan nog tientallen jaren zijn:

Een mens die bewust de dood zoekt, het stoffelijke – er is geen dood – het stoffelijke overgaan, en nog dertig, veertig jaar als aura bezit om te leven...

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.2400.2400)

Die levenstijd heeft te maken met datgene wat we op aarde komen doen. Dat is voor elk mens verschillend, waardoor ook de natuurlijke levensduur en de levensomstandigheden verschillen. We kunnen ons afvragen in welke mate we zelf alle omstandigheden van ons huidige leven kunnen aanvaarden:

Meneer, als u nu eens een zelfmoordenaar ziet, zeg dan maar heus niet dat die man dom is, maar dan moet u nu vragen – en zo ga ik erover denken -: ‘Ben ik er voor mijzelf af?’ Als een mens een ander slaat, meneer, wat doet u dan? Als een mens de mens belast, beroddelt, bekletst en afbreekt, wat gaan we nu doen? Ben ik ervan vrij? Ik bemoei me daar niet mee. Ziet u, nu wordt het leven mooi want je gaat het anders bekijken. Maar wij hebben schaduwbeelden achter ons? Nee meneer, hele scheeps-

vrachten vol slepen we nu nog met ons mee, en dat heet dan karmische wetten. Dacht u van niet? Dat is dit, en dat is dat, en dat is zus, en dat is zo, narigheid hebben we, we komen niet vooruit; we willen wel, maar we kunnen niet. Wat is dat, meneer? Maskers en maskers en maskers en maskers, problemen. Maar wij hebben ze verzameld, zelfmoord erbij, alles.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.1834.1846)

In dit artikel zijn slechts een aantal toestanden behandeld die met zelfmoord en euthanasie in verband gebracht kunnen worden. Meester Zelanus geeft aan dat hij al onze levens zou moeten ontleden, om alle toestanden te verklaren:

Ik had van ‘De Kringloop der Ziel’ ál uw levens moeten ontleden en dan krijgt u de universele zelfmoord te zien. Dit was slechts, dit is één toestand, van mijzelf.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.11556.11557)

Want de mens die zelfmoord pleegt, doet dat meestal uit onwetendheid met de levenswetten:

De onwetendheid, mijn zoon, is het, waardoor duizenden een einde aan hun leven maken en waardoor er zoveel geestelijk zieken zijn op aarde. Dit moet de mens van kind af aan geleerd worden – het kind heeft het recht om de wetten van God te kennen en zal er niet slechter maar bewuster door worden!

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.7402.7403)

Meester Zelanus is er zich van bewust dat hij ons het geestelijke bewustzijn niet kan schenken:

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, als beginneling van de geestelijke universiteit vraag ik u... U zei daar zonet: het geestelijk bewustzijn kan ik u niet schenken. Maar nu vraag ik u: hoe kan ik tot geestelijk bewustzijn komen?’

Indien u dat zelf wilt beleven. Ik kan het u niet schenken. U kunt de boeken lezen, u kunt luisteren, maar u moet er zelf aan beginnen. Is dat zo?

(Mevrouw in de zaal): ‘Inderdaad.’

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2030.2037)

Meester Zelanus kan ons alleen informeren hoe het geestelijke voortleven werkt, omdat hij het zelf ervaren heeft. Want hoeveel aardse kennis en ervaring we ook opdoen, we leren nimmer de wetten van de zelfmoord kennen wanneer die niet doorgegeven worden door een ervaringsdeskundige:

Maar wanneer u nu door uzelf naar het hiernamaals zoekt, de astrale wereld, dan komt u daar niet zo spoedig achter. En dan kunnen die boeken u weer helpen, door de mens die er leeft. Is dat duidelijk?

Nu krijgt u wat de professor uw leerling, uw student leert om een mens te helpen, om die ziekten eruit te snijden, uit het lichaam. Bijvoorbeeld, indien u – u voelt wel wat ik bedoel – indien ik u zeg: ‘U moet er zelf aan beginnen’, ja, dan hebt u aan die boeken een steun. Want dan gaan wij en zullen wij u vertellen wat wij hebben beleefd toen wij dát en dát en dát konden bereiken en betreden.

Door ‘De Kringloop der Ziel’ krijgt u bijvoorbeeld een beeld: waarom heb ik zelfmoord gepleegd? Doe dat nóóit. Ziet u? Want wanneer u die wetten niet kent, ook al zoudt u nog zo lief en goed en oprecht en eerlijk zijn, liefdevol, u leert nimmer de wetten voor de zelfmoord kennen. En de mens die zelfmoord heeft gepleegd, en die dat door kan geven, die geeft u nu houvast, en die draagt u. Voelt u wat ik bedoel?

Alleen dán, wanneer u het leven beleeft, met de mensen spreekt – u komt hier in de maatschappij met duizenden mensen in contact – dan kunt u goeddoen, maar dan blijft u in het stoffelijke. Of u zult de gaven moeten bezitten om die ruimte voor uzelf te kunnen opvangen. Hebt u dat?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2054.2068)

Euthanasie

Op het einde van het leven van Jozef Rulof kregen lezers van de boeken de gelegenheid om op contactavonden rechtstreeks aan meester Zelanus vragen te stellen. Zo vroeg iemand of menslievende motieven euthanasie kunnen verantwoorden:

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelanus, ik zou graag de volgende vraag willen stellen. Er stond laatst in de krant, een medicus in Amerika, die heeft daar een ernstige kankerpatiënte lucht in de aderen toegediend, waardoor haar levensduur verkort is. Ik zou graag van u willen weten: welke betekenis heeft een dergelijke daad nu voor de ruimte? Omdat die

medicus toch, wat wij noemen, (door) menslievende motieven eigenlijk beziel is geweest.’

Het gaat u erom vast te stellen: is hier zelfmoord aanwezig?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

(Zaal): ‘Of moord.’

Moord. En zelfmoord.

De zieke, natuurlijk is de zieke overtuigd. Hij heeft de zieke gevraagd: ‘Vindt u dat goed?’ Buiten haar, dergelijke dingen gebeuren niet buiten het bewustzijn om. Dan was het bewuste moord.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4302.4314)

Meester Zelanus herhaalt dat het gaat over een situatie waarin een patiënte bij vol bewustzijn vraagt om haar uit het lijden te helpen:

‘Haal me uit het lijden.’

‘Vindt u dat goed? Dan zal ik u helpen.’

Bij vol bewustzijn, nietwaar?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4317.4320)

Meester Zelanus noemt dit ‘zelfmoord door een ander’:

Wanneer die moeder, of die man, de mens, besluit: maak aan dit leven een einde, is dit zelfmoord door een ander. Hij moet, de dokter moet het niet doen. Ze dragen tezamen deze strijd.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4323.4325)

Zelfs wanneer men zijn natuurlijke levenstijd verkort met slechts vier maanden, beleeft men de pijnlijke gevolgen van zelfmoord:

En wanneer nu deze ziel, deze mens, nog vier, vijf maanden heeft te leven, had te leven, dan gaat zij, doordat zij een einde aan haar leven maakt, haar leven verkort, gaat zij met haar lichaam in de grond en beleeft nu het rottingsproces op volle kracht.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4329.4329)

U kunt zich niet vernietigen, u kunt de ziel, de geestelijke, de astrale persoonlijkheid niet vernietigen. Dus u gaat met dat lichaam in de grond; u maakt het duizendmaal erger.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4331.4332)

Als de mens zelf de euthanasie vraagt, komt hij in de gevolgen van zelfmoord. Als de euthanasie zonder zijn medeweten gebeurt, is het moord:

Heeft de dokter, doet de dokter dat buiten haar kennis en gevoel om, dan is de dokter de moordenaar. U kunt zich niet vergrijpen aan deze natuurlijke wetten, u kunt uw leven niet verkorten omdat u ziek bent.

Voor de aarde kan alles. De wetenschap, de maatschappij, het rechtvaardigheidsgevoel komt ertegenop en zegt: neen, dokter. De faculteit zegt: neen, wij zijn om te genezen.

U voelt wel, wanneer... In prehistorische tijdperken heeft men miljoenen mensen afgemaakt op deze wijze. Maar u voelt wel, wanneer de wetenschap goed zou vinden dat de dokter de zieke uit dat lijden zou verlossen, wordt het een massamoord.

Voor de ruimte bent u dus... U vergrijpt zich aan uw leven. Of dat leven? Dat lichaam is ziek, maar dat leven is niet ziek. Dat leven moet nog even leven, maanden, en wellicht één jaar, twee jaar.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4333.4345)

Als de patiënte zelf de euthanasie niet wil, dan zit ze niet noodzakelijk vast aan de ontbinding van haar lichaam. Ze heeft dan geen zelfmoord gepleegd, en dus ook geen 'zelfmoord door een ander'. Haar wil is dan niet gericht op het stopzetten van het lichaam. De geestelijke persoonlijkheid beleeft datgene waar de wil en de aandacht op gericht is:

Die moeder, als die moeder had gezegd, die de kanker heeft: 'Ik wil dat niet. Ik wil dat niet', en men doet het toch, omdat de mens denkt: dan komt dat kind toch uit lijden... – u hebt de beschikking, u hebt de beveling over uw organisme: 'Ik wil dat niet.' – dan komt zij niet in de bodem en dan is ze vrij van die rotting, omdat zij het leven niet heeft vernietigd. Wetten, wetten.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4360.4362)

Onze geestelijke persoonlijkheid beleeft de uitdijing van ons lichaam tot

het laatste moment van onze natuurlijke levensstijd:

In al die toestanden voelt u de natuurlijke rechtvaardigheid voor het lichaam, het lichaam vraagt om uitdijning, beleving. Daarna komt het sterven vanzelf. Dat is geen sterven, u komt vrij. Maar ook de ziel waar het om gaat, niet de ziel, maar de astrale persoonlijkheid als geest, zij maakt dat mee.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4363.4366)

De menslievende intenties van de dokter nemen niet weg dat hij zich aan de levensstijd van een andere ziel vergrijpt:

(Mevrouw in de zaal): ‘De intentie waarmee die dokter dat gedaan heeft, die vrouw die lucht ingespoten...’

Ja.

‘...doet dat er niets toe, heeft dat ruimtelijk geen betekenis voor de... karma van die dokter?’

Kijk, die dokter komt eens in een toestand dat hij zegt: ‘Ik vergrijp mij niet meer aan een zieke, want ik blijf...’ Dit is een goddelijke wet, uw leven is een goddelijke wet, dat hoort u toe, behoort u toe. En of u nu ziek of gezond zijt, u kunt geen vijf seconden te vroeg het leven wegnemen voor uzelf van de aarde. Voelt u wel? Dan komt u in conflicten, u komt in disharmonie met de overgang, met groei, bloei, einde, evolutie, voor uw lichaam. Maar niet dat lichaam; wat krijgt u nog voor aura, voor gevoelens in die tijd dat u in dat lichaam leeft?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4400.4408)

Over diegene die de euthanasie uitvoert, zegt meester Zelanus:

Hij is de moordenaar niet alleen, hij is niet (alleen) degene die hier ingrijpt in een goddelijke wet, in evolutie, in uw tijd, uw leven, uw maatschappij, in alles, die pijn, dat liggen daar al... Nee, het is het denken, het zijn; hier in de stof te zijn, gaat ge eens begrijpen, is het essentiële voor ruimte, ziel, geest, persoonlijkheid.

Uw leven heeft een tijd. Dat leven hebt u nog niet in handen, maar u zult het verzieken, neen, beleven, u moet het beleven.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4429.4432)

Pijnbestrijding

Meester Zelanus onderschat de menselijke pijnen niet:

U hoeft niet naar pijn te vragen. De mens die over pijn zou lachen en zijn schouders ophaalt, dat is een onbewuste.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.3361.3362)

Jozef Rulof heeft door zijn genezend mediumschap geleerd dat de meesters bij het behandelen van zieken werken vanuit liefde en zekerheid. Alleen wanneer ze via Jozef Rulof vooruitgang konden brengen voor lichaam én ziel brachten ze gezelingen tot stand. Dat is anders dan de mens op aarde die door een vorm van medelijden de medemens te vroeg uit dit aardse leven kan sturen:

Die dokter die u te vroeg, die dokter die u te vroeg daarheen stuurt uit medelijden...

Wat is medelijden?

Aan Gene Zijde, voor God, wat is medelijden? Dacht u dat God medelijden kent?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4416.4419)

Dit medelijden zonder kennis van de gevolgen kan de mens tot onnatuurlijk handelen brengen. Als ze de gevolgen van dat handelen zouden kennen, zouden ze er niet meer aan denken om hun medemens van het leven te beroven. Daarom waarschuwen de meesters al in hun eerste boek 'Een Blik in het Hiernamaals' dat een vorm van medelijden kan leiden tot ondergang van zichzelf en anderen, als men de geestelijke gevolgen van het eigen handelen uit medelijden niet kent:

Ook hierin ligt duidelijk, dat medelijden te voelen ondergang kan zijn.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10473.10473)

Medelijden kan leiden tot het verbreken van de natuurlijke levensstijd:

Nu is er een ziekte. Wat beleeft die ziel, die persoonlijkheid? Medelijden? Door medelijden gaat ge de natuur verkrachten, verbreken, bezoedelen, besmetten, mismaken.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.4425.4428)

Wanneer de mens zijn levenstijd volledig opgeleefd heeft, kan hij het sterven beleven als overgaan naar Gene Zijde. Voor een beschrijving van dit proces verwijzen we naar het artikel sterven als overgaan. Tijdens dit sterven maakt de ziel zich los van het aardse lichaam. Lichamelijke pijnen kunnen dit loslatingsproces storen. Daarom is het een weldaad voor de ziel wanneer morfine en andere pijnbestrijding het overgaan vergemakkelijken:

Vraag uit de zaal van een verpleegster: Er worden aan stervenden dikwijls morfine-injecties gegeven om het sterven gemakkelijker te maken. Welke gevoelens geeft dit voor de ziel, die moet overgaan, mijnheer Rulof?"

„Zuster”, begint Jozef, „dit kunt gij thans zien en beleven, nu gij dit allemaal in u hebt. Die spuitjes zijn goed. Omdat die arme mens zijn pijnen dan niet zo voelt, kan de geest zich rustig losmaken voor Gene Zijde, want de pijnen brachten stoornis, kreunen was het. Maar nu komt er rust. Wist u dit niet? Dit is geen schade voor de ziel, integendeel, het is een weldaad! De mens in deze tijd kan dit aanvaarden, vroeger kende men dit nog niet, toen waren die sterfbedden anders, zoals trouwens alles. Je werd toen bij vol bewustzijn opengesneden, omdat die verdoving er nog niet was! U ziet het alweer, wij gaan hard vooruit en dat is te begrijpen. Straks hebben wij alle ellende overwonnen! Eerst dan sterft de mens geestelijk bewust!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.8702.8714)

Passieve euthanasie

Het moedwillig verkorten van de natuurlijke levenstijd is een onnatuurlijk handelen. Maar ook het willen rekken van de levenstijd kan onnatuurlijke vormen aannemen. Bij de beslissing wat we wel en niet aanwenden van medische mogelijkheden is het belangrijk ons te richten op de natuurlijkheid van ons lichaam en ons gevoelsleven. Wanneer ons lichaam ‘doodziek’ is en de dokter nog een operatie voorstelt, is het belangrijk de stem van ons innerlijk te volgen:

Wat moet u nu doen, mevrouw? Laten opereren? Ziet u wel, dat is allemaal persoonlijk. U kunt toch niet door de wil en de kracht en het gevoelsleven van een ander handelen, u handelt als het erop aankomt precies zoals u nu bent.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.2163.2166)

Vroeger werd de term ‘passieve euthanasie’ gebruikt wanneer men bij een

terminale patiënt geen medische behandeling meer toepast die erop gericht is om het sterven te voorkomen. Dit kan beter ‘normaal medisch handelen’ genoemd worden dan een vorm van euthanasie. Het natuurlijke proces van het lichaam vraagt in de laatste fase niet meer om apparatuur die het lichaam verhindert om stil te vallen.

Natuurlijke levenstijd

Actieve euthanasie vervroegt meestal het tijdstip van overgaan ten opzichte van wat er gebeurd zou zijn zonder de euthanasie. Dit heeft als gevolg dat de overledene bij euthanasie tot aan het einde van die natuurlijke levenstijd moet wachten om zijn weg naar het licht te vervolgen. Het natuurlijke tijdstip van overgaan zonder euthanasie is niet willekeurig, het ligt al vanaf de geboorte vast:

Ligt bij iedere geboorte dus vast wanneer de ziel zal sterven en hoe de mens zal sterven?”

„Ja, dat is een wet en ook dat ligt vast, doch hoe de mens en waaraan de mens zal overgaan, heeft hiermee niets uit te staan.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.9239.9240)

Dat natuurlijke tijdstip van overgaan wordt bepaald door de wetten voor de ziel:

De wetten voor de ziel bepalen haar leeftijd.”

Maskers en Mensen (MA.37864.37864)

De ziel voorziet bij de geboorte zoveel levensaure als nodig is om haar levensprogramma in dat leven uit te voeren.

Maar nu moet ik vijftig jaar leven, want dat is in mijn aura, mijn levensruimte voor deze geboorte, mijn plasma, dat is gevoel, dat is plasma, dat dient mij voor vijftig, zestig jaar leven hier.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.1155.1155)

Wanneer die levensaure is opgebruikt, eindigt ook de natuurlijke levens-tijd:

De geboorte schenkt je een nieuw leven en dat eindigt eerst, wanneer de levensaure beleefd is. Plotseling weigert dan het klokje te tikken en gaat

de ziel terug om haar volgende leven in te gaan. Op de seconde eindigen die levens.

Maskers en Mensen (MA.37870.37872)

Iedereen heeft een eigen hoeveelheid levensaura:

Weet u hoeveel gram aura dat u hebt?

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.8413.8413)

Met die aura voeden we ons stoffelijke lichaam:

De aura's zijn levenskrachten, die de stoffen voeden door de gevoelskrachten van de wezens.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.12996.12996)

Die levensaura houdt ons in leven:

U bent één aura, door aura leeft u, dat is de tijd van leven, dat is het leven als tijd voor uw leven op aarde, en dat is levensaura, dat is levenssap, dat is de levensmelk van de Almoeder waardoor wij mensen leven.

Wat houdt u nu in leven, meneer? Waarom leeft u, waarom bent u nog niet dood hier? Waarom bent u hier nu waarlijk nog niet gestorven? En waarom gaat de één vroeg en de ander laat? Waarom moet een mens tachtig jaar oud worden, meneer?

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.8416.8421)

Zonder levensaura is ons lichaam maar een ton water:

U bent alleen maar een ton water, meer bent u niet, met zout en andere deeltjes van de ruimte erbij, wat peper ook, zuurstoffen.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.8430.8430)

Iemand die naar de aarde komt om aan een ander goed te maken, kan sterven wanneer zijn levensprogramma is afgerond. Zo kon de vader van Theo uit het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' vroeg sterven, omdat hij op dat moment al had goedgeemaakt waarvoor hij naar de aarde was teruggekeerd. Theo vraagt aan zijn vader of dat goedmaken aan zijn moeder was:

„En in uw laatste leven ging u naar de aarde terug om aan moeder goed

te maken.”

„Niet alleen daarom, maar ook om me geheel los te maken van de aarde en dus vrij en ongebonden het eeuwige leven te kunnen binnentreden.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.6119.6120)

Toen ik op aarde gereed was, kon ik sterven. Dit verklaart, waarom ik zo vroeg stierf.”

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.6123.6124)

Omdat elke mens een verschillend levensprogramma heeft, is ook de levensduur van elke mens individueel bepaald door dat levensprogramma. Daarom kunnen we van geen enkel mens bepalen wanneer dat levensprogramma ten einde is, wanneer die mens sterven ‘mag’:

En nu heb je daarin... elk mens is nu een ander probleem, is een wet, en nu zijn al de overgangen, of persoonlijk, of wettelijk, of natuurlijk, of het leven spreekt. Voel je wel? En nu krijg je duizenden... Nu kun je over al die sterfbedden en al die ongelukken en al die toevallen, wat het ook is, kun je duizenden en duizenden boeken schrijven, en ben je er nog niet. Zo diep is nu de mens. En daar voert het ons heen.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.2050.2055)

Hoogst uitzonderlijk is het bij een zelfdoding zelfs mogelijk dat die samenvalt met het einde van de natuurlijke levenstijd:

„Maar ik kan u verklaren, dat er moorden gebeuren, zelfmoorden ook, die toch, ondanks het feit, normale overgangen zijn. Een voorbeeld: Mensen hebben contact met Gene Zijde. Een goed contact is het, waarvan de dochter het medium is. De vader gaat met zijn zoon en dochter naar de bergen voor een vakantie van drie weken; de moeder leeft reeds achter de kist. De dochter is daar twee dagen en wil terug naar Nederland. De vader zegt: „Ga, maar kom terug.” Maar de dochter rent achter het huis in een sloot en verdrinkt. Ze keerde dus terug om thuis in het water te lopen en te sterven. Vier maanden later komt ze door en zegt:

„Ik heb geen zelfmoord gepleegd, vader. Dit was mijn tijd. God kent geen sterfbedden en weet u, ik ben gelukkig, mijn eigen dood bracht mij tot dit vaneen scheuren en ik gaf me volkomen over. De dood was het en ik had niets meer te vertellen, mijn eigen evolutie dus!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.1196.1208)

Maar zonder euthanasie of zelfmoord zijn we zeker dat onze natuurlijke levenstijd ons precies op de juiste seconde naar onze volgende evolutie brengt:

U gaat precies op tijd, geen seconde te vroeg, maar ook geen duizendste seconde te laat naar de volgende reïncarnatie, of de volgende evolutie.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.1812.1812)

27. Schijndood

Schijndood is een lichamelijke stoornis die een diepe graad van slaap vertegenwoordigt.

Lazarus was schijndood. Omdat hij niet echt overleden was, kon Christus hem terughalen. Schijndood is een lichamelijke stoornis waarbij geen hartslag of bloedsomloop meer wordt waargenomen. In die zin verschilt schijndood met een toestand van coma waarbij nog wel een hartslag en bloedsomloop aanwezig zijn.

Een schijndode kan ‘dood’ verklaard worden door het gebrek aan waarneembare lichaamsfuncties. Een schijndode kan ook echt overlijden. Of hij kan weer wakker worden. Dit komt omdat de schijndood ook als een zeer diepe graad van slaap beschouwd kan worden. Een enkele magiër of fakir kan deze graad van slaap zelfs door zijn concentratie bereiken en daar weer uit terugkeren.

In de toestand van schijndood is de mens nog niet los van zijn lichaam. Het lichaam wordt nog gevoed door de levensaura, waardoor het lichaam nog niet ontbindt. Wanneer er wel ontbinding optreedt, weet men zeker dat de mens ‘echt’ dood is. Het optreden van ontbindingsverschijnselen wordt echter dikwijls tegengegaan door koeling of lichte balseming, waardoor de schijndode toestand verhuld kan worden.

Bronnen

Lichamelijke stoornis

Meestal is schijndood een stoffelijke stoornis waarvan men kan genezen of waaraan men kan sterven. Tijdens een contactavond vraagt een mevrouw:

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, ik weet niet, eigenlijk. Wat is eigenlijk schijndood? Waardoor word je een schijndode?’

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.10826.10828)

Meester Zelanus antwoordt:

Dat is een stoffelijke stoornis. Meer niet. Dus het is een ziekte. En die ziekte brengt de mens in ‘de kist.’ Máár een ziekte. Dus u kunt die ziekte

overwinnen en u kunt er ook door sterven.

(Mevrouw in de zaal): ‘O ja, nu begrijp ik het.’

En nu heeft... Maar dat is een onrechtvaardigheid, ziet u? Er klopt iets niet. Want de normale dood gaat dood, is de dood. En de schijndood heeft niets met dood te maken.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Dus u kunt nu door een stoornis... Het is een soort verkalking, maar die ligt diep geestelijk en werkt geestelijk in. De echte, de zuivere schijndood moet men nog vaststellen. Want de geest moet toch opnemen en verwerken ten opzichte van het lichaam, en het is een stoffelijke stoornis, want de geest is wakker en het lichaam werkt niet meer. Dus nu krijgt de mens een ziekte, die heet nu geen kanker, maar schijndood, en is precies hetzelfde.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.10829.10846)

Alle volkeren kennen de schijndood:

Toch beleefden heel veel mensen de schijndood, door alle volken is deze graad van slaap beleefd, hij is wetenschappelijk bewezen, maar de eigenlijke ziekte kent men niet.

Geestelijke Gaven (SP.9671.9671)

Diepe slaap

Schijndood kan beschouwd worden als een diepe graad van slaap. Voor een overzicht van de zeven graden van slaap verwijzen we naar de bronnen van het artikel uittreding. In het eerste boek van Jozef Rulof ‘Een Blik in het Hiernamaals’ wordt beschreven hoe in de schijndood de levensaura’s in de geest oplossen. Met de levensaura’s bedoelt de schrijver de krachten die de geest gebruikt om het aardse lichaam te laten werken. Voor de aarde lijkt het dan dat iemand dood is, omdat er geen werking van het lichaam meer waar te nemen is:

Dan lossen de levensaura’s in de geest op. Dit is duidelijk aan het stoffische lichaam waar te nemen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.12985.12986)

Schijndood kan ook gewenst optreden. Sommige mensen hebben deze graad van slaap bereikt door concentratie en sterke wil. Sommige fakirs hebben hun lichaam zover onder controle gekregen, dat ze het in schijndode toestand kunnen blijven voeden door het fluïdekoord, de verbinding tussen geest en lichaam. Als dit fluïdekoord niet breekt, kunnen ze de schijndode toestand vasthouden zonder echt dood te gaan.

Er zijn er, die dit hebben bereikt door concentratie en sterke wil. Een voorbeeld hiervan zijn de fakirs. Zij kunnen zich laten begraven en vele dagen onder de grond blijven, ja zij zijn tevens in staat, om hun leven op aarde te verlengen en te sterken, door anderen levenssappen uit te zuigen. Wanneer zij zich laten begraven, wordt het stoffichaam door het fluïdekoord gevoed en in stand gehouden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.12987.12990)

Om zich in deze toestand te brengen, heeft de fakir enige uren diepe duisternis nodig. Die duisternis is nodig, omdat de levensaura zich in natuurlicht oplost, waardoor hij zijn beoogd doel niet zou bereiken. Daarna kan men hem begraven en hij zal na lange tijd nog levend tevoorschijn treden. Hun concentratie is vlijmscherp op het stoffichaam ingesteld en zij hebben het geheel in hun macht en kunnen de stof aan hun wil onderwerpen.

In de donkere sferen heb ik je verteld, wat de werking van de levensaura's is. De aura's zijn levenskrachten, die de stoffen voeden door de gevoelskrachten van de wezens. Wanneer de levensaura's niet kunnen worden onttrokken, is van schijndood geen sprake.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.12991.12997)

De fakir kan dus die schijndode toestand bereiken, omdat hij het stoffichaam de levenskrachten heeft ontnomen, wat betekent, dat het ontdaan is van iedere geestelijke inwerking, op één procent kracht na. Wanneer hij in zijn stoffichaam terugkeert, dan dient de levensaura als de elektrische stroom, om de machine in werking te brengen. De stof leeft dus, doch de werking is haar ontnomen. Deze hoge concentratie te bezitten is tevens een directe gave van mediumschap, waar ook geestelijke hulp voor nodig is, om dit tot stand te brengen. Wanneer zij dus de gave niet bezitten zich aan ons te kunnen overgeven, zal het tevens niet te bereiken zijn.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.13002.13006)

Ook een enkele magiër komt zover:

Wil de magiër nog dieper gaan, dan voert zijn denken hem naar de onbewuste trance. Nu ligt hij neer en hij is in slaap, doch geestelijk wakker of hij zou niets kunnen beleven. Hij kan zichzelf voeren naar de epileptische slaap, de diepste slaap, die het organisme bezit, en zich nu levend laten begraven. Maar dat bereiken in het Oosten hoogstens twee van al die fakirs en magiërs, de rest komt niet van zichzelf los. In deze toestand, de schijndood, verzwakt de hartslag en houdt op stoffelijk te kloppen. Echter moet het hart functioneren of de dood treedt in. Maar het hart bevindt zich nu op astrale sterkte, d.w.z. de astrale hartslag. Die persoonlijkheid overheerst nu alle stoffelijke stelsels en heeft zich tussen leven en dood teruggetrokken. Nu kan hij doen wat hij wil, de occulte verschijnselen beleven, zich levend laten begraven indien hij dat wenst. Om deze verschijnselen te volgen hoeft hij niet eens in deze slaap te vertoeven, de twee graden terug bieden hem reeds deze mogelijkheid.

Geestelijke Gaven (SP.2006.2015)

De westerling beleeft geen bewuste schijndood:

De vijfde, zesde en zevende graad van slaap beleeft niet één westerling, die zijn alleen voor een magiër en daarin beleeft hij zijn geestelijke kunsten en laat zich erdoor ingraven. Hierin beleeft hij de epileptische slaap en laat zich nu begraven, want dat is dan voor hem, indien hij deze graden heeft overwonnen, mogelijk. Indien deze zeven graden van slaap niet bestonden, had u nimmer over schijndood horen praten, omdat het de laatste graden van slaap zijn, die u in de schijndood voeren.

Geestelijke Gaven (SP.9661.9663)

Nieuwe levensaura

Op een contactavond leest Jozef Rulof een schriftelijke vraag van een toehoorder voor:

Hier heb ik nog een ander artikel: „Volgens het blad Waspada woont in Atjeh iemand van tweehonderd acht jaar. Deze persoon werd in het jaar 1742 in het regentschap Pidie in Atjeh geboren. Volgens het blad ziet Abdoerachman er nog gezond uit. Zijn gezichtsvermogen is niet meer zo goed, doch zijn gehoor is uitstekend. Hij beweert, reeds eenmaal overleden te zijn geweest. Na zijn begrafenis was hij weer uit zijn graf verrezen, tot ontzetting van de omstanders, die ijlings het hazepad kozen. Kunt u

ons een antwoord geven, mijnheer Rulof?”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7008.7014)

Jozef geeft aan dat deze persoon niet echt overleden is geweest, maar wel schijndood:

Toehoorders, dit is weer iets, dat u met schijndood verbindt. Dit is niets anders dan schijndood! Ons gaat het erom, te mogen weten, hoe dit lange leven van deze mens eigenlijk mogelijk is. En toch is dit niet zo vreemd, wanneer u de geestelijke wetten voor het menselijke organisme en voor de wedergeboorte kent.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7015.7018)

In het Oude Egypte waren deze wetten beter bekend:

Ook de oude Egyptenaren kenden deze wetten en velen werden daar honderden jaren oud, omdat zij nu door occulte studie zich die levensmogelijkheid eigen maakten. Dit zijn geen smoesjes, dit is waarheid. Bovendien door tal van onderzoekers ontmoet en in het Westen bekend gemaakt.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7038.7040)

Abdoerachman heeft tijdens zijn schijndood nieuwe levensaura ingezogen, net zoals elke ziel dat doet bij een reïncarnatie. Hierdoor kon hij een nieuw leven beginnen, maar in zijn geval dus in hetzelfde lichaam. Dit komt omdat zijn lichaam nooit echt ‘dood’ is geweest, het is niet afgestorven, omdat een geestelijke hartslag het aardse lichaam tijdens de schijndood bleef voeden en het fluïdekoord niet verbroken werd:

Hier is dus zuiver het verschijnsel van sterven aanwezig, het hart klopt niet meer stoffelijk, doch geestelijk is er hartslag te constateren en als die er niet is, komt de geest als de astrale persoonlijkheid vrij van de stoffelijke stelsels en moet het organisme verlaten. Maar als die geestelijke hartslag er wèl is, zuigt de geest op dit ogenblik de nieuwe levensaura in zich op en krijgt dus een verder nieuw bestaan, hetgeen nu ook de wedergeboorte is.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7045.7046)

Lazarus

Ook Lazarus beleefde de schijndood, of ... Christus had hier niets kunnen doen. Straks, wanneer de geleerden de ziel, de geest en het astrale leven kennen, wordt alles anders. Dan behoeft de mens niet weg te rennen van een graf, omdat de gestorvene opstaat, want de dokter weet dan, wanneer de mens schijndood is en dan is er van begraven geen sprake!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7042.7044)

28. Geesten op aarde

Er zijn meer geesten dan mensen op aarde. Ze inspireren, beschermen, waarschuwen of belasten ons.

Na het sterven

Jozef Rulof ziet helderziend meer geesten dan mensen op straat. Al deze geesten hebben ooit als mens op aarde geleefd, en zijn door het sterven 'geest' geworden. Ze hebben een geestelijk lichaam dat sterk kan lijken op hun afgelegde aardse lichaam, maar dat van een veel ijlere substantie is. Meer informatie hierover vindt u in het artikel geest en geestelijk lichaam.

Na het sterven op aarde worden ze aangetrokken door de geestelijke wereld waar ze door hun gevoelsleven afstemming op hebben. Dat kan een lichtende wereld zijn waarin ze als lichtgeesten aan hun geestelijke ontwikkeling kunnen werken. Maar dat kan ook een duistere wereld zijn waarin ze nog niet beseffen dat het doel van hun geestelijk leven het ontwikkelen van onbaatzuchtige liefde is. Een inleiding tot al deze geestelijke werelden vindt u in het artikel sferen in het hiernamaals.

Waarom komen ze naar de aarde?

Vele geesten bezoeken opnieuw de aarde. Hun bedoeling hangt af van het niveau van geestelijke liefde dat ze ontwikkeld hebben. Lichtgeesten komen naar de aarde om hun aardse geliefden te beschermen tegen gevaren en te waarschuwen voor onheil. Op aarde worden ze daarom ook 'beschermengelen' genoemd. Ze verzachten pijnen bij ziekten en inspireren medici om ziekten te bestrijden. Ze helpen stervenden om los te komen van het aardse lichaam, en begeleiden hen daarna in hun geestelijke ontwaking. Geleerden worden door hen geïnspireerd om met technische middelen de arbeid te verlichten en alle mensen met elkaar in contact te brengen. Elke mens op aarde die zich wil inzetten voor een liefdevollere samenleving, wordt door hen geholpen. Ze vormen een machtig netwerk om de mensheid te leiden naar een hogere geestelijke ontwikkeling. Dat netwerk wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd.

Naast lichtgeesten zijn er ook duistere geesten op aarde. Zij verbinden zich met mensen om hun aardse genoegens mee te beleven. Ze kunnen alleen die mensen bereiken die nog geen liefde voelen voor al het leven. De mensen die in gevoel al afgestemd zijn op een lichtsfeer zijn te ijel voor duistere geesten, en hierdoor zijn die mensen afgeschermd van duistere beïnvloeding.

Vele geesten worden naar de aarde teruggetrokken door het treuren van hun geliefden. De geesten trachten dan hun geliefden te laten voelen dat ze verder leven en gelukkig zijn, maar de meeste mensen op aarde kunnen deze boodschap niet ontvangen. Deze geesten kunnen de aarde pas loslaten als het treuren van hun geliefden is overgegaan in een zachte hunkering naar een geestelijk weerzien. Het lezen over het leven in het hiernamaals kan hierbij helpen.

Bronnen

Meer geesten dan mensen

Als Jozef Rulof zich innerlijk helderziend opstelt, ziet hij meer geestelijke wezens dan aardse mensen op straat:

Als ik in de stad ben, en ik kom onder mensen, dan ga ik me altijd innerlijk opstellen, zie ik meer geestelijke wezens dan mensen, op straat. Ik denk: O, die zijn aan het wandelen.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.6964.6965)

Tijdens een uittreding verklaart de geestelijke leider Alcar aan André (Jozef Rulof) dat vele geesten hun geliefden helpen bij ziekte:

In een klein kamertje traden zij binnen. André zag een magere, oude vrouw, die daar alleen lag, wachtend op haar einde.

„Waar dan ook, André, zich de mens bevindt, daar is geestelijke hulp. Daar zijn geestelijke wezens om hun geliefden te helpen, wat je duidelijk wordt, doordat ik je al deze toestanden laat beleven. Er is geen zieke of er zijn geestelijke wezens om hem heen, die zijn pijnen verzachten. Er zijn meer wezens van onze zijde op aarde dan stoffelijke wezens. Waar zich de mensen opsluiten, sluiten zich met hen op geestelijke wezens, waarop zij zich hebben afgestemd. Waar zich de mens bevindt, zijn geestelijke wezens, hetgeen ik je op andere tochten na deze zal aantonen, wanneer wij het leven aan deze zijde zullen beleven.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8443.8450)

Alcar laat André zien dat er zowel lichtgeesten als duistere geesten aanwezig zijn:

André keek naar de plaats door zijn leider aangewezen en zag twee lichtende geesten, die naast het bed van de zieke stonden.

„Zie daar nu, mijn zoon.” André schrok geweldig. Hij zag een oude geest in een donker waas gehuld. Hij hoorde hem jammeren en schreeuwen, wat hij voordat Alcar hem er opmerkzaam op maakte niet had gehoord. Woest was het wezen. Het was verschrikkelijk voor hem dit te moeten zien.

„Wat betekent dit alles, Alcar? Het valt die andere wezens aan. Moeten zij niet beschermd worden?”

„Nee, zij voelen noch horen hem. Ik zal je alles duidelijk maken. Wij staan hier aan het ziekbed van hun moeder. De beide wezens zijn reeds lang over en komen thans hun moeder halen. De vader, die in een duistere sfeer leeft, is hierheen gebracht om hem van zijn aards leven te overtuigen.”

„Dit zijn dus verschillende geestelijke afstemmingen in de geest.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8454.8469)

In de geest ziet men alleen waar de aandacht op gericht is. De aandacht van deze kinderen is alleen gericht op het overgaan van hun moeder. De aandacht van hun vader wordt door hogere geesten gericht op de kinderen en de moeder, om hem te laten beleven dat hij hen met zijn grofstoffelijk gevoel niet kan bereiken:

„De toestand van de vader zal ik je dadelijk verduidelijken.

Hij roept hen en vloekt, doch zij horen hem niet, wat betekent, dat zij in een hogere afstemming leven. Zij weten niets van hem, omdat zij nog kinderen in de geest zijn en men het voor hen verborgen houdt. Nu zijn zij met hun moeder verbonden en is hun concentratie op haar ingesteld, waardoor zij geen andere toestanden zullen opnemen. Zij zouden zich dus met hun vader kunnen verbinden, maar zij zijn te teer voor zijn wrede krachten. Eerst dan, wanneer hij een geestelijke sfeer binnentreedt, zullen zij elkander terugzien. In deze toestand liggen dus drie verschillende afstemmingen. Het zijn die van de moeder, die van haar kinderen en die van de vader. En in alle afstemmingen liggen weer tussentoestanden, die ik je later zal duidelijk maken. De vader is hierheen gebracht, om de overgang van zijn vrouw mee te maken, waardoor men zal bereiken,

dat hij een ander leven zal beginnen. Door het beleven van deze toestand zal hij zich ontwikkelen, daar het verlangen in hem wakker is geworden, omdat hij weet, dat ook zij zich aan deze zijde bevindt.

Is je dit duidelijk?

De vader is hierheen gebracht door gelukkige geesten, die zich voor dit werk bekwaamden. Zij laten het hem beleven, zoals ik jou verschillende toestanden heb duidelijk gemaakt, door ze je op visionaire afstemming te tonen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8470.8483)

De vader kan zijn kinderen niet bereiken, omdat die zich in een hogere geestelijke afstemming bevinden waarmee hij zich nog niet kan verbinden:

Bij het zien van zijn geliefde wil hij zich verbinden, wat echter voor hem niet mogelijk is. Je hoorde, hoe ver hij nog van deze hoogte is verwijderd.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8485.8486)

Omdat de moeder en haar kinderen eenzelfde mate van liefde voelen, zullen zij samenleven in één lichtsfeer:

Voel je, mijn zoon, de grote betekenis van dit alles? De moeder zal bij haar kinderen zijn en in één sfeer leven, want ook zij bezit afstemming in de geest.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8487.8488)

De vader is naar hier gebracht door lichtgeesten die door hun dienende taak zich geestelijk verder ontwikkelen:

Zie nu daar, André.”

„Wie zijn dat, Alcar?” Hij zag twee geesten, in een geestelijk gewaad gekleed.

„Zij brachten hem hierheen. Geestelijke helpers aan deze zijde.” Zij zagen hem liefdevol aan, als begrepen zij, waarvoor hij hier aanwezig was.

„Liefde-geesten, André, die in de sfeer der aarde een taak volbrengen. Zij zullen anderen de ogen openen en hun leren, hoe hoger geluk te verkrijgen is.”

„Weten zij wat ik hier doe, Alcar?”

„Ook dat weten zij, omdat zij je uitstraling zien en daardoor alles kunnen vaststellen. Dan nog dit: Deze geesten zijn uit de vierde sfeer, waar niets dan licht en geluk hun bezit is. Doch om in de sfeer der aarde te werken, zullen zij zich met die toestand verbinden, wat betekent, dat zij in dat leven overgaan.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.8489.8500)

Van alle geesten die op aarde vertoeven merkt de aardse mens over het algemeen weinig. André ervaart ook tijdens een uittreding dat de mens het geestelijke lichaam van hem niet ziet of voelt. Alcar spoort hem aan om te onderzoeken of de aardse mens hem kan waarnemen:

„Je ziet, André, dat niemand ons ziet of voelt. Probeer het maar eens en geef deze bediende een duw; je zult door hem heen gaan en hij zal dit niet merken. Een fijn besnaard mens zou het zeer zeker wel voelen, omdat hij op geestelijke aanraking is afgestemd.”

André gaf de bediende een duw, waardoor de man, naar hij dacht, zeker van de trap moest vallen. Hij liep echter rustig door.

„Zie je wel, André? Hij voelt niets. Roep nu maar eens; hij zal je ook niet horen.”

André schreeuwde zo hard hij kon; de man hoorde niets.

„Zo is de mens in het algemeen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4147.4156)

Het geeft de geest de mogelijkheid onzichtbaar te handelen:

Weet u hoe machtig mooi het is om de aarde te beleven onder al de volkeren, onzichtbaar? U moet eens in uw straten kijken, als helderziende, dan moet u eens kijken hoeveel duizenden en duizenden astrale wezens door u heen wandelen. Staan naast u.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.3641.3643)

Wat zien de geesten?

André kan als uitgetreden geest door de stoffelijke muren heen kijken:

Opeens staat hij weer naast zijn organisme. Z'n innerlijke ogen kijken door de muren heen, daar ligt vader.

Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (J1.14842.14843)

Geestelijke ogen zien aardse muren niet als vast:

Muren zijn als wolken.

Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (J1.14846.14846)

Alcar maakt er André wel op attent dat ze nauwkeurig in de stof kunnen waarnemen, als ze zich daarop concentreren:

Alvorens te vertrekken, maakte Alcar hem nog attent op het grote schilderij, dat hij zelf had opgehangen en wees hem, dat de krammen begonnen te werken. André zag ook dit duidelijk en was verbaasd, dat een mens in het leven na de dood, in de stof kon waarnemen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.14605.14606)

Geesten kunnen zelfs meer zien dan aardse mensen, omdat ze niet door de stof gehinderd worden. Zo is het voor een geest mogelijk om in een gesloten brief te lezen. De schrijver van het boek 'De Kringloop der Ziel' haalt een situatie aan waarin hij als geest getuige is van een gesprek op aarde tussen een man en een vrouw waarbij de man een brief wil lezen die een andere man aan de vrouw geschreven heeft:

Plotseling deed hij een stap naar haar toe en zei: „Mag ik die brief lezen?”

Zij doorboorde hem met haar blik, haalde minachtend haar schouders op en zei: „Wat zoudt ge daaraan hebben? Niets. Ge zoudt alleen uw goede gezondheid en humeur verliezen.”

Ik begreep onmiddellijk dat ik niet alles wist. Was er een brief? Had hij haar geschreven en eisen gesteld? Waar was die brief? Ik peilde haar gedachtengang en zo wist ik waar deze zich bevond. Zij droeg dit schrijven bij zich, maar zij zei dat zij het had opgeborgen en het nu niet kon halen. Voor mij was dit een leugen. Nu las ik wat in de brief stond geschreven. Wonderbaarlijk was het dit alles te kunnen. Duidelijk zag ik ieder geschreven woord. Ieder woord straalde licht uit. Dit schrijven betekende haat. Ik behoefde niet eens meer te lezen, ik wist reeds alles. Het was een duidelijke eis. Ik las: „Geef mij binnen vierentwintig uur gelegenheid u te spreken.”

De Kringloop der Ziel (CY.7584.7602)

Van de mensen op aarde ziet André niet alleen het stoffelijke lichaam, maar ook hun aura die licht uitstraalt of slechts een grijs waas is:

Vele huizen en gebouwen zweefden zij door. In niets werden zij belemmerd en alles was voor André zichtbaar. Hij zag de mensen, waarvan er velen licht uitstraalden. Deze kon hij duidelijk waarnemen. Om anderen zag hij een grijs waas en hij begreep wat het betekende. Zij voelden geen liefde en leefden een aards leven.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.7566.7571)

Alcar neemt André mee naar een vrouw van wie het lichaam mooier is dan haar uitstraling:

Wij zijn nu toeschouwers en worden zelf niet gezien. Hier zullen wij blijven; althans voorlopig. Neem alles goed in je op. Wij zijn hier in een van de weelderig ingerichte vertrekken van een villa. Kom, wij zullen eens zien, waar de bewoonster is; ik ken haar reeds lang. Dit geval interesseert mij en nu wilde ik zien, of de toestand nog dezelfde is gebleven. Ga gerust mee; voor ons behoeft men niet open te doen. Wij komen ongevraagd, of men het goed vindt of niet en gaan naar boven; daar zal zij wel zijn.”

Het was druk in huis; vele bedienden, oude en jonge, liepen heen en weer.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4138.4146)

Toch worden ze opgemerkt:

Vele kamers waren ze reeds doorgedaan en eindelijk bleef Alcar staan.

„Kijk, André, hier is de vrouw, die ik bezoeken wilde.” André zag, dat zij zich in een slaapkamer bevonden. Op een prachtig bed lag een nog jonge, zeer schone vrouw en naast haar lagen drie hondjes, die begonnen te brommen, terwijl een van hen naar Alcar keek.

„Zie je dat, André? Het beestje ziet mij. Vele dieren zijn helderziend en dit hondje heeft een fijnere intuïtie dan zijn meesteres.”

Alcar keerde zich nu van het bed af en het hondje zag hem niet meer.

Op het moment, dat het beestje hem gezien had, hoorde André de vrouw zeggen: „Stil, Mollie, stil, mijn schattekind. Wat is er? Kom hier! Tegen wie brom je? Wat zien je grote ogen?” En het hondje was naar haar toe gekropen en likte haar de handen.

„Is zij niet mooi, André?”

Hij knikte bevestigend.

„Ja, zij is mooi, jongen. Zij is bekend om haar schoonheid en doet niets anders, dan deze te laten bewonderen. Zij voert niets anders uit en heeft slechts interesse voor zichzelf, haar honden, haar stand en haar moderne leven. Zij is mooi, zeer zeker, maar dit schone schepsel bezit niets, dat maar enigszins met het geestelijke te maken heeft. Er is niet de minste warmte in haar. Zij speelt piano, maar ook haar spel is koud. Nergens is maar een greintje gevoel in. Zij is een arm, nietig grofstoffelijk wezen. Voor haar dieren is zij lief en goed; dit denkt zij tenminste. Daarover zal ik je aanstonds nog iets vertellen, dat verband houdt met het leven in de sferen. Ons bezoek geldt evenwel hoofdzakelijk niet haar, maar haar moeder, die aan onze zijde leeft en haar nu wil beschermen en van de slechte weg af trachten te brengen. Ik zie haar nog niet, maar zij zal wel spoedig komen, want zij probeert alles, om haar tot een ander leven te brengen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4158.4185)

De vrouw leeft niet met de stof, maar zij wordt door de stof geleefd:

Deze jonge vrouw wil haar hondjes voor zich alleen hebben en niemand mag de onschuldige diertjes aanhalen. Zij geeft meer voor hen uit, dan voor een van haar ondergeschikten, die het zwaarste werk voor haar moeten doen. Alles uit eigenliefde, André. Nooit waardeert zij de goede zorgen van haar personeel. Het zou een zegen voor haar zijn, wanneer zij haar stoffelijk bezit verloor, want door al deze weelde gaat zij ten onder. Zij leeft niet met de stof, doch zij wordt door de stof geleefd, zoals zovelen met haar, die nog op de aarde vertoeven.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4226.4231)

Haar overleden moeder tracht haar eigen fouten te herstellen:

Het is haar veroorloofd, naar de aarde terug te keren en alles in het werk te stellen, om haar taak te volbrengen, haar dochter te bevrijden uit de

toestand, waarin zij verkeert en waaraan zij, door haar wijze van opvoeden, zelf schuld heeft.

Door haar dochter in aanraking te brengen met alles, wat werelds en ijdel is, heeft zij haar bedorven. Reeds geruime tijd tracht zij haar te beïnvloeden, om dit losbandige leven vaarwel te zeggen. Maar je ziet, dat zij nog niet zover gekomen is. En zij zal haar doel in de eerste tijd ook nog niet bereiken. Je voelt zeker wel, hoe zwaar de taak is, welke zij, na de stoffelijke dood, op aarde moet vervullen; een taak, die zij zichzelf heeft opgelegd en die zij gaarne op zich nam, om de zonden goed te maken, welke zij in het aardse leven heeft bedreven.

Haar taak is een van de zwaarste, welke door een geest op aarde volbracht kunnen worden, want op alle manieren wordt de arme moeder tegengewerkt in haar streven, om haar kind te verlossen.

Overal volgt zij haar kind. Waar de dochter is, daar zien wij ook haar moeder. Soms wint zij terrein, maar dan verliest zij het weer bij grote stukken tegelijk. Zij strijdt niet alleen tegen de onwil van haar kind, maar ook tegen de lagere geesten, die het haar vreselijk moeilijk maken. Velen van ons trachten haar moed in te spreken en zeggen, dat zij volharden moet. Dit doet zij dan ook, maar soms wordt het haar toch te zwaar en dan grijpen wij in en helpen haar, zonder dat zij ons zien kan. Wij zijn onzichtbaar voor haar, omdat zij niet op ons is afgestemd. Zo ontvangt ook zij dan weer hulp van hogere geesten, die deze taak op zich genomen hebben.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4258.4272)

Duistere geesten op aarde

Meester Alcar spreekt tot duistere geesten op aarde, om André duidelijk te maken hoe zij voelen en handelen. Hij drukt André op het hart om alleen telepathisch met elkaar te praten, zodat de duistere geesten hun gesprek niet kunnen volgen:

Zij waren nog maar even verwijderd, of André voelde, dat andere wezens om hen heen waren.

„Geesten, Alcar,” fluisterde hij zacht. Als in een flits kwam tot hem: „Wat hebben wij zoëven afgesproken, André? Wij maken gebruik van onze taal, de taal der gedachten.” André begreep. „Iedere gedachte, die wordt

uitgesproken, horen zij en dan moeten wij terugkeren, omdat zij ons herkennen en ons zullen aanvallen. Daardoor wordt ons werk bemoeilijkt. Wees dus voorzichtig en weet je krachten te gebruiken.”

André had goed gevoeld, daar waren enige wezens, die op hen afkwamen. Een zeer groot iemand, een vreselijk monster, sprak hen aan. Achter hen waren er nog enigen, die een vijftal meters van hen vandaan bleven staan wachten.

„Zo,” zei hij en in dat woord lag alles, zijn bezit en zijn gehele persoonlijkheid. Hij sprak hen aan als zijn gelijken. „Waar gaat de reis naar toe?”

André wist zich geen raad en wist niet wat hij moest zeggen, terwijl de vraag tot hem was gericht.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16126.16140)

Alcar doet zich voor als een geest die nog maar pas gestorven is en niet weet hoe het leven in de sfeer der aarde verloopt:

Doch Alcar antwoordde voor hem: „Waar wij heen gaan? Ja, waar zullen wij heengaan, we weten het zelf niet.” Ook de anderen kwamen bij hen; ook zij waren ongelukkigigen, in een dierlijke toestand.

„Mijn vriend en ik,” begon Alcar, „zijn nog maar kort aan deze zijde.”

„Hoe ben je hier aangekomen?” De vraag werd plotseling weer tot André gericht. Hij wist voor de tweede maal geen raad, maar onder Alcars spreken door, ving hij diens gedachtenantaal op en wist hij, dat hij niets moest zeggen en maar afwachten, hoe alles zou gaan.

„Wij zijn gevallen, verongelukt. Ons beroep is schilder.”

„Aha,” bracht het wezen uit, „jullie zijn dus naar beneden gestort?”

„Ja, zo moet het gebeurd zijn.”

André vroeg zich af, of zij dan wisten dat zij op aarde waren gestorven. Hoevelen wisten daar niets van af! Weer kreeg hij innerlijk antwoord, dat zij reeds lang over waren en daarvan door anderen waren overtuigd. Toch voerde Alcar met hem een gesprek, maar André voelde, dat hij zich op Alcar moest concentreren, dan ging alles vanzelf en bleven zij on-

kundig daarvan. Hoe groot waren de krachten van een hoger afgestemd wezen. Ze waren niet te peilen. Geen van hen had van hun gesprek iets gevoeld, noch verstaan en hij begreep de betekenis van al deze gevoels-toestanden en hoe al die afstemmingen waren.

„Wie heeft je verteld dat je aan deze kant was?” vroeg de man weer aan Alcar.

„Dat hebben mensen ons duidelijk gemaakt, maar we weten niet wie zij zijn.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16141.16160)

De duistere geesten zijn niet gediend met de pogingen van lichtgeesten om hun te overhalen hun duistere gevoelens los te laten. Ze noemen de lichtgeesten ‘zwarten’:

„O, neen, maar wij weten het wel, het zijn natuurlijk zwarten geweest, niemand anders. Wij kennen hun praatjes. Ze zijn hier overal te vinden.”

„Ik weet niet wie zij waren,” zei Alcar hem, „maar zij gaven ons goede raad wat we zouden moeten doen om een ander leven te bereiken.”

„Hij is reeds ingepalmd,” liet het monster daarop volgen en begon vreselijk te grinniken.

„Wat bedoelt u daarmee?” vroeg Alcar hem. Allen begonnen te lachen.

„U? Zeg maar jij tegen mij, verstaan?”

André beefde, wat waren het ruwe, vreselijke schepsels. „Die wilden je natuurlijk overhalen,” vervolgde hij, die het gesprek had gevoerd. „Is je niet verteld, dat hier boven mensen leven?”

Alcar bevestigde, dat het zo was.

„Bij ons zijn ze zo vaak geweest, maar we hebben ze niet nodig. Man, laat je niet inpalmen, het is vergif.”

Alcar zei hem, dat het goed was bedoeld, want door hen wisten zij, dat zij op aarde waren gestorven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16161.16176)

De duistere geesten kennen hun mogelijkheden op aarde, en weten hoe ze aan een borrel kunnen geraken:

Hij ging onmiddellijk verder: „Wat doe je nou? Weet je dan niet, dat je ook hier van de aarde kunt profiteren? Hier kun je nog meer beleven, zien, voelen en horen, dan in het leven daar. Kom, ga maar mee, dan zul je eens zien hoe prachtig het hier is. Heb je trek in een borrel?”

Wat zegt dat wezen daar, dacht André? Een borrel?

Alcar zei tot hem: „Maar je houdt ons voor de gek!”

„Nee, het is de zuivere waarheid, ga maar mee, je zult het zien. Je kunt hier drinken waar je zin in hebt, beleven wat je wilt. Hier kun je alles; geen beter leven dan hier is er te vinden. Ongevraagd kom je overal binnen, nergens worden we er uitgegooid. We leven hier vrij, de mensen op aarde weten daarvan niets af, anders zouden ze vreemd opkijken. Ze weten zich voor ons niet te verbergen, wij vinden hen toch wel. Er zijn er, die een damp om zich heen hebben; die zijn voor ons niet te bereiken. Alle anderen lopen vanzelf in onze vallen, omdat ze dit leven niet kennen. Ja man, hier is het zo saai niet als jullie wel denken. Ga maar mee, dat zal je de maan en sterren doen vergeten. Het enigste wat wij niet hebben, dat is licht; steeds die diepe duisternis, altijd nacht.”

Een floers overviel het monster, het stond even te peinzen. Maar het vervolgde onmiddellijk: „Vooruit kom, volg mij,” en trok hen aan de armen mee.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16177.16197)

Alcar strubbelt nog even tegen, maar de dierlijke gevoelsgraad laat zich niet weerhouden:

„Je weet toch,” vervolgde Alcar het gesprek, „dat er andere landen zijn dan deze?”

„Maar natuurlijk, als het tenminste zo is als de zwarten zeggen. Weten doen we het niet, maar we hebben het al zo vaak gehoord. Maar wat heb je daaraan? Ik zou dit leven niet uit willen, ik heb het hier veel te goed. Zo vrij in mijn doen en laten ben ik nog nooit geweest, waarom zou ik naar een ander land vertrekken? Is het daar zo goed? Weten doen ze het zelf niet. Eerst zien en dan geloven, was mijns vaders spreekwoord!

Ik ben net als hij en doe niet anders. Neen, man, straks zul je wel zien, waarom ik hier niet vandaan wil. En als ik je één raad mag geven, zoek je dan een mens uit, die iedere dag zijn zelfde leven leeft, anders brandt het van binnen in je.”

„Wat bedoel je daarmee?” vroeg Alcar hem.

„Wat ik daarmee bedoel, dat zul je gauw genoeg zelf ondervinden. Heb je dan geen dorst en al dat andere?”

„Maar ik begrijp je niet,” zei Alcar tot hem, „spreek eens wat duidelijker.”

De man keek Alcar met zijn bloeddoorlopen ogen aan en zweeg; deze geheimen waren de zijne, geen woord daarvan kwam over zijn lippen, het dier verraadde zich niet.

André had het gehele gesprek kunnen volgen; hij was en bleef met zijn leider verbonden. Vreselijk, waar zou dat heengaan? Hoe verdierlijkt waren deze mensen. Vele astrale wezens zag hij voorbijgaan, die door de aardse mensen heenwandelden en het zeer gewoon vonden. Op zijn andere tochten had hij dergelijke tonelen gezien, doch thans bevond hij zich in hun midden. Uit allen straalde hartstocht en hun ogen waren met bloed doorlopen, zodat ze op wilde dieren geleken. In een drukbevolkte straat traden zij een groot huis binnen. Hij, die Alcar had toegesproken, zei tot hem: „Zie zo, nu krijgen wij tenminste weer een borrel en nog veel meer; hier zijn we aan ons adres.”

Ze stapten een café binnen. Vreselijk, dacht hij, in de geest nog jenever? Dachten die mensen aan geen ander leven? Was dit hun geluk? Droevig was alles; geen sprankje licht zou deze duisternis binnendringen. Hij volgde Alcar op de voet. Een innerlijke stem zei hem: „Je ziet, mijn zoon, dat het mogelijk is; zo aanstonds zal alles bewaarheid worden. Toch zullen we niet aan hun hartstochten deelnemen. Blijf bij mij en houd je concentratie op mij gericht.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16198.16231)

En dan aanschouwt André de verborgen geestelijke zijde van hartstocht en geweld op aarde:

Een vreselijke stank kwam hem tegemoet. Met één blik zag hij, waar hij zich bevond. Hier vertoefden geen rijken van de aarde. Hij zag tevens

wat het monster met die damp bedoelde, dat waren zij, die nog niet zo slecht waren; waardoor zij zich schijnbaar met hen niet konden verbinden. Het café was druk bezet; overal zaten de aardse mensen bijeen. Het was een hels lawaai, een geschreeuw en gekrijs, alsof wilden bijeen waren. Hartstocht en geweld; de mens van de aarde met zijn vele genoegens en in het genot van een dierlijk vocht, dat hun zielen verbrandde. Hier wist men niet van ophouden. Vlamvend vuur straalden zij uit; hun geestelijke glans was de weerkaatsing van de diepe duisternis. Het trok hem door zijn gehele wezen, omdat zij allen aan demonen overgeleverd en in handen van dierlijke wezens waren. Verschrikkelijk was het hier; grofstoffelijke mensen waren hier bijeen. Ongure wezens zag hij en enkelen waren voor honderden jaren verloren. Op de aardse mens zag hij astrale wezens hangen, die hun levenssappen uitzogen. Zij hielden zich vastgeklampt en konden dit, omdat de mens het zelf wilde. Onbewust was de mens verbonden. Hoe duidelijk was thans voor hem het leven aan Gene Zijde, de betekenis van op aarde te moeten leven en wat men ervan moet maken. Als in een open boek keek hij in hen. De aardse mensen voelden niets van dit afgrijpselijke leven; zij waanden zich alleen, maar toch had een ander wezen, een mens die eens in de stof leefde maar het stofkleed had afgelegd, zich met hen verbonden. Zo kon de astrale mens zijn hartstochten botvieren.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16232.16250)

Het beestmens werpt zich op zijn prooi:

„Die,” riep het beestmens dat in alles de leiding had, „is de mijne,” om zich onmiddellijk bovenop een mens te storten. André rilde bij hetgeen hij waarnam. Het dier wierp zich op de mens, hield zijn prooi, als een moeder haar kind, omstremgeld om hem zijn levenssappen uit te zuigen. Het dierlijk genot stroomde zijn ziel binnen. Krampachtig hield het zich verbonden, een walgelijke waarheid werd hem thans getoond. Eén van ziel, één uitstraling, beiden waren één wezen. Aura's mengden zich, gevoelens gingen in elkaar over, één leven, een brok dierlijk leven werd beleefd. De astrale geest had een zeer grote kracht; de mens zou zich niet spoedig van hem kunnen losmaken. Deze was ten dode en verderf opgeschreven. Verloren voor honderden jaren lang, om daarna een ander leven te beginnen. Drank, niets dan vergif werd aangevoerd, doch hun dorst was niet te lessen; het brandde in hun zielen. Hoelang zou het op deze wijze voortgaan? Dit was geen genot meer, hier zag hij het dierlijke leven. Het was verschrikkelijk. De geest spoorde de stofmens aan, om nog meer te drinken. André voelde hoe hij dit deed, zuiver kon

hij zijn innerlijke toestand overnemen. Het was zelfs zeer eenvoudig, een sterke wil zou de aardse mens moeten bezitten, wilde hij zich hiervan vrijmaken. Het was onmogelijk, de astrale mens was de sterkste, zijn concentratie was moordend. Als een vlijm drong die kracht in de mens; hij handelde daarnaar, dacht, dat hij het zelf was die bestelde, maar stond onder de invloed van een dierlijk wezen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16251.16269)

Even aan André uitleggen hoe je een prooi bemachtigt:

Toen hij André, op enige afstand van hem vandaan, waarnam, liet het beest zijn prooi even los, door zijn gedachten op hem te vestigen en stond met één sprong naast hem. André beefde geweldig, wat zou hij thans beleven?

„Durf je niet? Of weet je niet wat je moet doen, dan zal ik het je leren. Kom hier en wanneer het je niet bevalt wat zij drinken, dan leg je in hen je eigen wil en alles zal geschieden zoals je het zelf wilt. Is het niet eenvoudig? Vooruit jong, pak aan. Hier moet je méé doen. Wanneer je wilt, kun je alles bereiken. Zie, die daar, met die damp om zich heen, is niet te bereiken. Daar glij je van af, maar dan zoek je maar een ander, er zijn er genoeg. Ga anders naar een vrouw, daar kom je gemakkelijker binnen, ze trekken je vanzelf in zich wanneer je haar eenmaal hebt bemachtigd.”

Welk een taal werd hier gesproken! Hoe dacht men over de mens? Wat was liefde voor hen, die zo diep waren gezonken? Alcar stond in een hoek van de zaal, waarvandaan hij hem steunde.

Het beest vervolgde: „Als je iemand hebt gevonden, laat hem dan niet meer los en volg hem waar hij ook heen gaat. Ga nu je gang maar.”

Weer ging hij zijn weg. Een verschrikkelijke waarheid was André meegedeeld. Door alles heen voelde hij zijn leider. O, hoe beestachtig was het zich op de mens te storten, die zich van niets bewust was. Hij keek naar Alcar, die hem liet voelen, dat zij verder zouden gaan. Alcar liep dieper de zaal binnen en hij rilde van hetgeen hij waarnam. Overal zag hij de astrale mens, allen hadden hun prooi gevonden, allen waren één. Zo beleefden zij het aardse leven dat zij hadden verlaten. Dit alles was mogelijk. In de sfeer der aarde, daar, waar de mens zich bevond, daar leefde een ander leven, dat zich dit leven kon eigen maken, omdat de mens op aarde het zelf wilde. Het was anders niet mogelijk. Al deze toestanden

hielden op te bestaan, wanneer de mens zichzelf zou overwinnen. Zo diep, zo onmenselijk diep was het leven op aarde gezonken. Dit was het gif des levens, het verbrandde hun zielen. Zo werd hun duister leven opgevrolijkt. Hoe was hun leven na de dood in vergelijking met hen, die in de hogere sferen leefden? Hoe arm aan gevoel, aan licht, aan geluk en hoe ver nog verwijderd van de eerste bestaanssfeer in de geest.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.16270.16304)

André wordt aangevallen:

Plotseling hoorde hij een hels lawaai, dat het vorige overstemde. Voor hij erop bedacht was geweest, had men hem beetgepakt en sleurde men hem de zaal uit.

„Alcar, Alcar!” Innerlijk riep hij om zijn leider, maar hij zag hem niet en voelde, dat hij zou bezwijken. Eensklaps voelde hij een geweldige kracht in zich komen. Fel concentreerde hij zich op zijn afstemming en bemerkte, dat hij in hun handen oploste. Gelukkig, dat was voorbij! Hij had er genoeg van en het liefst ging hij terug naar zijn stoflichaam. Verschrikkelijk was al deze ellende. Op enige passen van hem verwijderd stond zijn leider. Alcar glimlachte.

„Hoe ter wereld kwam dat zo ineens, Alcar? Ik heb hen toch niets gedaan? Ik werd plotseling overrompeld.”

„Je ziet, dat zij op al je handelingen letten; het waren zij, die ons hadden meegenomen. Zij voelden, dat wij aan hun hartstochten niet deelnamen en begrepen daardoor, dat wij hier niet thuis hoorden. Allen zijn één en zullen hen aanvallen, die niet willen meedoen. Een andere afstemming duldt men hier niet. Vergeet niet, hier heersen kwaad, haat, hartstocht en geweld. Alles is vernietiging. Ik heb mij in mijn eigen toestand teruggetrokken, omdat ik wilde, dat je dit zou beleven en dat je van je krachten gebruik maakte. Hier moet je doorheen; we zouden anders terug (moeten) keren en het opnieuw moeten proberen, totdat je zelf handelend kunt optreden. Dit is nodig, André, het zal je duidelijk zijn. Is het reeds wat beter? Hier, in de sfeer der aarde, zo goed als in de donkere gebieden, moet men persoonlijk kunnen zijn, anders kun je hier geen werk verrichten. Je ziet, dat de astrale mens aan aardse genoegens in het leven na de dood kan deelnemen. Hieraan behoef ik niets toe te voegen. Wij waren tussen de lagere klassen van de maatschappij; zo aanstonds zullen wij hen bezoeken, die zich achter een masker weten te verbergen. Doch

ook dit is voor de astrale mens geen belemmering. Zij, die wij zoëven hebben ontmoet, zijn grofstoffelijke wezens, die op het dierlijke afstemming hebben. Zij zijn nog niet zo diep gezonken als zij, die wij aanstonds zullen ontmoeten, omdat die anderen het mensdom vernietigen en dood en verderf over hen uitstorten. Zij zijn gemeen, omdat zij zich achter maskers verbergen. Hoe vreselijk het ook is, toch zijn zij, waar we zoëven vertoefden, waar en open, voor hen kan men zich beschermen. Zij leven in modder en slijk, doch de rijken van de aarde, veelal het gif des levens, zijn omhuld door hun gewaden, die hun donkere zielen verbergen. Maar ook hieraan komt eens een einde en dan zullen astrale wezens hen opwachten, wanneer zij dit leven binnentreden.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.16305.16339)

De duistere geesten hebben hiervan toch iets geleerd:

„Men kan hen niet bereiken, Alcar, nietwaar?”

„Neen, althans voorlopig niet; maar zij hebben geleerd, dat er een hoger gaan mogelijk is. Voor hun ogen ben je verdwenen; door je uit hun klauwen te bevrijden, denken zij een wonder te hebben beleefd. Zie, daar zijn er nog enigen van hen; ze vragen zich af waar je bent gebleven. Luister maar, ze voeren een gesprek.”

Nog steeds waren zij om hem heen, die hem hadden aangevallen, als dachten zij, dat hij zou terugkeren. André hoorde hen zeggen: „Weet jij waar die zwarte is gebleven?”

„Neen, sprak de andere, ik weet het niet, het is mij een raadsel. Welke krachten bezitten zij, dat zij zich voor je ogen oplossen? Heb je dat reeds eerder beleefd?”

„Ja, al enige keren. Ik dacht wel, dat het zwarten waren, maar ik begrijp niet, hoe ze dat klaarspelen.”

„Waar is die andere, die het woord voerde, gebleven? Heb jij hem nog gezien?”

„Ik niet. Dat was de leider van hem, die ik te pakken had. Ik wist het, maar twijfelde, we hadden ze anders heerlijk kunnen overheersen. Dat gespuis zit overal. Kom we gaan weer naar binnen.” En hun walgelijk leven begon opnieuw.

„Je ziet, André, zij zullen niet ontwaken, maar er is iets in hen achtergebleven en eens zullen zij zich van dit leven losmaken, om een hoger te beginnen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.16340.16360)

En later zijn het juist deze geesten die anderen kunnen helpen:

En zij zijn het juist, die wij later voor ons werk kunnen gebruiken om ongelukkigen te helpen, omdat zij allen in dit leven hebben geleerd. Zij weten hier overal de weg, kennen hun gebreken, voelen wat zij kunnen doen, weten op het juiste moment in te grijpen, kortom, het zijn de gidsen, die door hun eigen leven anderen zullen helpen. Eens zullen ook zij in de hogere sferen binnentreden, omdat geen kind Gods verloren gaat.”

„Waar zijn die anderen gebleven, Alcar?”

„Zij volgen hen, die zij in hun macht hebben en je voelt zeker, dat het alleen bij drank niet zal blijven. Zo wordt de mens vernietigd en dat alles wil hij zelf, omdat hij een dierlijk leven leeft. Steeds dieper zullen zij zinken, in een afgrond komen van hartstocht en ellende. Hier leeft goed en kwaad bijeen, omdat op aarde de voordierlijke afstemming tot de stoffelijke tezamen leven. Kom André, we gaan verder.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.16361.16369)

De ene geest is hier voor bescherming en de andere voor verderf:

Vele straten liepen zij door en hij zag verschillende stoffelijke wezens, die omringd waren door donkere gedaanten, die hen op de voet volgden. De één was daar om geluk en bescherming aan achterblijvenden te brengen, de ander voor verderf en dood. Anderen weer om hun geliefden van een eeuwig voortleven te overtuigen. Welk een voortleven zag hij thans; maar toch zou het goed zijn dit alles op aarde te weten.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.16370.16373)

Treuren om overledenen

Alcar neemt André mee naar een kerkhof:

André zag vele mensen om zich heen, die bloemen en kransen bij zich hadden en dezelfde weg gingen als zij. „O, ik zie het, Alcar, wij gaan naar een kerkhof. Daar is het al.”

„Juist. Dit is een kerkhof en je ziet, dat vele mensen bloemen gaan leggen op de graven van hun geliefden. Veel troost vinden de achtergeblevenen daar niet, maar de mens, die niet weet, kan zich ook geen voorstelling maken, geen beeld vormen van de werkelijkheid. Hij denkt, dat zijn geliefden inderdaad onder de zerken liggen en hen te bezoeken is zijn enige troost; hij denkt hen daarmee te eren en lief te hebben.

Kom naast mij, André, ik zal je zo aanstonds iets droevigs tonen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5047.5054)

André leert de geestelijke gevolgen van het treuren kennen:

Nadat zij vele graven voorbijgelopen waren, bleef Alcar staan.

„Zo, hier blijven wij even. Dit is het graf van een meisje van vijftienving jaar. Zie goed om je heen en luister.” Op het graf zag André een engel staan, uit sneeuw wit marmer gehouwen. Hij hield een palmtak in de rechterhand en stond voorovergebogen, alsof hij het graf wilde beschermen.

André las: Hier rust onze geliefde dochter, kleindochter en zuster, Anna Maria H., geboren te H., 14 september 1901, gestorven 7 augustus 1926. Zij was ons geliefd kind; zij ruste in vrede.

„Kijk, André, de beide mensen, die voor het graf staan, zijn haar ouders. Zij hebben deze mooie bloemen als teken van hun liefde op de zerk gelegd. Ik zal je nog meer laten zien, maar spreek niet.”

André moest zich inhouden, om geen geluid te geven, want naast de ouders zag hij een jong meisje, als een engel zo schoon en geheel in het wit gekleed. Zij hield de armen om haar moeder heen geslagen, waarvan deze blijkbaar niets voelde en evenmin hoorde zij de zachte stem, die tot haar zei: „Moeder, moeder, ik ben bij u. Treur niet, ik ben gelukkig.”

André keek van haar naar de moeder, maar zij hoorde deze zachte stem niet, die toch heel duidelijk klonk en op verre afstand werd gehoord, door verschillende geesten die allen met hun geliefden gekomen waren.

Weer riep zij: „Moeder, moeder!” En nu lag er een smartelijke klank in haar stem. Zij trachtte haar moeder zachtjes heen en weer te schudden, maar dat gelukte haar niet. Nogmaals riep zij: moeder, moeder, maar

deze bleef doof voor haar.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5056.5074)

Het meisje vraagt Alcar om hulp:

Daarop werd zij zeer bedroefd en toen Alcar naar haar toekwam, hoorde André, dat zij hem vroeg, of hij haar niet helpen kon.

O, wat is zij schoon, wat is zij rein, dacht hij. Haar gelaatskleur was nog mooier dan die van de wit-marmeren engel op haar graf. Het was, alsof zij uit de hemel was neergedaald, zo engelachtig rein en teder was zij. „O, broeder,” hoorde hij haar zeggen, „hoe kan ik mijn ouders bereiken! Is hier niets aan te doen?”

„Ja, lieve zuster, ik zal u helpen, maar op een andere wijze. Wat doet gij hier in de sfeer der aarde? Uw huis ligt immers in de sferen van Licht?”

„Ja, broeder, zo is het, maar ik vind er geen rust. Zij trekken mij terug naar hier. Ik heb geen rust door al hun leed en al hun smart. O, wanneer zij wisten, dat ik leef en dat ik het goed heb, dan zou ik gelukkig kunnen zijn in de sferen van Licht, Geluk en Liefde. Maar nu kan ik niet gelukkig zijn, omdat zij het niet weten. Ach, help mij, help mij. Ik smeed er u om. U komt ook uit het Licht. Help mij, broeder, dat ik hen bereiken kan.”

„Ik zou u gaarne dadelijk willen helpen, lieve zuster, doch dit is mij niet mogelijk, want op deze wijze kunt ge uw vader en moeder niet bereiken. Hun aardse oren horen u niet en hun aardse ogen zien u niet. Zo bemerken zij niet, dat ge hier levend naast hen staat, hen vasthoudt, hen liefhebt en hun toeroept: Treur niet, lieve ouders, ik ben gelukkig. Zij zijn doof voor uw zachte, maar duidelijke stem. Hun stoffelijke oren horen u niet, omdat zij zich geestelijk afsluiten. Maar wij zullen u helpen. Mijn vriend en ik zijn er op uit, om hen te overtuigen van uw leven in de sferen. Hij is mijn instrument en zal het hun vertellen, wanneer zij er naar willen luisteren. Ik laat hem deze toestanden zien en hij zal op aarde bekend maken, hoe vreselijk zij zijn. Ge kunt op deze wijze niets voor uw ouders doen en ge kent de weg nog niet, om hen te kunnen bereiken, mijn kind.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5075.5102)

Maar het geloof in het laatste oordeel sluit haar ouders af:

„Moeder treurt reeds zo lang, broeder; zij komt er niet overheen. Zij is niet te helpen. Daarom ben ik naar de aarde gekomen. Vaak ben ik thuis bij hen en op vele manieren heb ik reeds getracht, met hen in contact te komen. Maar zij willen niet afwijken van hetgeen men hun eens geleerd heeft, namelijk, dat God mij eenmaal op zal roepen. Dit zal, volgens hen, het laatste oordeel zijn. Help mij, help mij. Zij moeten weten, dat ik leef en dat ik gelukkig ben; het leven zal dan veel draaglijker voor hen worden.”

„Ik zal u helpen, wanneer ge dit wilt. Ga terug naar uw sfeer, tracht hulp te krijgen uit de hogere gebieden, bid God daarom en keer dan tot uw ouders terug. Dan zult ge hen met de hulp van hogere intelligenties kunnen bereiken. Die hulp zal u geschonken worden, wanneer ge God daarom vraagt. Maak u nu los van uw ouders; ge kunt hier niet blijven, want aanstands zullen er ongelukkige geesten komen, die u sarren en bespotten zullen en plezier in uw leed hebben. Laat uw ouders gaan en tracht hen te bereiken op de wijze die ik u aangeraden heb.”

Het meisje keek Alcar liefdevol aan, nam zijn hand in de hare en zei:

„Ik dank u voor deze lieve woorden, broeder. Ik zal mijn best doen en zie nu in, dat ik zo niet naar hier had mogen komen.”

Nog eenmaal zagen haar reine ogen hem aan en toen ging zij heen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.5103.5120)

Een ander astraal meisje kon door André wel geholpen worden, omdat haar moeder door André als magnetiseur behandeld werd en voor deze boodschap openstond:

Er kwam ook eens een patiënte bij hem, die door hem behandeld werd. Plotseling voelde hij een kus op het voorhoofd en naast hem stond een zeer lief, beeldschoon geesteskind, een meisje van vijftien jaren, dat met haar moeder was meegekomen en hem deze kus gegeven had. Zij liet er op volgen: „U is goed voor mijn moedertje.”

Hij kreeg tranen in de ogen en zag tegelijkertijd een prachtige vaas met rozen, met een extra-grote, gele roos in het midden, welke boven alle andere uitschitterde. „Deze bloemen”, zei het geesteskind, „heeft mijn moeder gisterenavond bij mijn portret neergezet en nu wil ik haar daarvoor bedanken. Maar ook wil ik haar steunen in haar leed. Zij heeft verdriet,

mijnheer, maar zij mag niet zo bedroefd zijn. Zij moet mijn broertjes al haar liefde geven, want ik ben gelukkig.”

Niet meer dan een seconde was nodig geweest, om dit bericht over te brengen. Daarna vroeg hij aan de moeder: „Heeft u gisterenavond bloemen bij het portret van uw kind neergezet? Rozen zijn het, met een grote, gele roos in het midden.”

Zij antwoordde niet, maar begon te schreien.

„Luister eens, mevrouw; ik weet niets van u af. Heeft u twee jongens en is uw dochtertje vier jaar geleden gestorven?”

„Ja,” zei zij.

„Uw kind is hier gekomen en gaf mij een kus op het voorhoofd voor de hulp, die ik u geef. Ik ben gelukkig, mevrouw, dat dit reine geesteskind mij die gegeven heeft. Zij vraagt u, om al uw liefde aan haar broertjes te geven, die deze – hier op aarde – nog zo nodig hebben. Zij leeft en is gelukkig in de sferen.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5429.5447)

Zo leert de moeder de kracht van haar gedachten kennen:

De arme moeder vertelde hem toen, onder welk verdriet zij gebukt ging.

„O mevrouw, wat vind ik het heerlijk voor u, dat u nu een van de schoonste bewijzen, welke een mens gegeven kunnen worden, ontvangen heeft. U weet nu, dat de „doden” niet dood zijn, maar leven. Toen u gisteravond verdriet had, hebt ge uw toevlucht gezocht bij het portret van uw kind. En terwijl u aan haar dacht, werd zij door uw groot verdriet tot u getrokken en stond naast u als een engel uit de sferen van licht – waar zij zo gelukkig is – terwijl u haar niet zag en haar liefkoningen niet voelde. Zij heeft gezien, dat u de bloemen bij haar portret neerzette.

Laat dit alles een bewijs voor u zijn, dat uw lieve schat nog leeft en u wil steunen. Zij vraagt u nogmaals, uw liefde aan uw jongens te geven en zegt: „Wees sterk, moeder!”

„Ik heb nu niets meer nodig,” zei de dame, „dit is een overtuigend bewijs voor mij en ik zal mijn best doen, mijn jongens al mijn liefde te geven.

Ook zal ik trachten, door al mijn leed heen te komen. Ik weet nu, dat mijn kind leeft en dat ik haar terug zal zien.”

„U ziet, mevrouw, dat u haar door uw hevig verdriet naar de aarde teruggetrokken heeft. Wel een bewijs, dat wij hen, die in het Hiernamaals leven, door ons verdriet en ons verlangen naar ons toe trekken. Hieraan kan men zien, welk een kracht er van de menselijke gedachten uitgaat. Wij weten zelf niet, hoeveel er van ons uitgaat en daarom zegt mijn leider vaak: André, wees voorzichtig met je gedachten.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.5448.5462)

Lichtgeesten op aarde

Alcar toont André een gebeurtenis uit het verleden waarbij Alcar als geest aanwezig was:

Zie, thans zijn we op de plaats waar ik wilde wezen. Kom, we gaan naar beneden, André. Ik wil je tonen, dat, wanneer er velen tegelijk over komen, ook voor hen hulp aanwezig is. Geef mij je linker hand en blijf met mij verbonden. Het dient als contact, waardoor je op visionaire afstemming zult kunnen waarnemen. Alle concentratie is gewenst. Wij bevinden ons hier in een onderaardse hel van de aarde, in de gangen van een mijn. Wat ik je zal tonen is reeds geschied en het toont je tevens, dat, wat de mens op aarde beleeft, blijft. Ik was aanwezig toen het ongeluk geschiedde.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.7968.7976)

Door zijn sterke concentratie laat Alcar André deze gebeurtenis beleven alsof André op dat moment getuige was van de ramp:

André zag niets. Geen wezen was in de mijn aanwezig. Plotseling voelde hij een vreemde stroom door zich heen gaan. Dit bracht hem in een andere toestand dan waarin hij zoëven was. Hij dacht, dat zich iets vormde en na enige seconden zag hij verschillende mensen bijeen. Zij waren aan het werk, hun vreselijk zwaar leven voelde hij duidelijk. Hoe was het mogelijk, om dit beeld te kunnen terugroepen. Toch leefde weer alles, zoals het in die tijd leefde. Ook zag hij, wat hij zeer wonderlijk vond, vele astrale wezens, die hij van de aardse kon onderscheiden. Wat zou er gebeuren? Welk beeld werd hem getoond?

„Wat betekent dit alles, Alcar?” „Zie eerst dáár, mijn zoon.” André zag

naar de plaats, die zijn leider hem aanwees. Honderden geesten zag hij bijeen. Het was, alsof zij wachtende waren op iets, wat zou moeten gebeuren. Onmiddellijk daarna hoorde hij een geweldig gerommel en hij begreep, wat het betekende. Het ongeluk was geschied. Alle geesten verspreidden zich.

„Je ziet André, dat dit ons ook bekend is. Geestelijke hulp op aarde.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.7977.7997)

De honderden geesten helpen de mensen bij het overgaan en begeleiden hen naar hun sfeer in het hiernamaals:

Duizenden van deze toestanden zou ik je kunnen tonen. En allen zullen je overtuigen, dat geen wezen van de aarde wordt vergeten; overal is er hulp waar op aarde de mens het aardse met het eeuwige gaat verwisselen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8029.8030)

De lichtgeesten helpen niet alleen de mensen die overgaan naar de geestelijke wereld, maar ook de mensen die op aarde werken voor de geestelijke evolutie van de mensheid.

Zo toont Alcar André een vrouw die onder inspiratie van een lichtgeest uit de derde lichtsfeer werkt:

André zag een vrouw, ze was zeer schoon en straalde een prachtig licht uit. Ook zij zat te schrijven; een heerlijk licht lag om haar heen. In dit licht zag hij de astrale geest; beiden waren één. Door dat wezen werd zij geholpen. André voelde, dat zij daarvan was overtuigd; haar gevoel ging in het wezen over; hun uitstralingen mengden zich, beiden hadden één afstemming. Ook hier zag hij twee mensen, ze waren tezamen gesmolten, trachtende het mensdom van geestelijk voedsel te voorzien, waardoor hun zieleheil zou verbeteren. Een geest van het licht bevond zich in de sfeer der aarde, bracht geluk en warmte uit hogere regionen. Het gehele vertrek was door zijn licht verlicht. Het licht, dat hij waarnam, was het licht uit de derde sfeer, dat hij op zijn vorige reizen had leren kennen. Zij, de schrijfster, zou, wanneer zij overging, daar binnentreden. Hoe groot was haar geluk, dit reeds op aarde te hebben bereikt.

„Is zij reeds lang met deze geest verbonden?”

„Reeds jaren zijn zij één, zij ziet de geestelijke inwerking niet, maar voelt het en weet, dat zij door hogere machten wordt geholpen.”

Een heerlijke rust ging van haar uit en verspreidde zich in het grote vertrek. Geen andere invloed zou haar kunnen bereiken. Zij stond open, maar alleen voor het hogere. Het deed hem goed, dit beeld in de sfeer der aarde te ontmoeten. Rondom haar hingen prachtige geestelijke schilderijen en het beeld van de Christus stond naast haar, waardoor zij zich verbond. Aan Hem, Gods heilig kind, vroeg zij om kracht, teneinde haar werk te kunnen volbrengen. Stil was het hier; André voelde niets dan geluk. Hij zag, dat zij wilde gaan bidden en ook de astrale geest knielde naast haar neer. Hoe machtig, hoe schoon was het, deze waarheid te mogen zien. Twee wezens knielden neer; de stofmens en de mens die zijn stoffkleed had afgelegd. Beiden vroegen aan God kracht om hun geliefd werk te kunnen voortzetten. Hier voelde zij haar God; daar had zij geen kerk voor nodig; deze plaats was een heilig stukje grond, gezegend door een hoger wezen. Het licht des geestes daalde in haar, waardoor zij haar inspiraties ontving. Al haar innerlijke krachten waren erin neergelegd, haar verhoogd gevoel, haar wil om het hoogste aan de mens te geven. Rein was haar gevoel, schoon en vergeestelijkt haar schrijven. Haar schrijven was de druppel, die aan het gif des levens de kracht ontnam, waardoor de dood aan kracht verloor. Het betekende leven; het was uit de goddelijke bron verkregen, het was licht en geen schaduw zou het verduisteren. De scheppende kracht was het eeuwig heilige bezit, de volmaaktheid, die zij verkreeg, door zich op het hoogste af te stemmen. Het was liefde, niets dan een groot verlangen om het mensdom veranderd te zien, het lijden te verzachten en de aarde in licht te veranderen. Schoon was deze vrouw; een grote schat, haar te mogen bezitten. Doch zij was niet voor iemand op aarde bestemd; een geestelijk wezen zou haar opwachten om voor eeuwig met haar te worden verbonden. Eén was zij in alles.

Alcar wenkte André en in stilte gingen zij heen.

„Ongelooflijk mooi was dat beeld, Alcar. Het deed mij goed, dit in de sfeer der aarde te zien.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17075.17112)

Weinig licht

29. Duistere sferen

De duistere sferen in het hiernamaals dienen om de duistere gevoelens los te laten en daarna de eerste lichtsfeer te kunnen betreden.

Een mens met een duister of schemerachtig gevoelsleven kan na het aardse leven terecht komen in een duistere of schemerachtige sfeer in het hiernamaals. In essentie is hij op weg naar de lichtsferen. Wanneer hij zijn duistere gevoelens heeft losgelaten, kan hij de eerste lichtsfeer betreden.

Net onder de eerste lichtsfeer ligt het schemerland. Daaronder ligt het land van haat, hartstocht en geweld. En in de diepe duisternis ligt het dal van smarten.

Bronnen

Van diepe duisternis tot schemerlicht

Wanneer Jozef Rulof tijdens een uittreding uit zijn lichaam door zijn geestelijke leider Alcar naar de duistere sferen in het hiernamaals gebracht wordt, is hij verbaasd dat hij in die duisternis toch nog kan waarnemen. Meester Alcar legt uit dat het sferenlicht niet door een zon geschapen wordt, maar door het innerlijke leven van de bewoners:

„Het is toch merkwaardig, Alcar, dat men in deze duisternis nog ziet.”

„De natuur hier, of het licht dat zij bezitten, is niet te vergelijken met het licht van de aarde. De mens ziet door stoffelijke zintuigen, maar innerlijk zijn zij verlicht, of diepe duisternis is in hen. Het innerlijk licht nu, is de uitstraling, het licht, dat zij bezitten. Men kan dus waarnemen, omdat het leeft, máár in deze afstemming. Is je dat duidelijk? Wanneer we tot in het diepst van hun leven afdalen, zullen wij toch kunnen waarnemen, omdat het leven is en leven blijft.”

„Wat is alles eenvoudig, Alcar.”

„Het licht hier is dus een blijvende toestand, totdat zij allen een ander leven zullen beginnen.”

„Hier leeft alles tezamen, Alcar?”

„Alles leeft hier tezamen. Koningen en koninginnen, prinsen en prinsessen, edelen en geleerden, kortom allen zijn hier bijeen, zo ook de armen. Hier beleven zij het leven, waarin zij op aarde leefden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.8741.8753)

De aard van het licht is verschillend. In de duistere sfeer die aan de sferen van licht grenst is er al een schemerachtig licht, omdat de bewoner innerlijk begint te ontwaken. In de duistere sferen of ‘hellen’ daaronder stralen de bewoners echter minder natuurlijk licht uit:

In de laagste hel is de menselijke uitstraling diep zwart, iets hoger is het zwart doorschoten van flitsend groen en naarmate wij hoger gaan, zien wij die atmosfeer veranderen. In het land van haat, de vijfde hel, schijnt ons het valse rood-bruine licht van de hater tegemoet.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5678.5679)

Op aarde is men de duistere sferen ‘hellen’ gaan noemen, maar het zijn werelden waarin de bewoners op weg zijn om zich lichtend te maken, om de eerste lichtsfere te bereiken. Elke ziel in de duistere sferen kan en zal ooit de lichtsfere bereiken, dankzij haar goddelijke afstemming:

Men noemt dat hellen, wij hebben dat woord moeten aanvaarden, dan begrijpt de mens het, maar voor Gene Zijde, voor uw geestelijke leven zijn dat de werelden van onbewustzijn. U maakt, in die wereld maakt u zich lichtend. En dat licht leeft in u, dat is uw goddelijke afstemming.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9634.9636)

Vrijmaken van duistere gevoelens

De bewoners van de laagste sfeer in het hiernamaals hebben zeven opeenvolgende duistere sferen nodig om zich vrij te maken van hun duistere gevoelens. Elke ziel die alle krachten inzet om zich van de duisternis te bevrijden, zal uiteindelijk deze zeven werelden van duisternis overwinnen. De ziel die dit te moeilijk vindt en in de duisternis wil blijven leven, komt pas vrij van de duisternis wanneer uiteindelijk de wil ontwaakt om zich in harmonie met al het leven te brengen:

Zeven werelden om vrij te komen van gevoelens.

Dus indien u in die duisternis wilt blijven leven, komt u ook niet vrij.
Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6398.6399)

In de duistere sferen leven de bewoners gescheiden van de andere sferen, op aarde leeft iedereen bijeen:

Dit zijn nu reeds twee hellen, twee werelden, twee soorten van mensen voor onze en uw wereld. Hier zijn die werelden afgesloten voor elkaar, op Aarde leven deze mensen bijeen en onder uw midden en vertegenwoordigen met u de maatschappij.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5665.5666)

Na de laatste duistere sfeer, het schemerland, bereikt de ziel dan eindelijk de lichtsferen. De miljoenen zielen die zich de universele liefde van de hogere lichtsferen hebben eigen gemaakt, zien de duistere sferen alleen maar als overgangsstadia naar het licht:

Hier leven miljoenen geliefden van ons, vaders en moeders, zusters en broers, wij allen bezitten nu de Universele liefde! Wij hebben ons vrij gemaakt van de duisternis, de onbewuste levensgraden, die niet anders zijn dan overgangsstadia.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6472.6473)

Wie zich al tijdens het aardse leven vrij heeft gemaakt van duistere gevoelens, kan na dit leven onmiddellijk een lichtsfeer betreden:

Zo er liefde in u is, opent zich voor u een hemel.

Geestelijke Gaven (SP.230.230)

30. Schemerland

In het schemerland ontwaakt het gevoelsleven van de mens die op weg is naar de eerste lichtsfeer.

Schemerachtig licht

De mens met een kil gevoelsleven kan bij het sterven overgaan naar het schemerland. In deze sfeer heerst een schemerachtig licht, dat het innerlijke van de bewoners weerspiegelt. De mens hier heeft geen diepe haat, harts-tocht en geweld meer in zich. Maar hij is ook nog niet in harmonie met al het leven om hem heen, zoals in de eerste lichtsfeer. Hij kan zijn medemens nog afsnauwen en grof behandelen. Daarom wordt dit ook de grofstoffelijke afstemming genoemd.

De meeste mensen in schemerland weten nog niet dat ze op aarde gestorven zijn. Ze geloven de hogere lichtgeesten niet, die hier werken om hun dit te vertellen. Ze denken nog steeds op aarde te leven. Als een hogere lichtgeest iets voor hun doet, dan willen ze nog betalen met geld, zo aards is hun gevoelsleven nog.

Duistere gevoelens loslaten

In het schemerland leven ook bewoners die aangekomen zijn uit het land van haat, dat dieper in de duistere sferen ligt. Zij hebben hun lange weg uit de duisternis afgelegd en proberen zich op een hoger leven te richten. Wanneer ze zich niet met al hun krachten inspannen om hun duistere gevoelens los te laten, kunnen ze terugvallen in hun vorige toestand.

Zij komen aan in dorre, kale vlakke met bruinachtig duister licht. Er is nog geen groen te zien, geen bomen, niets van een bloeiend leven. Dat natuurlijke leven moet in hun innerlijk nog ontwaken. Zij kunnen hier honderden jaren vertoeven zonder merkbare vooruitgang.

Anderen werken hard aan zichzelf en bereiken een hogere toestand met een mistachtig klimaat, waarin de eerste grassprietjes tevoorschijn komen. Ook hier is het koud en guur, maar er heerst al wel een grauwwachtige natuur zoals een najaarsstemming op aarde. De bewoners zien eruit als oude mensen met gekromde ruggen, waarin hun doorleefde ellende tot uiting komt.

Ontwakende warmte

Sommigen zetten al hun innerlijke kracht in en bereiken de eerste lichtsfeer in enkele jaren. Ze zijn vastberaden om hun kleine leugens, bedrogjes en haatjes af te leggen. Ze voelen reeds het geluk van hun innerlijke kracht, waarmee ze zich afstemmen op de eerste gelukkige sfeer. Bij een verkeerde handeling geven ze dat onmiddellijk toe, waardoor er warmte in hun gevoelsleven komt. Ze overwinnen hun luiheid en het niet willen, hun hoogmoed en de belangrijkheid van de mens die zich maatschappelijk groot voelt. Omdat ze niet meer geven om uiterlijke schijn, leggen ze hun rijke gewaden af en gaan ze eenvoudiger gekleed.

Wanneer ze de eerste lichtsfeer naderen, gaat hun geestelijk gewaad licht uitstralen. Wanneer het licht van de eerste lichtsfeer hun bestraalt, schreien ze als kleine kinderen omdat ze beseffen dat ze de duisternis in hunzelf voorgoed overwonnen hebben. Doordat ze de duisternis hebben gekend, weten ze het licht te waarderen. Ze zijn dan klaar om hun achtergebleven broeders en zusters uit te leggen hoe ook hun innerlijk kan ontwaken door warmte voor het andere leven te gaan voelen.

Bronnen

Begin van de ontwaking

Wanneer de bewoner van het land van haat zich van zijn duistere sfeer heeft bevrijd, komt hij in het schemerland aan. Dit is een ontwakings sfeer:

Wij bevinden ons hier in de ontwakings sfeer. De mens, die hier leeft, heeft zijn lange weg uit de duisternis afgelegd en ontwaakt. Het is reeds een andere afstemming, maar nog niet te vergelijken met de eerste geestelijke sfeer. In hun leven komt warmte, wat voor de ontwikkeling nodig is. Toch groeit hier nog niets, geen groen, geen bomen, niets van een bloeiend leven is hier waar te nemen. Dat eerst zien wij in de sfeer hier boven. Nog altijd heeft de mens die hier leeft, afstemming op de donkere sferen en kan dus terugzinken, wanneer hij zich niet met al zijn krachten daartegen verzet. Velen vallen daarom in hun vorige toestand terug.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9546.9553)

In het schemerland komt er een beetje licht in de duisternis van het gevoelsleven, en dat weinig licht wordt weerspiegeld in het uiterlijke schemer-

licht van deze sfeer in het hiernamaals:

Maar daarin is er nog geen sprietje te zien, geen leven, en dat land grenst... dat heet het schemerland, daar schemert er reeds, ik zeg u net, daaronder daar is er duisternis, maar het gaat schemeren, en de mens ontwaakt langzaamaan.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.71.71)

De persoonlijkheid heeft zich los gemaakt van de dierlijke verlangens uit het land van haat, hartstocht en geweld:

Langzaamaan gaan wij naar het "schemerland" en daar heeft de mens zich reeds vrij gemaakt van zijn dierlijke verlangens, hij is ingesteld op hoger leven en wil dat leven en bewustzijn bereiken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6395.6395)

André (Jozef Rulof) verneemt tijdens een uittreding van zijn geestelijke leider Alcar dat men de mensen in het schemerland leert hoe zij verder kunnen evolueren door het geven van liefde:

Onder zich zag hij een primitief land; de huizen die men hier had gebouwd, waren als de barakken op aarde. Overal waren ze verspreid en daarin leefden mensen, die uit de donkere sferen daar waren aangekomen. Hij wist dit alles van zijn vorige tocht, Alcar had het hem duidelijk gemaakt. Daar ontvingen zij hun eerste geestelijke lessen; men leerde hun hoe zij liefde moesten geven. Van daaruit begon hun tocht naar de sferen van licht, die moeilijk waren te bereiken. Daar was strijd voor nodig en opoffering. Toch waren zij bereid om een ander leven te beginnen. Ook daar waren vrouwen en mannen bijeen, maar in hen en in de natuur lag nog geen warmte; het bezit van dat heilige vuur lag nog ver van hen verwijderd. Velen van hen vielen in hun vorige toestand terug en zouden weer opnieuw moeten beginnen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.18540.18548)

Naast de geesten die zich uit het land van haat hebben bevrijd, komen in het schemerland ook mensen van de aarde aan:

„Ja, Alcar, ik begrijp u in alles. Zijn de wezens, waarheen wij nu gaan, allen uit de donkere sferen afkomstig?”

„Ja en neen, André, beide dus. Velen komen van de aarde hier aan, ande-

ren hebben de lange weg vanuit de duisternis tot het licht afgelegd. Zij, die van de aarde zijn gekomen, leven in een onbewuste toestand en zijn dus levend dood, omdat zij denken nog op aarde te leven; van hieruit begint dus hun ontwikkeling.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9636.9640)

Op weg naar het licht

Wanneer de ziel zich bevrijdt van gevoelens van haat, hartstocht en geweld krijgt zij afstemming op het grauw-grijze schemerland dat grenst aan het land van haat. Als zij verder evolueert in liefde bereikt zij een hogere afstemming, die ook schemerland genoemd wordt, maar waarin meer licht aanwezig is:

Je ziet, het wordt al donkerder en donkerder; wij zijn nu het schemerland genaderd. Deze grauw-grijze hemel is de sfeer, welke grenst aan de donkere gebieden. Wij hebben echter nòg een schemerland; maar dat grenst aan de sferen van licht, daar waar de hogere gebieden beginnen; die wordt echter voor louteringssfeer gebruikt.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4783.4785)

Het hogere schemerland is een mistachtige toestand met meer licht dan het bruinachtige schemerland dat aan het land van haat grenst:

En dan heb je een sferenrijk dat afstemming heeft op het land van haat, dan bent u dus net buiten die haat, buiten die hartstocht, en als u dan hoger komt, dan krijgt u een sferenwereld, een mistachtige toestand, die u alweer tot hoger denken en voelen voert. Want die daar bij dat land van haat, dat is een bruinachtige wereld, dat is een sfeer van bruinachtig, duister, zwart licht is het niet, zwart licht bestaat er niet, maar een donkere toestand, waar geen lichtje, niets meer is, geen grassprietje, een dorre, dorre, lege, kale vlakke, met bergen en dalen.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.65.66)

In het hogere schemerland verschijnen de eerste grassprietjes:

Maar komt u in dat sferenland, waar dat grenst aan de eerste sfeer, dan krijgt u alweer van die kleine grassprietjes te zien. Maar er is geen lente, er is geen zomer, vogeltjes zijn er niet, je hoort geen getjilp, dame. U krijgt daar het gevoel niet te zien van die mensen, dat u regelrecht omhoog voert en hartelijkheid is, en een beetje verwarming geeft; daar wordt nog gesnauwd en getrapt en geslagen.

In het schemerland heeft de mens een grofstoffelijke gevoelsafstemming:

„Waar gaan wij nu heen, Alcar?”

„Naar de louterings sfeer, een grofstoffelijke toestand. Zij grenst aan de eerste bestaanssfeer in de geest. Daar zien wij licht, doch in een grijze najaarsstemming, met de aarde vergeleken. Alles leeft in een grofstoffelijke afstemming, zo ook de mens, die daar leeft. Zij zijn op aarde gestorven, weten doen zij het echter niet.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9573.9578)

De koude en gure natuur is het evenbeeld van de innerlijke gevoelskracht:

Ook daar is het koud en guur. Het is als een najaarsstemming op aarde, wanneer in de natuur alles uitsterft. Het is het evenbeeld van hun innerlijke gevoelskracht. Ook zij voelen de warmte niet, die een gelukkige geest voelt. In alles ligt hun grofstoffelijk gevoel.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9594.9598)

Ook hier leeft iedereen bijeen die eenzelfde mate van liefde kent:

„Leeft ook daar alles bijéén?”

„Dit éénzijn is voor iedere toestand aan deze zijde. Waar je zult binnentreden, daar leven alle standen en rangen bijeen. Zij die één afstemming bezitten, wat de liefde is, zullen één zijn. Dit heeft met geleerd zijn en titels van de aarde niets te maken. Hier heeft alleen liefde waarde, het gevoel dat afstemming vindt in de geest. Wanneer hun liefde niet geestelijk is, is alles waardeloos.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9599.9605)

In het boek ‘Zij die terugkeerden uit de Dood’ geeft de koetsier Gerhard een uitvoerige beschrijving van dit schemerland waarin hij terecht is gekomen:

Ik volgde mijn leermeester naar buiten. Wat vond ik alles vreemd! Ik zag, dat het een zeer groot gebouw was, waarin ik nu vertoefde, ook dat het op aardse wijze was opgetrokken. Er zouden wel duizend mensen in ondergebracht kunnen worden. Overal zag ik mensen en velen waren aards

gekleed. Enkelen droegen gewaden, die zo heel anders waren dan al die andere. Waren dat leermeesters, evenals de broeder, die mij leerde, hoe in dit leven te kunnen overgaan? Zij droegen eenzelfde gewaad als dat van mijn broeder waaraan ik hem dacht te herkennen. Dan zag ik mensen, die zich met aardse sieraden hadden getooid en prachtige kleren droegen, maar ook zag ik er, die in lompen waren gehuld. Er waren oude en jonge mensen, de jongeren hadden de leeftijd van twintig jaren bereikt, maar kinderen zag ik niet. De natuur was ongeveer zoals de herfst op aarde. Begon het hier reeds winter te worden? In welke maand van het jaar leefde ik eigenlijk? Ik had er geen vermoeden van en vond het hier kil en saai. Het was geen natuur om er in te moeten blijven leven en vooral niet om beter te worden. In de herfst op aarde zag men groen en geel, maar dat zag ik hier niet eens. Deze natuur was zo vreemd, onnatuurlijk. Het zag er uit alsof alles verschoten en het gewas nog niet rijp was. Ik kon er mij geen andere voorstelling van maken.”

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3979.3997)

Hoewel zijn geestelijke gids en broeder hem uitgelegd had hoe zijn sfeer opgebouwd werd door het gevoel van de bewoners, kon Gerhard die uitleg niet vasthouden wanneer hij zijn eerste wandeling in deze sfeer maakt:

De broeder wandelde voor mij uit en ik volgde hem. Alles was vreemd, wat ik ontmoette. Waar was ik? Aan al die uitleggingen dacht ik niet en aan wat de broeder mij had duidelijk gemaakt evenmin. Ik zou geen vergelijkingen kunnen maken, omdat alles, wat ik zag, nieuw voor mij was. Nu weet ik het, dacht ik plotseling. Deze atmosfeer is, alsof het spoedig zal gaan regenen, mistig is het. Wij liepen in een laan, die door het landschap kronkelde. Ondanks de mist kon ik tamelijk ver in de omtrek waarnemen. Ik voelde mij koud en rillerig; een beetje zon zou mij goed doen. Als ik hier maar niet te lang zou moeten blijven. Ik zag, zoals ik zei, veel vrouwen en mannen. Niemand keek mij aan en dat vond ik zeer merkwaardig; ze gunden mij geen blik. Zagen zij dan niet, dat ik eerst kort hier was aangekomen? Of wilden zij met mij niets te maken hebben? Stonden zij hoger in rang en waren zij van hogere afkomst? Ik begreep het niet en was er zeer verbaasd over. Was ik voor hen niet de moeite waard, om mij een ogenblik te gunnen? Niet één scheen verwonderd, dat ik hier vertoefde; allen deden alsof het hun niet aanging. Het leek wel of zij treurden; zo stil waren zij en in zichzelf gekeerd. Waar dachten al die mensen toch aan? Ik kon er niet achter komen en de broeder liep intussen ver voor mij uit, ik zou het hem straks eens vragen. Ook hij was blijkbaar in gedachten verzonken en ik wilde hem dus niet storen. Het

kwam mij echter voor, dat de meesten van al die mensen ziek waren; ze zagen zo bleek. Nu, dacht ik, dan zullen ze hier niet spoedig beter worden; dit is geen gezond klimaat. Maar er zullen toch wel andere streken dan deze te vinden zijn? Het was alles zo aards, wat ik zag.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.4002.4028)

De broeder had hem geleerd dat hij zijn aardse gedachteleven moest afleggen om geestelijk te evolueren:

De broeder had mij gezegd, dat ik mij moest concentreren, maar op wat? Ook denken moest ik en dat deed ik dan ook voortdurend; ik dacht zelfs te veel en was er reeds vermoeid van. Nu was ik toch zeker bezig, om het aardse gedachtenleven af te leggen. Hij zou het heerlijk vinden, dat ik zo goed mijn best deed. Nog nooit had ik in mijn leven zoveel nagedacht als nu. Maar ik zag niets dan lange gezichten en mensen, die ziek waren. Anderen, ik voelde het duidelijk, treurden; niets ontging mij. Alles had mijn volle belangstelling, maar wat eigenlijk mijn belangstelling moest hebben, daaraan dacht ik niet. Ik leefde in de eeuwigheid en toch dacht ik op aardse wijze. Bloemen zag ik niet, maar in het najaar sterven de bloemen; daarom, dacht ik, zie ik ze zeker niet. Langs de laan liep een sloot en ook het water daarin was grijs; over alles lag de grauwheid van het landschap.

Ik was wel nieuwsgierig waar de broeder mij heen zou voeren. Hij was mij reeds ver vooruit gewandeld. Ik zag ook mensen, die weer anders waren dan zij, die ik reeds had opgemerkt en ik begreep niet waarom zij zó waren. Deze waren niet zo bleek en ik dacht in hen meer gezondheid en leven te zien, want hun gelaatskleur was anders. Waren zij niet als die anderen? Ik vond in hen niet dat grauwe terug, dat ik in de natuur zag. Met volle belangstelling keek ik naar hen, doch ook zij deden alsof ik niet bestond. Was ik geen mens, zoals zij? Geen broeder in de geest? Waren zij meer dan ik? Hier werd geen onderscheid gemaakt en wat deden zij? Waren het de rijken der aarde? Wilden die mensen met mij niets te maken hebben? Stumperds zijn zij allen, dacht ik. Wat verbeeldden zij zich? Enkelen liepen mij rakelings voorbij en toch was ik blijkbaar niets voor hen.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.4029.4055)

En dan krijgt Gerhard antwoord op zijn vele vragen:

Eindelijk wachtte de broeder mij op en zei, dat ik moest plaats nemen.

Aan de rand van een heuvel vond ik een heerlijk plekje en zette mij daar neer. Zou de broeder mij van die mensen vertellen? Ik had goed gevoeld, want de broeder zei: „Gij bent reeds bezig om gedachten over te nemen; dit waren werkelijk mijn gedachten.”

„Uw gedachten?” vroeg ik.

„Ja, mijn gedachten.”

Ik vond het wonderlijk, toch had ik er geen erg in gehad, daar die gedachten in mij waren opgekomen als alle andere. „Luister”, zei de broeder, „naar hetgeen ik zal zeggen. Ik heb u gevraagd, om over alles, wat wij bespreken, na te denken; anders komen wij niet verder.”

Ik verheugde mij reeds, dus had ik mijn best gedaan? Doch hij ging verder.

„Al deze mensen, die u hebt ontmoet, zijn hier gekomen zoals u, dus ook zij zijn op aarde gestorven. Zij dragen hun aardse kleren en kennen geen andere, omdat zij zich niet weten te concentreren en de nodige liefde daarvoor niet bezitten. Wanneer zij in de eerste sfeer aankomen, zullen zij deze gaan afleggen, eerder niet. Zij dragen dus die kleren zoals u, omdat zij geen ander leven kennen. Ons leven, ik heb u dit reeds meermalen duidelijk gemaakt, is een leven van gedachten en naarmate de mens liefde bezit en voelt, vindt hij zijn afstemming in dit geestelijk bestaan. Hun leven, evenals dat van u, is niet slecht geweest; ook daarover hebben wij reeds gesproken. Ik heb u in uw gedachtengang gevolgd. De mensen met die andere gelaatskleur, zoals u hebt gezien, zullen spoedig van hier gaan. Zij, die hier leven, hebben zich dus op aarde niets eigen gemaakt. Uw liefde voor anderen redde u van een algehele ondergang; anders zoudt gij in een andere sfeer zijn binnengetreden. Hier is alles kaal en grijs, nietwaar, maar wij kennen andere landen, die schoner zijn en waar de mens niets dan geluk ontmoet. Daar zijn ook bloemen en groen en men draagt daar geestelijke gewaden.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.4056.4078)

En dan komt voor Gerhard de grote verrassing: hijzelf is zoals de natuur waarin hij vertoeft!

Het verbaast mij, hoe u over de natuur denkt en uw vergelijkingen maakt. U hebt deze natuur echter aardig beschreven, doch vergeet niet,

dat u uw eigen beeld beschreef. U bent als de natuur.”

„Wat zegt u, ben ik als de natuur?” Wanneer dat zo is, dacht ik, dan ligt in mij de herfst en is het ook mistig in mij. Ik moest er zelf om lachen. Doch de broeder bleef ernstig en zei: „Lach niet, lieve vriend, wacht nog wat, ik heb u andere dingen te vertellen. Kostelijk zijn uw gedachten van het leven en de natuur aan deze zijde. Ik raad u echter aan om anders te gaan denken. Op deze wijze komt u er niet. Nogmaals, u hebt uw eigen beeld beschreven en denk daar maar eens over na. De natuur is het evenbeeld van uw innerlijke afstemming. Hoe mooier u denkt en hoe zuiverder uw gedachten zijn, zo zal tevens uw omgeving veranderen en schoner worden. De natuur is, zoals gij u zelf voelt. Er is leven, doch er is geen geestelijke liefde en geen bewustzijn. Daarom is alles grijs en mistig en bent u, als zij, innerlijk ziek.” Ik beefde; de broeder sprak verder: „Het zal hier niet gaan regenen, zoals u dacht, maar het zal hier nog duizenden jaren zo blijven, totdat deze sfeer zich in een van licht zal oplossen. Er is hier geen licht en ook in u is geen licht. Licht aan deze zijde te bezitten, waarde vriend, is weten. Licht te bezitten is geluk, louter geluk en dat is, het leven, dat in alles is, lief te hebben.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.4079.4098)

Liefde kent geen stumperds:

Dat is liefde te voelen voor anderen en de ernst van het leven te begrijpen. Dan spreekt men niet van stumperds; dan eerbiedigt men het leven overal en altijd.” Ik meende door de grond te zinken; hij wist waaraan ik had gedacht.

„Dan liggen die andere gedachten verre van u,” ging de broeder rustig voort en zag tot diep in mijn ziel. „Dan buigen we ons hoofd en bidden we uit het diepst van onze ziel en smeken God om vergiffenis. Dan denken wij steeds door en behoeft een ander geen tien- of twintigmaal iets te herhalen. Dan wordt de mens vervuld van eerbied. Dan speelt men niet met het leven, maar voelt ontzag voor dat van een ander en gaat men in liefde er in over. Ik hoop dat u ernstig zult worden, want het vreselijke van uw eigen toestand dringt nog steeds niet tot u door. U dacht, maar hoe is uw denken?” Ik schrok hevig.

„Het leven in de natuur,” vervolgde de broeder, „zal dus eerst dan kunnen rijpen, wanneer een andere warmtebron het zal bestralen. Hier is geen zon, geen licht en alles blijft dus triestig en treurig. Ook in hen, die

u ontmoette, en in u zal het voorlopig zo blijven. Hier zult u een tijdlang moeten vertoeven en dat ligt aan uzelf. Dat hebt gij zelf in handen, evenals zij, die u ontmoette. Zie mij niet zo angstig aan; het was nodig u de ernst van het leven te tonen. Heb ook geen angst voor uw toestand, want er zijn reeds krachten in u en niet alles is verloren gegaan van wat ik u zei. U zult echter voortdurend dieper gaan denken en schrede voor schrede de weg volgen, die wij hebben afgelegd.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.4100.4118)

Liefde kent wel eerbied:

Zij, die hier rondwandelen, denken aan hun leven op aarde en aan het leven, waarin zij thans zijn. Zij denken en overdenken al hun ervaringen, die zij in dit leven hebben opgedaan. Beide levenstoestanden gaan zij vergelijken en zij trachten zich de geestelijke schatten daarvan eigen te maken. Zij mediteren, zij overdenken dus alles en trachten zich in een andere maar hogere toestand te brengen. Diep doorvoelen zij datgene, wat de broeders en zusters hun duidelijk maakten en toonden. Wat zij aan deze zijde beleven, wordt hun bezit. Zij gaan dus langzamerhand geestelijk denken en zó in dit leven over. Zij doen niet anders dan zich van hun aardse leven vrijmaken en niemand zal hen daarin storen. Zij voelen en weten dat u hun voorbij ging, doch zij zijn te veel in zichzelf verdiept om op u te letten. Zij willen zich niet laten storen en ook heeft men hier eerbied voor de mens, die zichzelf zoekt. Hier leven echter ook duizenden, die zichzelf nog niet zoeken willen en zij vertoeven hier reeds jaren. Later zal ik u hen tonen; enige hebt u reeds waargenomen. Zij, die zichzelf zoeken, wikken en wegen en scheiden de goede eigenschappen van de verkeerde, totdat zij hun stoffelijke gevoelens hebben afgelegd en in die van de geest hebben omgezet. Voelt u wat de bedoeling is van dit leven?" Ik voelde spijt en had er reeds verdriet van, dat ik zo onverschillig over deze mensen had gedacht.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.4119.4133)

Meer informatie over Gerhard en zijn leven in het schemerland is te lezen in het derde deel van het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood'.

Levende doden

De bewoners van het schemerland die van de aarde zijn gekomen, blijven aards denken. Velen realiseren zich niet dat ze niet meer op aarde leven:

Zij daar, waar wij nu heen gaan, leven in het eeuwige leven, maar willen nog met aards geld betalen wat men voor hen doet en voor vele andere dingen.”

„Wat zegt u? Met geld?”

„Ja André, zij denken toch, dat zij nog op aarde leven. Hun gevoel, de natuur, alles heeft op de aarde afstemming. Het is immers niet anders mogelijk. Het is een bewijs, hoe waar het leven aan onze zijde is.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9661.9667)

Als ze op aarde een geloof hadden, dan nemen ze dat geloof mee naar het hiernamaals. Predikers van dat geloof blijven hun leer prediken, omdat ze nog steeds het gevoel hebben andere mensen te moeten bekeren en onderwijzen. Als ze op aarde predikten dat God de mens die grote zonden doet, verdoemt met een eeuwig branden in de hel, dan blijven ze dat dogma van verdoemenis ook in schemerland verkondigen:

Er zijn nog vele andere toestanden, die nog droeviger zijn dan dat onschuldige betalen met geld. Wij kennen andere. Er zijn hier geestelijken van de aarde, die in het leven na de dood nog steeds over hel en verdoemenis spreken en het anderen voorhouden. Hier, terwijl zij in de eeuwigheid zijn.”

„Het is toch niet mogelijk, Alcar?”

„Ik spreek niets dan de droevige waarheid, niets anders. Duizenden volgen hen. Je zult hen leren kennen wanneer wij daar aankomen. Zij stichten hun parochies en spreken van eeuwige verdoemenis.”

„Het is niet te geloven, Alcar.”

„Het is, helaas, de waarheid. Ze zijn op aarde vastgeroest in hun dogma's en volgen blindelings hun predikanten in hetgeen zij hun verkondigen. Zij die een andere godsdienst belijden, worden veracht en wanneer zij het zouden durven, verscheurd. De geestelijken met hen, allen zijn koud en dor. En nu wij weten, dat de mens voelt, naar hij zich uit, doet en zal handelen, zijn allen ongelukkige koude wezens. Hoe zou het anders kunnen zijn? Wanneer zij een God van geweld kennen, willen zij geen Vader van liefde zien, noch voelen. Zo zullen zij, in het leven hier, éénzelfde afstemming bezitten als zij op aarde hadden. Zij voelen het zo en willen

nu eenmaal niet anders.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9669.9687)

Deze mensen worden in het hiernamaals ook wel de ‘levende doden’ genoemd:

Is dat liefde? Is God een Vader, zou God een Vader kunnen zijn, wanneer hij Zijn kinderen verdoemt? Neen, gelukkig neen, wij kennen een andere God dan zij voelen en kennen. Hun gehele leven op aarde hebben zij niets anders gedaan dan over verdoemenis prediken. Geeft het de mens die warmte, die hem aan deze zijde gelukkig doet zijn? Wat is hun bezit, wanneer hun God een God is van geweld? Hun geloof en hun weten is arm aan geestelijke kracht. Zo zij voelen, is alles koud en dor, mijn zoon, evenals de geestelijkheid van de aarde. Allen zijn koud, die over hel en verdoemenis spreken. Zij bidden hun gehele leven, toch heeft het geen kracht. Hun gebeden zijn koud en ontdaan van alle leven. Dood is alles, zoals ze zelf zijn. Daarom noemen wij hen hier de levende doden. Ze zijn ook dood, omdat zij het leven niet voelen, want het leven verdoemt en moordt niet en kent geen geweld, omdat het leven God is en Liefde betekent.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9688.9701)

Zij hebben nog geen God van liefde leren kennen:

Ook hun zalvende preken hebben geen waarde. Hun vals gezang is het gejammer om warmte en licht, dat niets dan zwakte betekent. Het klinkt als een storm, het is het loeien van een orkaan, het is vernietigend, omdat het vals is. Innerlijk voelen zij een God van wraak, daarom is alles vals, niets is echt, zo ook hun eigen leven. Alles zal zijn zoals de mens voelt en zo zal hij hier afstemming vinden. Hun gebeden zullen eerst dan krachtig zijn, wanneer zij in harmonie zijn, één zijn met het leven. Het zijn schone woorden, waar noch gevoel, noch kracht in ligt die de mens zullen verwarmen. Dat zijn de preken van hen, die over een God van wraak, over hel en verdoemenis prediken. Daarom is hun afstemming een grofstoffelijke toestand. Eens zullen zij weten, dat God een Vader van liefde is. Zij zullen het voelen, eens André, in dit leven.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9702.9712)

Hun geestelijke lichaam weerspiegelt hun gevoel in ouderdom, zij zijn innerlijk oud en afgeleefd:

Thans zijn wij in een andere sfeer, daar waar de levende doden van de aarde leven.”

André zag een land, dat op de aarde geleek, zoals zijn leider het hem had duidelijk gemaakt. Het lag in een grijs waas gehuld. Koud en guur was het hier. Hier was weer meer leven dan in die andere sferen, toch was alles nog in een onnatuurlijke toestand. Op aarde was alles groen, hier was het een grijs gewaad, waarin de natuur lag.

Hij zag mensen, allen waren oud, met gekromde ruggen. Zij droegen het leed van de aarde. Het drukte op hun schouders. Zij gingen eraan ten onder. Jonge, frisse mensen zag hij niet, die waren hier niet te vinden. Hier leefden alleen ouden, zij waren innerlijk oud en afgeleefd. Kinderen waren hier ook niet. Vreemd was het, niets dan ouden te zien. Waar mensen leefden, daar leefde toch alles, ook kinderen, ook jonge mensen? Het was voor hem zeer vreemd. Hoe kon het eigenlijk, was dit mogelijk? Wat was de betekenis hiervan? Vreselijk was het, hen zo te zien. Nu dacht hij aan Alcars uitlegging van alle andere sferen. Zij droegen deze ouderdom innerlijk. Het was hun geestelijke afstemming. Hij zag tevens vele huizen en gebouwen. Ook kerken zag hij en in de verte zag hij een kleine stad. Kaal en koud was alles. Op aarde was alles schoner, en dan te weten, dat hij in de eeuwigheid was. Droevig was deze toestand. Op aarde hadden zij het honderdmaal beter dan in de eeuwigheid.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9987.10014)

Alcar wil deze bewoners toespreken, en vraagt ook aan André om te tonen wat hij in de voorbije jaren door zijn uittredingen geleerd heeft:

„Wij treffen het”, zei Alcar, „er worden bijeenkomsten gehouden. Ook op aarde doen zij dat. Je ziet, hoe natuurlijk hun leven is. We zullen hier blijven, misschien luisteren zij naar ons. Ik wil trachten hen toe te spreken en jij mijn jongen, zal mij daarmee helpen, niet waar?” André zag zijn leider aan, als wilde hij zeggen: moet ik hen toespreken?

„Ja, André, zou je hun niet willen vertellen, wat ik je heb getoond en tonen zal? Wanneer het ons gelukt, stel je dan open, ik zal je helpen. Ik wil zien, of je in al die jaren dat wij bijeen waren, hebt geleerd.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10064.10072)

Dit is nieuw voor André:

André voelde zich zenuwachtig. Wat zou er van alles terechtkomen?

Alcar zei hem: „Thans, mijn zoon, ben je reeds onder hun invloed. Laat hen denken, zoals zij verkiezen, sluit hen in je hart, neem hen op in je gevoel, voel liefde voor hen, liefde doet wonderen. Wanneer je twijfelt, moeten wij verdergaan, omdat ook zij ons zullen aanvallen, daar zij ons als indringers beschouwen. Waarom angst, André? Kunnen zij je iets leren? Schat je zelf niet te hoog, maar vooral niet te laag. Het zal je ondergang betekenen. Niets is te vrezen, wanneer je meer liefde voelt dan zij. Ik ga nu.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10081.10091)

Maar voor een toespraak moet toestemming gevraagd worden:

André was alleen. Daar voor hem waren honderden wezens tezamen en in de verte kwamen er nog meer naar deze plaats. Zouden zij zich hier verzamelen? Zij waren levend dood. Hij als aards mens, wist meer van de eeuwigheid af dan zij. In het Zomerland had hij zijn Tante gezien, die oud de aarde had verlaten en verjongd en schoon daar was aangekomen. Dadelijk, toen zij haar stofkleed had afgelegd, had zij haar geestelijke toestand aangenomen. Zij was schoon en jong in dit leven en hoe waren zij? Deze wezens hadden gekromde ruggen, waren oud en dat alles door gebrek aan liefde. O, hij verlangde reeds, dat het zover was, dat hij zou mogen beginnen. Vurig verlangde hij, om hen de ogen te mogen openen. Hij voelde zich kalm worden, een heerlijke rust kwam over hem. Daar voor zich zag hij een groot mens, als een aardse geestelijke gekleed. Was hij één van die wezens, die ook hier over hel en verdoemenis predikten? Hij verwijderde zich van alle anderen en nam op een verhoogd voetstuk plaats. Zou ook hij spreken? En waar was Alcar? Nergens zag hij zijn leider. De geestelijke zag hem aan en André voelde, dat hij in hem een vreemde zag, die hier niet hoorde. Het was, als vroeg hij hem, wat hij hier zo alleen uitvoerde. Strak was zijn blik, als wilde hij hem doorboren. Hij weerstond die wrede blik en voelde hoe koud het in hem was.

Daar was Alcar, uit hun midden kwam zijn leider tevoorschijn. Alcar trad op de geestelijke toe en wisselde enige woorden met hem. Duide-lijk hoorde hij Alcar zeggen: „Mogen wij uw gemeente toespreken?” De geestelijke zag zijn leider vanaf zijn verhoogd voetstuk tartend aan, de armen over de borst gekruist en het duurde enige seconden, voor hij

antwoordde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10092.10117)

De 'geestelijke' velts zijn oordeel:

Eindelijk sprak hij en nors was zijn vraag. „Wie bent u?” „Wij”, hoorde hij Alcar zeggen, „zijn broeders van u, en komen uit een ander land tot u, in liefde in de ware betekenis van het woord.” De geestelijke glimlachte sarcastisch. Hij stond daar nog steeds en keek op hem neer, gelijk destijds Nero op Rome. Diepe rimpels lagen in zijn oud gelaat. Eindelijk sprak hij. Het was een spannend ogenblik. Hoe eenvoudig was Alcar en in al zijn eenvoud wachtte hij af, wat zijn beslissing zou wezen. André voelde in Alcars handeling een levensles, alleen in liefde zou men iets kunnen bereiken.

„Komt u uit naam van God?” Deze woorden striemden zijn ziel, omdat ze zo koud werden uitgesproken. Deze ongelukkige vroeg aan zijn leider of hij uit naam van God kwam. Zie, dat was de mens. Hoe voelde hij zich. Alcar zag hem eerbiedig aan en antwoordde: „Wij komen uit naam van God tot u, zoals ik u reeds zei, in de ware betekenis van het woord.” „Ik geef u een half uur,” was zijn antwoord.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10122.10138)

Alcar houdt zijn toespraak en geeft daarna het woord aan André:

Als een flits kwam tot André: „Spreek over de natuur en verbind hen met het leven.” Onmiddellijk begon hij en hij voelde, dat hij werd geholpen.

„Zusters en broeders! Wij komen uit een ander land, om u te vertellen, hoe schoon het bij ons is en wij vragen u, om ons land te bezoeken. In ons land is het prachtig, ook de natuur is er anders dan hier. De hemel is licht gekleurd en overal groeien en bloeien bloemen, die nooit verwelken, maar eeuwig fris blijven.

Wij bouwen onze eigen huizen, zoals wij het zelf wensen. Zij hebben geen van alle eenzelfde architectuur. Dat komt, omdat ook ieder wezen anders is, een eigen persoonlijkheid bezit. Zoals wij ons huis innerlijk voorstellen, zo zal het zijn. We kunnen naar eigen wens, tussen bergen of op vlakten, langs water en rivieren, ons huis bouwen. Maar wij kunnen uit geen ander land de benodigdheden daarvoor betrekken. Alles kunnen wij aanwenden, wat in ons land groeit en leeft. Ook weten wij, dat

het in andere landen, waar ook mensen leven, niet mogelijk is, om uit andere landen bouwstoffen te betrekken. Wij zijn aan wetten gebonden. Die wetten zijn overeenkomstig de innerlijke toestand van de mens, die daar leeft. Dit betekent, dat wij niet boven onze krachten mogen of kunnen gaan. Wij kunnen niet de benodigdheden uit andere landen verwerken, om de eenvoudige reden, dat er bij ons een ander klimaat heerst, waardoor alles in één zou storten.

Wij leven als zusters en broeders tezamen. In liefde leven wij voor elkaar en we zullen elkander nooit vóórliegen of bedriegen, zelfs niet in gedachten. Wat gij vreemd zult vinden, is, dat wij het onmiddellijk zouden weten, omdat wij de gedachtengang van anderen kunnen volgen. Daarom zijn allen eerlijk en is een broeder of zuster open, geheel open, voor alle anderen. Wanneer wij een zuster of broeder zien, zien wij onszelf, omdat wij één liefde bezitten en in liefde één zijn, waardoor ons leven niets dan geluk is.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10224.10246)

André vertelt uitvoerig over de sferen van licht en beëindigt zijn toespraak met:

Gij leefde allen op aarde en zijt daar gestorven. Gij leeft in de eeuwigheid, maar hebt uw aards leven verknoeid, omdat uw leven stoffelijk was, waardoor gij in deze toestand zijt gekomen; gij weet van een geestelijk leven niets af, omdat gij u voor dat leven hebt afgesloten. Bid, dat God u de ogen zal openen.

Waar zijn uw kinderen? Ook zij leven hier aan deze zijde, maar in andere landen. Zij zijn schoner en reiner, zodat gij hen niet kunt zien, omdat zij die hogere afstemming bezitten. Voel uw onnatuurlijke toestand aan en vergelijk uw leven met een hoger, een geestelijk leven, waar gij eens eeuwig zult leven. Thans komt gij in botsing met alles, wat zich in dat land bevindt, ook met uw eigen kinderen. Niet hier, nooit of te nimmer, zult gij (hier) uw kinderen terugzien. Daar, waar niets dan geluk is, daar zult gij hen terug vinden, in hemelse schoonheid. Gods wil is, vrienden, dat gij Zijn weg volgt. God is liefde, vrienden, God is licht, geluk en leven.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.10340.10351)

Individu en mensheid

Ook meester Alcar kwam na zijn aardse leven in het schemerland aan:

Zie, André, wij zijn in het schemerland, hier leefde ik. Toen ik op aarde gestorven was, ontwaakte ik op deze plaats en was dit mijn afstemming. De meeste mensen komen van de aarde hier aan en zij allen zijn niet goed en niet kwaad, maar dragen geen geestelijk bezit. Ook ik werd van mijn eigen leven overtuigd, hier werd ik wakker geschud en ontwaakte mijn innerlijk.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.15220.15223)

In elke sfeer leven de mensen samen die eenzelfde mate van liefde bezitten, maar daarnaast blijven zij verschillend van elkaar in verworven eigenschappen:

In liefde zijn wij één, in kunst en gevoelens niet en wat de één kan, kan de ander nog niet, al leeft hij in dezelfde toestand, in één sfeer. De één voelt voor kunst, de ander voor wetenschap en weer een ander heeft andere gevoelens en dat is niet alleen op aarde, maar ook aan deze zijde.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.15243.15244)

Jozef Rulof legt uit dat elke sfeer in het hiernamaals zeven gevoelsovergangen heeft om de volgende hogere sfeer te bereiken:

Doch wat is en hoe is eigenlijk dit schemerland? De laagst afgestemde mens nu, uit ditzelfde schemerland, heeft alweer contact met en afstemming op het land, dat direct afstemming heeft op de sfeer van haat; zo diep is nu die sfeer, en ook daarin beleven wij die zeven overgangen!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4862.4863)

Het beschrijven van alle overgangen in alle sferen zou heel veel boeken vergen. Daarom worden slechts voorbeelden gegeven, om een globaal beeld te krijgen van de gevoelsgraad:

Wilden de meesters echter elke levensgraad van iedere sfeer ontleden, dan zouden zij voor elke overgang boeken moeten schrijven, steeds weer boeken. Eerst dan weten wij, hoe zo'n sfeer in elkaar zit. Doch als u even doordenkt, weet u het nu ook, want de voorbeelden zijn er. Gerhard, de

koetsier, uit het boek „Zij, die terugkeerden uit de Dood” is er één van!
Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4873.4876)

Hoofdzaak is om te beschrijven hoe men uit een sfeer komt, wat men kan doen om hoger te evolueren:

Hoofdzaak is nu, hoe komen wij út een sfeer? Ik maak me niet dik om de sferen van licht, dames en heren, maar wel over de vraag, hoe ik die sferen kan verlaten.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4877.4878)

Wanneer de mens verkeerd is en dat niet toegeeft, plaatst hij zich al in een schemerachtige wereld:

Ontwaak en geef toe dat u verkeerd bent, want dit kleine verkeerd zijn, dit nietige ikje als een karaktertrek plaatst u in een schemer, in een schemerachtige wereld en wil niets anders zijn en betekenen: het schemerland, het onbewust zijn, het niet willen, te lui zijn om die ontwaking te aanvaarden, het vertikken om deze bewustwording op te nemen, de hoogmoed, de waanzin, de dikheid van de mens die zich maatschappelijk en stoffelijk voelt... ja.

Lezingen Deel 2 (L2.7104.7104)

Om de eerste lichtsfeer te bereiken dienen ook de kleine leugens overwonnen te worden:

En ja, een moeder van tachtig, een jongen van zestien en een meisje van acht jaar hebben het aardse met het eeuwige verwisseld. De oude grootmoeder keert naar de Aarde terug en (dat) hebben haar familieleden te aanvaarden aan Gene Zijde, men behoeft dat zieleleven nu niet af te halen, doch de jongen en het meisje brachten zij naar twee verschillende sferen; de eerste sfeer voor het meisje en het schemerland voor de jongen, waar dit leven de kleine leugens, bedrogjes en haatjes te overwinnen heeft om ook dan zich gereed te maken voor het geluk, de eerste gelukkige sfeer achter de kist, het leven ná de dood.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.2186.2187)

Het schemerland is niet alleen de afstemming waar Alcar en Gerhard in het hiernamaals binnentraden, maar het is ook de afstemming van de gehele mensheid. Hiermee wordt bedoeld dat de meeste mensen op aarde in gevoel op het schemerland zijn afgestemd:

Wij gaan naar het schemerland, waar Gerhard binnentrad toen hij de aarde verliet. Zijn leven ken je, maar begrijp je ook het leven en de geestelijke afstemming van al die andere miljoenen wezens, die daar leven en zichzelf moeten los maken van hun persoonlijkheid? In het schemerland is niet alleen de persoonlijkheid van de enkeling vast te stellen, doch ook die van de massa en zelfs van de gehele mensheid.

Zielsziekten van Gene Zijde bezien (ME.11709.11711)

Het schemerland is de afstemming van de mensheid, maar niet één mens is als de miljoenen anderen:

Het is machtig al deze verschillende soorten van mensen in het schemerland te leren kennen. Hiervan een studie te maken voert u naar onbegrensde mogelijkheden, een arbeidsveld, waarover u vele eeuwen doet. Velen aan deze zijde geven zich dan ook volkomen voor deze zielen en verdienen daardoor hun eigen en hogere levensgraad. Deze studie is kosmisch diep, omdat al deze mensen, die toch tot één sfeer behoren, een eigen wereld bezitten, niet één mens is als de miljoenen anderen, elk leven vertegenwoordigt een kosmische diepte.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.6191.6194)

31. Land van haat, hartstocht en geweld

De mens met een duister gevoelsleven kan bij het sterven overgaan naar het land van haat, hartstocht en geweld.

Steden van haat en geweld

Mensen die op aarde innerlijk vol zijn van haat, hartstocht of geweld, kunnen bij het sterven overgaan naar de sfeer in het hiernamaals waarop ze zichzelf door hun aards leven hebben afgestemd. In deze duistere sfeer leven ze samen met miljoenen soortgenoten van wie het geestelijke lichaam beestachtig misvormd is door hun hatend gevoelsleven. De tekeningen van Doré bij de 'Divina Commedia' van Dante geven hier een goed beeld van.

Deze sfeer wordt ook de dierlijke gevoelsgraad genoemd, met bewoners die eruit zien als wilde dieren. De haat is hier zover opgevoerd, dat men er steden van gemaakt heeft, met spitse torens die fel afsteken tegen de dreigende lucht. Vlamvend rood en helgroen zijn de overheersende kleuren.

In dit land houdt men feesten van hartstocht en geweld. Iedereen die niet aan deze feesten wil deelnemen, wordt aangevallen en afgeranseld omdat men hen als zwak beschouwt. In deze duistere sfeer leven ook genieën in het kwaad, die sommige geleerden op aarde inspireren tot het maken van mas-savernietigingsmiddelen.

Uit de klauwen van de heerser

De bewoners van het land van haat worden geregeerd door de heerser die door zijn diepe haat en sterke concentratie zijn wil oplegt aan de massa. Alle bewoners van dit land worden overvallen en voor deze heerser gebracht. Diegenen die zijn wil niet volgen, wacht een voortdurende kwelling en mishandeling. De meesten volgen de heerser uit angst voor afranseling.

De bewoners van deze sfeer zullen pas hun leven gaan veranderen, wanneer ze een afkeer krijgen van zichzelf. Dan proberen ze hun wilde soortgenoten te vermijden, om vaarwel te kunnen zeggen aan het leven vol nijd, verderf en wellust. Ze zullen een tijdlang de mishandelingen door hun soortgenoten moeten doorstaan, om zo een vaste wil te ontwikkelen zich van hun eigen duistere gevoelens los te maken.

Als ze eenmaal die vaste wil ontwikkeld hebben, worden ze geholpen door lichtgeesten die in deze duistere sferen afdalen om hun medemens te helpen. De lichtgeesten brengen hen naar een overgangssfeer in het schemerland, waar ze kunnen uitrusten en op krachten kunnen komen om hun lange tocht

naar de eerste lichtsfeer aan te vatten.

Bronnen

Opgebouwd door haat

De miljoenen bewoners van deze sfeer zijn innerlijk afgestemd op haat en nijd:

Deze donkerbruine lucht, welke door een rode gloed beschenen wordt, is het licht dat deze sfeer, dit land van haat en nijd, bezit. De miljoenen, die hier leven, zijn daar innerlijk op afgestemd.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4795.4796)

Om André (Jozef Rulof) een beeld te geven van deze duistere sfeer neemt zijn geestelijke leider Alcar hem tijdens een uittreding mee naar de grens van het land van haat:

Hier zijn wij aan de grens gekomen, waar het land van de haat begint. Kom, wij zullen een plaatsje op deze hoge berg zoeken.”

André keek om zich heen. Daar vóór hem, diep in de duisternis, in die donkere gloed, onderscheidde hij een grote stad. Vele torens staken scherp af tegen de rood-bruine lucht. Het was, vanaf hun plaats gezien, een prachtig, maar tevens somber panorama, dat zich daar voor hen uitbreidde.

„In deze grote stad heersen niets dan smart en ellende, welke de mensen zichzelf bereid hebben, omdat zij God niet willen leren kennen en liefhebben.

Velen zijn daar al honderden jaren en hebben in al die tijd nog niet de drang gevoeld, om het reinere licht te vinden. Zij leven er voort in dezelfde roes, als waarin zij op aarde leefden.”

De stad strekte zich uit tot aan de horizon, waar André een weinig meer licht dacht te ontwaren.

„Is deze stad niet te overzien, Alcar?”

„Neen, André, zij is in geen duizenden jaren te overzien, omdat zij zich oneindig ver uitstrekt.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4799.4810)

Het land van haat is oneindig voor de bewoners die hun haat, hartstocht en geweld blijven voeden door hun handelingen. Het land is eindig voor de bewoners die zich innerlijk vrijmaken van deze gevoelens:

Daar voor hem lag een donkere stad. Fel staken de spitse torens af in die roodbruine gloed en hij kon alles duidelijk tot in de verte waarnemen.

„Is dit de stad, Alcar, die ik de vorige keer heb gezien?”

„Dit hier is de plaats, die ik je heb getoond; zij is echter geen stad, maar een land, waarin je duizenden jaren achtereen verder zou kunnen dwaalen. Er komt geen einde, totdat zij zelf hun einde voelen. Ik heb je toen verteld, dat zij oneindig is, althans voor hen, omdat zij het einde niet zien; en zij sluiten zich daarom op in hun eigen toestand. De mensen leven hier in een donkere poel van hartstochten en geweld en zullen eerst dan boven komen, wanneer zij zich innerlijk daarvan hebben vrij gemaakt, hetgeen de ontwikkeling van hun liefde betekent. Allen zijn zelf aan hun ongeluk schuldig, omdat zij hun aards leven hebben verknoeid. Zij zullen zichzelf leren kennen, waardoor zij het vreselijke van hun toestand inzien. Daarna zal er verandering komen en zullen zij in een andere afstemming overgaan.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8683.8692)

De bewoners van dit land leven hun aards leven verder in de geest. Daarom wordt dit geestelijk land ook verdedigd zoals een aards landgoed:

„Alcar, kijk, daar gaan geesten.”

„Ik zag ze reeds lang, André, maar ik wachtte, totdat jij hen zien zou. Blijf gerust zitten. Zij kunnen ons niet zien, omdat zij niet op ons zijn afgestemd.”

„Wat zijn dat voor geesten, Alcar?”

„Dit zijn wachters, die de ingang van deze sfeer bewaken. Zij loeren op alles, wat hier aankomt en weten niets beters te doen, dan verdwaalde reizigers te overvallen en naar beneden te sleuren. Maar dit kan ons niet

overkomen. Dit geldt alleen voor geesten, die zich nog niet van hun innerlijke krachten bewust zijn en deze dus nog niet ontwikkeld hebben.

Ons kunnen zij niet zien, maar je zult begrijpen, dat men daar niet zo maar naar binnen kan gaan.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4891.4900)

André vraagt zich af waar de bodem uit bestaat:

„Aarde, Alcar?”

„Aarde, mijn zoon, in geestelijke substantie.” André nam het in zijn handen. Ja, het was aarde, zoals men ze op aarde kende. Maar het was vreemd en voelde zeer eigenaardig aan. Hij kon er geen woorden voor vinden.

André zag zijn leider aan, die hem antwoordde: „Vreemd, mijn zoon? Er is geen leven hier, geen warmte, geen liefde, geen zon, niets van alles, wat ons het leven biedt. Zo ook is deze substantie ontdaan van alle kracht; omdat zij geen bestaanstoestand hebben, is ook alles in éénzelfde afstemming. Wat de mens voelt, zal zijn bezit zijn aan deze zijde. Je voelt zeker, hoe droevig het is? Hier groeit en bloeit niets, omdat het leven onnatuurlijk is. De levenssappen missen zij, waardoor het leven groeit, doch zij hebben geen bestaan en daarom is alles dor en koud.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.8660.8672)

De bewoners beleven hun geestelijk leven alsof zij nog op aarde vertoeven:

„Hier leeft alles tezamen, Alcar?”

„Alles leeft hier tezamen. Koningen en koninginnen, prinsen en prinsessen, edelen en geleerden, kortom allen zijn hier bijeen, zo ook de armen. Hier beleven zij het leven, waarin zij op aarde leefden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.8750.8753)

Een aantal bewoners voelen zich nog behoren tot een ras of geloof:

Alle rassen van de aarde zag hij. Hier was alles één, welk geloof zij ook hadden gekend. Ieder wezen kende en voelde moederliefde. Allen waren Gods kinderen, voor eeuwig.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9315.9318)

Maar wat men maatschappelijk op aarde is geweest, heeft hier geen waarde meer:

Maar wanneer er iemand komt, die zich laat voorstaan op zijn vroeger bestaan, op wat hij eens geweest is, dan wordt hij door allen uitgelachen. Hier regeert hij, die een ander kan beïnvloeden, die de massa beheerst door concentratie.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4822.4823)

Vele bewoners weten niet eens dat ze op aarde gestorven zijn:

Geloof me, wanneer ik je vertel, dat daar beneden duizenden zijn, die niet eens weten, dat zij op aarde gestorven zijn.”

„Niet eens weten, dat zij gestorven zijn, Alcar?”

„Zo is het, André, en dat is wel een bewijs, dat men in dezelfde zieletoestand in de sferen aankomt, als waarin men op aarde verkeerde en dan naar de plaats gebracht wordt, welke met zijn innerlijk in overeenstemming is.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4865.4867)

De bewoners bouwen dit land op zoals ze het op aarde gekend hebben. Zover is haat in hun leven gedrongen, dat men er steden van bouwt:

„Wat is dat daar ginds, Alcar? Zie ik goed, is dat een brug?”

„Dat heb je duidelijk gezien, ook hier heeft men bruggen.”

Hoe was het mogelijk. Daar stroomde een machtige rivier. Een prachtige brug hadden zij er overheen gebouwd. Geweldig was het. Alsof hij op aarde leefde. In het leven na de dood zag hij het evenbeeld van de aarde. Alleen was hier het kwaad verenigd. Op aarde leefden goed en kwaad bijeen, hier waren het afgestemde wezens, die in één toestand leefden.

Aan de overzijde zag hij vele gebouwen, waarvan de torens als spookachtige silhouetten boven de huizen afstaken. Grillig was dit beeld. Stil was het; in somberheid en in afgrijselijke stilte leefde hier de mens. Hij voelde het leed van het leven, dat hier geleefd werd. Alles was haat en verwoesting. De rivier stroomde als een machtig spook, als wilde zij hem verslinden. Dood en verderf was alles. Het monster haat lag in diepe

rust. O, wanneer het ontwaakte. Daar voor hem, in prachtige stijl opgetrokken, lag de stad, dat was het monster. Alles betekende haat. Een rilling doorvoer hem. Al dit werk moest worden vernietigd, dan bestond er geen haat meer. Zover was haat in het leven gedrongen, dat men er steden van bouwde. Het was een machtig land, dit land van haat. Neen, dit kende men op aarde niet. Wat zouden zij moeten goedmaken. Alles zou afgebroken moeten worden, wat strijd betekende tegen hun eigen wil, om hun innerlijke toestand in licht te veranderen. Hoe hoger hun gebouwen waren, hoe dieper hun leed, hun ellende was, hoe heviger zij konden haten.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8889.8918)

De bewoners scheppen zelfs kunst:

André dacht, dat hij droomde. Hier zag hij een prachtige stad, die kunstig was opgetrokken. Prachtige gebouwen zag hij, door beeldhouwwerken versierd, die echter afschuwelijke voorstellingen uitbeeldden. Doch in alles lag hun intellect denken: Het gevoel van de kunstenaar.

„Hoe is het mogelijk, Alcar, om in deze duisternis toch te kunnen scheppen?”

„Voor hen is alles mogelijk; alleen kunnen zij geen hogere sfeer binnentreden noch hun duisternis in een lichtende toestand veranderen. Hun machten zijn beperkt. Hier leven genieën, meesters in het kwaad. Het aardse spreekwoord „hoe groter geest, hoe groter beest,” wordt hier waarheid. Hier leven meesters in alle kunsten en wetenschappen. Hun gevoelens zijn vlijmscherp doordacht, doch alles voor het kwaad. Onfeilbaar, zou men denken, maar zij weten, dat zij het goede, dat God is, niet kunnen overwinnen. Op aarde hebben zij de genade, een gave te bezitten, niet begrepen. Hier kunnen zij hun hartstochten botvieren. Aan alles is het te zien, zo is hun leven. Alles is hun eigen werk. Eens storten al hun maaksels in één, hun hemelhoge gebouwen hebben in de geest geen waarde, zoals alles, wat zij bezitten, zo ook hun eigen leven. Leven niet deze wezens op aarde? Is op aarde de één geen vloek voor de ander? Wordt daar niet vermoord om te bezitten? Allen, die hier samen zijn, leefden op aarde. Hier spreekt het tot je, omdat zij zich op aarde achter maskers kunnen verbergen. Hier is niets te verbergen, zij allen zijn naakt, dit is hun afstemming in de geest. Op aarde kunnen zij zich verbergen, daarvoor hebben zij hun paleizen, doch hier is dat onmogelijk. Daar is alles mogelijk, hun maskers bedekken hun donkere zielen. Hier spelen zij

hun dierlijk spel, maar een hoger afgestemde ziet en kent hun innerlijke toestand. Hier leven zij samen en keren terug naar de aarde, om anderen te beïnvloeden. En wee hen, die zich op hen afstemmen, zij zijn verloren. Wanneer zij daar sterven, zullen zij meegesleurd worden naar hier en zullen aan deze zijde hen dienen. Zij die op aarde het hogere zoeken, zullen door hogere geesten worden geholpen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8849.8878)

Niet alleen het land maar ook hun eigen geestelijke lichaam wordt gevormd door hun innerlijke gevoel. Hun innerlijke vuur van hartstochten vormt hun aardse lichaamsvorm:

André zag de eerste wezens in deze verschrikkelijke stad. Hij trad het land van haat binnen.

„Zijn dat mensen, Alcar?”

„Mensenkinderen, mijn jongen. Ook zij leefden op aarde en waren eens jong en schoon. Daarna oud, om zich in hun verdere leven te vergeten en hier binnen te treden.”

André staarde hen aan en kon zijn ogen niet geloven. Wild, gluiperig, waren zij. Dit waren geen mensen meer, het waren roofdieren. Hun met bloed doorlopen ogen puilden uit de kassen. Zij waren misvormd naar lichaam en ziel. Mensen in monsters veranderd. Vernietigend was hun blik. Door het vuur van hun hartstochten verteerden zij. Hoe diep waren zij gezonken. Mannen en vrouwen zag hij samen. Hier leefden schoonheden van de aarde. Hoe verschrikkelijk waren zij thans. In gedachten vertoefde hij op aarde en zag hen in schitterende gewaden gekleed.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8818.8836)

Wanneer André iets dieper met deze dierlijke afstemming verbonden wordt, voelt hij de kracht van hun uitstraling:

André schrok geweldig. Daar voor hem lag een brandende stad. De vlammen laaiden fel ten hemel in roodgele, groene en licht-rode kleuren. Duivels was het. Zijn hart klopte wild bij het zien van dit afschuwelijke beeld. Hij kon geen adem meer halen, hij dacht te zullen stikken.

„Wat is dat?”

„Niets meer en niets minder dan de kracht van hun uitstraling. Liefde-uitstraling, mijn zoon, op dierlijke afstemming. Niets dan hartstocht en geweld. Het zal je thans duidelijk zijn, dat men andere krachten moet bezitten, wil men zich met hen kunnen verbinden. Hun opvlammende gloed zal hem vernietigen die zich van hun kunnen niet bewust is.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.8805.8816)

André kan zich hier nog niet zelfstandig handhaven:

Ik zal je nu met deze sfeer verbinden, ik blijf in mijn eigen toestand. Concentreer je sterk, je weet hoe machtig zij zijn in hun krachten. Tracht je staande te houden.”

Op hetzelfde ogenblik voelde André iets vreselijks in zich opkomen. Een geweldige angst, dat het de duivel in eigen persoon was, overviel hem. Geen gevoel had hij meer. Hij zweefde over bergen en dalen en er scheen geen einde aan te komen. Hij wilde om hulp roepen, doch het was hem onmogelijk, geen woord of geluid kon hij uiten. Hij verzette zich met al zijn krachten, maar het hielp hem niet. Steeds dieper voelde hij zich wegzinken en hij kon geen weerstand bieden; hij voelde, dat hij een bezwijming nabij was en zakte ineen. Toen hij zijn ogen opende, zag hij in die van zijn leider.

„Wat beter, André? De duidelijkheid laat niets te wensen over. Je hebt hun krachten gevoeld, ze hebben je concentratie vernietigd. Ik liet je zelf handelen, daardoor voel je hoe vreselijk hun haat is. Doch niets kon er geschieden, ik waakte, André.”

„Waar ben ik geweest, Alcar? Het was alsof ik over bergen en dalen zweefde. Zij sleurden mij mee; hoe verschrikkelijk zijn deze wezens.”

„Je was nergens, André. Wij bevonden ons hier, aan de rand van deze rivier; je stond daarheen te turen. De kracht van hun invloed deed je opnemen in hun toestand. Het zweven is dus niets anders dan het woeste van hun innerlijke afstemming. Het was als een visioen, doch het ontnam je de adem. Alles is eenvoudig. Je concentratiekrachten werden overheerst, wat echter niet nodig was, omdat je een andere afstemming bezit dan zij. Ik zal je op deze reis verschillende toestanden laten aanvoelen. Je zult daardoor een zuiver beeld ontvangen, hoe al deze menselijke toestanden zijn. Het over bergen en dalen dwalen betekent tevens, dat je nog met het lichaam bent verbonden. Wij, mijn zoon, zijn op alles berekend. Je zult al

deze krachten leren kennen.

Kom, we gaan verder. Het zal je duidelijk zijn, dat men hier maar zo niet kan binnenvallen. Om hier te kunnen werken, heeft men een sterke concentratie nodig om staande te kunnen blijven.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8926.8959)

Heersers

In het land van haat, hartstocht en geweld regeren diegenen die de massa kunnen beïnvloeden:

„Zijn hier ook heersers?”

„Dat zijn diegenen, mijn zoon, die de massa kunnen beïnvloeden. De zwakkeren hebben te lijden, maar zij willen dat zelf, omdat zij hen in alles volgen. Hier leven genieën, demonen, heersers en meesters in het kwaad en miljoenen andere wezens. Zo gaan honderden en duizenden jaren voorbij, voor zij ontwaken en zij hebben voortdurend verschrikkelijk te lijden. Zelf weten zij van geen ander leven, ze zijn ten onder gegaan in hun diep ongelukkig bestaan. Voor velen betekende rijkdom op aarde hun ondergang. Vanaf de hoogste rangen, die zij bekleedden, daalden zij af in dit leven, in deze duisternis. Schoonheden van de aarde moesten hun stralenkrans, hun goud en smaragden voor duisternis verwisselen. Hier leven zij als beesten samen en zijn misvormde mensen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8755.8764)

Om André te laten ervaren hoe die heersers het land regeren, daalt Alcar met hem af in deze duistere sfeer:

De vorige keer hebben wij alles vanuit onze eigen afstemming gezien; thans gaan wij in hun toestand over. Het overgaan heb je in de sfeer der aarde beleefd, doch hier is alles weer veel moeilijker, wat je aanstonds duidelijk zal worden. Verzamel alle krachten die in je zijn, om ook dit te kunnen uithouden. Ook hier zullen we worden aangesproken, men zal ons dwingen met hen te gaan, maar in alles zullen wij naar eigen krachten handelen. Thans zullen we afdalen.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.17230.17234)

Zodra zij zich in deze sfeer vertonen, worden ze aangehouden door de wachters:

Plotseling kwam tot hem: „Ziedaar, André, onze vrienden; zij zien ons reeds en zullen ons aanhouden en vragen wat wij hier komen doen. Ik spreek tot hen en handel, laat alles aan mij over. Aan alles zul je zien hoe aardig hun leven is en in niets verandering is gekomen.”

André voelde, dat zij de grens van het land van haat hadden overschreden. Hoe anders zag hij alles dan op zijn vorige tocht. Voor zich zag hij verschillende wezens, die op hen afkwamen. Enigen vroegen hun waarheen zij wilden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17236.17242)

Alcar kent de gebruiken van deze sfeer en weet hoe te moeten handelen om door de bewoners niet als hogere geest te worden herkend:

Alcar sprak: „Wij weten niet waarheen wij gaan, maar we trachten de weg naar de aarde te vinden.”

„Weet gij die niet?”

„Hoe komen we hier vandaan?”

Allen begonnen vreselijk te lachen, het was een grijnzen van verschrikkelijke wezens. Wat bedoelden zij daarmee? Het was toch een eenvoudige vraag, die zijn leider hun had gesteld. Eén voerde het woord en zei: „Al zoudt ge hem weten, dan nog zult ge hier niet vandaan komen. Zij, die naar de aarde gaan, worden door ons gestuurd, de meesters zullen je dat wel uitleggen. Heb maar geduld. Vreemdelingen willen maar dadelijk naar de aarde. Is het hier niet naar je zin? Je bent niet bekend met de wetten die hier heersen.”

„Ja,” gaf Alcar hem ten antwoord, „we zijn vreemdelingen. Wat zijn dat voor wetten, waarover u sprak?”

„Die zul je spoedig genoeg leren kennen,” en zij begonnen weer sarcastisch te lachen, zodat hun met bloed doorlopen ogen uit hun hoofden puilden. Verdierlijkt waren zij allen; niets dan hartstocht en geweld was hun gehele wezen. „Kom met ons mee, dan zullen jullie spoedig de weg naar de aarde leren kennen, maar op onze wijze.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17243.17259)

Om André gerust te stellen, spreekt Alcar telepathisch met hem, zodat de

wachters hun gesprek niet kunnen opvangen:

André voelde, dat er iets vreselijks zou gebeuren. „Volg mij, André,” ving hij innerlijk op, „en maak je in niets ongerust, laat hen begaan. Je zult hun wetten leren kennen en dit is alleen op deze wijze mogelijk. Tevens zal je duidelijk worden, hoe hun leven na de dood is. Het is niet mogelijk, om op een andere wijze hun leven te leren kennen, maar maak je geen zorgen, ik waak.”

André was rustig na het innerlijke gesprek met zijn leider, waar allen niets van hadden gevoeld noch verstaan. Hij stuurde de gedachte tot zijn leider terug, dat hij hem in alles wilde volgen. „Zolang zij ons niet van elkander scheiden, zullen wij met hen gaan, doch wanneer zij dit willen, zullen we in onze eigen afstemming terugkeren.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17260.17267)

De wachters brengen hen naar een heerser in het kwaad:

Zij voerden hen door verschillende straten, totdat zij aan een groot gebouw kwamen, dat zij binnentraden. Lange gangen gingen zij door, totdat hun geleiders een zaal betraden, waar zij moesten wachten. Alles was prachtig versierd, maar dierlijk uitgebeeld. Het was als een aards huis opgetrokken en beschilderd. Hij zag kleurige taferelen van lugubere dierlijke voorstellingen. Vele wezens liepen in en uit en leefden hun leven; alles vonden zij heel gewoon. Maar allen waren demonen, duivels in mensengedaanten, die een vreselijk leven op aarde hadden geleefd en er nog in leefden. Het waren mensen die haatten, zoals wilde dieren niet zouden kunnen. Waar moesten zij op wachten? Een verstikkende lucht overviel hem. Het was hier benauwd; hij voelde de invloed van het kwaad. Alcar zei hem: „Wij worden voor hun leider gevoerd, die ons het een en ander zal vragen. Hij zal ons aan zich verbinden en zo gaat het iedereen die hier binnentreedt. Het is een heerser in het kwaad en met hem zijn er velen, die hier de massa beïnvloeden en naar hun wil dwingen om hen in hun ongerechte praktijken te volgen. Wanneer zij weigeren, worden zij afgeranseld, wat je zo aanstonds duidelijk zal worden. Maar ook hier geen angst, ik waak, mijn jongen. Men noemt hem daarom de heerser van de duisternis, omdat hij van zijn macht gebruik weet te maken, waar zoals ik je zoëven zei, geen wezen aan ontkomt. Ieder wezen, dat hier leeft, wordt overvallen en voorgeleid.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17268.17285)

Wanneer bewoners zich willen onttrekken aan de heersers, wacht hun kwelling en mishandeling. Uit angst voor die kwelling volgt men de heersers:

Allen die hier leven, hebben deze afstemming en wanneer zij zich willen bevrijden, zullen zij vreselijk te lijden hebben, omdat zij zich aan hun wil niet willen onderwerpen. Er zijn er dan ook maar enkelen, die zich uit hun handen houden; de meesten zijn te zwak om zich zelf te overwinnen, ook dan, wanneer het hun leed en smart bezorgt. Met geweld worden zij aangepakt, geslagen en mishandeld. Om dit alles te kunnen uithouden, moet men een vaste wil bezitten om het goede te doen. Maar op aarde is hun leven zo geweest en in dit leven is niets veranderd. Daarom geven zij zich gewillig over en doen, wat zij van hen verlangen. Alles is als op aarde; hier evenwel is slechts één afstemming. Allen zijn verdierlijkt, zijn grofstoffelijke wezens. Hier leeft het kwaad bijeen; geen andere afstemmingen zouden hier kunnen leven. De heersers verlangen van hen doodslag en geweld, ja moord op moord. Wanneer je mij goed hebt begrepen, André, dan is dit leven nog vreselijker dan op aarde, omdat men op aarde nog mensen vindt, die het goede willen, waarmee men kan samenwerken om het kwaad te bestrijden. Doch hier volgt men hem die de massa beheerst, omdat zij zichzelf willen beschermen en angstig zijn voor kwelling. Wanneer zich een mens dus op aarde reeds van het kwaad, dat in hem leeft, heeft bevrijd en daar zijn weg voelt en vindt, zullen zij gelukkig zijn wanneer ze dit leven binnentreden. Zij, die op aarde het kwade willen, zullen aan deze zijde eenzelfde kwelling ondergaan, omdat ze zich daarmee hebben verbonden.”

André had Alcar in alles duidelijk kunnen volgen en hij begreep, dat het niet zo eenvoudig was, zich hiervan vrij te maken. Wanneer zij weigerden om aan hun verschrikkelijk leven deel te nemen, werden zij afgeranseld en gekastijd. Toch zou het voor hen beter zijn om te weigeren, zij zouden na al dat leed een andere sfeer binnengaan. Velen deinsden daarvoor dan ook niet terug en waren aan een nieuw, maar geestelijk leven begonnen. Beter op aarde reeds te weigeren, omdat men aan deze zijde voor één en dezelfde toestand kwam te staan. Hij, die op aarde geen vernietiging wilde, was de gelukkige aan Gene Zijde. Hoe machtig was alles, hoe natuurlijk het leven na de dood.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17286.17306)

Schoonheid is een relatief begrip:

Hij zag vele vrouwen, die er afschuwelijk uitzagen. Zij liepen hem voor-

bij en behoorden zeker bij hem, die hier regeerde. Hun dracht was verschrikkelijk. Zij droegen niets dan felle kleuren, helgroen en vlammend rood en het verwonderde André dat hij geen zachtere kleuren waarnam. Het waren intellectuele wezens; ze hadden op aarde mogen studeren, maar hadden zichzelf vergeten. Hij zag dit aan hun persoonlijkheid, maar hun scherp vernuft was op het dierlijke afgestemd. Thans leefden zij in deze duisternis éézelfde leven als op aarde. Dat waren vrouwen en hoe schoon kon een vrouw zijn, wanneer zij liefde, geestelijke liefde voelde. Het waren begenadigde wezens, omdat God hen op aarde de heiligste gave aller gaven had meegegeven. Doch hun moederliefde was in het dierlijke veranderd. Hier waren het monsters; allen waren verdierlijkt. Toch voelden zij zich schoon en verheven, al lag er niets dan ellende en hartstocht op hun gezichten. Allen waren dwazen, zij wisten niet hoe diep zij waren gezonken. Hij voelde medelijden met hen, want ook zij waren mensen en kinderen van God. Wie zou hen schoon vinden? Waren hier mensen die hen schoon vonden? Op hetzelfde ogenblik hoorde hij Alcar zeggen: „Allen die hier leven vinden hen schoon, omdat zij geen andere schoonheid kennen. Onder hen zijn prinsen en prinsessen en alle kringen van de maatschappij kan men hier tezamen vinden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17307.17324)

Meester Alcar is afgestemd op de vijfde lichtsfeer, een geestelijke liefde die deze bewoners in geen honderden jaren zullen voelen:

Lang duurde het voordat zij werden binnengelaten. Enige begeleiders waren bij hen gebleven en bewaakten hen als moordenaars. Van hun innerlijk gesprek voelden en hoorden zij niets; voor deze taal waren zij doof en zij zagen niet – daarvoor waren zij geestelijk blind – dat Alcar uit een hogere sfeer afkomstig was. André dacht: het lijkt wel of wij bij een koning worden toegelaten. „Zeer juist,” hoorde hij zijn leider zeggen, „iets dergelijks staat ons te wachten.” André keek naar Alcar. Hier stond een geest van het licht en wachtte om tot hem, die in diepe duisternis leefde, te worden toegelaten. Hij dacht aan zijn leiders innerlijke krachten; hij zou hen allen kunnen verwarmen en voor hun ogen verdwijnen. Maar hij liet zich gewillig meenemen, voor hem voeren, die in geen honderd jaren zijn afstemming zou hebben bereikt. En dit alles was voor hem, voor de mens op aarde, om de aardmens van dit leven te overtuigen. Daarvoor daalde de hogere geest in deze duisternis af. O, als Alcar zich voor hun ogen zou oplossen, wat zouden zij vloeken en tieren. Weer hoorde hij Alcar zeggen: „Ook dat zal denkkelijk waarheid worden, doch houd je gereed; ik voel dat zij ons komen roepen.” Op hetzelfde ogenblik dat

Alcar hem dit zei, ging de deur open en konden zij in een andere zaal binnentreden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17327.17340)

Uiteindelijk worden ze voor de dierlijke heerser gebracht:

Wat zou hij thans weer beleven? Wat stond hem te wachten? Zij kwamen in een prachtige zaal, waar vele wezens bijeen waren. Op een plateau zat een afschuwelijk monster. Hij was omringd door vrouwen en wachters, die allen tot aan de tanden waren gewapend. Hij, die op het plateau zat, droeg een tulband en was behangen met edelgesteenten, droeg zware laarzen en een fel rood kleed. André dacht: ik ben hier op bezoek bij de duivel in eigen persoon. Daar, voor hem, zat een heerser in het kwaad, die over duizenden regeerde, allen stonden onder zijn wil. Hij zag niets dan geweld, woest en wild waren allen. Hoe kwamen zij aan al deze dingen en wapens; hij zag deze toch duidelijk, hoewel zij leefden in het leven na de dood? Als in een flits had hij al deze dingen opgenomen. Men voerde hen tot deze heerser, waar zij moesten blijven staan, van links en rechts aangestaard door allen, die aanwezig waren. André voelde zich angstig worden. Waar zou dat alles op uitlopen? Hoe gevaarlijk zagen al die mensen er uit; voor niets deinsden zij terug. Weer sprak Alcar tot hem, maar in zijns leiders spreken lag nu een kracht, die hem zei op niets anders zijn gedachten te concentreren dan op hem. „Hier dreigt van alle kanten gevaar, wij zijn hier op bezoek bij een dierlijk wezen.” André hield nu zijn gedachten sterk op zijn leider gevestigd. Toch voelde hij zich angstig en hoorde Alcar zeggen: „Laat niets voelen van je innerlijke angst, laat hun niets weten, dan zal je ook geen kwaad geschieden.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17341.17359)

De heerser tracht hen onder zijn wil te brengen:

De heerser doorboorde hen beiden met zijn blikken, maar geen woord werd er gesproken. André voelde, dat de man bezig was hun concentratie te vernielen, hen te overrompelen en onder zijn wil te brengen om hen op deze wijze onschadelijk te maken.

„Wanneer het hem zal gelukken, worden wij afgeranseld.” Zacht, als Alcars leven was, kwamen deze gedachten in hem op, waardoor hij begreep, dat ook hier zijn leider over hem waakte. Dit ontnam hem alle onrust. Kom maar, dacht hij, doorboor ons maar met uw blik, Alcars diepte zou hij toch niet kunnen peilen. Een diepe stilte trad in. Het

beest trachtte zijn leider te onderwerpen. Alcar was echter niet te beïnvloeden. Het deed hem goed, dat het monster dit niet zou gelukken. Het werd steeds moeilijker, de concentratie van alle aanwezigen was op hen gericht. Moordend waren de gedachten, die in hem opkwamen. Het duizelde hem maar hij voelde tevens, dat hij door zijn leider werd geholpen. Als een kind keek Alcar de heerser aan en ook hij stelde zich zo in, alsof hem het gebeurde niet aanging. Plotseling keek het beest hem aan en hij dacht te zullen stikken. Hij voelde zijn angst terugkeren, maar hoorde Alcar zeggen: „In vredesnaam, geen angst André, je kunt hem weerstaan; gebruik je krachten.” André dacht aan de derde sfeer, voelde zich van zijn invloed bevrijd en zag hem recht in de ogen. Dadelijk ging zijn macht op hem verzwakken. „Prachtig,” hoorde hij, „zo is het beter. Je zult beleven hoe een heerser in het kwaad zich inspant om ons door zijn concentratie en sterke wil onschadelijk te maken.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17360.17379)

De heerser is niet gewend dat iemand zich aan zijn macht en concentratie kan onttrekken:

André keek hem in de wrede ogen, doch ging door hem heen, zag de duisternis waarin hij leefde, maar verbond zich met de hogere sferen. Het monster werd verschrikkelijk kwaad; het schuim stond op zijn lippen. Lang duurde deze toestand, totdat hij voelde, dat het hem niet zou gelukken, hen beiden onschadelijk te maken. Hij brulde en stiet vreselijke geluiden uit, omdat hij de tegenwerking van André's leider voelde. Dit was het monster niet gewend te ontvangen. Plotseling richtte hij zich in zijn volle lengte op en schreeuwde Alcar toe: „Wie zijt gij, hond, dat gij mij durft te weerstaan?” André beefde; nu zou het beginnen. Alcar gaf hem geen antwoord en een geweldige spanning kwam tot hem. „Spreek, of ik laat je afranselen, hond, geef mij antwoord.” Nog sprak zijn leider niet, maar bleef hem aankijken en deed alsof hij hem niet verstond. „Welke taal spreek je?” Alcar zweeg. André voelde zijn angst terugkeren. Wat waren zij begonnen om hier binnen te treden? Hoe zou het einde zijn? Het monster werd woest, pakte zijn zweep, die naast hem lag, in zijn verschrikkelijke klauwen en stapte van zijn troon om naar hen toe te komen. Spoedig zou hij er op los ranselen. Waarom gaf zijn leider hem geen antwoord? Wanneer hij Alcar maar geen kwaad deed. Weer schreeuwde hij: „Wie ben je, dat je mij weerstaat; ik zal je dat wel afdieren.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17380.17399)

Dan pas laat Alcar zijn krachtige persoonlijkheid voelen:

Thans zei Alcar tot hem: „Ik dacht op een andere wijze te worden ontvangen.”

Hoogst verwonderd bleef de heerser staan en André begreep, dat hij in Alcar een krachtige persoonlijkheid herkende. Alle andere aanwezigen luisterden in spanning toe. Zij beleefden niet iedere dag, dat men hun meester tegensprak.

„Zo,” was zijn antwoord, „dacht je anders te worden ontvangen?”

Alcar legde zijn linkerhand op André's schouder, waarover de heerser zeer verbaasd was; hij begreep niet wat dit had te betekenen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17400.17405)

Alcar maakt zich klaar om deze sfeer van haat, hartstocht en geweld te verlaten. Dit kan hij door zich in zijn eigen toestand terug te trekken, in zijn eigen liefdevolle afstemming. Door zijn krachtige concentratie laat hij het terugtrekken van zichzelf en André geleidelijk verlopen, zodat hij de heerser nog een boodschap kan meegeven:

André hoorde zijn leider tot hem zeggen: „Concentratie, mijn zoon, het einde is gekomen, wij zullen ons in onze eigen toestand terugtrekken.”

De zweep ging in de hoogte, en als een duivel vloog het monster op zijn leider af, maar beiden waren voor hem verdwenen. In een waas gehuld bleef Alcar voor hem zichtbaar en als een woedend dier sloeg hij met zijn zweep door zijn leider heen. Allen die dit toneel hadden gadeslagen, stormden op de plaats af waar zij hadden gestaan. Alcar trok zich omhoog en boven hun hoofden riep hij hun toe: „Wij kennen nog andere wetten dan gij kent, wij kennen wetten en krachten die uw wetten vernietigen, ja, doen ophouden te bestaan. Wij kennen God. Gods wetten zijn de onze. Vaarwel, heerser in het kwaad, ons bezoek was slechts kort, maar het was krachtig. Het heeft u getoond dat ge nietig zijt en uw macht beperkt is. Vaarwel, wij kennen alleen liefde.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17406.17415)

De heerser wil echter van geen liefde horen:

„Vervloekt” hoorde André hem zeggen, „het is het tuig dat hier boven leeft.” Hij vloog op de begeleiders af en ranselde hen, totdat zij bleven liggen.

„Hij slaat hen dood, Alcar.”

„Dit is niet mogelijk, mijn jongen, dat kan alleen op aarde, maar zij zullen in een bewusteloze toestand komen, waaruit zij na lange tijd ontwaken. Ook hen zal het tot andere gedachten brengen en zij zullen geen vreemdelingen meer tot hem voeren. Zo leert de één in het goede, de ander door het kwaad, dat hij anderen deed. Zij kennen geen andere wetten dan die van het geweld. Allen leven voor vernietiging.”

„Leeft hij reeds lang in deze duisternis?”

„Honderden jaren zijn reeds voorbijgegaan en nog steeds heeft hij er duizenden in zijn macht. Hier is alles hartstocht, haat en geweld; niets, totaal niets anders zullen we ontmoeten.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17416.17426)

Feest in de donkere sferen

Na het verdwijnen voor de ogen van de heerser in de duisternis, laat Alcar André nog meer aspecten van het land van haat, hartstocht en geweld beleven om een diepgaand inzicht te krijgen in het leven in deze duistere sfeer. Wanneer Alcar en André zich met de sfeer verbinden, verdichten zij hun geestelijke lichaam tot de afstemming van de sfeer:

„We zullen ons weer met hun afstemming verbinden, daar ik je nog meer heb te tonen.”

Weer voelde André, dat hij met het land van haat werd verbonden. Alcar liet hem dit langzaam beleven, waardoor hij alle overgangstoestanden in de geest leerde kennen. Hij voelde zich dichter worden en zijn lichaam veranderen. Op aarde had hij dit alles reeds mogen beleven, nu kende hij de krachten daarvan. Hier was het leven in eenzelfde toestand als op aarde, doch in de sfeer der aarde had hij hogere afstemmingen ontmoet. Zich terugtrekken in een andere maar hogere afstemming, dat was alleen voor hogere wezens mogelijk. Zij, die hier leefden, moesten eerst die duisternis overwinnen. En dit kon men alleen, door voor anderen te leven, hen op verschillende wijzen te helpen. In het leven kende men maar één wet, het was Gods wil, maar ieder kind moet zich deze kracht eigen maken. En dat is liefde, niets dan liefde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17428.17438)

In het land van hartstocht en geweld zijn ook feesten te beleven:

Hij hoorde een geweldig lawaai dat op hen afkwam. Hij zag, dat honderden in groepen verdeeld door de straten trokken.

„Wat voeren die wezens uit, Alcar?”

„Zij vieren feest zoals op aarde en ook wij zullen feestvieren, André.” Hij keek zijn leider aan alsof hij wilde vragen, dat is toch niet mogelijk?

„Jazeker,” Alcar glimlachte, „ik sprak de waarheid, ook wij zullen feestvieren, maar alleen om hen te zien; eraan deelnemen doen wij niet. Ik wil je duidelijk maken, dat alles, wat men op aarde kan beleven ook in de donkere sferen voorkomt. Je zult spoedig zien hoe hun feesten zijn. Kom, we zullen hen volgen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17447.17455)

De feestvierders willen dat iedereen deelneemt:

Enige straten gingen zij door en al spoedig waren zij in het gedrang opgenomen. Men pakte hem beet, sleurde hem mee, wat André zeer griezelig vond. Hartstocht en geweld las hij op hun gezichten. Welk feest zouden deze wezens vieren? Hossend en springend, mannen en vrouwen bijeen, trokken zij verder. Een vreselijk wezen hield hem vast en trok hem voort. Hij wilde zich bevrijden, omdat hij van hun pret en samenzijn niet was gediend, doch het was niet mogelijk. Het wezen hield hem vast, alsof het voelde, dat hij niet wilde meedoen.

„Vooruit,” schreeuwde het hem toe en keek hem daarbij wild aan. André zag zichzelf ten ondergang gedoemd; hoe zou hij zich kunnen bevrijden? De kleren, die de mensen droegen, trokken zij zich van het lichaam; dat scheen hier heel gewoon te zijn.

„Schreeuw,” riep het wezen nog eens, „of wil je soms niet?” en het wilde hem slaan. Verschrikkelijk, dacht André, waarom gaat Alcar hier binnen. Hij rukte zich los en liep weg. Op een hoek van een straat zag hij zijn leider. „Wild en woest, hè, André?”

„Wat zijn dat voor mensen?”

„Het woord „mens” past niet meer voor hen. Ook dit moet je leren om je

van hen te bevrijden. Daar was maar een lichte concentratie voor nodig geweest, om je uit dat gezelschap te verlossen. Het ligt alles aan jezelf, dat moet je voelen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17456.17476)

Alcar wil een duidelijk beeld geven van hun duistere leven:

„Moeten wij daarheen, Alcar?”

„Waarom zouden ook wij niet een kijkje nemen, je weet anders niet hoe zij gelukkig zijn en pret maken. Dit is nodig om een duidelijk beeld te ontvangen van hun duister en donker leven.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17478.17480)

Toch zijn deze feestvierders nog onschuldigen in vergelijking met de meesters in het kwaad:

„Toen mij dat wezen beetpakte, kwam er een afschuwelijk gevoel in mij; ik dacht te stikken.”

„Toch zijn zij open en geven zich zoals zij zijn. Hier in deze duisternis zijn krachten, die de meesters in het kwaad zijn, de geleerden van de aarde, die je zult leren kennen. Ze zijn niet woest en wild, maar allen uitgerekend en gemeen, zoals je geen gemeenheid kent. Zij, die hier feestvieren, zijn onschuldigen vergeleken bij hen, die we zostraks ook zullen bezoeken. Dit moet je beleven, wil je alles van hun leven afweten. In hun midden dalen we af en gaan in hun leven over. Kom, André, vat moed, niet spoedig zullen wij in de donkere gebieden terugkeren.” „Ik ben bereid, Alcar, ik weet wat mij staat te wachten.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17481.17489)

In deze sfeer van geweld tolereert men geen zwakken:

Nog steeds trok men als wilden verder; aan de stoet scheen geen einde te komen. André voelde er niets voor om met hen mee te lopen, doch voor hij er op bedacht was pakte men hem beet en werd hij voortgetrokken. Waar voerden hem deze wezens heen? Links en rechts was hij ingesloten. Nergens was een uitweg om zich te bevrijden. Toch wilde hij niet mee doen, wat zij bleken te voelen. Enige wezens vlogen op hem af en hielden hem gevangen. Hij maakte zich kwaad, waarop hij voelde, dat zij nog meer kracht op hem hadden dan te voren. Hij was zenuwachtig

en verwenste het ogenblik, dat hij in hun midden was terecht gekomen. Het werd toch al te bar, daar men hem van links en rechts beetpakte en voortsleurde. Hij wilde zich bevrijden, maar het was hem niet mogelijk. Het wezen dat naast hem liep, stiet een vreselijk gekrijs uit, waardoor de anderen hem aanvielen en wilden slaan. Alcar zag hij niet en hij wist niet waar zijn leider was gebleven; toch voelde hij zijn inwerking. Anderen spoorden hun kornuiten aan, hem niet los te laten. Onder hun geschreeuw voelde hij zich wegzinken, wat voor hen een teken was, dat hij niet tot hen behoorde en waarom zij hem als wilden trachten te verscheuren. Toch bleef hij bewust van hun doen en laten en hij begreep, dat een andere kracht hem hielp; anders was hij verloren geweest. Nog dieper voelde hij zich wegzinken en toen hij zijn ogen opsloeg, keek hij in die van zijn leider.

„Wat beter, André?”

„Wat voor verschrikkelijke mensen leven in deze duisternis?”

„Je kunt nog steeds niet je krachten ten volle gebruiken.”

„Waarom overvielen ze mij, Alcar, ik deed hen toch niets?”

„Juist omdat je hen niets deed werd je aangevallen.”

André begreep dat niet en vroeg verwonderd: „Wat zegt u, valt men hier aan omdat men hen niets wil doen?”

„Juist, met andere woorden, wanneer men aan hun feesten niet wil deelnemen en zij voelen dat, dan maken zij daar uit op, dat je met hen niets te maken wilt hebben en zien zij in jou een zwakke. De zwakkeren, zoals ik je reeds heb duidelijk gemaakt, hebben hier te lijden, worden door allen aangevallen, maar zullen tevens spoedig in een andere sfeer overgaan, omdat zij walgen van hun leven.”

Nu was het hem duidelijk, waarom zich zovele anderen met hem hadden bemoeid. Wie zou daar nu erg in hebben, wanneer men hun leven niet kende. Op aarde was het precies andersom, want daar kon men toch nog rustig leven, wanneer men het anderen niet lastig wilde maken. Geen wezen zou hem op aarde kunnen dwingen aan zo'n dierlijk leven deel te nemen, wanneer hij niet wilde. Doch hier was alles één. Eén geweld, één hartstocht; allen hadden één afstemming. Vreemd en nieuw waren deze

toestanden, zoals ook hun leven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17490.17521)

Zich bevrijden van deze sfeer is voor de bewoners niet makkelijk:

„Doen dan allen, die hier leven, aan die feesten mee?”

„Ja, totdat zij er genoeg van hebben. Daarom dalen hogere geesten af, om deze te helpen. Zij willen dat leven niet meer, voelen de verschrikking van het bestaan en trachten zich te bevrijden. Lang dwalen en dolen zij rond, voordat zij door hoge geesten worden gevonden, die hen naar andere plaatsen brengen, waarover ik je reeds heb gesproken. De mens zal uit de duisternis tot het licht terugkeren. Alle overgangstoestanden moeten zij beleven, daar in de geest geen stukken kunnen worden overgeslagen. Van de ene afstemming komen zij in de andere, van sfeer tot sfeer vervolgen zij hun weg; het is de weg omhoog, die zij allen te volgen hebben. En alleen door anderen te helpen, voor ieder ander leven iets te zijn, zullen zij aan zichzelf werken; een andere weg of mogelijkheid kennen wij niet. Het is Gods weg, die wij in liefde moeten bewandelen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17524.17533)

Alle bewoners hebben eens op aarde geleefd:

„Hebben al deze mensen op aarde geleefd, Alcar?”

„Allen, André. Eens waren zij kinderen, groeiden op, werden moeder en hebben zichzelf door ontucht en geweld, hartstocht en verdierlijking, in deze afstemming gebracht. Zo zijn ze hier aangekomen en zullen eerst dan hun leven veranderen, wanneer zij walgen van zichzelf. Daarna beginnen zij een ander leven. Dat zijn zij, die zich van hen losmaken.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17534.17539)

Alcar brengt André naar het feestgebouw:

We zullen hen thans weer opzoeken, omdat ik wil dat je hun leven leert kennen, maar we zullen op eigen krachten binnentreden. Zie, André, daar zullen zij binnengaan.”

André zag een groot gebouw, waar wel duizenden mensen tegelijk binnen konden. In de verte hoorde hij hen aankomen, waardoor hij begreep, dat Alcar een andere weg had gevolgd. Hij bevond zich op een groot plein,

maar zag aan de wezens, die zich om hem heen bevonden, dat zij in hun eigen afstemming waren. Mannen en vrouwen zwaaiden met brandende toortsen. Hoe kwamen zij in vredesnaam aan al die aardse dingen? Hij keek zijn leider aan, als wilde hij van hem het antwoord ontvangen, dat hij onmiddellijk kreeg.

„Hier, mijn jongen, hebben zij alles; je zult wonderen zien, al heeft alles in de geest geen waarde. Zij hebben huizen en tempels, dragen edelgesteenten zoals op aarde, maar versieren zich door hun concentratie en sterke wil. Zij hebben hier alles, maar dat alles behoort tot hun eigen dierlijk leven. Straks zul je zien, wat zij bezitten; hier zie je het evenbeeld van de aarde.”

André zag mensen die zich uit hun handen hadden bevrijd, maar die zich nog niet konden losmaken, zodat zij in hun omgeving bleven rondwalen. Verschillenden werden, zoals hij, aangevallen en meegesleurd. Anderen zag hij vluchten, omdat zij hun feesten kenden en daarmee niet meer te maken wilden hebben. Het gehele gebouw stroomde intussen tot in de nok toe vol en ook zij traden binnen.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.17540.17555)

Hoeveel kost hier een wijntje?

Honderden wezens waren hier bijeen, overal zag hij zitbanken en op de tafels stonden flessen met een soort vocht, waaraan allen zich tegoed deden. Zou dat wijn moeten voorstellen? Was het werkelijk wijn wat zij dronken? In het leven na de dood, wijn? Het was niet te geloven. Het was, alsof hij op aarde leefde. Waarlijk, hij zag duidelijk dat er een soort wijn werd geschonken. Zij, die dronken, trokken afschuwelijke gezichten, het moest een vreselijke drank zijn.

„Wijn, Alcar?”

„Wijn, André, maar ik zou je aanraden er niet van te drinken, het zou je ziel verbranden. Het is een eigengemaakt vocht, dat zij zelf hebben bereid van stoffen, die zij kennen en bezitten. Zij bezitten drank, maar geen dier zou ik het willen voorzetten. Hun donkere zielen zijn door dat vocht verteerd. Zij kunnen alles, André, alleen geen hogere sfeer binnentreden.”

Velen dronken van het vocht als waren zij van dorst een bezwijming nabij. En wat hij thans waarnam, was niet te geloven: zij betaalden met

geld.

„Zie ik goed, Alcar?”

„Zeer goed waargenomen! Ze zouden niet anders kunnen doen. Ze bezitten goud en zilver om hun vrouwen te sieren; waarom zouden zij geen geld bezitten? Doch alles is vals, zoals hun eigen leven vals is. Hier heeft men alles, omdat het leven niet anders is dan toen zij op aarde waren. Zij, die een dergelijk leven willen, zullen in eenzelfde toestand hier aankomen en trachten eenzelfde leven in de geest te bereiken. Waarom zou hun leven anders zijn dan op aarde? Het is immers niet mogelijk. Hun hartstochten zijn dezelfde als zij in dat leven voelden en innerlijk droegen. Ik zei je zoëven: wat je hier waarneemt is het evenbeeld van de aarde, maar hier is het kwaad verenigd. Allen willen dat leven en zullen ontvangen wat zij willen. Doch hier ziet men geen groen, geen ander leven, zoals de natuur ons op aarde geeft. Geen dieren, geen zon en geen maan; steeds diepe duisternis. In dit leven trachten zij zich te vermaken. Je ziet, er is leven, er zijn vrouwen en mannen bijeen, maar allen verdierlijkt. Wat de één niet weet, vindt een ander uit, al zal het hun zielen verbranden. Hierin ligt hun ganse persoonlijkheid. Nog meer dingen zul je zien wanneer het hoogtepunt is bereikt. Alles wat hier leeft, zoekt en zal vinden om zichzelf te verzadigen.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17557.17592)

Alle nationaliteiten van de aarde zijn hier verenigd in hartstocht:

Het was een hels geschreeuw dooreen. Lege flessen werden weggegooid en ze wilden nog meer drinken. Vrouwen droegen sieraden en sjaals van verschillende kleuren, maar hij zag niets anders dan het fel schrijnende rood en het valse groen dooreen. Andere kleuren had hij hier nog niet gezien en kenden zij niet. Waar was het vlekkeloos wit, dat men op aarde kende en droeg? Waar waren zon, maan en sterren, het zachte groen en alle andere kleuren, die men op aarde bezat? Niets zag hij van dit alles; geen dieren, geen kinderen, geen jonge mensen; allen waren oud en verschrompeld, waren verschrikkelijke wezens. Hij zag dat de mannen dolken, messen en revolvers droegen. Hier zag hij alle nationaliteiten bijeen. Hij zag geel en bruin, blank en zwart tezamen. De sterksten werden geëerd door mannen en vrouwen. Zij dansten en sprongen door elkander en wierpen elkaar ter aarde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17593.17604)

In deze duistere sfeer vloeit er heel wat geestelijk bloed:

Alcar trok hem in een hoek van de zaal terug en zei: „Hier zullen wij in hun afstemming afdalen, maar we blijven waar we zijn. Alles zal nog intenser tot je komen.”

André voelde, dat hij in hun sfeer werd opgenomen; een stinkende lucht drong in zijn neusgaten. Toch hield hij zich staande, hij wilde ook dit uithouden, waardoor hij hun gehele leven leerde kennen. Links en rechts begonnen zij te vechten. Hij stond naast Alcar en vroeg zich af, hoe dit alles zou eindigen. Waar hij ook keek, overal werd gevochten. Iedereen nam er aan deel en zij, die toekeken, werden aangevallen of aangespoord hun voorbeeld te volgen. Al spoedig waren er slachtoffers. Overal waren zij slaags geraakt en anderen vuurden hen aan of ook zij werden neergeslagen. Het was een afgrijselijk gezicht, tientallen bleven er liggen. André zag dat de gewonden als vodden werden weggesleept en op een hoop in een hoek van de zaal werden neergesmaakt. Hier had een mensenleven geen waarde. Het ene dier maakte een einde aan een ander dierlijk leven. Zij zouden niet anders kunnen; het was heel gewoon dat zij dit deden. Dat waren mensen met een Goddelijke afstemming! Het was niet te geloven. Daar schrok hij geweldig. Bloed, zag hij; bloed in de sferen? In het leven na de dood bloed? Hoe kon dat? Er was echter geen tijd om na te denken, te veel dingen namen zijn volle aandacht in beslag. Ook belette het rumoer hem, het aan zijn leider te vragen. Vele vrouwen schreeuwden als wilde dieren en vielen de mannen in hun hartstochtelijke driften aan. Revolvers knalden en na iedere knal zag hij enige wezens bezwijken. Hij zag een oorlog, een afslachting in het klein. De vloer was in een glibberige massa veranderd. Het bloed stroomde naar alle kanten en zocht zich een weg door de naden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17605.17632)

Tijd voor de doden-dans:

Overal lag het vol glazen en flessen, en toen er weer rust kwam, de gemoederen wat kalmer waren geworden, werd er gedanst. Enige vreemd uitgedoste paren verschenen op de dansvloer, die door het bloed van anderen was doorweekt. Zij vertoonden kunstdansen; dit voelde hij aan alles. Geen wezen had hen tot nu toe opgemerkt. In stilte hadden zij dit proces, dit feest kunnen volgen. Toch was André rustig, omdat naast hem zijn leider stond, die over hem zou waken. De dansende paren zwierden wild over het planket. Zoiets had hij nog niet beleefd; dit was geen fan-

tasie, hier zag hij pure werkelijkheid. In dat dansen werd een brok leven beleefd, zoals men op aarde niet kende. Hier beleefden en leefden deze wezens een afschuwelijk spel, dat hij tot in de kern aanvoelde. De kleren van de danseressen scheurde men aan flarden, doch daar werd niet opgelet; zij dansten de dans des levens. Gloeiend vuur spatte uit hun ogen, hij zag niets dan vlammend rood en groen, zoals zij innerlijk voelden. Dit was de uitstraling van hun liefde. Vals was hun leven; zij vielen elkander aan en dan werd van vrouwen verwisseld. Het zou niet lang meer duren, of zij zouden geen kleren meer aan hebben. De ene vrouw vloog in de armen van de ander en werd meters hoog weggeslingerd. Waar haalden zij die krachten vandaan? Was het een doden-dans, die hij zag? Want zij bleven liggen. Wat bezielde deze mensen? Vrouwen gilden en stieten angstkreten uit. Hoe lang zou dit nog duren? Het was verschrikkelijk om aan te zien. Geen wezen was meer op zijn plaats, iedereen deed wat, hetzij dansen of schreeuwen. Allen voelden wat hier werd gegeven, iedereen nam deel. Weer pakten twee dansers hun danseressen op tot hoog boven hun hoofden en slingerden hen meters van zich af, zodat zij voor dood bleven liggen. Deze waren uitgeleefd, anderen zouden hun plaatsen innemen. Alle anderen dansten verder, alsof er niets was gebeurd. Nieuwe dansers verschenen op de dansvloer, allen beleefden eenzelfde leven. Thans was het hoogtepunt bereikt. Hoe zou het einde zijn van dit afschuwelijk gebeuren?

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17633.17663)

Hoe hoog kan hartstocht opgevoerd worden als het stoffelijke lichaam geen beperking meer is?

Hoe verschrikkelijk waren die dansen, hierin werd iets beleefd. Hij wilde er niet aan denken, maar duivels was het. Een innerlijke toestand werd in een dans omgezet en gedemonstreerd. Dat waren geen dansen meer, het was wellust, zineloosheid en belevens. Ze kronkelden om elkanders lichamen heen en beleefden op deze wijze een dierlijk leven. Het was een dans van liefde, hun liefde en gevoelens in dans uitgebeeld. Nergens ter wereld kende men zulke dansen, vlijmscherp waren hun gedachten op zichzelf ingesteld. Dat was alleen in dit leven mogelijk, daar zij hun stoffelijke lichamen hadden afgelegd. Dit alles was niet te leren; het lag in hen, het was hun bezit, geen wezen van de aarde zou zich zo durven uitleven. Zij bezaten intellect, maar een dier zou zó diep niet kunnen zinken. Iedere beweging, die zij maakten, vertolkte hun walgelijk willen. Zij voelden afstemming op een voordierlijk beest – en dan te weten dat zij Gods kinderen waren, het was niet te begrijpen.

Weer werden enige wezens als voddën weggeslingerd. Woest waren allen en een tumult brak uit. Allen wilden dit beleven; bij tientallen vielen zij neer. Het hart bonsde André in de keel. Onder hen waren alle rangen van de maatschappij bijeen. Dit was niet uit te houden. Hoe ver voerden deze wezens hun hartstochten op? Hoe diep waren zij gezonken? Deze diepte was niet te peilen; walgelijk was het, geen woorden kon hij er voor vinden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17670.17690)

Maar dan worden Alcar en André opgemerkt als buitenstaanders:

Niets stond meer op zijn plaats, alles lag dooreen en op elkander. Lang hadden zij daar ongestoord staan kijken. Plotseling voelde André angst in zich opkomen. Waar kwam dat gevoel zo ineens vandaan? Wat zou hij thans weer beleven? Alcar liet hem begrijpen zich gereed te maken. Stil, muisstil werd het. Alle lawaai van zoëven was opgehouden. Een speld zou men kunnen horen vallen. Hij zag dat aller ogen op hen waren gericht. In een flits hadden allen gevoeld, dat zij niet aan hun feest hadden deelgenomen. André begreep wat die stilte betekende. Zij waren herkend als hoger afgestemden. Gelukkig, zij waren in een hoek van de zaal en alleen. Onmiddellijk kwamen enigen op hen af en reikten Alcar een glas met brandend vocht over om te drinken. Drinken betekende deelnemen aan hun dierlijk leven, maar hier zou het niet bij blijven. Ook hem gaf men een glas met dierlijk vocht. Alcar nam het in zijn handen en ook hij moest het glas aannemen. Zou zijn leider dan toch drinken?

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17691.17709)

Tijd dus om te vertrekken:

Maar op hetzelfde ogenblik hoorde hij zeggen: „Drink niet, en houd je gereed, André, wij vertrekken.”

Honderden gedachten waren op hen gericht; allen voelden en begrepen, dat zij hier niet hoorden. „Zwarten,” hoorde André hen mompelen en ook hiervan wist hij de betekenis. De wezens die hun de glazen hadden aangereikt, stonden enige meters van hen af en alle anderen, het waren er honderden, kwamen schrede voor schrede naderbij. Het waren wilde beesten, die hen aanstonds zouden bespringen. In een cirkel draaiden zij om hen heen om hen op deze wijze in te sluiten. Nog steeds hield zijn leider het glas in zijn handen. André voelde, dat Alcar hen door concentratie en sterke wil in bedwang hield; ze zouden anders op hen

zijn afgestormd en hen hebben vernietigd. Geen woord sprak zijn leider, doch André voelde wat Alcar wilde. „Nu is het tijd,” kwam er tot hem, „gooi het glas voor hun voeten.” André deed wat zijn leider zei en de glazen vlogen aan scherven. In de geest voelde hij zich opgetrokken, een geestelijk feest had hij mogen beleven in dierlijke afstemming. Stomverbaasd waren allen die hen zagen verdwijnen. Hij zag nog dat zij als wilde beesten op hen afstormden, maar zij waren verdwenen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17710.17723)

En dan kan André eindelijk zijn vragen aan Alcar stellen:

„Waar komt in het leven na de dood dat bloed vandaan?”

Zijn leider glimlachte en zei: „Je bent niet de eerste, die een dergelijke vraag heeft gesteld; ik zal trachten je dit duidelijk te maken. Is het voor jou een vreemd verschijnsel, dat hun lichamen verstoffelijkt zijn?”

André dacht na. „Nee, dat niet, ik heb het immers in de sfeer der aarde mogen aanschouwen?”

„Voelt mijn zoon zijn hart niet kloppen?”

„Maar zij zijn toch gestorven, Alcar?”

„Maar in gevoel aards en zij zullen aards blijven, totdat zij innerlijk zijn veranderd. Ook in mijn lichaam stroomt bloed, al is het van geestelijke substantie. Zij hebben zich een dierlijk, ja grofstoffelijk lichaam opgebouwd, wat afstemming vindt op deze toestand.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17804.17813)

Pas in de mentale gebieden na de zevende lichtsfeer legt de ziel haar geestelijke lichaam af:

Wanneer de mens de mentale gebieden binnentreedt, legt hij het geestelijk lichaam af, wat splitsing betekent tussen geest en ziel. Ik heb je daarover reeds gesproken. Hoe hoger de mens dus komt, hoe schoner zal ook het geesteslichaam zijn, ja ijler evenals het innerlijk. Is je dat duidelijk?”

André begreep. Langzaam zou de mens veranderen, totdat hij was vergeestelijkt.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17814.17819)

Het geestelijke bloed is niet met het stoffelijke bloed te vergelijken:

Op aarde zijn aan geleerden verschijnselen getoond, waarbij de gematerialiseerde geest zich een lichaam opbouwde, waardoor ze het hart konden horen kloppen. Dit is op aarde bekend, deze mediamieke verschijnselen zijn door ons gegeven. Nu vraag ik je: als dit voor ons mogelijk is – voor een hogere geest – zouden de demonen deze toestand niet verre overtreffen? In hun lichamen stroomt daarom bloed, maar, zoals ik zei, van geestelijke substantie. Je ziet hoe ons leven is, wij hebben alles: dieren, bloemen, bomen en planten, huizen en gebouwen, kortom alles, maar in een schonere en fijnere toestand dan op aarde. Hoe dieper men afdaalt, hoe grover de mens wordt. Hoe hoger wij komen, hoe meer vergeestelijkt wij zullen worden, totdat wij deze weg, die op de kosmos afstemming heeft, hebben afgelegd. Het bloed, dat jij hebt zien stromen, kun je met het stoffelijke niet vergelijken. Woel nu in de aarde en neem iets in je hand.”

André deed wat Alcar wilde en keek zijn leider aan.

„Is het aarde André? Natuurlijk, maar van een geestelijke substantie. En de wijn? Waarom geen wijn, geen messen en revolvers, wanneer zij hier alles bezitten? Je zag hoe hun edelgesteenten schitterden en toch heeft het voor mij geen waarde; voor geen enkel hoger wezen in de geest. Zo is het met alles wat je in de geest waarneemt en waarnemen zult van hetgeen onder de eerste bestaanssfeer in de geest leeft.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17821.17836)

Alles is door innerlijke afstemming en concentratie opgebouwd:

Je was verwonderd geen wit te zien, geen andere kleuren dan alleen het schrijnende rood en het valse groen, niet waar?”

„Ja, Alcar.” André begreep hierdoor, dat zijn leider onder het tumult hem toch had kunnen volgen.

„Zij dragen kleding naar concentratie en sterke wil en de één is daarin krachtiger dan de ander. Geen blauw of wit kunnen zij door hun wil in stand houden, omdat zij de krachten daarvoor missen, ja die reinheid niet bezitten. Wanneer je daarom een wezen ontmoet in een prachtig gewaad, dan is dat wezen diep gezonken. De armen, zij, die in lompen zijn gehuld, zijn daarom de gelukkigen en de rijken in de donkere sferen. Zij zullen spoedig overgaan; geen invloed houdt hen gevangen. Zij hebben

al dat goud en zilver, evenals hun gewaden afgelegd. Geen wezen kan dan ook een andere sfeer binnentreden, wanneer hij het bezit, het innerlijk gevoel uit die lagere sfeer niet heeft afgelegd. Is alles je duidelijk?”

„Ja, Alcar, nu is mij alles volkomen begrijpelijk. Alles is dus door innerlijke afstemming, concentratie en sterke wil opgebouwd.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.17837.17849)

Dante in de hel

Veel van de tekeningen van Gustave Doré bij ‘Divina Commedia’ van Dante komen overeen met de geestelijke werkelijkheid van het land van haat, hartstocht en geweld.

Zie artikel Dante en Doré

Het land van haat, hartstocht en geweld bezit als hel wel vuur, maar dan alleen het vuur van hartstocht en geweld.

De weg naar het licht

Wanneer André tijdens een uittreding met het land van haat verbonden wordt, moet Alcar hem soms terugtrekken in een hogere sfeer om hem te bevrijden van de aanvallers:

Ik heb je in mijn sfeer teruggetrokken en bevrijdde je uit hun handen. Voor de ogen van hen, die je hebben aangevallen, loste je op, hetgeen voor hen een wonder zal zijn. Daardoor weten zij, dat een hogere geest, als zij die overtuiging bezitten, hier vertoefde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9407.9409)

Alcar legt uit dat in de geest alles beleefd en overwonnen moet worden, er kunnen bij dit leerproces geen stukken worden overgeslagen:

Alles kost inspanning en kracht aan deze zijde. Hier kunnen geen stukken worden overgeslagen, zoals op aarde. Het leven in de geest is de ondervinding, wat de ontwikkeling van de liefde betekent. Een engel van het licht kan hier onvoorbereid niet afdalen. Zij kunnen afdalen, maar wanneer zij zich niet willen verbinden, zal ook alles onzichtbaar voor hen zijn. Zo zullen wij ons alles eigen kunnen maken, wanneer wij het beleven.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9410.9415)

Vele geesten van het licht dalen af naar de duistere sferen om hulp te bieden aan de bewoners die zich willen bevrijden van hun duistere gevoelens. Deze geesten van het licht worden geleid door hen, die zelf in deze duistere sferen geleefd hebben en hierdoor alle overgangen en aspecten van deze sferen kennen. Door deze sferen te overwinnen, worden zij de leiders voor diegenen die in deze toestanden en sferen hulp verlenen:

Zij die hier hebben geleefd, zijn de leiders voor deze toestanden.
Een Blik in het Hiernamaals (VI.9416.9416)

Omdat Alcar deze sferen goed kent, denkt André dat Alcar daar ook als geest geleefd heeft:

Hebt u hier geleefd, Alcar?" Alcar glimlachte. „Omdat ik je dit alles kan duidelijk maken?
Een Blik in het Hiernamaals (VI.9419.9421)

Meester Alcar verklaart dat hijzelf niet als geest in het land van haat geleefd heeft. Hij leerde het land kennen door er dienend werk te verrichten:

Ik leefde hier niet, André; doch ik vertoefde vele jaren hier beneden, om anderen te helpen.
Een Blik in het Hiernamaals (VI.9422.9422)

Toch heeft meester Alcar ook in deze 'toestand' geleefd:

Ik aanvaard, dat wij allen, wie dan ook, in deze toestanden hebben geleefd.
Een Blik in het Hiernamaals (VI.9423.9423)

Hiermee bedoelt hij de dierlijke gevoelstoestand. Deze gevoelsgraad is een stap die elke ziel doorloopt in de evolutie van voordierlijke naar geestelijke gevoelsafstemming. Na elke stap bevindt zij zich in een andere, hogere afstemming:

Door te evolueren bevinden wij ons in een andere afstemming.
Een Blik in het Hiernamaals (VI.9424.9424)

Wanneer de ziel als mens op aarde in deze gevoelsgraad leeft en naar het hiernamaals overgaat, moet zij het land van haat aanvaarden als geestelijke woonplaats. Wanneer zij echter in haar vele levens op aarde deze gevoels-

graad heeft beleefd en afgelegd, kan zij bij het overgaan naar het hiernamaals een hogere sfeer binnentreden. Op aarde óf in het hiernamaals zal elke ziel door de duisternis naar het licht evolueren:

Doch de weg, die wij hebben afgelegd, zal door de duisternis naar het licht voeren. De spreuk luidt: „Zij, die de duisternis niet hebben gezien, zullen het licht niet waarderen.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9425.9426)

32. Dal van smarten

In de laagste hel in het hiernamaals bevinden zich Hitler en zijn soortgenoten met hun voordierlijke gevoelsleven.

Hitler en zijn soortgenoten met een voordierlijk gevoelsleven bevinden zich in het dal van smarten, de laagste hel in het leven na dit leven. Hun afstemming wordt voordierlijk genoemd, omdat hun gevoelsleven lager is dan het dier dat doodt uit honger. De mensen in het dal van smarten hebben duizenden mensen op aarde op afschuwelijke wijze omgebracht om hun moordlust en machtswellust te verzadigen. Deze ergste sadisten genoten van de martelingen die zij anderen toebrachten.

In het dal van smarten liggen zij neer als een hoopje slijm, als een kwal op het strand. Zij hebben geen menselijke vorm meer, omdat ze ook geen menselijke gedachte meer bezitten. Ze zijn onbewust van hun eigen leven, omdat ze zich uit elke harmonische levenswet verwijderd hebben.

Het zal miljoenen jaren duren voordat zij tot de sferen van licht zijn opgeklimmen. Eerst moeten ze hun duistere karaktertrekken afleggen en al hun verkeerde daden goedmaken in ontelbare nieuwe aardse levens. Maar voor Hitler kan het nog wel honderdduizend jaar duren voordat hij weer op aarde geboren kan worden.

Bronnen

Voordierlijk

De bewoner van de laagste duistere sfeer heeft een voordierlijk gevoelsleven, want een dier op aarde voelt natuurlijker dan deze duistere geest, die tijdens zijn aardse levens duizenden mensen bewust vermoord heeft:

Een dier doet dat niet. Ja, een dier eet. Maar de mens moordt bewust. Een dier doet het alleen omdat het dier eten moet in het oerwoud. Maar de mens niet.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9513.9517)

Om André (Jozef Rulof) duidelijk te maken wat een voordierlijk gevoelsleven is, toont zijn geestelijke leider Alcar hem tijdens een uittreding een bewoner van het dal van smarten:

Kijk, daar voor je ligt een menselijk wezen.”

André keek naar de plaats, die Alcar hem aanwees. Hij zag niets dan een grijze massa, die zich één voelde met deze omgeving.

„Kom, we zullen hier plaats nemen.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9047.9050)

André heeft eerst alle duistere sferen gezien die boven het dal van smarten liggen, voordat Alcar met hem tot deze diepe duisternis kon afdalen en hem enigszins kon laten voelen in welke toestand deze bewoners zich bevinden. Om die toestand aan te voelen maar toch zichzelf te blijven, moet André zich hevig concentreren:

André voelde zich innerlijk stil worden. Er was hier iets, dat hij niet onder woorden kon brengen. Het benam hem de moed zich nog verder te verdiepen in al deze narigheid. Geen kracht voelde hij meer om verder te kunnen gaan. Het duizelde hem, hij was bedroefd, diep bedroefd over alles, wat hij had mogen zien.

Alcar zag hem aan en zei: „Kun je niet verder, mijn zoon? Zullen wij terugkeren? Als het te veel voor je is, gaan wij terug naar de aarde. Ik help je immers?”

„Wat is het Alcar, dat in mij is gekomen?”

„Niets dan de invloed uit deze sfeer voelt mijn zoon. Span al je krachten in, André, niet spoedig zul je hier terugkeren. Tracht God om kracht te vragen, je moet het willen, anders houden mijn krachten op te bestaan, ik kan je dan niet helpen. Lang zul je moeten wachten, omdat eerst je geestelijke krachten ontwikkeld zullen worden. Houd je alles uit, dan zal het wijsheid in de geest voor je betekenen. Ik zal je steunen, mijn jongen. Weet dat je veel mensen op aarde zult moeten overtuigen.”

André bad in stilte om kracht tot de Vader; hij voelde zich na enige tijd fris worden en met nieuwe moed spande hij zich in om zijn geliefde leider te volgen.

„Gaat het wat beter, mijn zoon?”

„Ja, Alcar, ik heb nieuwe krachten gekregen om u te kunnen volgen.”

„Je bent de enige, want velen, die werden meegenomen, moesten terugkeren. Maar ik heb je reeds verteld, dat je het leed van vele wezens niet kunt dragen. Verbinding is aanvoelen, doch door het leven aan te voelen, behoeft men niet ten onder te gaan. Het is het bewijs, dat je concentratie maar half is ingesteld. Doch dit alles zul je leren.”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9051.9075)

André wil weten wat een mens op aarde gedaan heeft om zich tot een dergelijke duisternis te verlagen:

Het was ook zo onbegrijpelijk voor hem. Niets dan leed, leed en smart zag hij. Hoe kon een mens zo veel kwaad doen. Hij zou gek worden, als hij daar geen antwoord op kreeg. Nu wist hij, waarom het hem bevangen had. Het duizelde hem. Kon een mens zover verongelukken? Het waren voor hem problemen. Welk kwaad kon een mens op aarde verrichten om op deze toestand afstemming te vinden? Was een moord niet het ergste wat men op aarde een mens kon aandoen? Werd men daarvoor zo vreselijk gestraft? Was dit de afstemming op de daad? Droevig was het. Hij kon bijna niet meer denken.

Waar was hij al niet geweest? Thans stond hij voor een mens, die als een hoop vuil terneer lag, onbewust van zijn eigen leven. Waar was hier het einde?

Hij keek naar zijn leider, die hem liefdevol aanzag en zei:

„Sterk zijn, André. Je bent in opstand. Aanstonds zal alles je duidelijk worden. God kent al Zijn kinderen, geen kind Gods wordt gestraft.”

„Wat zegt u? Geen kind Gods wordt gestraft?”

„Klinkt dat zo ongelooftwaardig? De mens doet het zelf, zelf wil hij dat. Is je alles duidelijk? Ik zal mij trachten te verbinden en je vertellen, wat ik waarneem. Misschien zal dan alles voor je opgehelderd worden. Luister goed.”

Alcar concentreerde zich en André was in een vreselijke spanning. Wat zou zijn leider zien? O, hij was zo nieuwsgierig.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9076.9108)

Alcar ziet een aards leven vol van haat en heersen:

„Hij, die daar voor ons ligt, zie ik op aarde, als klein kind. Hij is jong en schoon, omgeven door veel rijkdom. Ik ben in het Oosten. Op een prachtig mooi buiten, daar leeft hij. Vele anderen zijn om hem heen. In prachtige gewaden zijn ze gekleed. Thans zie ik een ander mens; dat is zijn vader. Versierd met de kleuren van zijn land trekt hij ten strijde. Hij houdt zijn kind in de armen. Lang duurt het voor hij kan vertrekken. Hij keert niet weer. Nu zie ik hem, jong en schoon, in een prachtig gewaad gekleed.

Weer een ander beeld. Thans zit hij te paard en ook hij trekt ten strijde. Hij is een Arabier. Velen begeleiden hem ten strijde. Ook hij gaat ten onder. Ik zie hem terug op het slagveld. Verschillende beelden, die een zelfde toestand weergeven, waarin hij moord na moord verricht, anderen vernietigt. Als overwinnaar treedt hij tevoorschijn. Zijn verschrikkelijke haat brengt hem in deze toestand. Moord na moord geschiedt. Nog is het niet genoeg. Ik zie, dat hij honderden op verachtelijke wijze ombrengt. Haat en heersen, dat is zijn leven. Nu zie ik een kamp. Thans vervaagt het beeld. Dit wezen André, is niet wakker te schudden. Honderden jaren zal het nog duren, voor hij ontwaakt zal zijn.”

„Ziet u nog meer, Alcar?”

„Ik zal trachten mij te verbinden. Weer zie ik een kamp. Ook hem zie ik. Op een afstand ziet hij toe hoe zijn strijders de ongelukkigen, die in het kamp leven, vermoorden. Alles is zijn wil. Er heerst diepe rust. Het kamp wordt in brand gestoken. Als levende fakkels worden honderden verbrand, niet één ontkomt. Het zijn gewonden. Vreselijk is hun einde. Niet alleen dat hij moordt, maar de vele gewonden worden op zijn bevel afgemaakt. Het is een beest, André. Deze mens heeft de dierlijke afstemming overschreden. Heb geen medelijden met hem, doch voel liefde. Ik zag slechts taferelen. Hoe zal zijn gehele leven op aarde zijn geweest? Hier ligt hij en is zich er niet van bewust, wat hij in een klein aards leven tot stand bracht. Is het niet afschuwelijk? Hij was een held, een meester in het kwaad. Maar hoe velen zijn er niet, die in stilte het mensdom vernietigen, die in hun stille kamers over de mens verderf en ondergang uitstorten? Daar zijn nog meerdere wezens.”

„Ziet u van hen ook iets?”

„Ik zal het proberen, mijn jongen”. André zag, dat zijn leider zich opnieuw concentreerde.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9109.9162)

Niet alleen krijgsheren liggen hier neer, maar ook geleerden die hielpen om het mensdom af te maken:

„Ook dit wezen is een man, een geleerde van de aarde. Ik zie een klein dorpje, omgeven van bergen, aan het gezicht van de wereld onttrokken. Eenzaam ligt het daar, alsof het droomt. Het is mistig. Ik kom thans in een laboratorium. Ik vind hem daar terug en een tweede persoon is bij hem. Ik hoor een ontzettende knal, alles vliegt uiteen. Het dorpje is van de aarde verdwenen en daarmee honderden mensen, kinderen en ouderen. Uitvinders waren zij. Veel hadden zij tot stand gebracht. Meesters in het kwaad, mijn zoon. Ze werden door het kwaad vernietigd. Zijn gave werd misbruikt om het mensdom af te maken. Neen, daarvoor geeft God de mens die krachten niet. Zij moeten dienen om de mens te steunen. Doch hoe wordt alles misbruikt!”

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9163.9178)

Een andere bewoonster was een meesteres in het kwaad:

„Daar ligt nog een wezen, Alcar.”

André zag, dat zijn leider zich opnieuw concentreerde. Stil was het. Wat zou Alcar nu zien? Arme mensen, die hun goddelijke gave verknoeiden. Hoe groot was het, zo iets schoons te ontvangen en hoe weinigen begrepen een gave.

Alcar sprak tot hem: „Een vrouw, André?”

Hij huiverde. Een vrouw? Kon een vrouw zich zo vergeten? Aan de vrouw schonk God de schoonste en heiligste gave, die een mens op aarde kon ontvangen. Kon dat? Het was toch niet mogelijk, dat een moeder zoveel kwaad kon doen?

„Luister, mijn zoon. Eens leefde zij in een paleis, gekroond en geëerd. Haar gemaal zie ik ook, maar deze leeft in een andere toestand. Zij zijn reeds lang aan deze zijde. Haar leven op aarde is een leven geweest ter vernietiging van mensen. Alles om haar heen is dood en verderf. In kerkers gegooid, als prooi der wilde dieren, om zich zelf te verzadigen.

Honderden gehoorzaamden haar en voldeden aan haar grillen. Mensen liet zij dood martelen om aan hun pijnen zich te verzadigen. Wanneer er bloed stroomde, beleefde zij haar dierlijk leven. Verdierlijkt was zij. Haar hartstochten waren machtiger dan de stormen van de oceaan. Haar menselijk intellect bedwelmde haar hartstochten. Haar zinnelijk leven, haar genot om te vernietigen, bracht haar in deze toestand. Een meesteres in het kwaad. Ook zij ging over, zoals zij velen liet ombrengen. Vreselijk is het beeld, dat ik zie. Haar krokodillen werden gevoed door honderden levens op te offeren. Dit is hartverscheurend, André. Veel vrouwen bracht zij om, die haar in schoonheid evenaarden. De mens diende, door haar macht, als voedsel voor de dieren. Kan het nog erger dan zij heeft uitgedacht?

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9179.9213)

De gevoelstoestand van deze bewoners is lager dan van roofdieren:

Zie op aarde, nog leven daar deze verschrikkelijke wezens. Later, op onze andere reizen, zal ik je dit alles aantonen. Nu nog vernietigt één mens duizend anderen. Zijn deze niet dieper afgedaald dan de beesten? Een dier verzadigt zich en gaat heen, de mens bezit een denkend intellect en gaat door met vernietigen. Een mens is nooit verzadigd.”

André begreep nu, hoever zich een mens kon vergeten. Overal waar hij keek, lagen mensen, die niets dan leed en smart aan anderen hadden begaan. Waarlijk, hier was het een dal van smarten.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9214.9222)

Ze zijn afgedaald tot de voordierlijke levensgraad:

Het zieleleven in deze hel ligt er neer en is onbewust van al het andere leven van God, doordat dit menselijke wezen al de bestaande wetten overschreden heeft. Die mensen hebben afstemming op de voordierlijke levensgraad.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5599.5600)

Hier leven geen mensen die op aarde arm aan bezit waren:

„U zei, Alcar, dat hier geen armen van de aarde leven. Hoe komt dat?”

„Ik zei je toch, dat zij op aarde die krachten en machten niet bezitten. Hun armoede op aarde is hun geluk aan deze zijde. Zij zijn dus niet in

staat om zo diep te kunnen zinken. Zij kunnen zich geestelijk vergeten, een moord begaan en enkelen zelfs zijn hier, maar toch is het voor hen niet mogelijk, al zouden zij het willen, om duizenden in een oorlog te zenden. Zij zijn geen geleerden, geen genieën, geen heersers van de aarde.”

„Wat zouden zij doen, Alcar, wanneer zij die macht zouden bezitten?”

„Handelen naar hun gevoel. Doch er zijn vele armen, die zullen uitroepen, ik heb meer rijkdom aan mijn geestelijk gevoel dan zij met al hun bezit. Op aarde zijn deze wezens en wij kennen ze. En al deze toestanden betekenen de kringloop der ziel, omdat de mens op de Kosmos afstemming heeft, waarover ik je later zal vertellen, wanneer wij in de hogere gebieden zijn gekomen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.9257.9268)

Hitler en soortgenoten

Meester Zelanus verklaart hoe tijdens de grote oorlogen de mens met voordierlijke gevoelens zich uitleeft op aarde:

De astrale mens met de miljoenen anderen, die met hem deze wereld vertegenwoordigen, hebben zich uitgeleefd. Er is geen kwaad te bedenken, of zij hebben het bedreven. Zij martelden het leven van God en vernietigden het en deden dit bewust! Dit zijn de hyena's der mensheid, ze leven hier tezamen en zijn voor hogere werelden afgesloten. Dit is hun eigen wereld, hun sfeer en hun geestelijke afstemming.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5604.5608)

In het dal van smarten beleven ze hun voordierlijke gevoelsgraad:

Zij overvielen op Aarde duizenden mensen, hebben deze levens gemarteld en gepijnigd tot de dood intrad, maar ontvingen na hun aardse leven deze wereld, deze stinkende poel van ellende, waarin ze thuis horen, doordat ze er zich op afstemden. Zij brachten leed en smart, hel en duivel over de massa, maar schiepen zich er een duisternis door, een hol in deze wereld, zoals gij wellicht op Aarde niet kent. Hierin zouden zij hun eigen leven beleven! Er aan ontkomen was niet mogelijk, hun sfeer hield hen gevangen!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5610.5613)

Tijdens de Tweede Wereldoorlog konden ze zich op aarde uitleven:

Mensen met deze vreselijke afstemming leven ook nu op Aarde. Ze betekenen voor duizenden mensen een verschrikking, het ongeluk! Deze oorlog bracht ze bij massa's in uw midden, gij hebt hen dus leren kennen. Velen van u hebben hun martelingen moeten ondergaan en bezweken erdoor. Deze onderste hel zal ook hen aantrekken, zij, die dachten zich aan het leven van God te kunnen vergrijpen. Maar in ons leven zien zij zich voor deze wetten geplaatst, op Aarde echter kennen zij ze niet en leven maar raak.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.5614.5619)

Door hun beestachtigheid scheppen zij zich hun eigen hiernamaals:

In de valse hellen leeft de eigen soort bijeen, op Aarde is dat niet mogelijk, bij u leven al deze soorten van mensen door elkander over de Aarde verspreid, uw maatschappij vormde zich zo. Na hun aardse leven overheersen hen evenwel de goddelijke wetten, God weet waar zij zich in de laagste hellen zullen bevinden. En deze geestelijke afsluiting heeft die mens zelf gewild. Hij sloot zich tevens voor het hogere leven en bewustzijn af. Alleen door wilskracht en door het dienen van Gods leven zijn andere en hogere werelden voor hen te bereiken. Het zieleleven in de diepste hellen begint daar echter nog niet aan en zal daarom naar de Aarde terugkeren om daar goed te maken, wat het in vele levens heeft vernietigd. Het ligt aan ons zelf welk leven wij willen volgen, welke wetten wij ons willen eigen maken. Zoeken wij in het leven op Aarde het kwaad, dan moeten wij na het stoffelijk einde de hellen aanvaarden. De mens zelf schept zich dus een eigen hel of hemel, en deze is de geestelijke afstemming na de dood!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.5620.5628)

Tijdens de wereldoorlogen waren ze te herkennen aan hun voordierlijke gedrag:

De mensen, die een hel in zich dragen, kunt u op Aarde toch herkennen. Zij brengen heel veel leed over anderen, zij kunnen op Aarde over duizenden levens beslissen, hun taak en het stoffelijk bezit op Aarde geeft hun deze mogelijkheid. Ze hebben zich die maatschappelijke toestand eigen gemaakt. Als deze mensen nu maar een ander leven hadden beleefd, zouden ze een hogere wereld zijn binnengetrepen en behoorden ze wellicht tot de sferen van licht. Door het kwaad gaan zij evenwel ten onder.

Al uw sadisten, die thans denken, het mensdom te mogen martelen en te vernietigen, zullen na hun dood hier binnentreden en maken dan deel uit van deze hellewereld. Het kwaad van die wereld zuigt dan hèn leeg, zo zullen zij ontvangen, wat zij op Aarde anderen aandeden.

Dat zijn de wetten van ons leven en die wetten roepen hun hier het geestelijk halt toe. God wil, dat wij Zijn Leven liefhebben, maar hoe beleefden zij hun levens? Iedere verkeerde gedachte zelfs moeten wij goedmaken. Maar deze onmenselijke wezens gaan over lijken! Elke seconde komen dergelijke demonen van de Aarde hier aan en behoren nu tot deze wereld.

Op Aarde kunt u hen herkennen, zei ik u zoëven, zij moorden, roven en scheppen er genoeg in u levend te zien verbranden, zij genieten van uw ophanging, zij vergiftigen uw levensdronk en zijn de verkrachters van uw levensbestaan. Zij brengen littekens aan door hun eindje sigaret, dat ze op uw naakte lichaam uitdoven, zij slaan wonden en vertrappen harten, zij zuigen uw kind leeg en gooien het als een wrak van zich af, duivels, satanisch zijn hun handelingen geweest tijdens de uren, die de mensheid thans heeft moeten beleven. Zij vergrepen zich aan kinderen en aan ouden van dagen, zij hebben voor niets en voor niemand ontzag, deze sadisten van de twintigste eeuw, die aan deze zijde de laagste hellen zullen bevolken. Ik behoef u niet te vertellen, hoe zij zich in deze oorlogsjaren hebben gedragen, het is u bekend. Mij gaat het er om, u aan te tonen welke afstemming deze zielen voor ons leven vertegenwoordigen en dan leert u al deze levensgraden en astrale werelden kennen.

Duivels is hier de stank van hun rottend leven, slecht en afgrijselijk is zijn gestalte, maar dit heeft God niet gewild, dat hebben deze mensen zichzelf aangedaan! In deze laagste hel leeft de heerser van het kwaad, deze mentaliteit bevindt zich in de eigen levensafstemming. De diepste duisternis aan deze zijde wacht hen op en niemand of niets kan daar iets aan veranderen.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.5629.5648)

Voor Hitler kan het wel honderdduizend jaar duren voordat hij het dal van smarten kan verlaten om weer op aarde tot bewustzijn te komen:

Hij komt ook weer tot het bewustzijn, voor terug te keren naar de aarde. Kan nog wel een honderdduizend jaar duren.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10053.10054)

Hetzelfde geldt voor Napoleon:

Die kan ook niet eerder dan over honderdduizend jaar terugkomen en bewustzijn krijgen, want die heeft ook iets gedaan op deze wereld.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10066.10066)

Ontwaking

Het geestelijke lichaam wordt gevormd naar het gevoelsleven van de ziel. Elk afbrekend gevoel en iedere verkeerde gedachte heeft invloed op de vorming van het geestelijke lichaam. Duistere en onnatuurlijke gedachten vervormen de natuurlijke menselijke vorm van het geestelijke lichaam. Wanneer alle gevoelens en gedachten onnatuurlijk en afbrekend zijn geworden in de extreme graad van het voordierlijke bewustzijn, dan wordt het geestelijke lichaam ook in extreme mate vervormd tot een hoop slijm dat op een kwal lijkt:

Dus de goddelijke ziel is de stuwingskracht voor organisme. Ja, dat is nou goed. Is dat niet zo? De goddelijke kern in ons geeft u pertinent een nieuw leven. En we hadden ook harmonie, rechtvaardigheid gekend in al die miljoenen levens indien wij niet naar die duisternis hadden gekeken. Maar de goddelijke kern... U hebt toch in 'Een Blik in het Hiernamaals' gelezen: er leven daar mensen in de duisternis als kwallen aan het strand. Dat is toch erg? U kunt, wij kunnen onszelf verkwallen, dame. En dan blijft er ook pertinent niets meer van ons bewustzijn over, want wij mismaken alles. Elke verkeerde gedachte is al de mismaking van de goddelijke harmonische geest voor de mens. Begrijpt u dit? Elke mismaking, elke verkeerde gedachte is de mismaking van de goddelijke harmonische geestelijke mens.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.12590.12602)

Het voordierlijke gevoelsleven is helemaal verslijmd:

Als kwallen ligt de mens daar in de duisternis aan het strand, er is geen strand, maar ze liggen daar als kwallen, verslijmd. Kunnen wij ons op aarde dan niet in deze maatschappij verslijmen, veretteren?

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11913.11914)

Een rottend kadaver is er niets bij:

Kwellend voor hen is de stank, waarin ze leven. Het is de stank, die

van hun eigen innerlijk uitgaat. Ik kan geen woorden vinden, die deze afschuwelijke reuk kunnen weergeven. Hij is erger dan de weerzinwekkende lucht, die van een rottend kadaver uitgaat.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.4977.4980)

Het massale moorden bracht hen in deze toestand:

Wij hebben de mens gevolgd die alle wetten overschreden heeft. Die mensen liggen in deze wereld als kwallen aan 'n strand en bezitten géén leven meer, noch dood. Zij hebben de massa vermoord.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6222.6224)

Maar hoe diep deze mensen ook gedaald zijn, toch is er iets dat hen terug tot de normale werkelijkheid zal voeren. Dat 'iets' is hun goddelijke kern, hun ziel:

Maar die goddelijke kern in ons voert de mens uit dat kwallenbestaan terug tot de werkelijkheid. Anders bleef de mens kwal.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.12607.12608)

De ziel wringt dat kwallenbestaan weer tot werking:

Dus die goddelijke kern, dat is bewezen, kruipt door graniet, dame. Een zaadje op de grond, een graszaadje, een sprietje komt zo door die harde stenen, of naast die stenen vandaan en wringt er zich eerst in en gaat erdoor, onherroepelijk, door asfalt heb ik gras zien groeien. En dat moest, dat arme kleine zaadje, die had... De mens zegt: 'Hoe bestaat het?' Maar dat grassprietje liet asfalt, beton scheuren! Dat is bewezen. Zo machtig is die onbewuste goddelijke cel in ons. Die is nog onbewust, zeggen wij, onbewust goddelijk, maar die wringt dat kwallenbestaan weer tot werking. En dan komt de mens... de mens als gevoelsleven wordt weer wakker en hij móét verder, of hij wil of niet. Verdoemdheid ligt dus alweer aan de kant.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.12612.12621)

Eens komt de ontwaking, en dan eerst begint hun ellende aan Gene Zijde, want ze hebben aan miljoenen zielen goed te maken:

Toen zij het aardse leven verlieten, traden zij de laagste hellen binnen, waarvan ik u heb verteld. Daar liggen zij neer en slapen. Toch moeten zij ontwaken en eerst dan begint hun ellende aan deze zijde. Hier worden zij

leeggezogen, zoals zij het andere zielen hebben gedaan. Miljoenen zielen hebben met hen iets te verrekenen. Daarna treden zij de wereld van het onbewuste binnen en zullen vervolgens een nieuw leven ontvangen en op Aarde geboren worden. Andere zielen, die niet zoveel kwaad hebben gedaan, treden onmiddellijk de wereld van het onbewuste binnen.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.10417.10423)

Reïncarnatie

De bewoners van het dal van smarten kunnen zich alleen van hun duistere toestand bevrijden door te reïncarneren op aarde en het andere leven te gaan dienen in plaats van te vernietigen.

Al die heersers, die vernietigers moeten verder en hoger en daarvoor is de wedergeboorte op aarde, of zij kwamen niet verder.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.14259.14259)

Dit geldt voor Napoleon en al zijn soortgenoten:

Die ligt daar nóg als een kwal aan het strand. Die moet eerst weer tot het leven komen, en dat is de wedergeboorte.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10069.10070)

Hoe meer hun gevoel is afgedaald tot het voordierlijke, hoe langer het zal duren voordat zij opnieuw kunnen reïncarneren:

Er is er één hier die miljoenen mensen heeft omgebracht. Stel je straks zijn strijd, zijn leed en smart voor. Hij zal nog duizenden jaren lang moeten slapen, eerst dan zal ook hij opnieuw geboren worden.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.14273.14275)

Alleen in ontelbare nieuwe aardse levens kunnen zij hun vreselijke daden goedmaken:

Wij, mijn broeder André, hebben deze wetten voor de boeken "Het Ontstaan van het Heelal" mogen beleven. Wanneer de ziel de wetten van God overschreden heeft, dat mogelijk is, door moord nà moord te beleven, ligt zij in de astrale wereld neer als een kwal aan het huidige strand en kan afwachten, doch mòèt thans terugkeren tot de Aarde om die disharmonische daden goed te maken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4296.4297)

Maar voordat Hitler kan beginnen goed te maken, zijn we een hele tijd verder:

Als Adolf Hitler en de mensen, de wilden van 1940.1945, terugkomen, misschien leven we dan in 46.422. Kijk, hoe erger u tekeer gaat des te moeilijker komt uw terugkomst. Want zij die nog enigszins in harmonie zijn, worden aangetrokken. Dus als u heel erg tekeer gaat hier op aarde, schakelt gij u vanzelf ook veel verder uit, want u bent niet aan te trekken. Er gaan er u miljoenen voor. U hebt uw normale geboorte volgens God en de kosmos verknoeid, bezoedeld, versnipperd en versjacherd.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.14146.14151)

En wanneer hij dan eindelijk kan beginnen, zullen de meesters hem laten zien wat hem nog wacht:

Adolf ziet miljoenen levens voor zich, miljoenen geboorten en stervensprocessen van hemzelf, want Moeder Aarde houdt hem vast, hij moet helpen bouwen en de wetten van God ondergaan. Hij zinkt, overweldigd door de zwaarte van het door hem geschapen karma, bijna ineen, hij sleept zich voort, hij gaat wroeging voelen. Mijn hemel, moet ik miljoenen eeuwen op Aarde blijven? Anderen zullen heengaan, verder en hoger, ik zal moeten blijven tot het laatst! Maar eindelijk vindt hij zichzelf terug en gaat aan de arbeid.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.10534.10538)

33. Hel

De hel is een tijdelijke verblijfplaats van zielen die op weg zijn naar de lichtsferen.

Op aarde wordt gesproken over de hel, in de boeken van Jozef Rulof worden de duistere sferen beschreven als de tijdelijke verblijfplaats voor zielen met een duister en afbrekend gevoelsleven. Deze zielen zijn op weg naar de eerste licht sfeer, die ze kunnen bereiken door hun duistere gevoelens los te laten.

Bronnen

Niet voor eeuwig verdoemd

Jozef Rulof, die in het boek 'Een Blik in het Hiernamaals' André genoemd wordt, bezoekt met zijn geestelijk leider Alcar de hel in het leven na de dood:

„Dit moet, volgens aardse leer, de hel zijn, nietwaar, Alcar?”

„Ja, André, volgens aardse leer is dit de hel en de miljoenen, welke ze herbergt, zouden, volgens deze leer, voor eeuwig verdoemd zijn. Dit wordt op de aarde geleerd, maar deze hel ziet er heel anders uit, dan het de mensen verteld en voorgehouden wordt. De ongelukkigen lijden er toch al genoeg. Stel je voor, dat zij eeuwig moesten branden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.4879.4883)

Hel en verdoemenis worden op aarde door sommige geestelijken als waarheid verkondigd:

De duistere sferen vormen de hel in het Hiernamaals, maar de geesten, die daar leven, behoeven er niet voor eeuwig te blijven, daar ook zij eenmaal de hogere gebieden zullen bereiken; want God verdoemt niemand. Geen enkel kind Gods gaat verloren. Dit zijn allemaal onzinnige praatjes en de geestelijken, die gedurende hun aardse leven steeds over hel, duivel, vagevuur en verdoemenis hebben gesproken, zullen – na hun overgang – tot de erkenning moeten komen, dat zij wartaal hebben gesproken, omdat zij de waarheid niet kenden. Zo is er zoveel, dat zij als waarheid

verkondigen en dat toch slechts eigen verzinsels zijn.

Wat hebben dergelijke preken over hel en verdoemenis voor nut? Later zal je zien, hoevelen van deze godgeleerden beneden zijn, omdat ook zij niet vrij waren van haat en nijd en menig mens hun geluk, hun geloof, hun hoop en hun liefde ontnomen hebben.”

Een Blick in het Hiernamaals (VI.4885.4890)

Geestelijk vuur van hartstocht en geweld

Bewoners van de hel stralen het vuur uit van hartstocht en geweld:

„Juist, mijn jongen, de hel in het hiernamaals. Niets dan ellende. Op aarde stelt men zich een andere hel voor, althans zij, die woordelijk alles aanvaardden. Hier is de hel zo heel anders en zij bezit het vuur door hartstocht en geweld, door allen uitgestraald.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.8655.8658)

In de biografie ‘Jeus van Moeder Crisje’ vraagt Jozef Rulof (Jeus) aan zijn meester Alcar of er brandende hellen zijn:

En meteen staat Jeus voor de hellen in het leven achter de kist en kan hij vragen stellen.

„Zijn er brandende hellen, meester?”

„Néén, Jeus, die zijn er niet.”

Meester Alcar legde die eerste vraag in zijn leven. Miljoenen mensen van de aarde lopen met deze vraag rond en zitten vast aan een God van haat en verdoemenis, doch dat is kletspraat, máár, ook de kerk, uw dominee zijn nog geestelijk onbewust, ook zij kennen God niet, géén wet van ons geestelijk astraal bewustzijn, niets. *God kàn ZIJN kinderen niet verdoemen!*

Meester Alcar vertelt Jeus: „Er zijn hier alleen duistere werelden, maar brandend vuur is er niet te zien, wat de Bijbel daarvan zegt, is onzin, Jeus, zijn leugens en zullen wij volgen. Wanneer de mens op aarde het afbrekende, dus haat en geweld volgt, daalt hij in deze sferen af, omdat hij hier zijn afstemming vindt.”

Jeus denkt; meester Alcar gaat verder en zegt: „Hoe zou God, Die een Vader van Liefde is, Zijn kinderen kunnen verdoemen?”

„Ik geloof dat niet, meester.”

„Ik heb je dat reeds in je jeugd verteld, Jeus.”

„Maar dan vertelt de Bijbel, die toch Gods woord vertegenwoordigt, afschuwelijke dingen, meester.”

„Dat is waar en ik zal je die onwaarheden verklaren.”

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.8005.8017)

Deze nieuwe kennis is voor de Eeuw van Christus:

Jeus beleeft thans de hellen, hij kan zichzelf overtuigen. Hier, ziet hij, leven miljoenen mensen. Maar dat weet men op aarde niet, wat men daar weet is in strijd met de werkelijkheid. Door deze reis leerde hij enorm. En dan keerde meester Alcar naar zijn organisme terug. Nu reeds vliegt hij Boeddha en Ramakrishna voorbij, allen, omdat Jeus bewust is en als een astrale persoonlijkheid in deze wereld voor zijn geest leeft. De groten hebben deze ontwikkeling niet gekend, zij werden niet aan hun hand genomen om deze reizen te maken, die evolutie zou nog komen. Zij dienden voor hun eigen tijd, Jeus voor de Eeuw van Christus! En dan beginnen wij aan het eerste boek: Een Blik in het Hiernamaals.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.8018.8026)

Aards taalgebruik

Jozef Rulof verklaart op een contactavond waarom de meesters nog over hellen spreken:

Meester Alcar zegt in ‘Een Blik in het Hiernamaals’ ook, daar hebben we het nog over de hellen, maar er bestaan geen hellen. Maar we moeten zo praten, zegt hij, ik moet dat schrijven, want de mens weet van... als ik dat woord hellen niet verstoffelijk en ik leg het niet vast, weet de mens niet meer wat een hel is, dan komen ze nooit uit dit werk. Dus ik moet mij vasthouden aan de taal die nu nog op aarde is, maar die fout is, want hellen bestaan er niet. Verdoemenis bestaat er niet. Dat zijn werelden van onbewustzijn. En nu verandert alles, ziet u?

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.4458.4463)

De mens op aarde heeft dat woord 'hel' uitgevonden:

U krijgt hierna het ontstaan van de hellen, die er niet zijn; dat zijn onbewuste sferen.

We spreken over hellen, maar de mens heeft het woord hel uitgevonden en bedacht. Dus dat zijn allemaal wetten, levensgraden, ruimten, sferen.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8989.8991)

Het woord 'hel' zou verbannen moeten worden:

Dat noemt men hellen, maar het zijn geen hellen.

De katholieke kerk zegt: het zijn hellen. In 'Een Blik in het Hiernamaals' heeft meester Alcar dat woord hellen moeten gebruiken, want anders begrijpt u het niet. Men moet onmiddellijk dat woord verbannen, omdat het onbewuste levensgraden zijn voor de mens.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10832.10835)

Op weg naar het licht

In de duistere sferen maakt de mens zich gereed voor hoger bewustzijn:

Het zijn geen hellen, het zijn werelden waar de mens zich, waardoor de mens zich gereedmaakt voor hoger bewustzijn; kent u, u hebt de boeken gelezen.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.72.72)

De bewoners kunnen dat hoger bewustzijn bereiken, omdat de ziel zich lichtend wil maken:

In het prehistorische tijdperk, toen zag u... als u dan in de astrale wereld, de duistere wereld komt... Men noemt dat hellen, wij hebben dat woord moeten aanvaarden, dan begrijpt de mens het, maar voor Gene Zijde, voor uw geestelijke leven zijn dat de werelden van onbewustzijn. U maakt, in die wereld maakt u zich lichtend. En dat licht leeft in u, dat is uw goddelijke afstemming.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9633.9636)

En dat licht betekent uiteindelijk harmonische liefde:

Zeven graden van duisternis zijn er ontstaan door de mens. Neen, dat zijn werelden om ons vrij te maken van de dierlijke, grofstoffelijke, stofelijke graden, die de aarde als kind van zon en maan bezit om haar leven uitdijng te schenken. En vanzelfsprekend komen wij nu voor die eerste lichtende sfeer te staan, en die is nu harmonie en die is nu welwillendheid, die is uiteindelijk en onherroepelijk liefde, harmonische liefde in alles. Aards bezit, aards denken en voelen heeft thans geen betekenis meer indien gij uw goddelijk ik laat verhongeren en verdorsten.

Lezingen Deel 3 (L3.8739.8742)

Zie artikelen duistere sferen, eerste lichtsfeer en sferen in het hiernamaals.

34. Dante en Doré

De illustraties van Gustave Doré bij 'Divina Commedia' van Dante raken de geestelijke werkelijkheid van het hiernamaals. Dante Alighieri (1265 - 1321) schreef de 'Divina Commedia', wat beschouwd wordt als een hoogtepunt van de wereldliteratuur. Het is een gedicht in drie delen over een reis door het hiernamaals, van de hel, over de louteringsberg naar het paradijs.

Volgens Jozef Rulof beleefde Dante reële geestelijke uitredingen en heeft hij onder leiding van zijn geestelijke gids duistere en lichtende sferen in het hiernamaals bezocht. Veel van zijn beschrijvingen en de illustraties van Gustave Doré (1832 - 1883) raken de geestelijke werkelijkheid van de bewoners van deze sferen.

Bronnen

Bezoek aan de hel

Dante beschreef taferelen die hij in de hel heeft waargenomen. Veel van deze taferelen kunnen gesitueerd worden in het land van haat, hartstocht en geweld zoals deze duistere sfeer in de boeken van Jozef Rulof genoemd wordt. Theo, die in het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' zijn levensverhaal vertelt, bezoekt met zijn vader als geestelijke gids dit land van haat:

Het land van haat heet de plaats, waarheen vader mij thans voert. De naam zegt al, welke zielen hier verblijven. Zij hebben te leren wat het zeggen wil lief te hebben. Daartoe moeten ze zich losmaken van de haat, die hen hier gevangen houdt. Ook hier is alweer geen vuur; koud en dor is het land, want waar liefde ontbreekt, kan geen groen gedijen. Ze hebben het zo kwaad nog niet, zeggen de demonen hier, ze leven, hebben plezier, ze kunnen zelfs naar de aarde gaan, als ze dat willen, om daar alles te genieten, wat hen trekt.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.5070.5075)

Veel van de tekeningen van Gustave Doré komen overeen met de geestelijke werkelijkheid:

Hartstocht en geweld – nòg zoeken ze niet anders. Ik zie hun leven –

gelijk Dante beleef ik thans de hellen in het leven na de dood. Gelijk Dante – nooit heb ik kunnen denken, dat ik dit nog eens beleven zou. Ik las eens zijn beschrijving, bekeek de platen, die Doré erbij tekende. En thans ervaar ik, dat veel van wat zij uitbeeldden met de werkelijkheid overeenkomt. Veel, maar lang niet alles. De ganse werkelijkheid is ook niet te beschrijven of uit te beelden, laat vader mij voelen.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.5076.5082)

Ook Dante bezocht met zijn beschermengel de hellen en hemelen:

Dante bezocht met zijn beschermengel de hellen en hemelen, ons instrument deed dat met zijn meester en ik thans met mijn vader. Hoe dankbaar ben ik God, dat dit aan mij gegeven is. Miljoenen mensen bevolken de hellen. Al die wezens gingen door hun verkeerde daden op aarde te gronde. Hier leeft haat naast haat. Hier zoekt de ene dief, de ene moordenaar de ander op. Demonisch is hun uitstraling. Ik wil straks hun leven leren kennen. Alle graden van het kwaad zijn hier vertegenwoordigd. Het zieleleven in al z'n schakeringen kan ik hier doorvorsen. God schenkt mij die mogelijkheid, omdat ik mij een hemel eigen maakte. Duizenden met mij zullen in de hellen afdalen om een studie te volgen en zich daardoor voor een hogere bewustwording gereed te maken.

Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (GR.5083.5094)

In een analyse van zwarte magie geeft Jozef Rulof aan dat Dante slechts enkele taferelen uit de hellen gezien heeft:

In die hellen leven al de magiërs van de aarde bijeen, je treft daar al de graden en soorten aan. Duivels zijn het. Ik heb hen daar mogen volgen en mijn meester verklaarde mij al die soorten van mensen.”

„U hebt het beleefd als Dante?”

„Zoiets, maar wat meer, Dante heeft enkele taferelen gezien, maar niet meer.”

Geestelijke Gaven (SP.6792.6796)

Dante beleefde wel reële geestelijke uittredingen:

Já, Dante trad uit zijn organisme, hij heeft iets van de astrale wereld gezien, doch niets van de geestelijke wetten of hij had u heel iets anders geschonken; aan de wijsheid stelt ge het bewustzijn van de Profeten vast.

Vervorming

Op de tekeningen van Doré over de hellen zijn er ook vervormde mensen te zien. Jozef Rulof verklaart op een contactavond hoe het geestelijke lichaam van de mensen in de duistere sferen zich kan vervormen door hun afbrekend voelen en denken:

Van menselijke „vervorming” nu gesproken, mijnheer Veenkamp ... dit is nu wèl mogelijk, indien de astrale persoonlijkheid zich hier reeds vervormt, doordat zij haar goddelijke afstemming zèlf tot de verdierlijking heeft gebracht. Dit wil zeggen, luister nu goed en gij weet het ... dat gij als mens uw mondjes verroddelt ..., „mismaakt”, omdat gij slecht van en over uw medemens, het leven van God, praat. Dit heeft God echter nimmer bedoeld, ook Christus sprak hierover.

Ik heb dáár mensen, mannen en vrouwen, gezien, die lippen hadden, waarop je bijna de Aarde kon leggen, zó hebben die mensen zich doen uitdijen door hun vals, vuil, beestachtig gepraat over het leven van God hier op Aarde. Voelt ge, wat dit heeft te betekenen? Nu „vervormt” zich zo'n goddelijk „deeltje” van ons organisme, omdat wij dit deeltje gestalte geven door afbraak en nu breekt dit deel zichzelf af.

Ik heb daar vrouwen gezien, o moeders, schrik niet ... die zó vies waren, zó vuil, hartstochtelijk ongelukkig, dat zij als moeders niet eens meer waren te herkennen. Ziet ge, dat is wèl „geestelijke vervorming”, doch nu door het karakter, de zelf-afbreking, verduistering van de persoonlijkheid. Dit is de heilige waarheid.

Onze handen, dames en heren, zijn daar dan geen handen meer, maar onmenselijke klauwen. Een wild dier bezit ze zo zelfs niet. Ons gevoelsleven als afbraak en onmenselijke verdierlijking, schiep nieuwe organen? Neen, die organen kregen een andere persoonlijkheid. Gustave Doré was er dicht bij, toen hij voor het boek „Dante” de geest als mens uittekende.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.472.485)

Elke afbrekende gedachte vervormt het geestelijke organisme:

Ja, dames, de heren krijgen aanstonds hun beurt nog, ... dáár bezit u geen permanentje, uw haren hangen als ... ja ... u schrikt al ... als die van

verdrongen katten.

Zo ziet u daar de moeders, geen jurkjes aan, voden zijn het, als geestelijke aura opgebouwd. Hun walgelijk denken en voelen bracht haar in die toestand. Ik ga er niet verder op in, u slaapt niet meer, of, als u die krachten bezit, denk daar over na, dan zeg ik u: elke verkeerde gedachte vervormt uw geestelijke, machtige organisme, als moeder en vader! Kan het anders zijn? Neen! Lieverds ... doe goed en gij geeft gestalte aan uw innerlijk leven! En de heren? U moet die weggezonden, ingezakte, geslepen dieven en moordenaars, dáár eens zien. Dat zijn geen mensen meer, die mannen der schepping, maar duivels in het kwaad, vampiers, er zijn geen woorden voldoende om nu dit kind van God uit te beelden en ... dit deed de mens zelf!

De walgelijke stank van de mens, die geestelijk te gronde ging, alleen reeds, dames en heren ... is afschrikwekkend, als u dat moet beleven. En ik moest er doorheen, omdat de meesters de mens willen waarschuwen voor al dit afbreken.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.486.497)

Hierdoor kan het geestelijke lichaam ook leegbloeden:

Guus Doré die in Dante heeft getekend was er dichtbij, maar u ziet ze volkomen leegbloeden (Gustave Doré, 1832.1883, maakte illustraties voor het boek 'De Goddelijke Komedie' van Dante).

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11912.11912)

Lipjes en klauwen:

Ja, natuurlijk. Nu hebt u al, u hebt geestelijke littekens... Ja, u hebt wel geestelijke littekens, maar dan zijn het littekens van hartstocht en geweld. Ik heb u gesproken dat ik mensen heb gezien met lipjes, daar kon je de halve aarde op leggen, op die lipjes, want ze kusten de hele wereld: hartstocht. Een jatter, nietwaar, een dief; meneer, dat zijn geen handen meer, dat zijn klauwen.

Dante was er dichtbij, Gustav Doré die voor Dante de foto's (tekeningen) heeft gemaakt, met mensen met open buiken...

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.9001.9006)

Zie artikel 'geest en geestelijk lichaam'.

Meesters van het licht

35. Engel

De mens die naar een lichtsfeer in het hiernamaals is overgegaan, kan als beschermengel op aarde terugkeren.

De mens op aarde ervaart al duizenden jaren de helpende hand van beschermengelen. Door de boeken van Jozef Rulof kunnen we het verschijnsel engel begrijpen als een mens die door universele liefde te geven zichzelf een lichtsfeer in het hiernamaals heeft opgebouwd, en die naar de aarde terugkeert om ons te helpen en te beschermen.

De engel kan die onbaatzuchtige liefde al tijdens zijn levens op aarde ontwikkeld hebben, of hij kan pas na zijn overgang naar het hiernamaals aan zijn geestelijke evolutie begonnen zijn. Maar vroeg of laat heeft hij ingezien dat hij in het leven na de dood alleen vooruitkomt door anderen te helpen. Die dienende liefde kan hij in het hiernamaals inzetten om andere mensen daar te helpen op hun tocht naar het licht. Of hij kan naar de aarde komen om ons te helpen en te beschermen. Meer informatie over de activiteiten van geesten op aarde vindt u in het artikel *geesten op aarde*.

De mens die de hulp van een beschermengel voelde, heeft allerlei beelden opgebouwd hoe die engelen naar de aarde komen. Hij heeft de engelen fladderende vleugelen toebedacht, omdat men nog niet wist dat een geest van het licht zich kan verplaatsen door concentratie, door alleen te denken aan zweven en vliegen.

De engelen helpen de mens op aarde ook door het geven van de geestelijke kennis die ze zich hebben eigengemaakt. Zo heeft Jozef Rulof van zijn engelen 27 boeken ontvangen.

Bronnen

Innerlijke vleugelen

Jozef Rulof zegt op een contactavond over het verzinsel dat engelen uit de hemelen gefladderd komen:

Daar zijn engelen uit de hemelen gekomen, gefladderd. Maar die hadden geen vleugelen, want die 'vleugelen' zitten in ons. Leest u mijn boek maar 'Tussen Leven en Dood'. De Grote Vleugelen is de ruimte van de mens, door zijn persoonlijkheid, wanneer wij de occulte wetten – dat is geest,

leven, dood, hiernamaals, vader-, moederschap, reïncarnatie, de kosmos – leren kennen, dat is geest en leven; dan komt u tot de werkelijkheid. Nu is er... En die engelen, die hebben het bewustzijn in zich. Maar omdat de katholieke kerk dat innerlijke bewustzijn niet kent, hebben ze die mensen, of die engelen, maar vleugelen gegeven; nu kunnen ze terug. Ze weten niet dat de mens zweeft op de kracht van zijn gedachte. In een flits bent u duizendmaal om de aarde gevlogen, alleen door de concentratie van uw gedachten. Zo'n vleugeltje zou verdwijnen, zo'n vaart hebben wij. Als u het licht en de ruimte, de wetenschap, de wijsheid, het bewustzijn bezit, dame, dan vliegt u in een miljoenste seconde door al de planeten en sterren, door God geschapen, in deze ruimte. Er is geen afstand meer. U bent in alles... met alles hebt u de geestelijke en de ruimtelijke eenheid in u, door boeken, door leven. Gaat u ernaar leven? Gaat u werkelijk hartelijk zijn en welwillend, en u maakt zich het leven als wet, als man, vrouw eigen, dan krijgt u verruiming.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.5790.5804)

36. Lantos

Lantos schreef via Jozef Rulof het boek *De Kringloop der Ziel*, en kreeg later zijn geestelijke naam meester Zelanus.

Zijn eerste lichtsfeer verspeeld

In het boek 'De Kringloop der Ziel' beschrijft Lantos Dumonché zijn aardse leven in Rome in de elfde eeuw na Christus. We leren zijn beeldhouwkunst en zijn verlangen naar zijn tweelingziel Marianne kennen. In dat leven kon hij niet samenzijn met zijn tweelingziel, die zich verbonden had met een andere man. Tijdens een gevecht doodde hij die man. Door die ene slag verspeelde hij tijdelijk de eerste lichtsfeer in het hiernamaals, waar hij in gevoel op afgestemd was. Hij beëindigde zijn leven door zelfmoord, en kwam uiteindelijk in de duistere sferen terecht.

Het kostte hem vervolgens honderden jaren om zich uit die duisternis op te werken naar de lichtsferen. Had hij die man niet neergeslagen en geen zelfmoord gepleegd, dan had hij na zijn dood zo de eerste lichtsfeer kunnen binnentreden. In de daaropvolgende eeuwen leerde hij dat de mens door één afbrekend woord tegen zijn medemens op dat moment zijn sfeer van licht tijdelijke kwijt is.

De weg naar meester Zelanus

Ook na het leven in Rome kon hij Marianne niet zien, omdat ze opnieuw ging reïncarneren. In de tijd van Jozef Rulof leefde ze opnieuw op aarde. Toen kon Lantos haar vanuit de geest bijstaan in haar moeilijke leven. Soms mocht hij haar 's nacht laten uittreden uit haar lichaam, waardoor ze tijdelijk bij elkaar in het hiernamaals konden zijn. Bovendien kon hij zich in 'De Kringloop der Ziel' ook direct tot haar richten, omdat Jozef dit boek aan haar zou geven.

Een volledige beschrijving van het leven van Lantos vindt u in het boek 'De Kringloop der Ziel'. Door negen eeuwen studie van het leven op aarde en in het hiernamaals werd hij een meester van het licht en kreeg hij zijn geestelijke naam Zelanus.

Bronnen

Tijd

Lantos schrijft in 1938 in 'De Kringloop der Ziel':

Nog hoor ik mijn moeder en vader deze woorden uitspreken en toch is het bijna negenhonderd jaar geleden.

De Kringloop der Ziel (CY.188.188)

Dit situeert zijn aardse leven als kunstenaar in de elfde eeuw na Christus. In zijn aardse leven is hij 42 jaar oud geworden:

Bijna had ik de leeftijd van acht en dertig jaren bereikt, toen men mij opsloot. Ik concentreerde mij op die tijd en voelde dat ik vier en een half jaar hier was geweest, voordat ik er een einde aan maakte.

De Kringloop der Ziel (CY.5051.5052)

Na zijn zelfmoord in zijn kerker leefde hij 32 jaar in een lege astrale wereld:

Maar ik ging verder. Ik leefde eerst maanden en maanden en jaren. De tijd dat ik op... Een tweëndertig jaar had ik nog moeten leven. Die tweëndertig jaar, nu komt het, die leefde ik in een wereld...

U moet 'De Kringloop der Ziel' eens lezen.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.8035.8040)

Kunstenaar

Tijdens zijn aardse leven had Lantos de drang om naar Rome te gaan, omdat hij daar zijn gevoelens om beeldhouwer te worden ten volle kon beleven in de elfde eeuw na Christus:

Ik vertel over mijn jeugd, mijn gevoelens om beeldhouwer te worden, de drang in mij om Rome te beleven.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.9045.9045)

Die gevoelens kwamen niet uit het niets. Toen hij aan Gene Zijde de oorsprong van die gevoelens wilde onderzoeken, bracht zijn geestelijke leider hem terug naar de tijd waarin die gevoelens zijn opgebouwd:

„Welnu, mijn jongen, dan gaan wij verder, ik heb u nog meer te tonen. Ik ga u thans met uw voorlaatste leven verbinden. Gij keert terug naar de plaats waar gij hebt geleefd. Vandaar gaan wij weer verder.”

Ik keerde tot mijzelf terug en de aarde was weer voor mij zichtbaar. Nog eenmaal zag ik naar dit alles en ging heen. „Terug naar uw atelier,” hoorde ik zeggen, „daar begint ons onderzoek.” Spoedig was ik op de plaats aangekomen en voelde onmiddellijk de mij bekende inwerking. Op hetzelfde ogenblik werd mijn atelier zichtbaar en zag ik weer die stukken en brokken van dat oude beeld. Nu voelde ik echter dat ik met de uitstraling daarvan werd verbonden. Daarna werd ik opgeheven en voort ging het 't onbekende tegemoet. Ik zweefde weer over de aarde en leerde mij in snelle vaart verbinden.

Steeds sneller ging het, totdat ik voelde dat de krachten die mij voortstuwden, minderden en ik hoorde mijn leider zeggen: „Wij zijn waar ik wilde wezen. Hier, Lantos, hebt gij uw gevoel voor kunst u eigen gemaakt. Wij zijn thans in het oude Egypte. De stad waarin wij ons bevinden heet Memphis. Eeuwen geleden bloeide hier de kunst. Gij waart één van die meesters. Gij bracht het tot grote hoogte en leefde u in de schone kunst geheel uit. Nog is uw kunst bewaard gebleven. In paleizen en tempels bewaart men uw beelden. Ook Marianne leefde hier. Gij hebt haar op deze plaats leren kennen en zij was uw geliefde.

De Kringloop der Ziel (CY.6296.6318)

Marianne

Lantos richt zich op het einde van zijn boek tot zijn tweelingziel Marianne die bij de publicatie van het boek nog op aarde leeft:

„Marianne, deze woorden zijn alleen voor u. Ze komen diep uit mijn hart en al mijn zielekrachten heb ik er in neergelegd. Strijd mijn kind, strijd, uw leven is hard, maar weet dat gij niet alleen zijt. Zie om u heen. Hoevelen lijden niet zoals gij? Gij kunt dit alles dragen, omdat gij door anderen wordt geholpen. Anderen staan alleen, geheel alleen in uw verschrikkelijke wereld. Weet mijn kind, dat, wanneer ge de duisternis niet zoudt hebben gevoeld en gezien, ge het licht niet zoudt waarderen. Dit alles is nodig. Als gij in de natuur uw toevlucht zoekt en de planten en bomen en al het andere gewas liefkoost, dan ben ik bij u. Als ge gaat verlangen, dan voelt gij mij. Als er schone en verheven gedachten en vergezichten in u komen, het zijn de mijne. Wanneer gij schone dromen

droomt van geluk en weerzien, van een leven na dit leven, dan zijn wij tezamen geweest en wordt ge 's morgens wakker in stil en rein geluk. Zie, Marianne, houd dat in u en leef daarin voort. Wanneer gij opziet naar het heelal, ziet gij mij, want daar leef ik. Vandaar kom ik tot u en leg sferenbloemen op uw paden. Ik zal u alles eens vergoeden. Weet, dat ik u aan deze zijde opwacht en gij mij zult herkennen. Wanneer uw laatste ademtocht uit het vermoeide lichaam stroomt, ben ik bij u. Dan zijn wij één, voor eeuwig één. Strijd dus en volg uw weg die gij voor u ziet. Gij zult en kunt dit alles misschien niet aanvaarden en dat vraag ik ook niet, maar toch, heel diep in u, daar ligt het verleden.

De Kringloop der Ziel (CY.10644.10665)

Hij weet reeds dat zij deze woorden zal lezen:

Mij is het verleden getoond en eens zal ik met u naar de aarde terugkeren, om het ook u duidelijk te maken. Dit alles, wat ik hier neerschrijf, zult gij lezen. God gaf mij deze genade. Hoe groot is mijn geluk wanneer gij dit leest. Tezamen lezen wij van ons leven aan Gene Zijde en uit vroegere eeuwen. Weet, dat een eeuw slechts een flits is. Voor u zijn het jaren, de jaren van leed, strijd en ellende. Doch bedenk hoe ik heb geleden en dat alles voor u, mijn Marianne, mijn liefde, ziel van mijn ziel! God kan ik zo innig danken, dat ik dit aan uw wereld zal mogen vertellen. Reeds ben ik bezig en bijna gereed. Nog ben ik met u in verbinding, woordelijk in verbinding, nu ik dit neerschrijf. Voor het instrument, waardoor ik dit alles mocht doorgeven, zal ik bidden. Woorden van dank kan ik niet uitspreken. De meester, die mij heeft geholpen om dit vast te leggen, zie ik aan en hij ziet mijn tranen van dankbaarheid. Nog enige woorden voor u Marianne, want ik kan nog niet heengaan.

Nu, op dit ogenblik, nu gij dit leest, zijn wij één, geheel één. Voelt ge mij? Denk, mijn lief kind, denk hieraan in uw leven. Hoe groot is de genade dit te mogen ontvangen, maar denkt niet dat wij de enigen zijn die dit beleven." Velen zullen echter hun schouders ophalen over alles wat zij hierin lezen, doch ik roep hun van deze zijde toe: „Broeders en zusters, gij allen hebt lief, doch voel deze liefde. Alles wat ik vertelde, wat ik met Marianne beleefde en wat mij in dit leven is duidelijk gemaakt, is de heilige waarheid. God weet dat ik de waarheid heb verteld. God en miljoenen wezens weten het, want zij hebben mij in alles gevolgd. Het is hun eigen leven, hun werk en verlangen, dat mijn meester Emschor is opgedragen. Als ik één van u van uw eeuwig voortgaan kan overtuigen, dan is mijn lijden en strijden en al dit werk beloond. Geve God dat uw

ogen open gaan.”

De Kringloop der Ziel (CY.10666.10691)

Dan richt Lantos zich tot Jozef Rulof:

„En gij, begenadigd instrument, nu richt ik mij tot u. Ik zal u met Marianne verbinden. Gij zult haar ontmoeten. Wanneer ik u laat voelen wie zij is, het u laat zien en horen, daar gij die gaven bezit, zult u haar, mijn tweelingziel, dan uw volle liefde geven? Nogmaals, u zult haar ontmoeten, op verschillende wijzen zal ik u haar beeltenis tonen. Tevens zal ik u enige herkenningstekens geven, zodat gij beiden zult aanvaarden, hoe ongelooflijk het ook voor u zal zijn. Wilt u, wanneer ik u deze bewijzen geef, haar dan toefluisteren, dat zij het is? Ik mag u dit laten weten, het is Gods wil.

Mag ik u uit mijn diepste innerlijk danken, voor hetgeen u voor mij deed? De tijd is niet aan u geweest, gij leefde in mijn tijd en in mijn leven. Ik moest dit boek in korte tijd vast leggen. Alleen over de tijd dat ik in de duisternis leefde, zou ik boekdelen kunnen vullen, toch is dat de bedoeling niet. Het gaat de meesters alleen hierom, dat zij alle mensen op aarde, die het gevoel bezitten en zich in dit alles willen verdiepen, van hun eeuwig voortgaan willen overtuigen. Dat al die mogelijkheden voor iedereen, wie het ook is, zijn, want dat God al Zijn kinderen liefheeft. Diep in u zelf ligt de waarheid, gijzelf zijt het antwoord op dit alles, want gij zijt leven, gij zijt geest en ziel.”

De Kringloop der Ziel (CY.10692.10706)

En Lantos sluit zijn boek af met de woorden:

U, meester Alcar, behoef ik niet te danken. Gij wilt en wenst geen dank, maar God moet ik danken voor alles, wat Hij aan mij heeft gegeven.

Thans wil ik dit werk eindigen en aan mijn Marianne opdragen. „Marianne, dit is voor u. Aanvaard het en sluit het in u. Lees en herlees, dan ben ik bij u. Nu ga ik heen. Mijn zegen voor u allen.”

„Moge Gods heilige en onmisbare zegen op dit werk rusten.”

Uw Lantos.

De Kringloop der Ziel (CY.10707.10717)

Tijdens een contactavond beschrijft Jozef Rulof hoe Marianne het boek 'De Kringloop der Ziel' heeft ontvangen:

Ik heb hier: 'Mijnheer, ik heb uw boek gelezen 'De Kringloop der Ziel'. Op het einde wordt erin geschreven dat Lantos genaamd zelf zijn tweelingziel zal aanwijzen.' Is that something? 'Is dat al in drie jaren reeds gebeurd?' Dat boek is al... in drie jaren? Dat boek is al acht jaar uit, dus. 'Dat u als instrument zelf ook zal ontmoeten ...'

Van wie is dat?

Van u, meneer?

(Mevrouw in de zaal): 'Van mij.'

Ja dame, ik heb dat leven ontmoet. En dat leven leeft nu nog op aarde. Ik heb ze ontmoet. Maar er hebben zich vierenzestig aangemeld. (gelach) En telkens zei ik: 'Neen, u bent het niet.' En... en... en honderdvijfentwintig die bij mij behoorden, zie? Ik ben met de honderdvierenzeventigste bezig. Maar deze hebben zich, vier-, vijfenzeestig, aangemeld. Voor veertien dagen terug kwamen er nog twee bij mij. Ik zeg: 'Nou, dame, u bent net een half uur te laat.' (gelach) Het is al gebeurd. Ik kan me dat indenken, want waarom niet?

Maar ik heb dit leven ontmoet, en, dame, het is dik in orde. Ze leeft en weet reeds van het bestaan af, want het boek is al gelezen. En ze lopen er dag en nacht mee rond. Ze gaan ermee slapen, en ze staan ermee op.

Nou, misschien komen er nog wel een vierenvijftig. Maar... maar dat kan ik me indenken, want wie zou dat nu niet willen? Nietwaar, meneer? Wie zou dat nu niet willen? Maar dit is onfeilbaar in elkaar gezet. Toen dat kwam, toen zegt meester Zelanus: 'Als het zover is, dan hoor je dat nog wel.' Maar toen zei meester Alcar: 'Dan krijg je van mij een telegram.' En toen kwam er nog een hogere meester en die zei: 'Dan zal ik je het visioen geven.' En toen kwam er nog één bij, en die zegt: 'Dan stuur ik je daar en daar naartoe, en dan weet je het van tevoren.' Zo hebben ze het gecontroleerd dat daar niets tussen kwam. Want, wat zou het zijn? En eerlijk gezegd, voor ons mensen lijkt het zo ontzagwekkend, maar het is doodeenvoudig. Het is alleen een... U krijgt dat allemaal te beleven. Het is alleen om de mens – dat boek van meester Zelanus, dat hadden tien boeken kunnen zijn – het is alleen om de mens een beeld te geven: u hebt

elkaar wellicht nog niet, en indien gij elkaar hebt, wees dan ontzagwekkend gelukkig, want dan hebt u een ongelooflijke genade. Het is weer geen genade, want de één leeft er al in, en de ander die heeft het nog niet.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.4967.5008)

‘Wat heeft Christus ons geleerd?’

Lantos was tijdens zijn aardse leven al afgestemd op de eerste lightsfeer. Maar op het einde van zijn leven sloeg hij Roni neer, omdat die zich met zijn geliefde Marianne verbonden had:

Ja, ik heb goedge maakt in die negen eeuwen. Ik ben uit die duisternis. Had ik dat kwaad in mij kunnen beheersen en Roni niet neergeslagen, dan had ik met mijn gevoel regelrecht doorgegaan naar de eerste sfeer. Dat gevoel was er. Ook die liefde. Maar ook nog die boosheid, die drift.

Want indien men u besteelt en indien men uw liefde afneemt, en indien een ander u belastert, bezoedelt en slaat... Wat heeft Christus ons geleerd? Dat had ik moeten kunnen, nietwaar?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.537.545)

Door die ene slag heeft hij zijn eerste sfeer op het spel gezet, en verloren:

Ik had, indien ik Roni niet had neergeslagen, had ik de eerste sfeer beleefd.

Ik was op de eerste sfeer afgestemd tijdens mijn tijd in Rome, toen ik een beeldhouwer was. Mijn gevoelens, hebt u beleefd, gingen allemaal naar het hogere, alles al. Boos zijn, kwaad, leugen en bedrog, ik wilde er niet mee te maken (hebben). Door die ene slag leefde ik negen eeuwen in de duisternis. Negen eeuwen wandelde ik in duisternis.

U hebt het rottingsproces beleefd: mijn toestand. Ik kwam uit die wereld, die onzichtbare wereld, weer tot de menselijkheid, de werkelijkheid. Maar ik leefde negen eeuwen lang in die duisternis, om te leren. Het duurde honderd jaar, honderd vijftig jaar voordat ik ‘de slag Roni’ goed had gemaakt. En hoeveel heb ik in die honderd vijftig jaar beleefd? Ik had, ik heb dus door die ene slag, die ene tik, mijn eerste sfeer ingezet, en verloren.

En als u dit goed begrijpt, dan voelt u wel hoe uw maatschappelijk, men-

selijk, mannelijk, vrouwelijk, moederlijk denken en voelen in uw maatschappij, in uw wereld is ten opzichte van Christus. En dan kunt u... Als u dát vasthoudt en opnieuw 'De Kringloop der Ziel' leest en de andere boeken, dan weet u dat u door een hard woord reeds uw sfeer van licht verliest, kwijt bent.

Wanneer u... Wanneer de ander gelijk heeft en u geeft de ander geen gelijk, dan mist u die rechtvaardigheid, die harmonie. En heel uw persoonlijkheid ligt vast aan uw niet kunnen buigen, en u verwaast in uw eigenlijke sfeer.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7663.7680)

37. Meesters

De meesters van het licht hebben in het hiernamaals een geestelijke graad van liefde en bewustzijn bereikt.

In de boeken van Jozef Rulof zijn de meesters van het licht mensen die in het hiernamaals een hoge graad van liefde en bewustzijn hebben bereikt. Hun gevoelsafstemming is minstens de vierde lichtsfeer.

Doordat de mannen en vrouwen in deze lichtsfeer hun aardse voelen en denken volkomen hebben afgelegd, hebben ze het geestelijke bewustzijn bereikt. Ze kunnen zich in gevoel één maken met al het leven en de werkelijkheid van dat leven ervaren. Hierdoor kunnen ze die werkelijkheid doorgeven als wijsheid.

De geestelijke leider van Jozef Rulof is meester Alcar. De eerste leerling van meester Alcar in het hiernamaals is meester Zelanus. De meeste boeken die Jozef Rulof uit het hiernamaals ontvangen heeft, zijn geschreven door meester Alcar en meester Zelanus. Zie artikelen 'Alcar' en 'Zelanus'.

Bronnen

Meester over zichzelf

Elke mens zal zich uiteindelijk de geestelijke gevoelsgraad van de vierde lichtsfeer eigen maken:

Waar Gods leven zich ook in de ruimte bevindt, is het bezig te ontwaken en zijn wetten te leren kennen. Eerst dan, wanneer die duistere sferen overwonnen zijn, komt er rust en vrede voor de ziel en kan ze bewust aan het hogere leven beginnen. Het geestelijke ontwaken voert het zieleven in al de Goddelijke wetten en deze moeten worden eigen gemaakt. De persoonlijkheid treedt nu naar voren, zij gaat door de duisternis naar het licht, van graad naar graad, stoffelijk en geestelijk.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5858.5861)

Ooit wordt iedereen meester over zichzelf:

Maar het kost de eigen persoonlijkheid als inzet en bovendien de volle honderd procent wilskracht, zodat het hoofdbuigen wordt geleerd. In

deze toestand echter overwint het zieleleven al de kwade eigenschappen
en voelt zich eerst daarna meester over zichzelf!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5865.5866)

38. Alcar

De geestelijke leider van het medium Jozef Rulof is meester Alcar.

Alcar en Jozef Rulof

De vertrouwensrelatie tussen Jozef Rulof en zijn geestelijke leider Alcar is eeuwenoud. Alcar wil via het medium Jozef Rulof de mens op aarde overtuigen van een geestelijk voortleven na de aardse dood. Om dit doel te bereiken werkt hij alleen via Jozef Rulof, en niet via een ander aardse medium. In het boek 'Geestelijke Gaven' wordt vermeld dat Alcar ook na het aardse overgaan van Jozef niet bij een ander medium zal doorkomen.

Kunst en wijsheid

Reeds tijdens zijn laatste leven op aarde als Antony van Dijck (1599.1641) diende Alcar de evolutie van de mensheid door zijn schilderkunst. Net als vele andere kunstenaars werd hij toen door kunstenaars uit het hiernamaals geïnspireerd om een verheven kunst op aarde te brengen, die het gevoel van de toeschouwers kan optrekken.

Na zijn dood op aarde zag hij echter dat hij door zijn kunst ook disharmonie had gebracht, want er kwamen dieven die zijn kunstwerken stalen en hierdoor in de gevangenis belandden. Vanuit het hiernamaals bestudeerde hij de wetten van oorzaak en gevolg, en zag dat de mens op aarde in de eerste plaats zichzelf moest leren kennen als een wezen dat eeuwig leeft en eeuwig de gevolgen van zijn eigen handelen ondergaat, totdat die in licht en liefde zijn omgezet.

Daarom richt hij zich nu niet meer op het brengen van kunst maar op het brengen van wijsheid. Als hij via Jozef Rulof één mens op aarde overtuigt van een eeuwig voortleven heeft hij naar eigen zeggen meer bereikt dan met al zijn vroegere schilderijen.

Bronnen

Uniek contact

In het eerste boek dat Jozef Rulof mediamiek van zijn geestelijke leider heeft ontvangen, Een Blick in het Hiernamaals, wordt beschreven hoe Jozef die in dit boek André wordt genoemd de naam van zijn leider helderhorend verneemt:

Nooit in zijn leven had André een mens gezien, zo schoon als hij, die daar vóór hem stond en hij zou hem uit duizenden herkennen. Nu werd het donker om hem heen en de gestalte was verdwenen. Toch hoorde hij weer die zachte stem zeggen: „Ik zal je nu mijn naam zeggen; luister goed naar de klank van mijn stem, opdat je haar uit andere stemmen zult herkennen, wanneer een ander zich voor mij zou willen uitgeven. Ook dat gebeurt. Maar je zult dan dadelijk kunnen horen, dat niet ik het ben, die tot je spreekt.

Alcar is mijn naam, Alcar. Onthoud hem goed.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.414.420)

Alcar bouwt een unieke vertrouwensrelatie op met André. Zo neemt hij André mee naar zijn geestelijke woning in de lichtsferen, zodat André zijn geestelijke persoonlijkheid beter kan leren kennen. In het artikel vijfde lichtsfeer leren we deze geestelijke woning en het karakter van Alcar kennen. Een belangrijk aspect van de vertrouwensrelatie is dat meester Alcar alleen bij André doorkomt en bij geen ander medium:

„Meester Alcar komt nergens anders, hij heeft slechts één instrument en dat is André – dat is Jozef Rulof. Ge voelt toch dat indien hij waarlijk hieraan zou beginnen, hij het machtige contact tussen hem en zijn instrument zou verbreken. Ge weet nu wat er voor nodig was een dergelijk contact op te bouwen. In de eerste boeken van André zegt meester Alcar reeds:

„Denk eraan, André, ik kom nergens anders. Later zal je dat begrijpen.”

Nu eerst begrijpt André dit. Meester Alcar sprak dit toen al uit, om misverstand te voorkomen en beoedeling van zijn heilig werk dadelijk te doen blijken.

Alcar was tijdens zijn laatste leven op aarde een bekende kunstschilder:

Alcar droeg verschillende gewaden. Wanneer zijn leider zich op aarde liet zien, dan aanvaardde hij meestal de toestand, zoals zijn laatste leven op aarde was. Dan zag hij zijn leider als een schilder, de meester uit vroegere eeuwen. Maar wanneer hij aan Gene Zijde was, dan zag hij langzaam zijn aardse kleed oplossen en hoe hoger zij gingen des te schoner werd Alcars gewaad, totdat hij zijn eigen sfeer was binnengegaan. Daar eenmaal aangekomen, bleef zijn gewaad zoals zij droegen die daar leefden en was er geen verandering meer mogelijk. Ook dat was wonderlijk. Langzaam ging het geestelijke gewaad veranderen in duizenden tinten, van zachte kleuren. Dat is het bezit van de geest, van de mens die liefde droeg en voor ieder leven open stond.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1219.1226)

In het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' geeft Alcar de naam die hij tijdens zijn laatste aardse leven droeg:

Ik was daar Antony van Dijck en mocht mijn kunst, die ik mij aan deze zijde eigen maakte, daar brengen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.15328.15328)

Alcar is niet 'toevallig' de geestelijke leider van Jozef Rulof. Ze kennen elkaar al vele eeuwen. Om dit te illustreren laat Alcar André een tafereel zien waarin Alcar als Antony van Dijck een levensgroot portret maakt van zijn vriend, die later reïncarneerde als Jozef Rulof:

Zie, André, hier ben ik op de plaats waar ik tijdens mijn leven op aarde woonde. Eens, honderden jaren geleden, was dit een van mijn ateliers. Ik voerde je naar deze plaats, waar ik hem die mijn vriend was, ontmoette. In dit huis leefde ik en maakte ik mijn grootste werken.

Neem plaats, André en stel je op mij in."

André deed wat Alcar van hem verlangde en voelde zich wegzinken. Voor zich zag hij enige wezens. Hij wist hoe dit tafereel tot leven werd gebracht. Links en rechts zag hij verschillende schilderijen en hij herkende Alcars kunst. Hij zag, dat zijn leider aan een groot doek bezig was. Het was een mannenfiguur en hij begreep onmiddellijk de betekenis van dit

tafereel. Het was Alcars vriend, die hij schilderde en het portret was bijna gereed. Hij voelde tevens de grote gaven van zijn leider. Alcar daalde diep in het wezen af en André voelde de hevige concentratie, die hiervoor nodig was. Hoe dankbaar was hij, dat zijn leider hem dit liet beleven. Dit behoorde tot het verleden en toch, opnieuw zag hij dit gebeuren, niets was er immers te vernietigen. Wat de mens tot stand had gebracht bleef. Wonderlijk, dacht hij, is alles wat Alcar mij toont. Hoe groots was dit tafereel. Meermalen had hij dit beleefd, maar steeds voelde hij het wonderlijke van deze verbinding. Dit was het verleden en toch opnieuw tot leven gebracht.

André voelde een innige band. Zijn leider bezat een grote liefde voor hem, die hij uitbeelde en ook uit de mens, die daar poseerde, straalde eenzelfde liefde, doch zijn leider bezat meer licht, wat hij kon waarnemen. Innig waren zij verbonden. Hier voelde hij de stilte des geestes. In stille bewondering nam hij waar. Door hevige concentratie had zijn leider zich in deze verhoogde toestand gebracht. Jong en schoon was Alcar op aarde geweest en hoe was hij zich bewust van zijn kunnen! Dit was scheppen.

Levensgroot werd zijn vriend geschilderd. Dan vervaagde het visioen en keerde hij tot zichzelf terug. Alcar zag hem aan en zei: „Dit is eens geschied, André. Dit werk wordt in een museum bewaard. Mij gaat het echter alleen hierom, dat je zult voelen, dat ik innig met hem verbonden was. Iets dreef ons bijeen, waarvan wij beiden niet bewust waren. Van hem hield ik, zoals ik van mijn eigen kind zou gehouden hebben. In mij lag deze kracht en hoewel ik mij daartegen verzette, kon ik mij daar toch niet van bevrijden. Een kracht, die sterker was dan ikzelf, bracht mij steeds met hem in verbinding. Zijn leed was mijn leed, zijn gevoelens waren de mijne.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.692.730)

Jozef Rulof (Jeus) was in dat leven een astronoom:

Jeus heeft eerst in Londen met meester Alcar gezien, dat hij daar heeft geleefd en een astronoom was, dat meester Alcar Antony van Dijk is en zij vrienden zijn geweest!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.9091.9091)

Doel van Alcar

Alcar was al op aarde van een eeuwig voortleven overtuigd:

Op aarde, André, was ik kunstschilder, in de tijd, dat de meesters op aarde leefden. Nog worden mijn schilderijen in musea bewaard, al zijn er enige honderden jaren voorbijgegaan. Op aarde was ik van een eeuwig voortleven overtuigd, omdat ook ik voelde, dat ik werd geholpen. Iedere kunstenaar is tevens medium in meer of mindere mate. Ik wist, dat een kunstenaar zijn aspiraties uit hogere bronnen kan ontvangen, naarmate hij zich zelf afstemt. Ik voelde soms heel duidelijk de inwerking van voor mij onzichtbare machten. Een enkele keer zag ik die machten en krachten in de vorm van een gedaante en trachtte ik mij met die macht te verbinden, waardoor mijn kunnen ontwikkelde. De waarheid zag ik echter eerst aan deze zijde. Op jeugdige leeftijd ging ik over. Ik was twee en veertig jaren oud, toen ik het aardse met het eeuwige verwisselde. In mijn loopbaan schilderde ik meest religieuze onderwerpen, zoals de vlucht naar Egypte, Golgotha, het Laatste Avondmaal en vele andere, te veel om op te noemen. Mijn kunst was mijn leven. Eerlijk mag en kan ik zeggen, André, ik ging niet ten onder. Ik heb mijn leven niet verknoeid. Aan deze zijde begreep ik de grote genade van mijn vroege overgang. Hier leerde ik mijzelf kennen. Hier begreep ik de betekenis van mijn leven op aarde en tevens, welk een genade het is, om op aarde een gave Gods te mogen bezitten. Hier leerde ik ook, dat in geen duizend jaren deze meesters zullen terugkeren en dit geldt tevens voor hen, die de gave van toonkunst bezitten. Er zal dus geen Beethoven meer geboren worden, omdat die kunst, die op de tweede sfeer afstemming vindt, daar is gegeven. Doch ook hierover later meer.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11749.11768)

Aan Gene Zijde moest hij ervaren dat de mens op aarde moeilijk te bereiken was voor de realiteit van een eeuwig voortleven:

Toen men mij overtuigd had van vele toestanden aan deze zijde, keerde ik terug naar de aarde. Tot mijn schrik zag ik, dat vele van mijn vrienden een duistere weg volgden en als verloren waren te beschouwen. Ook mijn leermeester bevond zich in een dergelijke toestand. Het deed mij pijn, hen te zien ondergaan, waardoor ik besloot hen te helpen. Ik trachtte hen van hieruit te helpen, doch moest mijn plannen opgeven, omdat zij op deze wijze niet te bereiken waren. Dit te weten, berokkende mij veel verdriet. Zij, die ik liefhad, waren aan demonen overgeleverd. En ten einde

raad keerde ik naar de sferen terug. In de derde sfeer leerde ik, hoe op de mens te kunnen inwerken. Jaren gingen voorbij. Ik leerde tevens het menselijk lichaam kennen, daar men zich ook deze studie aan onze zijde kan eigen maken. Ik maakte mij deze wetenschap eigen, om eens weer naar de aarde terug te keren, om de mensheid te helpen. Weer spoedde ik mij naar de aarde en bleef daar geruime tijd en wandelde op aarde rond. Ik beleefde alles wat mij interesseerde als onzichtbare toeschouwer. Daarna keerde ik terug naar de sferen en daalde ik af, om in de donkere sferen te helpen, waardoor ik ook dat leven leerde kennen. Het zal je nu duidelijk zijn, waarom ik daar zo goed de weg weet te vinden.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11769.11784)

Aan Gene Zijde kan het overtuigen makkelijker zijn:

Mijn vrienden kwamen één voor één over. Enkelens waren gelukkig, anderen echter in een donkere toestand. Ik kon hen spoedig van dit leven overtuigen, daar zij wisten, dat ik reeds vóór hen was gestorven. Ik maakte hun duidelijk hoe zij zich zouden ontwikkelen, om in een hogere afstemming te kunnen komen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11785.11788)

Maar meester Alcar wilde in de eerste plaats de mens op aarde van een eeuwig voortleven overtuigen:

Weer keerde ik terug naar de aarde. Duizenden toestanden, waarvan ik je er vele heb getoond, beleefde ik vanuit mijn eigen toestand. Ook daar heb ik ongelukkigen geholpen. Ik leerde tevens de krachten kennen, om op aarde nuttig werk te kunnen verrichten. Ik zag hun noden en ellende, hun armoede aan geestelijk voedsel en hun onwetendheid van een eeuwig voortleven en voelde duidelijk aan, dat de mens het eerst nodig had zichzelf te leren kennen. Jaren achtereen leefde ik als geest op aarde. Daarna keerde ik weer terug en vroeg mijn meester, om mij te helpen. Het was Ubronus, die mij in alles steunde. Hij heeft mij geholpen om op aarde een goed bruikbaar instrument te vinden, waardoor ik al de door mij opgedane wijsheid wilde doorgeven, om het op aarde bekend te maken. Ik wilde hen in de eerste plaats van een eeuwig voortleven overtuigen.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.11789.11798)

Leiding

Meester Alcar vindt zijn werk via Jozef Rulof veel belangrijker dan zijn vroegere kunst:

Toen meester Alcar tegen mij zei... hij zegt: 'Als ik één mens overtuig, waarlijk overtuig van leven en dood en God, dan heb ik meer bereikt dan in al de jaren van mijn kunst', en hij was Antony van Dijck. En het is waar, dame, Rembrandt die kunt u in de sferen terugzien. Ik heb Rembrandt daar gezien. Ik heb velen van die grote meesters hier gezien. Hij zegt: 'Had ik maar gehad dát en dit, dan had ik het nog anders gedaan.' Zeker, wij kijken naar die schone dingen, het is iets van de mens om uit te beelden. 'Maar, te wéten hoe ons leven is, dát zijn scheppingsproducten', zegt meester Alcar als Antony Van Dijck en dat zegt Rembrandt, dat zegt Titiaan en Leonardo da Vinci en de groten, 'dát is zo ontzagwekkend voor de mens, om dat te bepenselen, om dat te verstoffelijken, te ontleden, dat is het gezag van de ruimte, en het hoogste bezit voor de mens.'

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.9851.9857)

Door zijn vroegere kunst heeft hij immers ook disharmonie veroorzaakt:

Meester Alcar zegt: 'Zie, ze verkopen ze nu voor miljoenen en de mens... ik heb de mens zover gebracht om die dingen te stelen. En er zitten, er zijn mensen opgesloten door mijn kunst. Maar we moeten – God schiep al het leven, God die bracht alles tot vergeestelijking en verstoffelijking – nu moeten wij in Zijn harmonie leven en dan schildert u niet meer, want dan weet u: er is nog een onbewuste die gaarne die kunst wil bezitten en sluit zich dan voor jaren in een gevangenis af, dus ik breng stoornis. Ik heb door mijn kunst stoornis gebracht.'

'God zij gedankt', zei Bach, Beethoven en Mozart, 'dat ze die kunst van ons alleen maar kunnen vertolken en dan vliegt het terug naar de ruimte.' Maar verstoffelijk de goddelijke gevoelens eens hier op aarde en hang ze aan een muur en de mens vindt ze mooi en hij steelt ze weg – en u hebt disharmonie geschapen.

Lezingen Deel 1 (L1.9412.9417)

Meester Alcar werkt nu niet meer voor een koninklijk hof op aarde, maar voor de kosmos:

Jozef zei nog: „Meester Alcar werkt voor de Kosmos, Meester Zelanus voor Gene Zijde en is de eerste adept van Meester Alcar in die ruimte. Ik ben voor de Aarde hun instrument en niets anders! Mijn boeken geven u daar het bewijs voor.”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.314.316)

In zijn huidig werk staat meester Alcar niet alleen. Ook hij staat steeds onder leiding van de hogere meesters, waardoor hij bijvoorbeeld André kan verbinden met de Vierde Kosmische Levensgraad:

Omdat dit nu mogelijk is, André en anderen die daarvoor open staan zover zijn gekomen en dit begrijpen, kan ik je thans met de vierde graad verbinden, omdat ik door de meesters word verbonden. Dit behoort bij mijn werk en is mijn taak, of het zou ook mij niet worden gegeven. Ik sta dus steeds en ook thans onder de leiding van de meesters en zij geven mij die krachten, waardoor ik jou kan verbinden.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.12796.12798)

39. Zelanus

Meester Zelanus schreef de meeste boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen.

Meester Zelanus heeft na zijn laatste aardse leven als Lantos Dumonché negen eeuwen lang het leven op aarde en in het hiernamaals bestudeerd en gediend. Zo kreeg hij de naam Zelanus die betekent: ondervinding door liefde. Hij volgde honderden sterfbedden om te weten hoe de mens als ziel op aarde reïncarneert, en hoe de mens naar de sferen in het hiernamaals overgaat. Hij maakte reizen door het heelal van meer dan honderd jaar, om te onderzoeken waar de mens vandaan komt en waar hij na de aardse evolutie naartoe gaat.

Hierdoor maakte hij zich klaar om te kunnen schrijven en spreken door het medium Jozef Rulof. Hij werd zo de eerste leerling van meester Alcar en de spreektrumpet voor 'De Universiteit van Christus'.

Bronnen

Een lichtende gestalte

Meester Zelanus beschrijft hoe Jozef Rulof (André) hem helderziend waarneemt als een jongeling van zevenentwintig jaar:

André denkt, hij maakt zich gereed voor de sferen van licht. Ik voel dat hij mij volgt. Wij zijn sinds zijn geboorte één geweest. Hij ziet mij nu als een jongeling van zevenentwintig jaar, aan het licht in mijn ogen herkent hij mijn bewustzijn. Hij kent mij, door het boek "De Kringloop der Ziel", ook die wetten heeft hij leren kennen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.1888.1892)

Op een contactavond vraagt een toehoorder aan Jozef Rulof hoe meester Zelanus eruit ziet:

Mevrouw H. de Jong-Cafourek vraagt: „Toen meester Zelanus zich zondag – na de lezing – terugtrok uit uw lichaam, verduisterde het voor mij. Nu wil ik vragen: kan ik dat gezien hebben of was het maar verbeelding? Dan verzoek ik u – en dat doe ik met een bang hart – te vertellen, hoe

meester Zelanus er uit ziet. Mag dat?”

Jozef: „Zeker dame, mag dat. Ik zal u iets van zijn machtige persoonlijkheid vertellen. In de eerste plaats, die verduistering hebt u goed gezien en dat hoor ik liever, dan wanneer de mens het heeft over „gouden licht” en over scharlaken mantels en zo al meer. Dit is waarlijk prachtig. U hebt hem zien gaan, hij trok zich toen uit mij terug en wat vanzelfsprekend is, óók al zijn licht, want hij is een lichtende gestalte.

Mooi is dit dame, mijn compliment, omdat u zo in alle eenvoud vertelt, wat u waarnam! Meester Zelanus ziet er ongeveer uit als bijvoorbeeld een u bekende filmspeler.

Hebt u van Leslie Howard gehoord? Ja, welnu, Meester Zelanus is donker, heeft flitsende ogen en een groot bewustzijn, hij is thans de eerste adept van de hoogste meesters en de spreektrumpet voor dit Universum, en van de Universiteit van Christus! Hij is iets groter dan ik ben en slank. U kent hem uit de „Kringloop der Ziel”, doch nu is hij natuurlijk heel anders en ge zoudt hem niet herkennen.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4313.4327)

Zie ook het artikel geest en geestelijk lichaam.

Ondervinding door liefde

Hij heeft alle bestaande wetten leren kennen en met het behalen van zijn kosmische graad ontving hij de geestelijke naam Zelanus, dat is: „Ondervinding door liefde”.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.79.79)

Meester Zelanus heeft zijn ondervinding opgedaan door te dienen in de duistere sferen en op aarde:

Het hoogste bewustzijn, meneer, dat gaat naar de onbewuste, dat daalt af in duistere sferen en tracht daar de mens te bereiken, onder het werk, daardoor heeft meester Zelanus zich klaargemaakt als de spreektrumpet voor de Universiteit van Christus. Die zat negen eeuwen lang in de duisternis, hij had lak aan lichtende sferen. Want in zich, onder het wandelen, onder dat denken en voelen en handelen ontwaakte en verruimde zich zijn wereld.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.1275.1277)

Met zijn geestelijke leider maakte hij reizen om het ontstaan van al het leven te leren kennen:

Wij hadden een reis gemaakt, die honderd vijftig jaar duurde. Nu begreep ik de mens en zijn ontstaan en wist ik, waar ik geboren was en ik begreep Gods schepping. Ik had miljoenen stoffelijke en geestelijke wonderen leren kennen. Toch moest ik dit alles overdenken en trok ik mij daarvoor terug. Er volgden maanden van meditatie.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.7188.7192)

Meester Zelanus onderzocht alles zelf:

Negen eeuwen lang ging ik in die duisternis rond en keek. En na vijftig jaar was ik in staat een mens die ik ontmoette, te zeggen: 'Waar wilt u naar toe? U leeft hier in een astrale wereld.'

'Ik ben zoekende.'

Honderd miljoen mensen heb ik zo ontmoet, uit Frankrijk, België, Amerika, uit de oerwouden vandaan en we gingen in elkaar over en namen de handen, voerden elkaar terug naar de aarde: 'Kom, ik zal u de weg wijzen om de aarde terug te vinden. Wilt u weten of u daar bent gestorven?'

Ik weet nu, ik heb het gezien. Ik ben naar de slachtevelden gegaan. Ik ben ziekenhuis in -huis uitgegaan om te zien hoe de mens uit het stoffelijke organisme komt, heengaat. En ik volgde de een naar die sfeer daar. Die daar heb ik ontmoet, ik ken dat leven, het was daar, het was hier.

Lezingen Deel 3 (L3.376.386)

Hij volgde de ziel om te weten welke wetten de ziel beleefde:

En ik kwam ook terug, door dat oplossen. Ik zag, wanneer ik bij 'kisten' stond, bij sterfbedden, dat de persoonlijkheid direct uit het organisme oploste en verdween. Toen ik dat leven achterna, honger had ik, geestelijke honger en dorst om te mogen weten welk geheim de God van al het leven voor mij hier verborgen hield. En er waren geen geheimen. Ik dat leven achterna en zag voor mijn ogen dat het verdween, oploste en tot embryonaal bestaan terugkeerde, terugging naar de aarde. Ik sloot me op, jazeke, wandelende. Ik maakte mijn berekening, ik voelde: ó, ó wat is dat diep, wat is dat machtig. Maar er komt onfeilbaar de tijd terug dat die vonk terug moet naar de aarde, door wezens wordt aangetrokken,

want de hogere graad is gereed.

Ik wachtte tweehonderdvijftig en -tachtig en driehonderd jaar op één vonk, op één mens, om te weten of ik de waarheid volgde. En toen ik dat zag, toen ging ik met die vonk, dit embryo als moeder, regelrecht terug in de moeder en voelde en beleefde de baring, de groei, het uitdijen in de stof, in de geest, het ontwaken voor beide levens. En toen zag ik diezelfde moeder als man in dit organisme terug en zag ik: vader- en moederschap leeft in de mens. God is vader en moeder. Stoffelijke liefde – wist ik toen – voert u regelrecht naar de geestelijke, en de geestelijke naar de universele liefde, het één-zijn met alles, het weten. En nu komt vanzelfsprekend het handelen.

Lezingen Deel 3 (L3.387.400)

Spreektrompet

Meester Zelanus heeft zich door zijn langdurige en intense studie klaargemaakt om alle levensvragen te kunnen beantwoorden:

Ik heb veel orchideeën ontvangen door, alleen, de boeken te mogen schrijven voor de meesters. En dat heb ik verdiend. En er waren miljoenen ook gereed, maar ik was er net voor. Of zij hadden door hun eigen studie... Ziet u wel: geen genade. Maar door hun leven in de tempels te hebben beleefd, gevolgd, hebben zij zich gereedgemaakt voor een taak, de massa op te trekken, de mens te overtuigen, totdat er...

Er worden nu vijfhonderd miljoen vragen gesteld. U bent nog niet eens aan de duizendste vraag in al die jaren. Maar voordat wij, voordat ge die taak krijgt, worden u vijf miljoen vragen gesteld, tien miljoen, biljoenen vragen, en op hetzelfde ogenblik moet u het antwoord hebben; kunt u, mag u geen twee seconden mee wachten.

Maar nu zijn we zover dat de meesters kunnen vragen wat ze willen, en gij kunt hier vragen wat u wilt – die vraag die was heel diep daar – en dan voelt u, hij is nog niet uitgesproken, of de wet spreekt reeds in mij. En dat is kosmisch eenzijn; en dat zijn orchideeën.

En dan kunt u zeggen: die man kletst, of, die man praat, maar een aards wezen is er niet toe in staat om die vraag en enkele andere te beantwoorden. U krijgt hier reeds kosmische vragen. Vind ik heel goed.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6688.6701)

Hij beantwoordt de vragen die ingesteld staan op de waarheid. Zo vertelt hij op een lezing hoe hij zich niet kan laten zien aan een mens die aan Gene Zijde naar hem vraagt, omdat die mens ingesteld stond op de persoon meester Zelanus in plaats van op de geestelijke waarheid:

Als ik die honderd procent verlangen zie, ingesteld niet op de persoon meester Zelanus, maar op de waarheid, op het dorsten, ben ik er direct; en nu kan ik niet komen, ik kan me niet laten zien. Ik zei het u, ik stond naast dit leven.

Hij vraagt: ‘En waar is nu meester Zelanus, en ik heb al die lezingen meegemaakt en nu is meester Zelanus er niet. Kent u meester Zelanus?’

‘Ja’, zegt iemand, ‘dat is de spreektrumpet voor deze ruimte. Wie kent hem niet hier? Iedereen heeft het over meester Zelanus. Er is maar één Universiteit van Christus op aarde.’

‘Waar is dan meester Zelanus?’

U dorst niet genoeg. U verlangt nog niet.

Lezingen Deel 2 (L2.12614.12624)

Meester Zelanus is degene die alle vragen ontleedt, niet Jozef Rulof. Hij beschrijft hoe elk mens een goddelijke kern in zich heeft, maar de meeste mensen representeren die kern nog niet met hun persoonlijkheid:

Ga nu maar weer naar uw stad en zeg: ‘Há, mijn goden.’ Ga maar naar een bokspartij en vraag: ‘Há, mijn godheid, wat slaat u heerlijk.’ Het is toch de waarheid? Want ik moet die dingen ontleden voor u. Niet Rulof. Ik ontleed die dingen, ik móét me met uw stof verbinden. Gaat u maar naar de maatschappij, gaat u maar naar die boksavond: ‘Há, godheid, wat hebt u een liefde om dat kind daar neer te knallen.’

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.3697.3703)

Door zijn enorme kennis kon hij voor de geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar, werken:

Hij leert mij nu kennen als de eerste adept van meester Alcar.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.9044.9044)

Meester Alcar is afgestemd op de vijfde lichtsfeer en is te ijl geworden om

op aarde regelmatig lezingen te geven door Jozef Rulof. Daarom laat hij die taak over aan zijn hoogste leerling, meester Zelanus:

Meester Alcar benijdt me waarlijk dat hij het niet kan zijn die spreekt. Hij is nu te ver weg. Ik heb nog afstemming op de aarde, hij niet meer. Wie buiten de vierde sfeer is, die komt niet meer terug om te spreken, want die mensen zijn te ijl en vergeestelijkt. Die kunnen in de menselijke narigheid, de afbraak en de bezoedeling, in die aura die nu op mij afkomt, niet afdalen want die aura stinkt.

Ik heb het niet tegen u, anders loopt u weer met een druk vandaag.

Lezingen Deel 2 (L2.9066.9071)

Om te kunnen komen tot het sprekend mediumschap moest meester Zelanus zich volkomen op Jozef instellen:

Ik moest de boeken schrijven, en ik moest met hem leren spelen, als kind. Ik heb het dialect moeten leren, want er is geen gedachte – geen eten, geen drinken; dat liet ik aan hem over – maar er is niets voor zijn ontwaken of ik was in hem. En anders is dit spreken niet mogelijk. Dus ik moest onherroepelijk zijn leven beleven. Dít leven moest ik ondergaan en optrekken, dat was mijn taak. En meester Alcar stond daarbuiten. Die had dat in handen.

Voor dit armoedige woord, zal ik maar zeggen, wat u al jaren, jaren hebt beleefd, voor dit woord van de ruimte, vanuit de ruimte, is zoveel gedaan.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.3064.3071)

Meester Zelanus volgt Jozef Rulof al vanaf de kindertijd in de Achterhoek in het oosten van Nederland, toen Jozef nog Jeus genoemd werd. Meester Zelanus heeft zelfs het plaatselijke dialect geleerd, zodat hij de biografie van Jozef Rulof 'Jeus van Moeder Crisje' kon schrijven. Hij was de geestelijke speelkameraad van de kleine Jeus die hem als 'José' leerde kennen. En wanneer Jozef later 'André-Dectar' genoemd wordt, geeft meester Zelanus door hem geestelijke lezingen:

Ja, ik heb die boeken geschreven. Ik zit... Ik ben nu geen persoon uit Frankrijk, geen beeldhouwer meer, geen Italiaan, ik kom nu uit de Achterhoek. Want ik heb het leven van Jeus moeten volgen. Anders had ik die boeken voor u niet kunnen schrijven. Ik was de José uit zijn jeugd. En

nu spreken we weer met elkaar. We spelen vanavond met elkaar, laten u glimlachen, geven u wijsheid, kosmisch geluk en de liefde; weer Jeus en José. Maar nu André-Dectar en Lantos Dumonché-Zelanus. Is het niet eenvoudig?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.12017.12026)

Op aarde worden meester Zelanus en meester Alcar vertegenwoordigd door Jozef, maar meester Zelanus moet steeds het antwoord klaar hebben:

André vertegenwoordigt ons, nietwaar? Ik weet alles van uw maatschappij af. Wat u gisteren heeft uitgedacht, en het komt tot André, weten wij het ook. Want ik moet het weten, omdat ik hem dat alles moet verklaren als het nodig is. Hij geeft zich voor onze wereld, krijgt alles, en wij moeten, wij moeten, ik moet uw wereld – meester Alcar heeft dat niet meer nodig – maar ik moet uw wereld kennen en aanvaarden. Anders zou ik u geen antwoord kunnen geven op ziekten en op niets.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.13383.13388)

Op die wijze heeft meester Alcar zowel voor de aarde als voor de geestelijke werelden een kosmisch instrument opgebouwd waardoor hij zijn denken en datgene wat hij ontvangt van zijn meesters, kan doorgeven:

Als meester Zelanus ben ik de eerste adept van meester Alcar voor de geestelijke wereld. Mijn meester Alcar is mijn meester; ik ben de adept van hem, de eerste – maar hij heeft er honderd miljoenen – en daarom spreek ik.

Zo heeft meester Alcar – u krijgt het nu – een contact opgebouwd voor de astrale geestelijke ruimten en op aarde, waardoor de meester door mij en direct op André zijn denken en zijn contact, die hij weer bezit met de meester Cesarino, Ubronus, Damascus en de Halve Maan, kan doorgeven; en zo werd er een kosmisch instrument opgebouwd, waarvoor hij moest beginnen toen het kind Jeus van moeder Crisje in Gelderland geboren werd.

Lezingen Deel 3 (L3.1463.1465)

Dat kosmisch instrument is opgebouwd voor de Universiteit van Christus:

Ik heb het u gezegd, omdat ik de spreektrumpet ben, het orgaan van de Universiteit van Christus.

Lezingen Deel 2 (L2.9870.9870)

40. Boeken over het Hiernamaals

Het eerste boek dat via Jozef Rulof op aarde kwam is 'Een Blik in het Hiernamaals'. Deze trilogie geeft de meest uitgebreide beschrijving van alle gebieden in het hiernamaals, die sferen genoemd worden.

Het tweede boek is 'Zij die terugkeerden uit de Dood'. Dit boek gaat verder waar de bijnadoodervaringen eindigen.

Naast deze twee kennismakingsboeken staat er nog heel veel informatie over onder meer het hiernamaals in de andere 25 boeken die Jozef Rulof ontvangen heeft.

Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap
“De Eeuw van Christus”

website: rulof.nl

Braspenningstraat 88
1827 JW Alkmaar
Nederland

T: 072 / 844385
(tijdens kantooruren)
E-mail: info@rulof.org

Inchr. KVK nr. 41149585   BTW nr. NL0061.70.420.B0
IBAN: NL19INGB0000030330   BIC: INGBNL2A
t.n.v. Stichting GWG De Eeuw van Christus te Alkmaar.

ruhof.nl

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 1 Ons Hiernamaals

Bronnen van de toelichting

In de 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze in 140 artikelen. De vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk' bevatten naast deze artikelen ook de bronteksten uit de 27 boeken van Jozef Rulof (1898-1952) waarop deze artikelen gebaseerd zijn.

In dit eerste deel komen de volgende onderwerpen aan bod:

Ons Hiernamaals * Bijnadoodervaring * Uittreding *
Sferen in het hiernamaals

Sferen van licht

Lichtsferen * Eerste lichtsfeer * Tweede lichtsfeer * Derde lichtsfeer *
Zomerland - vierde lichtsfeer * Vijfde lichtsfeer * Zesde lichtsfeer *
Zevende lichtsfeer * Mentale gebieden * Hemel * Gene Zijde *
Kindersferen * Weide

Overgang

Sterven als overgaan * De dood * Geest en geestelijk lichaam *
Crematie of begraven * Balseming * Orgaandonatie en transplantatie *
Aura * Fluïdekoord * Euthanasie en zelfmoord * Schijndood *
Geesten op aarde

Weinig licht

Duistere sferen * Schemerland * Land van haat en hartstocht en geweld
* Dal van smarten * Hel * Dante en Doré

Meesters van het licht

Engel * Lantos * Meesters *
Alcar * Zelanus *
Boeken over het hiernamaals

ISBN 978-94-93165-78-6

9 789493 165786